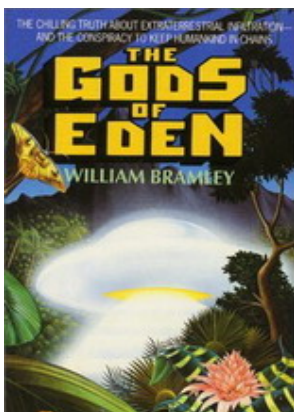

BOGOVI IZ RAJA – William Bramley

SADRŽAJ:

Potraga počinje

Orijentacija

NLO – Istina ili fikcija

Bogovi iz raja

Bratstvo zmije

Graditelji piramida

Jehova

Melchizekova kecelja

Bog i Arijanci

Maverik religije

Proroci propasti

Isusov religiozni rad

Jovanova apokalipsa

Justinijanove kuge

Muhamed

Templari i tajna društva

Mesije i sredstva

Leteći Bogovi iznad Amerike

Crna smrt

Luter i ruža

Nova aristokracija

Marširajući sveci

William i Mery vodili su rat

Masoni

Kraljevski pacovi

Grof od Sen Žermena

Ovde vitez tamo vitez

Marksova apokalipsa

Smešni novac postaje internacionalan

Radnički raj

Robo sapiens

Povratak Sen Žermena

Univerzum kamena

Interpol

Novi Rajski vrt

Bekstvo iz Raja

Priroda vrhovnog bića

Istraživaču

POTRAGA POČINJE

Kada sam započeo istraživanja početka ljudskog ratovanja, zasigurno najdalja stvar do koje je moj um stizao su bili nedefinirani leteći objekti, bolje poznati kao NLO. Mnogi časopisi o letećim tanjirima koji su išli korak dalje, po mom mišljenju nisu vrijedni ozbiljnog razmatranja. Takođe nisam smatrao da je NLO fenomen isuviše važan iako postoje dokazi vanzemaljske rase. Rješavajući ovozemaljske probleme rata i ljudske patnje, izgledalo je mnogo važnijim za mene nego raspravljanje o malim zelenim bićima s Marsa koja možda povremeno posjećuju zemlju. Istraživanja na ovoj knjizi počeo sam 1989. godine. Kako bilo, moja želja da vidim kraj ratovima, uzdigla se u mom životu mnogo ranije, još kada sam imao samo osam godina. Tada su ratni filmovi bili na televiziji

Nismo imali većeg heroja od glumca Vik Moroua koji je galantno vodio svoj vojni vod do pobjede, svake sedmice u televizijskoj seriji, „Bitka.“ I Jedne subote, poslijepodne, gledao sam holivudski ratni film na TV-u i bio je poput bilo kog drugog ratnog filma, jedino je sadržao mali detalj koji je predstavljao realnost. Prvi put u mom životu našao sam se da gledam dokumentarni film i fotografije o jednom stvarnom nacističkom koncentracionom logoru. Dugo nakon što su slike nestale sa Tv ekrana, bio sam proganjan prizorima kostura i tijela koja su bacana u velike jame. Poput mnogih drugih imao sam problem prevazilaženja shvatanja duša nacista koji su mogli da bacaju ljudska bića u zgrade od cigle a nekoliko trenutaka kasnije, izvlačili njihove ostatke. Ti crno-bijeli prizori su prikazivali pravu sliku rata. Pored odvažnih pozdrava i jake retorike, rat je ništa drugo do degradirana psihoza. I dok ratni filmovi i igre mogu biti zabava, u stvarnosti je

zapravo grozota. Vijekovima naučnici i mislioci pokušavaju da riješe zagonetku zašto ljudi odlaze u rat. Posmatrali su gotovo sva zemaljska bića kako se bore između sebe, obično zbog hrane, teritorije ili parenja. Agresija je izgleda jedno univerzalno ponašanje korealisano sa preživljavanjem. I drugi faktori su doprinjeli stvaranju ratova. Analiza mora uzeti u obzir takve promjene poput ljudske psihologije, sociologije, političkog vodstva, ekonomskih uslova i prirodnog okruženja. Mnogi mislioci, kako bilo, izjednačavaju te ljudske motive sa motivima koje pronalazimo u životinjskom carstvu. Ovo je greška jer je inteligencija mnogo kompleksnija. Bića se uzdižu kroz inteligenciju koju potom motivacija razvija. Lako je razumjeti mentalni faktor dvije ulične mačke koje se tuku oko hrane. Bila bi greška porediti to sa stanjem uma teroriste koji postavlja bombu na aerodrom.

Počeo sam ovu studiju kao rezultat jedne ideje mog razmišljanja. Koncept zasigurno nije nov, ideja je bez obzira na tu činjenicu veoma važna, zato što razotkriva motivaciju koja može biti formulisana samo od bića više inteligencije. Prosto postojanje nasilnog konflikta između grupa ljudi može biti samo po sebi za nekoga vrijedno, bez obzira na stvar oko koje se ti ljudi bore. Jedan prost primjer je proizvodnja i prodaja ratne opreme zaraćenim nacijama i davanje kredita tim vladama za vrijeme rata.

Kroz oboje se može postići ekonomska korist, kroz samo postojanje rata, sve dok i njih nasilje direktno ne ugrozi. Vrijednost rata se proširuje još daleko iza monetarne koristi. Rat može biti efektivan alat za održavanje socijalne ili političke kontrole nad velikim populacijama. U šesnaestom vijeku Italija se sastojala od velikog broja nezavisnih državnica koje su često ratovale. Kada bi princ osvojio susjedni grad, on bi pravio interne konflikte među protjeranim građanima. Ovo je bio jedan efikasan način održavanja političke kontrole nad ljudima jer na taj način ljudi su tjerani da ne učine ništa protiv princa osvajača. Stanje rata takođe može biti iskorišteno da okuraži populaciju da razmišlja na načine na koje drugojako nebi razmišljali i da prihvate formacije institucija koje bi normalno odbili. Što se duže nacija uvlači u rat sve će biti otvorenija prema ovakvom načinu razmišljanja. Najistaknutije istorijske knjige imaju kratke reference ovakvog vida manipulacije treće strane. Nije tajna, da je na primjer, prije američke revolucije Francuska slala obavještajne agente u Ameriku da raspire kolonijalnu mržnju protiv Britanske krune. Takođe nije tajna da je njemačka vojska pomagala Lenjinu i boljševicima tokom ruske oktobarske revolucije 1917. godine. Kroz čitavu istoriju, narod i nacije imali su korist i doprinosili postojanju konflikta kod drugih. Zaintrigiran ovakvim konceptima odlučio sam da uradim istraživanje kako bih odredio koliko je važan faktor treće strane tokom ljudske istorije. Želio sam otkriti koje stvari, ukoliko ih ima, mogu postojati između različitih uticaja treće strane kroz istoriju. Moje nadanje je da će ovo istraživanje ponuditi pogled u unutrašnjost kako i od koga je istorija napravljena. Ono što je rezultiralo je jedna neobična odiseja koju sam poduzeo. Trag me vukao kroz kompleksan lavirint nevjerovatnih činjenica, zapanjujućih teorija i svega između. I dok sam išao dublje umalo nisam odustao. Shvatio sam nešto važno: racionalan um teži ka racionalnim uzrocima kako bi objasnio ljudske probleme.

Dok sam išao dublje, kako bilo, sreo sam se s mogućnošću da se neki ljudski problemi mogu pronaći u bizarnim i imaginarnim stvarnostima. To je zato što su takve realnosti rijetke i teško ih je shvatiti jer se s njima ne susrećemo. Kao rezultat, problemi koje te realnosti generišu su veoma rijetko riješeni tako da svijet ide iz jedne štete u drugu. Priznaću da, kada sam počeo sa mojim istraživanjem, ni sam nisam bio siguran, šta bih sve mogao pronaći. Ljudski profit kao motiv koji uvlači uticaj treće strane u ljudsku nasilnu istoriju. Ono što sam našao umjesto toga bio je NLO. Ništa nije moglo biti manje dobrodošlo.

ORIJENTACIJA

Muž ženi: Pogledaj ovo dušo, tu kaže da zemlja putuje 595 miliona milja oko sunca svake godine, brzinom od 66 hiljada milja po satu. U isto vrijeme Zemlja se rotira oko centra

galaksije. Galaksija beskonačno putuje kroz svemir i vuče zemlju sa sobom. Kako sada možeš reći da nikad nigdje ne odlazimo? Zdravo i dobro došli

Ovo je naša planeta zemlja. Prije nego što počnemo naše putovanje kroz istoriju pogledajmo nakratko u našu malu svemirsku orbitu. Svemirski brod Zemlja, kako neki ljudi vole da to nazovu, je relativno malo zvjezdano tijelo. Američki svemirski šatl može izorbitirati oko zemlje za samo devedeset minuta. U modernim avionima, prelazak preko okeana je postao, ništa drugo do rutinska stvar. Jednostavnim podizanjem telefona moguće je razgovarati s nekim na drugoj strani globusa. Svi smo svjedoci nevjerovatnih stvari brzog putovanja i telekomunikacija između udaljenih tačaka na zemlji. Zemlja nije samo mala nego i pokretna. Ukoliko bi Vi i ja uzeli poziciju van mliječne galaksije, vidjeli bi da je zemlja na galaksijinoj vanjskoj granici. Mliječni put je vučen od mnogo većih galaksija. Ova izolirana lokacija može pomoći u objašnjenju zašto Zemlja ima samo par kontakata sa vanzemaljskim civilizacijama, ukoliko one postoje? Zemlja se nalazi na udaljenom kraju male galaksije. Uprkos njenoj izolaciji, Zemlja je lijepa i naseljena.

U vrijeme dok ovo pišem, broji preko pet milijardi stanovnika. Dodamo li toj cifri sve druge velike sisare spoznaćemo da su zemlja i vode na planeti Zemlji naseljene bezbrojnom populacijom inteligentnih bića. Kakav tip životinja su ljudska bića? Student biologije bi vam brzo odgovorio da su ljudi životinjska vrsta poznata kao „homo sapiens.“ Riječ homo dolazi od latinske riječi čovjek a sapiens dolazi od riječi biti mudar ili osjećajan. Dakle, složenica „homo-sapiens“ ukazuje na biće koje posjeduje mudrost i senzibilitet. Većina homo-sapiensa žive u skladu sa ovim objašnjenjem dok mali broj očigledno je, to ne čini. Kada razmatramo ljudsko biće da li se susrećemo sa jednom od životinja? Zaključujemo da to nije tako. Ukazuje se da smo suočeni sa nečim mnogo bitnijim, spiritualnim ili duhovnim bićem. Neke religije smatraju kroz milenijum, da su ljudska tijela čiste lutke stvorene od duhovnih bića, često prateći ove doktrine reinkarnacijom i drugim životom.

U hrišćanskoj religiji riječ „duša“ je dugo korištena da opiše spiritualni entitet koji preživljava smrt fizičkog tijela. Neki ljudi tvrde da je drevna mudrost o duhu nekada postojala. Ukoliko je to istina, ona je zapostavljena mnogim lažnim idejama, neobičnim, mističnim ubjeđenjima i praksama, simbolima i grešnim naučnim učenjima. Kao rezultat, predmet duha je danas gotovo nepoznanica. Povrh svega mnogi stipendisti trenirani po zapadnim naučničkim metodama odbijaju ideju duše u potpunosti jer duh ne mogu staviti pod mikroskop i pratiti šta se događa, niti mu postaviti elektrode i dati elektro-šok. Kao dobra sreća neki proboji na ovu temu su učinjeni u posljednjim dekadama. Dokaz da je svaka osoba jedinstveno biće je zbilja jak. Skupljeni su mnogi zapisi o ljudima koji su dostigli tzv. kliničku smrt tokom ovih događaja, a i mnogi ljudi su osjetili napuštanje svojih tijela, pogotovo kada bi se tijela približila smrti. Neki psihijatri raspravljaju o ovom fenomenu kao ništavnom, kao samozaštitnoj iluziji uma. Nije toliko jednostavno ogroman broj žrtava kliničke smrti ubjediti da su vidjeli svoja tijela iz druge perspektive. Oni održavaju potpunu samosvjesnost i lični identitet iako su njihova tijela nesvjesna.

U svjetlu takvih zadužbina, nije iznenađujuće da pojedine religije, poput budizma, vjeruju da su ljudi besmrtna spiritualna bića koja su zatočena u tijelima tokom života. Budisti zaključuju da je ovo uzrokovano, barem djelomično, duhovnom spregom sa fizičkim univerzumom. U snažnom kontrastu ka psihijatrijskoj teoriji, budisti uče da je u odvajanju duhovnog djela od fizičkog najzdravije stanje ljudskog bića, pa time budisti pokušavaju da uspostave takav vid odvajanja bez doživljavanja paćenja kroz fizičke traume ili smrt.

Ukratko o interesantnom članku pod naslovom „ Tipologija iskustava u kliničkoj smrti“ kod Dr. Brusa Grejsona.

Ovaj članak je napisan u avgustu 1985g. i izdat u „Američkom žurnalu za psihijatriju“. Dr. Grejson predstavlja statistički proboj različitih tipova - fenomena kliničke smrti i zaključuje; Individue govore o ova tri tipa iskustava i činjenica je da se oni ne razlikuju u

bitnom na demografskom području. Dr. Grejson nije špekulisao šta uzrokuje ova iskustva, ali je naglasio ubjeđenje da spiritualno biće može funkcionisati poput tijela, ili bolje, van tijela, nego dok je u njemu.

Definicija spiritualnog bića koju dijeli nekoliko religija je i najprihvatljivija; Spiritualno biće je entitet koji posjeduje svjesnost, kreativnost i identitet. Nije sadržano od materije ili neke druge supstance iz fizičkog univerzuma; Izgleda da je zapravo jedna besmrtna jedinica svjesnosti koja nemože nestati, ali može biti zarobljena u fizičku tvar.

Spiritualno biće je u potpunosti sposobno samospoznaji. Moderni trend ja naravno posmatranje mozga kao centra svjesnosti i identiteta. Naučnici su uspjeli da uz pomoć elektronike stimulišu specifične djelove mozga, a kao proizvod postignut je psihički uticaj na mnoge ljudske emocije. Ovo, naravno, pokazuje da mozak nije ništa više do sofisticirana tastatura koja je sposobna da bude aktivirana od raznih vanjskih sila, kao što je ovaj eksperiment sa elektrodama pokazao, a čak i od strane spiritualnog bića i energije kojom ono zrači.

Sprega između spiritualnog entiteta i tjelesnog centralnog nervog sistema je toliko jaka, da promjena u jednom od njih često može uticati na ponašanje druge. Iz svega stvaramo sliku koja ukazuje da su ljudska bića spiritualni entiteti koja uživaju određen stepen spiritualne besmrtnosti, ali koja često toga nisu svjesna dok se neočekivano odvajanje ne desi. Tokom života, spiritualno biće teži da se prilagodi uticajima fizičkog tijela. Smrt, po ovoj analizi, je ništa drugo do spiritualno napuštanje tijela tokom intenzivne fizičke, a ponekad i mentalne povrede. Kakve veze sve ovo ima sa ratovanjem ? Gotovo u svemu, kao što ćemo vidjeti.

To nas dovodi do trećeg i ključnog djela našeg istraživanja NLO-a. Postoji nekoliko tema danas koje su pune lažnih informacija i prevara, poput „letećih tanjira“. Mnogi ljudi koji pokušavaju da istražuju ovu temu se vrte u krug, i zasuti su nepoštovanjem od malog broja ljudi koji, zarad letećih momenata, užitaka, ili sa namjerom da opstruišu, ispunjavaju svojim lažnim izvještajima, objašnjenjima i dokazima, gotovo sve. Dovoljno je reći da se iza svega kriju dokazi o vanzemaljskim posjetama zemlji, tako da se NLO pojavljuje kao jedna od najvećih realnosti koja se ikada suprostavila ljudskoj rasi. I dalje razmišljajući o ovom stavu krenimo malo dublje u temu.

NLO; ISTINA ILI FIKCIJA?

NLO-i: Ko su oni i odakle dolaze?

Konkretno govoreći, termin neidentifikovanih leteći objekat-NLO, odgovara bilo kom vazdušnom objektu koji nemože biti identifikovan kao napravljen od strane čovjeka, ili kao bilo koji prirodni fenomen. Sam termin nameće zagonetku. U svakodnevici, NLO se često koristi kao riječ za bilo koji objekat, koji bi mogao biti svemirska letilica iz vanzemaljske civilizacije.

Frazu NLO stvorio je kapetan Američke avijacije Edvard J. Rupelt. Kapetan Rupelt je za avijaciju vodio istragu o fenomenu iz 1951 g. Prije Rupelta, NLO-e su obično nazivali letećim tanjirima, jer su mnogi svjedoci opisivali ove objekte kao diskolike. Leteći tanjiri su brzo postali imaginaran termin zbog skepticizma izraženog od mnogih dnevnih novina i magazina. NLO je korišten od strane kapetana Rupelta kako bi se prenegovao gubitak poštovanja prema ovoj studiji Američke avijacije. NLO je takođe prikladniji termin, jer nisu svi NLO-i tanjirastog oblika.

O hiljadama NLO-a je izvještavano svake godine, uglavnom policiji, novinarima ili istraživačkim grupama. Ipak je ovo samo dio od totalnog broja viđenja NLO-a, jer jedan dio svjedoka to nikada nikome nije rekao. Ugrubo za od 90-95% svih prijavljenih viđenja NLO-a, dokazano je da su napravljeni od strane čovjeka ili su do tada neprepoznat prirodni fenomen. Oko 1,5 – 2% su lažne prijave, često praćene falsifikovanim

fotografijama. I ako je ovo mali procenat od ukupnog broja izvještaja o NLO-u, time se stvaraju prilično veliki problemi, jer u suštini odgovaraju za omalovažavanje za većinu ozbiljnih studija o NLO-u. Što je prevara ubjedljivija, to će biti više štete. Ostatak od 3-8,5% su oni za koje se smatra da su letilice ne-ljudskog porijekla. Većina istraživača ovu grupu svrstavaju u poslednju.

NLO je tokom dvadesetog vjeka rjetko pominjan u mas-medijima prije 1947 g. pa time neki ljudi pretpostavljaju da NLO mora biti relativno moderan fenomen. Stanje je sasvim suprotno. O NLO-u je izvještavano tokom hiljada godina u svim djelovima svijeta. Npr, pisac Julije Obsekvens govori sledeće u svojoj knjizi iz 216 godine prije Hrista. (Prodigorium liber...) Stvari poput brodova su viđene nad Italijanskim nebom.... (At Arpi...) U Italiji okrugli štit je viđen na nebu... (at Capua...) Nebo je bilo svo u vatri, i na njemu se vidjela figura poput broda. U prvom vjeku nove ere, poznati rimljanin Ciceron je zabilježio; „Noću je sunce praćeno glasnim zvukovima i viđeno je na noćnom nebu. Nebo se otvorilo i otkrilo neobične sfere“.

NLO je postao nevolja osmog i devetog vjeka, tako da je vladar Francuske izdao Zakon kojim se zabranjuje izazivanje oluja. U jednoj od epizoda prikazano je da su ovi nebeski brodovi došli na zemlju kako bi posijali smrt na bjesnu masu, a takođe su optuživali navedene brodove za uništavanje sjetve. NLO ne samo da je viđan, nego je i obožavan kroz istoriju. Religiozni ljudi drevne Mezopotamije, Egipta i Amerike su obožavali ljudolike „bogove“ sa nebesa. Za Mnoge od tih „bogova“ se govorilo da lete u brodovima i globusima. Drevne tvrdnje ovog vida su današnja osnova za teoriju drevnih astronauta, koja govori da je svemirska rasa nekad davno posjetila zemlju i bila umješana u stvari na njoj. Neki NLO istraživači su čak otišli dalje, ističući da je ta svemirska rasa ili stvorila ili osvojila ljudsko društvo prije mnogo hiljada godina i da od tada prati sva događanja na zemlji.

Za mnoge je ovakva teorija samo stvar naučne fantastike, ali kako bilo, ideja je proizvela mnoge akademske debate među istoričarima kroz gotovo čitav vjek; Ko su drevne civilizacije starog i novog svijeta, locirane na suprotnim stranama zemlje, i kako su functionisale na tako sličan način? Zašto su ljudi iz ovih dalekih civilizacija razvili tako slična vjerska ubjeđenja? Jedan od pogleda je, da je zemlja bila ledeni most koji je nekada spajao prostor između Sibira i Aljaske, kojima su ljudi iz starog svijeta migrirali u novi. Neke nove tvrdnje na bazi arheoloških dokaza govore da su drevni Feničani plovili preko Atlanskog okeana. Veliki broj drevnih NLO viđenja i neobičnih prirodnih fenomena iz kasnog vremena prije Hrista i rane nove ere se mogu pronaći u knjizi Herolda Wilkinsa; „Leteći tanjiri u napadu“.

Bez obzira na avangardan naslov, knjiga gos. Wilkinsa je jedna od vrijednijih štiva i jedna od najranijih knjiga u modernoj NLO eri. Takođe se izvrsana kolekcija prastarih NLO izvještaja može pronaći i u Žak Waliovoj ; „Pasoš za Magoniju“ (Passport to Magonia).

Neki naučnici zaključuju da su feničani posudili mnoge stvari od Egipatske civilizacije i prenijeli ih u novi svijet. Još jedna hipoteza je da su drevni Egipćani plovili preko okeana. I bez obzira na dokaze koji bi održali sve navedene mogućnosti, ni jedna od navedenih teorija se ne slaže u potpunosti sa poznatim činjenicama. To nas vodi ka četvrtoj teoriji, razvijenoj 1910g, od strane Oksfordskog profesora i lauerata za nobelovu nagradu, Fredrika Srodija; Neka od uvjerenja i legendi koje su nam prenesene iz prošlosti su toliko čvrsto usađena, da se osjećamo slobodnim da ih smatramo starim gotovo kao samo čovječanstvo. Kako bilo, na iskušenju smo da istražujemo kako je došlo do činjenice da ova poznata uvjerenja i legende imaju toliko sličnosti, i dali ta sličnost ukazuje na postojanje drevne, potpuno nepoznate civilizacije iz koje je sve nastalo.

Kada se ovakav stav razmatra, mnogi pomišljaju na nestanak tla, poput legendarno izgubljenih kontinenata Atlantide i Lemurije. Prof. Sody kako bilo, prilazi i kroz jedan drugi pristup i špekuliše da su vanzemaljska društva umješana u zemaljsku istoriju. Dr.

Sody se naslanja na Čarlsa Hoj Forta (1867-1923). Čarls Fort je jedan od najranijih pisaca dvadesetog vjeka koji je ozbiljno naglasio da su vanzemaljci umješani u stvari na zemlji. Fort je se izdržavao od malog nasljedstva i proveo je mnoge godine svog života skupljajući izvještaje o neobičnim fenomenima iz naučnih žurnala, novina i magazina. Priče koje je skupio sastoje se od neobičnih kretnjih od svjetlosti na nebu i drugih pojava koje nisu imale konvencionalno naučno objašnjenje. Njegove prve dvije knjige, „Knjiga prokletih“ iz 1919 i „Nova zemlja“ iz 1923, sadrže veliki broj NLO viđenja i sličnih fenomena u 19 i ranom 20-tom vijeku. Fort zaključuje da je zemaljsko nebo bilo domaćin velikog broja vanzemaljskih letilica, koje on naziva „Super konstrukcije“.

Fort je razvio teorije iz svog istraživanja od kojih su mnoge opstale i provokativne su čak i danas. U knjizi prokletih, napisao je; Mislim da smo imovina.

„Zapravo želim reći da pripadamo nekome; Da je jednom u vremenu, ova planeta bila ničija zemlja“

Da su je drugi svjetovi istražili i kolonizovali, i borili se međusobno za posjedstvo nad njom, ali da je i sad posjedovana od nečega; Da nešto posjeduje ovu planetu-što je sve druge uplašilo. Fort je zaključio da ljudska rasa nema prevelik status u odnosu sa planetinim vanzemaljskim vlasnicima. On upućuje zagonetku „ zašto oni (vlasnici planete) nikad ne dolaze „ i donio filozofski stav; Dali bi mi, ukoliko bi educovali i sofisticirali svinje i drugu stoku? Dali bi bilo mudro uspostaviti diplomatski odnos sa trenutno funkcionalnim stanjem, koje je zadovoljeno sitnim dostignućima? Fort je vjerovao u direktan uticaj vlasnika planete na ljudska bića;

„Mislim da smo, nakon svega, korisni da se u postojećim uslovima ipak prilagođavamo nečemu što ima legalno pravo na nas, ostvareno silom ili na drugi način, za koje smo primitivni, za koje je sve ovo bilo poznato vjekovima, određenim nad ovom planetom, kultu ili redu, koji nas usmjerava prema instrukcijama primljenim, od nekud, zbog našeg misterioznog neznanja. U svetlijem smislu Fort je mislio da je zemlja imala živopisniju i raznobojniju praistoriju: Ali prihvatam da su u prošlosti, pre nego što je uspostavljeno vlasništvo, naseljenici velikog broja svetova, pali ovde, skočili, dolebdeli, doplovili, doleteli, dovezli se dohodali ovde, što se mene tiče, bili su dovučeni ovde, gurnuti, došli su pojedinačno ili u ogromnom broju; posećivali povremeno, posećivali periodično zbog lova, trgovine, obnavljanja harema, rudarenja; nisu mogli ostaniti ovde, ustanovili su kolonije ovde, izgubili su se ovde; veoma napredni ljudi, ili bića i primitivni ljudi ili šta god da su bili: beli, crni, žuti

Da bi neko shvatio kako se sve ovo odnosi na ljudske uslove danas, Fort nije ponudio odgovor, samo formulu: Svinje, guske i telad. Prvo otkri da ih poseduju. Zatim otkri značaj toga.

Fort je sigurno izrazio neke izazovne ideje. One su objavljene u vreme kada su dvokrilni avioni i dirizabli vladali nebom. Istoriski let preko Atlantika Charles Lindberg je učinio osam godina kasnije.

Fort je okupio malu i odanu grupu sledbenika u svoje vreme. Tek trećinu veka kasnije ta grupa je učestvovala u iznenadnoj ekspanziji radova za koje se sumnjalo da su bili pod uticajem vanzemaljskog društva. Ovo iznenadno interesovanje je izazvalo često viđanje NLO-a krajem 1940-tih i 50-tih. Jedna od prvih knjiga tog perioda koja obrađuje stara viđanja NLO je Leteći tanjiri koji se napadaju od Harold T. Wilkins-a. Knjiga je izdata je 1954. „Citadel“ štamparija iz Njujorka. Citadel je štampala još mnogo knjiga, uključujući NLO i Biblija (1956) od Morris K. Jessup-a. Njegova knjiga je predlagala da su mnogi biblijski događaji delo svemirski stare rase a ne Boga.

Mnogi pasusi iz biblije su citirani da bi podržali ovu teoriju. Slične knjige sa sličnim naslovima su usledile, kao što su „Leteći tanjiri u Bibliji“ (1967) od Virginia F. Brasington

i „Biblija i leteći tanjiri“ (1967) od Barry H. Downing-a. Sa druge strane Atlantika mnogi evropski pisci su davali bitan doprinos ovom žanru. Francuski tim, Louis Pauwels i Jacques Bergier, je napisao intrigantan bestseler, Jutro Magova, koji je izdat u Americi ranih 1960-tih. Erich von Daniken iz Švajcarske je takođe pisao o prastarim astronautima tokom 1950-tih i 60-tih, a veliku slavu je stekao ranih 70-tih izdavanjem međunarodnog bestseler na temu: „Kočije Bogova“? Veliki uspeh njegove knjige je izazvao poplavu sličnih knjiga i filmova 70-tih i početkom 80-tih donoseći ideju o „davnim astronautima“ u centar pažnje miliona.

Saznanje o vanzemaljskim intervencijama u ljudskim događajima se toleriše kada se izrazi kao delo naučne fantastike ali vrlo slabo kada se predstavlja kao činjenica. To je razumljivo. I sama ideja o tome učini da se čovek zacrvni zbog svega što su nas učili. Vekovima je postojala navika da mislimo o našoj planeti i ljudskoj rasi kao izoliranim. Pre mnogo vekova ljudi su čak mislili da su središte svemira i da se sunce i zvezde okreću oko nas. Bila je to laskava misao ali nažalost netačna. U danima inkvizicije čovek je mogao nastradati ako izazove ovu ideju. Jedini „vanzemaljci“ u koje su ljudi smeli da veruju su bili krilati anđeli u belim odorama koje je Jehova poslao sa neba. Iako se nauka dosta udaljila od takvih pogleda, koncepti postojanja u kojima je čovek u centru su i dalje iznenađujuće jaki.

Neki vrlo ubedljivi argumenti su unapređeni da poreknu dokaze da je jedno ili više vanzemaljskih društava posećivalo zemlju. Na neke od tih argumenata se vredi osvrnuti: Nije dokazano da postoji drugi inteligentni oblik života osim ljudskog drugde u svemiru.

Na prvi pogled ovo se dojmi tačnim. Međutim, potreban je samo pogled na samu zemlju da se otkriju drugi inteligentni oblici života. Studije o delfinima i drugim velikim vodenim sisarima su otkrile visoku inteligenciju kod mnogih od njih. Analize ostalih sisara su pokazale mnogo viši stepen inteligencije nego što se verovalo. Ovo otkriva da postoje mnoga inteligentna i polu-inteligentna bića u svemiru oko nas; mi delimo planetu sa njima. Činjenica da ona uspevaju zajedno na ovoj jednoj maloj planeti je odličan pokazatelj da druga inteligentna stvorenja mogu postojati drugde uz odgovarajuće uslove.

Nije bilo ni jednog NLO viđanja koje ne bi moglo da se objasni kao prirodan ili ljudski fenomen. Stoga, svaki NLO mora biti takav fenomen.

Ovaj argument koristi lošu logiku. Moguće je „objasniti“ skoro sve kao nešto. Predpostavljam da bi neko mogao da „objasni“ sunce kao bilione svitaca u gigantskoj staklenoj kugli. Ovo „objašnjenje“ međutim ne odgovara dokazima tako dobro kao teorija da je sunce ogromna masa kompresovanog hidrogena koji prolazi kroz proces atomske fuzije.

Mnogim viđenjima NLO daje se prozaično objašnjenje zbog ignorisanja dokaza koji jasno otkrivaju da oni nisu zemaljski fenomen. Ako je neko dovoljno selektivan u biranju kojim dokazima i svedočenjima će verovati, onda on može izmisliti dosta objašnjenja da odgovaraju viđanju NLO. Trik je naći najbolje objašnjenje koje će odgovarati istini i činjenicama. U mnogim primerima, istina i činjenice ukazuju da je NLO zaista najbolje objašnjen kao prirodni fenomen. U drugim slučajevima, najbolje objašnjenje je da je NLO najverovatnije inteligentno navođena letelica neljudskog porekla. Mnoga viđanja NLO odgovaraju ovoj drugoj kategoriji. Nije bilo „čvrstih dokaza“ o NLO ili „starim astronautima“.

Fizički objekti predstavljaju „čvrst“ dokaz. U NLO-logiji čvrst dokaz bi bio „pali leteći tanjir“ ili telo vanzemaljskog pilota. Raspravljalo se o tome da ako svemirske letelice lete zemaljskim nebom već hiljadama godina dosad bi trebali da imamo neki čvrst dokaz. Ostavljajući sa strane optužbe i dokaza da neke vlade imaju jednu ili dve skrivene svemirske letelice, logično je da ne možemo očekivati da nađemo mnogo vanzemaljskih

artifakata. Da bih to objasnio napraviću poređenje između NLO-a i modernih komercijalnih aviona.

Milioni komercijalnih aviona poleti sa američkih aerodroma svake godine. Uprkos ovako velikom broju jako malo ljudi će naići na ostatke aviona ili telo pilota jer vrlo mali procenat letova završi katastrofom. Isto tako mali broj ljudi će naići na instrumente ili otpatke koji su bačeni iz aviona, zato što su letelice kompaktne i retko navigatori bacaju delove kroz prozor kokpita. Da nije činjenice da većina nas može videti ili leteti avionom, bilo bi jako malo „čvrstih“ dokaza njihovog postojanja pogotovu ako bi se proizvodili u udaljenim oblastima i leteli samo od i do istih. Hajde ovo da prevedemo u matematičku formulu.

Zasnovano na statistici Federalne Avijacijske Administracije (FAA) jedan od milion aviona doživi tešku nesreću kao što je pad, prinudno sletanje van aerodroma ili gubitak važnog dela aviona. *Za bolji pregled NLO slučajeva preporučujem N.L.O. Enciklopediju od Margaret Sachs. Ovaj zadivljujući rekord sigurnosti čini letenje jednim od najsigurnijih načina prevoza danas. Pretpostavimo da prijavljene svemirne letelice imaju potpuno istu statistiku sigurnosti kao FAA –ni bolju ni lošiju. I recimo da 2000 „letećih tanjira“ preleti zemlju svake godine. To znači pet i po letova dnevno. Pretpostavićemo da je svaki hipotetički let na maloj visini, tako da ako se desi nesreća, deo može da stigne do Zemlje a ne izgori u atmosferi. Kada uzmemo u obzir sve navedeno dolazimo do računice da bi se „leteći tanjir“ srušio ili izgubio deo jednom u pet vekova! To bi značilo svega 12 padova od svanuća čovečanstva! Ako prepolovimo faktor sigurnosti i udvostučimo broj letova, ili ostavimo isti faktor sigurnosti a broj letova povećamo na 8000 (22 na dan) to bi i dalje bio jedan pad na svakih 125 godina!

Možemo sa sigurnošću zaključiti da iako su svemirske letelice letele našim nebom milenijumima ne možemo očekivati da nađemo mnogo olupina ili delova. Najbolji dokaz o poseti vanzemaljaca koji možemo pribaviti je svedočenje očevidaca a to je baš ono što mi imamo. Uprkos ovim pesimističnim statistikama, nekoliko retkih padova NLO je prijavljeno. Fragmenti od navodno eksplodiranih NLO letelica su nađeni i ozvaničeni. Jedan takav deo je prijavljen od strane brazilskog kolumniste koji je rekao da je predmet našao ribar blizu obale Brazila 1957. Fragment je Omni magazini poslao na Masačusetski Institut Tehnologije (MIT) na analizu. Ispostavilo se da je deo od čistog magnezijuma. Analitičari su nagađali da je komad mogao biti deo ekspodirane letelice ili satelita koji je pao. Zato što je komad mogao biti proizveden na zemlji, test se smatrao nepotpunim.

Ako su NLO vanzemaljske letelice trebalo bi da dosada postoji jedna neraspravljiva fotografija. Bilo šta može biti raspravljivo. Dovoljno je da neko otvori usta i izgovori par reči da rasprava počne. Postojanje rasprave stoga ne može poreći realnost stvari. Rasprava jednostavno znači da je neko rešio da započne svađu, iz dobrih ili loših razloga.

Istina je da se istraživači susreću sa nedostatkom pristojnih NLO fotografija. Dostupni snimci NLO su uglavnom dvojaki: ili mutni i nepotpuni (mogli bi biti snimci bilo čega) ili prevarantski. Kada se čista, jasna fotografija letećeg tanjira pojavi uglavnom se ispostavi da je nameštaljka. Ovo se dešava toliko često da istraživač može računati da će se „dobra“ slika letećeg tanjira na kraju ispostaviti „lošom“. Danas je to naročito tačno zbog napredne tehnologije koja može neke trikove na fotografijama učiniti neuočljivim. Ovo i dalje ostavlja pitanje: zašto je tako malo dokaznih fotografija dostupno?

Kao što je zabeleženo ranije, samo mali procenat viđenih NLO je originalan u odnosu na broj prijavljenih. Većina ovih letelica je viđena noću. Većina „bliskih susreta“ se desi u ruralnim nekomercijalnim oblastima gde malo ljudi nosi fotoaparat. Već slaba šansa da se napravi dobar snimak je oslabljena činjenicom da veliki broj imalaca kamere, čak i posvećenika fotografiji, ne nosi uvek aparat sa sobom. U svakom momentu sigurno manje od jedne osobe od 10000 nosi aparat. NLO to ne nadoknađuje redovnim

pojavljivanjem iznad mesta za odmor gde fotoaparati škljocaju. Uključujući ove faktore možemo očekivati da će dobra, originalna fotografija vanzemaljskog broda biti veoma retka. Prisjetite se takođe da je rasprostranjeno posedovanje kamere počelo tek pre par decenija. Sve ovo ne govori da nema čistih, originalnih fotografija vanzemaljskih letelica. Nekoliko postoji, i one mogu biti nađene u raznim knjigama koje su napisali ugledni NLO israživači.

Svedočenje očevidaca u NLO slučajevima je uglavnom nepouzdan.

Takvo svedočenje je stoga nedovoljan dokaz o vanzemaljskim posetama. Možda najuticajniji NLO kritičar, Philip Klass, koji je nazvan „Šerlok Holms NLO-logije“ zbog svog neiscrpnog istraživanja, je dobio nagradu „Pisci Avijacija/Svemir“, za najbolju knjigu o svemiru „NLO Objašnjen“ 1974. U toj nagrađenoj knjizi, gđin. Klass je razvio nekoliko principa. Prvi je bio:

NLO-logijski princip #1: Iskrene i intaligentne osobe koje su iznenada izložene jarkom, neočekivanom događaju, naročito ako on uključuje nepoznati objekat, mogu biti veoma netačni u pokušaju da precizno opišu šta su videli. Ovaj princip je ponekad tačan. To je demonstrirala NLO studija sprovedena između 1966 i 1968, koju je sponzorisala vlada U.S., pod vođstvom Edward U. Condon-a. Njeni objavljeni nalazi, često nazivani „Condon izveštaj“, su osnova u NLO literaturi.

U jednom poglavlju Condon Izveštaja odbor je raspravljao šta se desilo kada je ruska svemirska letelica, Zond IV, pokvarena počela da ulazi u atmosferu 3. marta 1968. Kako je letelica pala kroz atmosferu i izgorela stvorila je spektakularan prizor za ljude na zemlji. Očevidci su doživeli zapaljene odpatke kao veličanstvenu povorku užarenih objekata koji iza sebe ostavljaju narandžasto-zlatan rep. Zbog velike visine bilo je nemoguće sa zemlje odrediti šta su ti objekti. Bilo je jedino moguće videti ih kao blistave i odvojene tačke. (Za savet o autentičnosti određenih NLO slika preporučujem kontaktiranje MUFON-a, 103 Oldtowne Road, Seguin, Texas, 78155-4099, USA) Odpatci Zond IV su stvorili utisak meteorske kiše. Posle sakupljanja svedočenja očevidaca otkriveno je da su neki ljudi „videli“ više nego što se zaista desilo. Da su neka pogrešna svedočenja uzata u obzir, a neki ljudi bi mogli da zaključe da je Zond IV otpad bila zaista intaligentno kontrolisana vanzemaljska letelica. Na primer, 5 očevidaca je reklo da su svetla bila deo letelice oblika rakete ili „cigarete“: uobičajeno opisivanje NLO. Tri očevidca su videla „objekat“ sa prozorima. Jedan je tvrdio da je „objekat“ izveo vertikalno spuštanje. Zbog ovih očiglednih grešaka, Gđin. Klass i drugi su razumljivo obeležili svaki „NLO oblika cigare sa prozorima“ kao meteor. Odbor Condon je naveo svedočenje pada „Zond IV“ kao primer zašto su svedočenja očevidaca neadekvatna da se utvrdi da je NLO vanzemaljska letelica. Slučaj zatvoren? Ne baš.

U svom NLO-logijskom principu #1 citiranom iznad, Gđin. Klass izjavljuje da očevidci mogu biti veoma netačni u pokušaju da precizno opišu šta su videli. Veoma bitno, on nije rekao da su očevidci uglavnom netačni. Ova razlika postaje važna u daljem čitanju Condon izveštaja. Condon odbor je otkrio da je najmanje pola „Zond IV“ očevidaca dalo tačne i neiskrivljene izjave o događaju. Viđenja „letelice oblika cigare sa prozorima“ su bila u manjini. Iz tačnih izjava pažljiv NLO istraživač bi mogao da eliminiše netačne opise i tačno identifikuje pad „Zond IV“ kao otpad ili meteorski fenomen. Odbor je takođe analizirao talas NLO prijava koji su izazvali studenti, puštajući 4 balona sa toplim vazduhom u noć. Baloni su napravljeni od crnih plastičnih kesa; topli vazduh su stvarale rođendanske svećice pričvršćene ispod. Odbor je analizirao svedočenje 14 očevidaca koji nisu znali kakvi su to leteći objekti. Sa vrlo malom razlikom među njima, svih 14 posmatrača su dali tačan opis onoga što su mogli da vide. Odbor je zaključio:

U zaključku, imamo broj izjava koje su vrlo slične jedna drugoj a razlike koje se pojavljuju nisu veće od očekivanih s obzirom na situaciju i viđenje posmatrača.

Ovo demonstrira nešto veoma važno što možemo da izrazimo kao naš „NLO-logijski princip“: Iskrene i inteligentne osobe koje su iznenada izložene kratkom, neočekivanom događaju koji uključuje nepoznati objekat, će u većini slučajeva, biti tačne u pokušaju da tačno opišu šta su videle. Zato svedočenja očevidaca mogu biti prihvatljiva na sudovima da osude ili oslobode čak i u slučaju nedostatka čvrstog fizičkog dokaza. Svedočenje očevidca je savršeno važeća i korisna forma dokaza. Sateliti vrhunske tehnologije su upereni ka nebu da bi uhvatili vanzemaljsku komunikaciju. Do sada takve komunikacije nisu uhvaćene. Ovo je još jedan dokaz da nema inteligentnog života u blizini.

Uprkos skepticizmu u mnogim akademskim krugovima o posetama vanzemaljaca, nekoliko dobro finansiranih pokušaja je učinjeno da se detektuju signali svemirskih civilizacija kroz upotrebu osetljivih radio antena uperenih ka nebu. Činjenica da ovim naporima nisu uspeli da se detektuju inteligentni signali, sagledana je kao dodatni dokaz da nema vanzemaljskih civilizacija u blizini. Problem sa takvim zaključivanjem je da radio antene imaju mnoga ograničenja. One jedino mogu da hvataju radio talase. Postoje mnoge druge stanice na elektromagnetnom spektru koje mogu da nose komunikacione signale, kao na primer mikrotalasi. Ko može da kaže da bi vanzemaljsko društvo, ako postoji, koristilo baš radio talase za komunikaciju? Mi čak i ne znamo šta se nalazi iza poznatih krajeva elektromagnetnog spektra. Kako možemo biti sigurni da nepostoje talasne dužine, u jednoj od dve neobeležene regije, koje su mnogo naprednije za komunikaciju od onoga što smo mi pronašli do sada? Neuspeh radio antena da uhvate inteligentne signale samo nam govori da niko u dometu ne koristi elektromagnetne talasne dužine koje one otkrivaju. Ako tako mnogo „letećih tanjira“ posećuje zemlju zašto nisu češće otkriveni na radaru?

Mnoga viđanja NLO su potvrđena radarom. Ova radarska evidencija se obično odbacuje od strane kritičara kao operatorske greške, kvar radara ili pogrešna očitavanja izazvana prirodnim fenomenima. Bilo bi još više radarskih evidencija da operateri nisu trenirani da zanemare većinu anomalija zato što veliki broj stvari može da izazove loše očitavanje. Lažni radarski signali mogu biti proizvedeni širokim brojem različitih fenomena od jata ptica do loših vremenskih uslova. Operateri su ućeni da se fokusiraju na očitavanja koja ukazuju na objekte koje oni prate, uglavnom ljudske letelice. Ako nešto neobićno iskoći na ekranu i nestane uglavnom će biti zanemareno. Zbog toga mnogi radarski NLO-i prođu neprijavljeni.

„Elektromagnetni spektar“ je raspon talasnih dužina po kojima različite forme svetla mogu putovati. Na jednom kraju poznatog spektra su radio talasi koji imaju duge talasne dužine. (Da, radio talasi su ustvari svetlosni talasi. Oni postaju „zvuk“ kada ih prijemnik prevede.) Na drugom kraju spektra su gama zraci koji imaju kratke talasne dužine. Raspon svetla koji možemo videti golim okom je ogranićen na veoma mali deo spektra. Izumljeni su instrumenti da hvataju i prenose druge talasne dužine kao što su infracrveni, x-zraci i mikro talasi. Radarska detekcija NLO-a je dalje smanjena napretkom u tehnologiji. Mnogi moderni radari automatski odbacuju pogrešna očitavanja tako da se i ne pojave na ekranu. Ovo ćini operaterov posao lakšim po cenu eliminisanja NLO detekcije.

Gdin. Klass komentariše:

Ironija je da će jedan od nekoliko kriterijuma koji se koristi da otkrije razliku između prave i lažne mete odstraniti potencijalni NLO iako je on prava vanzemaljska letelica...Mnogo ljudi je pod hipnozom tvrdilo da su bili oteti od strane NLO. Takvo svedoćenje je uglavnom sumnjivo jer ljudi koji nikada nisu bili oteti mogu biti usmereni u stvaranje realistićnih „memorija“ otmice dok su pod hipnozom.

Da se NLO fenomen sastoji samo od povremenih ćudnih prizora na nebu, moglo bi biti lako odbaciti. Međutim, mnogo ljudi je prijavilo otmicu od strane NLO. Iskustva su uglavnom veoma slićna: Źrtva vidi NLO (uglavnom noću i u ruralnoj oblasti); ona je

paralisana i ukrcana na brod; doživela je fizički pregled koji traje sat ili dva od strane vanzemaljaca; zatim je puštena. Mnoge žrtve se nesećaju doživljaja posle. Tipična žrtva bi samo videla NLO a onda iznenada otkrila da su prošla dva sata i da se neseća šta se dogodilo tokom tog vremena.

Istaživači uglavnom probijaju amneziju hipnozom. Izgleda da je amnezija, koju je doživelo mnogo otetih, namerno izazvana od strane NLO kao metod očuvanja anonimnosti vanzemaljaca. Takvo mentalno stanje može zaista biti izvedeno. Tokom svojih nepopularnih i veoma publicizovanih eksperimenata „kontrole uma“ CIA je razvila uspešnu tehniku da potisne memoriju i izazove amneziju. Pažljivim radom potisnuta memorija može da se povрати. Kao što ćemo videti kasnije, mentalno poigravanje sa ljudsim žrtvama je bila česta aktivnost povezivana sa NLO kroz istoriju. Do danas neverovatan broj svedočenja otetih je sakupljen. Delo je doživelo dosta napada i uvreda zbog raznih eksperimenata, kao što su oni izvedeni 1977 u bolnici Anhajm (Anaheim Memorial Hospital) u Kaliforniji. U Anhajmu je otkriveno da osobe koje su navodno imale malo znanja o NLO mogu biti istrenirane da stvore naizgled realistična „sećanja“ na otmicu pod hipnozom. Ovo otkriće je iskorišćeno da se baci sumnja na valjanost svih svedodžbi otetih kada su pod hipnozom.

Anhajm eksperimenti su ustvari promašili temu i ne otkrivaju ništa o NLO fenomenu. Oni samo potvrđuju ono što znamo o hipnozi. Istina je da se memorija može iskriviti dok je osoba pod hipnozom, kao što može i kad je osoba potpuno svesna. Sa druge strane, više puta je demonstrirano da hipnoza može biti učinkovita u povratku memorije: zavisi od veštine hipnotizera i mentalnog stanja pacijenta. Hipnotizer može uveriti osobu koja nikad nije bila u vozu da se seća vožnje, ali da li to znači da je svaka osoba koja je bila hipnotisana i seća se da je bila u vozu kriva za izmišljanje? Naravno da ne. Moramo priznati da postoje originalni problemi sa hipnozom. Pošto je hipnotizirani u polusvesnom stanju može biti pod većim utiskom nego normalno. Iz ovog razloga američki sudovi ne priznaju svedočenja dobijena pod hipnozom kao dokaz. Druga opasnost od hipnoze je da ako se osoba konstantno tera da se seti više, ona može otkriti da se njen „vremenski sled“ izmešao. Kada se to dogodi osoba će početi da se „seća“ dodatnih „epizoda“ koje se nisu ustvari desile tada i kako su zapamćene. I pored toga originalno sećanje ostaje validno. Nažalost, neki od otetih su hipnotisani više puta, izvan svih granica normale. Oni na kraju završe sa izmešanim sećanjima povrhu vrlo ispoljenih sećanja na svoju otmicu. Iz ovih i drugih razloga ja se strogo protivim upotrebi hipnoze. Teško oštećeno sećanje može i treba da se povрати dok je pacijent u potpuno svesnom stanju. Neki doživljaji NLO otmice su povraćeni baš na taj način.

Matematičke šanse da vanzemaljska rasa otkrije zemlju su daleko od mogućih. Nekoliko matematičkih formula je razvijeno kako bi se pokazalo koliko je neverovatno da su zemlju posetila vanzemaljska društva. Takve formule su uglavnom zasnovane na teorijama o evoluciji, broju planeta koje mogu da podrže život i udaljenosti između planeta i galaksija. Takve formule su sigurno zanimljive ali ih nikada ne treba smatrati dokazanim. Ako nešto postoji, ono postoji. Pokušavati da ono nestane uz pomoć matematičke formule neće ga učiniti ništa manje stvarnim. Zapamtite da mi ne možemo da vidimo nikakve čvrste planete izvan našeg solarnog sistema a kamoli da utvrdimo da na njima ima života. Ljudska situacija u ovom položaju može se uporediti sa kolonijom mrava čija moć opažanja obuhvata svega nekoliko kilometara kvadratnih. Ako se ta kolonija nalazi u pustinji, mravi bi mogli da zaključe da je cela zemlja napuštena pustoš, nesanjajući o velikom broju metropola samo sto milja dalje. Samo zato što je naš solarni sistem ili deo galaksije pust, to ne znači da je takav slučaj svuda. Drugi deo galaksije bi mogao da vri od inteligentnog života i ne bi bilo šanse da mi u ovom udaljenom delu Mlečnog puta to znamo osim da nagađamo teorijama koje su promenljive. Iz ovog razloga nije pametno zanemariti dokaz o vanzemaljskoj poseti ako se desi. Samo ljudi sa mentalnim oboljenjima veruju u NLO.

Jedan nesrećan metod koji neki NLO kritičari koriste da napadnu dokaze o poseti vanzemaljaca je sa psihološkom teorijom. Pošto je takav kritičar apsolutno siguran da nije bilo vanzemaljskih brodova na našem nebu on može pribeći korišćenju lažne psihološke etikete u naporu da „objasni“ zašto će dosta ljudi da prihvati mogućnost koju kritičar odbija. Takve etikete imaju vrlo širok domet, od proste potrebe za religijskom ispunjenošću do ambulatorne šizofrenije. Ova neiskrena psihijatrija je nažalost postala veoma moderna poslednjih godina. Ona sakriva stvarnost, da je istraživanje NLO ozbiljno koliko klinički toliko i naučno koliko se neko samo može nadati. Većina NLO istraživača su isto normalni i racionalni kao i kritičari koji su brzi u davanju nelaskajućih psiholoških etiketa. Istinita NLO debata se koncentriše oko originalno naučnih, intelektualnih i istorijskih pitanja a ne emocionalnih. Drugi problem u korišćenju psihološke „analize“ za „objašnjavanje“ popularnog i naučnog interesovanja za NLO je što se prednosti mogu promeniti. Učenjak koji brani mogućnost posete vanzemaljaca može lako i netačno tvrditi da oni ljudi koji se dosledno drže samo prozaičnog objašnjenja za viđenja NLO su u svetlu suprotnih dokaza veoma uplašeni nečega što ne mogu razumeti.

Kao što možemo videti, psihološko omalovažavanje je vrlo slaba forma u naučnoj debati ove vrste. Nikom ne čini dobro, etikete su uglavnom netačne i zamagljuju prave probleme. Inteligentni i racionalni ljudi se lako nalaze sa obe strane NLO kontraverse. NLO teorije su priče koje prave novac a mamac su naivni. Poznata je istina da postoje dva zločina u našem društvu: imati novac i nemati novac. Oba se kažnjavaju istom snagom. Jedan od najlakših načina da se diskredituje ideja je da se ukaže da je neko dobio novac jer ju je izrazio. Neki NLO kritičari su napravili aluzije na šarlatane iz prošlosti koji su ljudima dali čudne ideje i obogatili se na račun naivnih. Te aluzije su stvorene kao pokušaj da predlože, kako ljudi koji zarađuju na NLO knjigama i filmovima su uključeni u slične legalne prevare. Molim vas upamtite da novac nema ništa sa validnošću ideje. Novac je nepredviđeni komoditet koji odlazi zaslužnima i nezaslužnima podjednako. Šaćica ljudi je zaista zaradila dobre prihode od knjiga i filmova koji se bave NLO fenomenom. Broj ljudi koji je to uradio je vrlo mali u odnosu na hiljade učitelja, predavača i pisaca koji su plaćeni, ponekad pristojno, da objavljuju konvencionalnije poglede na svet.

Čak i kada je jasno da je nekolicina pojedinaca lažno prijavila i neiskreno diskreditovala NLO da bi profitirala, NLO fenomen nije automatski diskreditovan. Stvaranje profita je bio motiv u skoro svim arenama ljudskog napora da nešto postigne od najranijih dana čovečanstva. Ako bi smo odbacili sve čemu je neko prikačio motiv zarade malo bi preostalo od naše kulture. Na sreću, velika većina NLO svedoka i istraživača, bogatih i siromašnih, je iskrena u onome što govori i radi. Ponašanje NLO se ne poklapa sa našim mišljenjem kakvo bi trebalo da bude ponašanje inteligentnih vanzemaljaca.

NLO je teško proučavati zbog njihovog često bizarnog i nepredvidljivog ponašanja. NLO ponašanje izgleda, sa jedne strane, postavlja neka od najvećih pitanja o životu i postojanju, dok sa druge strane izgleda kao materijal iz filma Buck Rogers-a. Ovu dualnost je teško pomiriti a ipak je neizbežan deo fenomena. NLO je istodobno pronicljiv i stran, što ćemo videti. Ovaj faktor je često korišten da diskredituje prijave NLO-a. Neki kritičari primećuju da ako su NLO vanzemaljski brodovi, oni bi sebe prikazali na prihvatljiviji način. Zašto su, na primer, NLO-i приметно otimali domačice i usađivali im religiozne poruke ali nikad nisu sleteli na travnjak Bele kuće i razgovarali sa predsednikom U.S.?

U jednoj od svojih knjiga, Philip Klass je ponudio \$10,000 nagrade za čvrst dokaz vanzemaljske posete. Da bi se kvalifikovao za nagradu, samo olupina ili drugi dokaz koji Nacionalna Akademija Nauke Amerike priznaje kao potvrdu vanzemaljske inteligencije dolazi u obzir; ili da se vanzemaljski posetilac pojavi ispred Glavnog Odbora Ujedinjenih Nacija ili na nacionalnoj televiziji. Činjenica da niko nije primio nagradu neki su videli kao još jedan dokaz da zemlju ne posećuje vanzemaljsko društvo. Problemi sa nagrdom od \$10,000 su brzo uočljivi. Već smo diskutovali kako su male šanse pronalaženja

„srušenog“ broda ili velikog komada otpada. Šta ako vanzemaljski piloti imaju potrebu da se pojave na televiziji ili u Ujedinjenim Nacijama koliko koliko i ljudski pilot da se obrati Savetu šimpanzi? Mi se možemo nadati da će NLO biti za bolju saradnju ali do tada NLO fenomen mora biti proučavan po njegovim uslovima a ne po načinu ponašanja koji bi mi voleli da pokažu.

U prošlosti nekoliko NLO viđenja hvaljenih kao dokaz o vanzemaljskim posetama, od strane NLO istraživača, se ispostavilo da su zemaljski fenomeni ili prevare. Takve greške bi trebale da bace sumnju na sve izjave NLO istraživača. Pošto je NLO fenomen tako težak za izučavanje, čak i najbolji naučnici će neizbežno napraviti pogrešku, ponekad mnogi od njih. Lako je nekome da sakupi te greške i iskoristi ih da diskredituje celokupan projekat. Ova taktika je često korišćena od strane advokata na sudovima, državnika tokom političkih debata i čak naučnika uključenih u akademske kontraverse.

Drugi problem sa ponudom od \$10,000 bio je taj da osoba mora da plati Gdin-u Klass \$100,00 godišnje da bi učestvovala. Ovo je spustilo NLO debatu na nivo situacije u kojoj se ne zna šta će biti gde ona ne pripada. Nekoliko ozbiljnih NLO istraživača je prihvatilo. Problem sa ovom taktikom je što ne vodi ka istini i može čak udaljiti od iste. Dobar primer bi bio „Teorija Okrugle Zemlje“ koju je zastupao Christopher Columbus u 15. veku. U doba kada je većina verovala da je svet ravan, Columbus je pripadao pokretu koji je zastupao stav da je zemlja okrugla ili kruškasta. Koliko god je Columbus bio upravo u vezi ovoga pitanja, bio je u krivu za mnoga druga. Columbus je mislio da će naići na Aziju kada je prešao Atlantik, i pogrešno prijavio da je to učinio kada se vratio u Španiju. Danas znamo, naravno, da Columbus nije našao Aziju uopšte- on je nabasao na Severno Američki kontinent koji nije ni blizu Azije! Zbog ovoga mi bi smo mogli odbaciti njegov lažni dokaz i proglasiti njegovu „Teoriju Okrugle Zemlje“ prevarom.

Napokon, neke Columbus-ove ideje o zemlji su bile apsurdno netačne.

Ovakav tip situacije se javlja često pogotovo kada je nauka mlada, kao NLO-logija danas. Lažne tvrdnje i pogrešni dokazi su često korišćeni da podrže fundamentalno zvučne ideje. Ovo ne govori da je svaka nova teorija koja se pojavi validna ili da je loš dokaz znak dobre teorije. Mnoge se nove teorije ispostave lošim. Trik je izvagati sve dokaze i na tome zasnovati odluku. Radeći tako nemojte se iznenaditi neslaganju drugih. Smešna je stvar da dva čoveka mogu gledati istu informaciju i doći do različitog zaključka. Izražavanje teorija o posetama vanzemaljaca i „starim astronautima“ je opasno po društvo. Ovaj argument nije vredan dostojanstva u društvima sa tradicijom otvorene rasprave i debate. Sloboda izražavanja je jedan od osnova zdrave kulture. Dozvoljava društvu i njegovom narodu da se razvija. Široka raznolikost ideja daje ljudima više perspektiva iz kojih mogu da biraju. To je bolje nego da su intelektualne opcije zabranjene. U otvorenom društvu mnoge nekonvencionalne ideje dođu i prođu, ali to je niska cena za ogromnu dobrobit ostavljanja komunikacionih linija otvorenim i slobodnim.

Ako ima tako puno NLO-a zašto nikad nisam video jedan?

Ni ja nisam video NLO takođe. Takođe nikada nisam video Indiju ali dokazi da ona postoji teraju me da mislim da ona verovatno postoji. Kao dodatak gore navedenim argumentima i druga sredstva su korišćena da se diskredituju viđenja NLO. Jedan metod je korišćenje semantike. Neki NLO kritičari tvrde da oni traže „racionalna“ objašnjenja za viđenja NLO. Pod „racionalno“ oni podrazumevaju objašnjenja koja dočaravaju viđenja kao prirodna ili ljudskom rukom napravljen objekat. Ovo je nesrećna upotreba reči „racionalno“. Reč „racionalno“ znači „normalno“, „dobro promišljeno“ ili „logično“. Pošto razum i logika moraju biti zasnovane na istini, „racionalno“ objašnjenje fenomena bilo bi da objašnjenje koje najviše sliči istini, šta god da je istina. Ako je prijavljen NLO loše protumačena prirodna pojava, objasniti je tako bilo bi zaista racionalno. Sa druge strane ako NLO nije prirodan ili ljudskom rukom napravljen fenomen onda bi bilo iracionalno reći da jeste

uprkos dokazima. Pošto je sve ovo rečeno, ja razumem odbijanje mnoštva ljudi da prihvati NLO fenomen ozbiljno. To je zamršena zamka. Neki pojedinci koji su nekada bili slobodoumni za NLO imali su nesreću da dobiju jaje u lice kada su raspravljali o NLO i bili opovrgnuti. Dobar primer bi bio javni skandal povodom Marsovog meseca, Phobos. Otprilike pre deceniju, broj lidera naučnog mišljenja je razmatralo da je Phobos veštački satelit vanzemaljaca stavljen u orbitu Marsa. Kada je svemirska sonda kasnije doletela dovoljno blizu da fotografiše Phobos, marsov mesec je ispao nešto malo više nalik na veliki nepravilni komad kamena (iako su neke njegove orbitne karakteristike ostale zbunjujuće). Nučnici i astronomi, živeći od svoje dobre reputacije, ne mogu da podnesu mnogo takvih pogrešaka u rasuđivanju. Mnogo ljudi koji dožive takav pad teško se vraćaju u sedlo; umesto toga psuju i napadaju životinju koja ih je zbacila. Pouzdani istraživači su danas svesni tih opasnosti i trude se da ne spekuliraju predaleko od poznatih činjenica.

Zašto ozbiljno prilazim mogućnosti posete vanzemaljaca...

BOGOVI IZ RAJA

Zašto mogućnost vanzemaljskih poseta uzimam ozbiljno, iako se slažem sa „prirodnim“ tumačenjem nekih NLO viđenja o kojima se još polemiše? To činim iz mnogo razloga. Prvo, fenomen NLO-a je posmatran i prijavljivao vekovima. Zbog toga odbacujem verovanje kritičara da su NLO samo deo modernog folklora. Drugi razlog je, fenomen NLO je iznenađujuće dosledan od lokacije do lokacije i od jednog perioda vremena do drugog. Na primer, neka moderna viđenja NLO-a u obliku cigare ili rakete sličie prijavi NLO-a iz 15. veka u Arabiji. Pod tri, iako je istinito da su neki objavljeni dokazi o „starim astronautima“ netačni, bilo je i izvanrednih dokaza. Izazov kritičara da „neobične tvrdnje zahtevaju neobilne dokaze“ je samim tim ispunjen nekim od objavljenih dokaza. Četvrto, teorija o „starim astronautima“ teško da je „pseudonaučna glupost“ kako je ponekad nazivaju. Teorija o „starim astronautima“ je iznenađujuće logična hipoteza koja baca više svetla na pređašnje neobjašnjive istorijske podatke. Očekujem da će jednog dana biti priznata kao istinito otkriće iako danas ima veliku opoziciju. Činjenica da je teorija nastala malim istraživanjem a ne u salama uglednog univerziteta malo znači. Svako sa aktivnim i znatiželjnim umom može učiniti značajna otkrića.

U ovoj fazi moje rasprave možda ću razočarati neke čitaoce izjavljujući da moj cilj nije da napišem još jednu knjigu koja analizira moderna viđenja NLO-a ili paradiira dokazima o starim astronautima samo da bi dokazala posete NLO-a. To je adekvatno urađeno drugde. Ako ostajete NLO skeptik preporučujem da proučite drugu literaturu o NLO-u pre nego nastavite dalje sa ovom knjigom. Bogovi Raja (The Gods of Eden) je napisana za one koji već ozbiljno uzimaju mogućnost vanzemaljskih poseta zemlji.

Ova knjiga počinje tamo gde je Charles Fort stao. Gdin. Fort je špekulisao da je zemlja možda vlasništvo vanzemaljskog društva. On je dalje verovao da su ljudi malo više od robova ili žive robe. Kao rezultat mog istorijskog istraživanja pokrenutog iz potpuno različite polazne tačke, ja sam takođe došao do slične, nečuvene teorije: Ljudsa rasa je izgleda roblje koje stagnira na izolovanoj planeti u maloj galaksiji. Kao takva, ljudska rasa je nekad bili izvor radnika za vanzemaljsku civilizaciju i ostaje imovina i danas. Da bi zadržala kontrolu nad imovinom i održavala zemlju kao nešto slično zatvoru, ta druga civilizacija je stvorila neprestane konflikte između ljudskih bića, promovisala duhovnu propast ljudi i ostvarila na zemlji uslove neprestano teškog življenja. Ovakvo stanje stvari je postojalo hiljadama godina i danas se nastavlja. Pošto sam izložio sebe podsmehu zbog iznošenja ovakve hipoteze, nastaviću da bih podelio sa vama potpuno drugačiji pregled istorije od onog koji ste susreli pre.

Pošto puno rizikujem izdavanjem ove knjige, molim čitaoce za dve usluge pre nego što daju sud o onome što sam napisao:

Molim vas, pažljivo pročitajte celu knjigu a poglavlja redom kojim se pojavljuju.

Nijedna ideja, činjenica ili istorijska epizoda koju predstavljam ne stoji sasvim sama. Svaka postaje bitna samo kada se posmatra u kontekstu celokupne istorije. Važnost onoga što ste ranije pročitali u knjizi neće biti očita sve dok ne odmaknete daleko u knjizi i obratno, važnost kasnijeg materijala neće biti jasna ako niste pročitali početak. Tek kada sam skoro bio pri kraju pisanja ove knjige pročitao sam neka dela Charles Fort-a, što može zvučati neprofesionalno. Samo ako nastavite da čitate dalje će izuzetna istorijska dokumentacija uz podršku datih ideja dobiti istinski oblik.

Držite se, sada ćemo početi zastrašujuću vožnju kroz utrobu istorije.

Ideja da su ljudi rasa robova koju poseduje vanzemaljsko društvo nije nova. Izražena je pre mnogo hiljada godina u najranijim zabeleženim civilizacijama. Prva od tih civilizacija bila je Sumerija: neverovatno napredno društvo koje se uzdiglo u dolinama reka Tigar i Eufkrat između 5000 i 4000 godina pre naše ere, i procvetala u glavnu civilizaciju do 3500 god. pne.*

Kao i druge drevne civilizacije nastale u Mesopotamiji, Sumeri su ostavili zapise o čovekolikim stvorenjima vanzemaljskog porekla koja su vladala ranim ljudskim društvom kao prvi zemaljski monarsi. Ta vanzemaljska stvorenja su često smatrana „bogovima“. Za neke Sumerske „bogove“ se govorilo da putuju i proleću kroz nebese u letećim „loptama“ i vozilima u obliku rakete. Drevne rezbarije prikazuju nekoliko „bogova“ sa nečim nalik naočarima preko očiju. Ljudski sveštenicu su delovali kao posrednici između vanzemaljskih „bogova“ i ljudske populacije.

Nisu svi Mesopotamski bogovi bili čovekoliki vanzemaljci. Neki su očite izmišljotine a često su im pripisivani i nestvarni atributi. Kada se ukloni fikcija otkrivamo jednu izraženu klasu bića, unutar Mesopotamijskog pantenona, koja zaista odgovara kalupu „stari astronauti“.

Da bih mogao bolje da razmatram ove „bogove napredne tehnologije“ biće potrebno da izmislim novi naziv. Reč „bog“ sadrži previše nezaslužnog strahopoštovanja. Istoriska i moderna svedočenja ukazuju da su ovi „bogovi“ u svom ponašanju „ljudski“ koliko i vi i ja. Izraz „stari astronauti“ ih svrstava u daleku prošlost a činjenica je da su oni održavali stalnu prisutnost sve do danas.

Etiketa „vanzemaljci“ je previše široka.

Ne mogu „bogovima“ dati ime po nekoj planeti ili zvezdi sa koje možda potiču jer ne želim da spekuliram o njihovom mestu porekla. Dalje, zamislivo je da je navodno vlasništvo nad zemljom možda promenilo ruke tokom milenijuma na isti način kao što vlasništvo nad korporacijom može prelaziti iz ruke u ruku različitih vlasnika bez znanja javnosti.

Za detaljnu analizu očigledne „visoko tehnologijske“ prirode mnogih drevnih sumerskih bogova preporučujem 5 knjiga Zecharia Sitchin-a: Dvanaesta planeta (The twelfth Planet), Stepenište do neba (The stairway to Heaven), Ratovi bogova i ljudi (The Wars of Gods and Men), Izgubljeni svetovi (The Lost Realms) i Početak posećen (Genesis Visited). Izdate od strane Avon Books iz Njujorka. Ostaje mi da izmislim novo ime koje se zasniva na očiglednoj vezi između „bogova“ i ljudske rase. Zbog nedostatka nečeg boljeg u buduću ću ih nazivati „Skrbničko“ („Custodial“) društvo, što znači da je određeno vanzemaljsko društvo imalo vlasništvo i starateljstvo nad zemljom od praistorije. Radi skraćanja često ću ih nazivati samo „Skrbnici“.

* Do skoro je drevna Sumerija smatrana mestom najranijeg ljudskog grada. Iskopavanja su otkrila grad u Jerihonu koji je sagrađen oko 7000 godina pne. Skoro ništa nije poznato o ovom gradu.

Kakva vrsta stvorenja su ti novo imenovani „Skrbnici“?

Istorijske zabeleške i moderna svedočenja opisuju ih kao fizički čovekolike, rasnih razlika i što je najbitnije veoma slične ljudima po ponašanju. Na primer, neki moderni NLO-i su ispoljili adolescentsku šaljivost zaletanjem u avione kao da će se sudariti a onda iznenada skretali baš kada je sudar izgledao neizbežan: očigledna igra „kukavice“ u vazduhu. Barem jedan od savremenih svedoka je navodno otečen od strane NLO-a samo iz zloće. Drevni pisci opisuju svoje „bogove“ kao sposobne za ljubav, mržnju, zabavu, bes, iskrenost i nemoral. Drevni zapisi, kao i moderna svedočenja bi ukazala da karakteri „skrbnika“ idu od svetaca do grešnika, od surovih despota do najiskrenijih humanitaraca. Nažalost, ispostavilo se da je brutalni i despotski element njihovog društva imao najvećeg uticaja na dešavanja na zemlji, što ćemo i dokumentovati.

Stare mesopotamske civilizacije su veliki deo svoje istorije zabeležile na glinenim tablicama. Samo mali broj tih tablica je sačuvan ali one ipak uspevaju da ispričaju neverovatnu priču o Skrbničkim „bogovima“ i njihovom odnosu prema Homo sapiensu.

Prema istoriji koja je zapisana na mesopotamskim tablicama bilo je vreme kada ljudska bića nisu postojala. Umesto njih zemlju su naseljavali članovi Skrbničke civilizacije. Život Skrbnika na zemlji nije bio prijatan. Napori Skrbnika da eksploatišu bogatstvo mineralnih i prirodnih izvora zemlje pokazali su se izrazito teškim. Jedna od tablica nam kaže:

Kada su bogovi slični ljudima

Radili i veliki umor trpeli

Umor bogova je bio ogroman,

Posao težak, a nesreća beše nevažna

Tabele opisuju živote beskrajno napornog rada dok su „bogovi“ gradili, iskopavali i bavili se rudarstvom na zemlji. „Bogovi“ nisu bili nimalo zadovoljni. To ih je podstaklo na žaljenje, izdajstvo i pobunu protiv svojih vođa. Rešenje je bilo potrebno i pronađeno je: stvoriti novo stvorenje koje je sposobno za isti rad na zemlji kao Skrbnik. Sa tom namerom u umu Skrbnički „bogovi“ su stvorili „Homo sapiensa“ (čoveka).

Mesopotamske tablice pričaju priču o stvaranju, u kojoj je „bog“ ubijen od strane drugih „bogova“ a telo i krv se mešaju sa glinom. Od ove mešavine stvoreno je ljudsko biće. Novo zemaljsko biće je veoma slično svojim Skrbničkim stvarateljima.

U svojoj knjizi Dvanaesta planeta, autor Zecharia Sitchin iscrpno analizira Sumerske priče stvaranja. On zaključuje da bi priča o mešanju tela boga sa glinom mogla da predstavlja biološki inženjering.

Gdin. Satchin podupire ovaj zanimljiv zaključak ukazujući na tablice koje kažu da su prvi ljudi uzgajani u matericama ženskih Skrbničkih „bogova“. Prema Sumerskim tablicama, Skrbnici su imali muška i ženska tela a razmnožavali su se polnim odnosom. U stvari, drevni Mesopotamci su tvrdili da su Skrbnički „bogovi“ sa ljudskim prostitutkama stvarali vladajuću klasu Skrbnika. Gdin. Satchin veruje da je „glinu“ bila posebna supstanca koja je mogla da se ubaci u matericu Skrbnika. Ta supstanca je sadržala genetički izmenjene ćelije novog robskog bića, Homo sapiensa. Ljudi su očigledno mogli biti uzgajani na ovaj način jer su fizički vrlo slični Skrbnicima. Interesantno je da su moderni naučnici na sličan način uzgajali životinje, zebru u utrobi konja.

Drevne mesopotamske tablice izdvajaju jednog „boga“ posebno, kao nadglednika genetske proizvodnje Homo sapiensa. Ime toga „boga“ bilo je Ea. Za Ea se kaže da je bio sin Skrbničkog kralja koji je vladao planetom u dalekom Skrbničkom carstvu. Princ Ea je bio poznat po tituli „EN.KI“, što znači „lord (ili princ) zemlje“. Drevne sumerske tablice

otkrivaju da Ea-nova titula nije baš tačna zato što je izgubio vlast nad velikim delom zemlje tokom jedne od mnogih rivalskih intriga sa svojim polubratom Enlil-om.

Pored inženjeringa Homo sapiensa, princ Ea ima zasluge za mnoga dostignuća. Da je prava osoba, najbolje bi smo ga opisali kao naučnika i civilnog inženjera velikog talenta. Kažu da je on isušio močvare kod Persijskog zaliva i zamenio ih plodnom zemljom. Nadgledao je izgradnju brana i kanala za navodnjavanje. Voleo je more i sagradio je brodove kojima je plovio. Kada je došlo vreme za stvaranje Homo sapiensa Ea je demonstrirao dobro poznavanje genetskog inženjeringa ali, prema tablicama, bilo je pokušaja i grešaka tokom rada. Najvažnije je da je opisan kao dobrodušan, barem prema svojoj kreaciji, Homo sapiensu. Mesopotamski tekstovi predstavljaju Ea kao advokata koji se zalagao za novu zemaljsku rasu pred Skrbničkim odborom. Protivio se mnogim grubostima koja su drugi Skrbnički vladari i njegov brat Enlil nanosili ljudskim bićima. Izgleda da Ea nije nameravao da se prema Homo sapiensu postupa grubo ali njegove želje su bile nadvladane željama drugih Skrbničkih vođa.

Kao što smo upravo videli naši drevni i veoma civilizovani preci su pričali potpuno drugačiju priču o pojavi čovečanstvo od one koju mi pričamo danas. Mesopotamci sigurno nisu bili upoznati sa Darvinovom teorijom evolucije! Međutim, postoje iznenađujući antropološki dokazi da potvrde Sumersku verziju praistorije.

Prema modernim analizama fosilnih ostataka, Homo sapiens se pojavio kao posebna životinjska vrsta negde između 300,000 i 700,000 pne. Kako je vreme prolazilo određen broj podvrsta Homo sapiensa se pojavljuje, uključujući i podvrstu od koje potiču današnja ljudska bića: Homo sapiens sapiens. Homo sapiens sapiens se pojavio pre samo 30,000 godina—neki kažu pre samo 10,000 do 20,000 godina. Ovo podiže važno pitanje: Da li su Sumeri mislili na Homo sapiensa ili Homo sapiens sapiensa u svojim pričama o stvaranju? Izgleda da nema tačnog odgovora. Odlični argumenti su dati u korist da su mislili na originalnog Homo sapiensa. Ja favorizujem mišljenje da su mislili na Homo sapiens sapiensa, iz sledećih razloga:

Najstarije priče o stvaranju su napisane oko otprilike 4000-5000 god. pne. Verovatnije je da bi pravi zapisi o stvaranju čovečanstva preživeli 5 do 25 hiljada godina nego 295,000 ili više.

Ako su Sumeri opisali stvaranje Homo sapiensa sapiensa, kasniji događaji opisani u mesopotamskim tablicama padaju u verovatniji vremenski okvir. Sami Mesopotamci su spadali u podvrstu Homo sapiens sapiensa. Oni su na prvom mestu bili zabrinuti kako su oni postali. U svojim raznim radovima, drevni Sumeri su opisali dlakave životinje nalik ljudima koje su bile primitivnije podvrste Homo sapiensa. Sumeri su na njih gledali kao na potpuno drugačiju rasu stvorenja.

Ako su mesopotamske priče o stvaranju zasnovane na stvarnim događajima, i ako se odnose na stvaranje Homo sapiens sapiensa, očekivali bi da se Homo sapiens sapiens pojavio u istoriji iznenada. Izuzetno je da se baš tako desilo. Antropologija otkriva da se Homo sapiens sapiens pojavio na zemlji odjednom a ne postepeno. F. Clark Howell i T.D. White sa Berklija (Univerzitet Kalifornije) su imali ovo da kažu: Ovi ljudi (Homo sapiens sapiens) i njihova materijalna kultura pojavljuju se iznenada pre malo više od 30,000 godina, verovatno ranije u istočnij nego zapadnoj evropi.

Misterija ovog iznenadnog pojavljivanja je produbljena drugom zagonetkom: Zašto je primitivniji neandertalac (Homo sapiens neanderthalensis) iznenada nestao u trenu kada se moderni Homo sapiens sapiens pojavio? Evolucija nije tako brza. Howell i White su razmotrili ovo pitanje i zaključili:

...skoro iznenadan nestanak neandertalaca ostaje jedna enigma i kritičan problem u izučavanju ljudske evolucije.

Enciklopedija Britanika se slaže:

Faktori zaslužni za nestanak neandertalaca su važan problem za koji nažalost ne postoji jasno rešenje.

Sumerske priče o stvaranju nude jasno rešenje zagonetke ali mnogi bi imali poteškoća da ga prihvate: iznenadni nestanak neandertalaca i pojava Homo sapiensa sapiensa je izazvana intervencijom inteligencije. Može se zaključiti da su neandertalci ili istrebljeni ili prebačeni sa zemlje da bi se napravilo mesta za novu rasu i sprečilo mešanje ove dve rase. Šta god da je istina dve činjenice znamo zasigurno: moderna antropologija je otkrila iznenadnu zamenu neandertalaca sa modernim čovekom i da mesopotamske beleške tvrde da iza tog dramatičnog događaja stoji vanzemaljska rasa.

U 2. poglavlju smo razmatrali činjenicu da su ljudi duhovna bića koja oživljavaju fizička tela. Duh je pravi izvor svesti, karaktera i inteligencije. Bez duhovnog entiteta da ga oživi, ljudsko telo bi bilo malo više od aktivne životinje ili mrtvo. Narod drevne mesopotamije je potpuno razumeo činjenicu kada su spomenuli duhovno biće koje je u vezi sa stvaranjem Homo sapiensa:

„Ti si ubio boga zajedno sa njegovim karakterom (duhovnim bićem)

Ja sam uklonio težak rad, ja sam prebacio tvoj teret na čoveka.“

Skrbnički vladari su znali da moraju ograničiti duhovno biće na stalnu vezu sa ljudskim telom da bi ta tela ostala živa i učinila ih inteligentnim dovoljno da obavljaju njihove poslove:

„U glini bog (duhovni entitet) i čovek (fizičko telo Homo sapiensa) vezani će biti, u jedinstvo dovedeni;

Tako da do kraja dana, Telo i Duša koja je u bogu sazrela-ta Duša u krvnom srodstvu će biti vezana;“

Tablice ne govore kakvi „karakter“ su izabrani da ožive nova robovska tela. Zasnovano na mišljenju kako se stvari rade u ljudskom društvu, možemo smatrati da je Skrbničko društvo koristilo kriminalce, ratne zarobljenike, omrznute socialne i rasne grupe, nekomformiste i druge nepoželjne, da dobiju duhovna bića koja će oživeti novu robovsku rasu na zemlji. Ljudi su sigurno tretirani kao zarobljenici na teškom prinudnom radu:

„Sa pijucima i ašovima oni (ljudska bića) su gradili svetilišta,

Gradili su obale velikih kanala.

Za hranu potrebnu ljudima, za izdržavanje (bogova).“

Kao zveri, ljudi su brutalno tretirani od strane svojih vanzemaljskih gospodara. Glinene tablice govore o mnogim i katastrofalnim brutalnostima nanetim ljudskim slugama Skrbnika. Hladnokrvne mere kontrole populacije su izvršavane povremeno:

„Dvanaest stotina godina još nije prošlo

Kada se zemlja proširila a ljudi umnožili.

Zemlja je nabrekla poput bika,

Bog postade uznemiren njihovim povcima.

Enlil (polubrat i rival Ea) čuvši njihove povike obrati se velikim bogovima: „Buka čovečanstva postade naporna za mene,

Njihovi povici lišavaju me sna. Uskratite namirnice za ljude, neka bude samo dovoljno za život. Adad (drugi Skrbnik) neka zadrži kišu, a potop (redovno plavljenje zemlje koje je donosilo plodnost) neka ne dođe iz ambisa. Neka vetrovi duvaju i zemlju sasuš, neka se oblaci zgusnu ali kišu ne puste, neka polja umanje rod,

Ne sme biti radosti među njima.“““.

Ovi stihovi navode da je Enlil živeo više od 1200 godina. Slična dugovečnost se pripisuje i Ea-u i drugim Skrbničkim vladarima. Mnogi ljudi ne mogu da poveruju da neko stvorenje, uključujući vanzemaljce, može živeti tako dugo. Iznenadjuća dugovečnost pripisana Skrbnicima može se možda objasniti Sumerskim duhovnim uverenjima. Sumeri su verovali da „karakter“ (duhovno biće) preživi smrt fizičkog tela i da je moguće identifikovati „karakter“ pošto je napustio jedno telo i uzeo novo (na isti način na koji prepoznamo vozača koji promeni automobil). Tako „karakter“ može da zadrži istu političku i društvenu poziciju iz tela u telo, sve dok može da bude prepoznat. Kada su Sumeri dali Skrbnicima dugovečnost nisu obavezno naglasili da jedno Skrbničko telo može preživeti vekove; u mnogim slučajevima kažu da su Skrbnički „karakter“ zadržavali političku poziciju veoma dugo iako su to mogli raditi kroz više tela.

Asirska tablica dodaje:

„Zapovedi da bude kuga, neka

Namtar umanj i njihovu buku. Pusti bolesti,

zaraze, kugu i viruse da dunu na njih kao tornado.“

Oni zapovediš, i bi kuga kojom Namtar umanj i njihovu buku.

Bolesti, zaraze, kuga i virusi dunuš na njih kao tornado.

Tablice opisuju odvratne uslove kada su zalihe hrane oduzete, bolesti puštene da stisnu materice i spreče rađanje i kada je glad postala tolika da su ljudi prišli kanibalizmu. I manje bolesti, kao naprimer prehlada, su puštene na ljude, što predlaže da su Skrbnički „bogovi“ poznavali i koristili biološko oružje.

Kada ovaj genocid nije pokazao rezultate u opadanju populacije Skrbnici su nastavili. Na posletku, doneta je odluka da se potpuno uništi ljudska rasa velikim potopom.

Mnogi arheolozi danas smatraju da se desio kataklizmički potop pre hiljade godina na Bliskom Istoku. Jedan opis „Velikog potopa“ je nađen u vavilonskom „Epu o Gilgamešu“, koji je stariji od Biblije.

Prema Epu, vaviloncu Utnapishtim je prišao princ Ea, koji je bio protiv uništenja svoje kreacije, Homo sapiensa. Ea je rekao Utnapishtim-u da drugi „bogovi“ planiraju potop da bi zbrisali ljudsku rasu. Ea, koji je u drugim zapisima opisan kao glavni brodograditelj i mornar, dao je Utnapishtim-u instrukcije kako da sagradi brod koji će izdržati potop. Utnapishtim je sledio upute, i uz pomoć prijatelja, završio brod pre potopa. Zatim je napunio brod svojim zlatom, porodicom, stokom, zanatlijama i divljim životinjama, i otisnuo se na pučinu.

Vavilonske i sirijske tablice kažu da su Skrbnici baš pred potop spržili zemlju plamenom. Zatim su poplavili oblast dugim pljuskom i rušenjem brana i kanala za navodnjavanje koji su sagrađeni u Mesopotamiji za kontrolisanje plavljenja reka Tigar i Eufrat.

Ep o Gilgamešu dalje kaže da su se Utnapishtim i njegova posada preživeli neprijatno iskustvo. Kada se završilo potražili su kopno puštajući tri ptice; ako se ptica ne bi vratila na brod, Utnapishtim bi znao da je ptica našla kopno u blizini na koje je mogla sleteti.

Kada je bio na tlu Utnapishtim-u su se pridružili Skrbnici koji su došli iz pravca neba. Umesto da unište preživele, stepen popustljivosti je prevagnuo, i oni su preživele prebacili u drugu oblast da žive.

Priča o Utnapishtim-u bi trebala da bude poznata svima koji su upoznati sa biblijskom pričom o Noi i Arci. To je zato što je priča o Noi, kao i mnoge priče iz Starog Zaveta, uzeta iz starijih Mesopotamiskih zapisa. Autori Biblije su promenili imena i zamenili mnoštvo „bogova“ sa jednim „Bogom“ ili „Gospodom“ iz jevrejske religije. Zbog ove druge zamene za sva zlodela optužen je Gospod a ne Skrbnici, kojima su to pripisivali raniji pisci. Rani mesopotamski zapisi daju nam još jednu priču Starog Zaveta: priču o Adamu i Evi. Naracija o Adamu i Evi potiče iz mesopotamskih izvora koji su opisivali život pod Skrbničkim „bogovima“. Dakle „gospod Bog“ iz biblijske priče o Adamu i Evi može biti preveden kao Skrbnički vladaoci zemljom. Priča o Adamu i Evi je jedinstvena u svom simbolizmu i kroz te simbole omogućava intrigantan uvid u ranu ljudsku istoriju.

Prema Bibliji, Adama, koji simbolizira prvog čoveka, stvorio je „Bog“ od „praha zemaljskog“. Ova ideja reflektuje starije mesopotamsko verovanje da je Homo sapiens stvoren delimično od „gline“. Adamova žena, Eva, je takođe stvorena veštački. Oboje su živeli u izobilju Rajskog vrta. Moderne verzije Biblije Rajski vrt smeštaju u regiju Tigra i Eufrata u Mesopotamiji. Stari Zavet nam govori da je Adam stvoren da bude sluga. Njegov zadatak je bio da obrađuje zemlju i održava useve i vrtove koje je posedovao njegov „Bog“. Sve dok bi Adam i Eva prihvatili podređen položaj i slušali svog uvek prisutnog gospodara sve njihove fizičke potrebe bi bile zbrinute i bilo bi im dozvoljeno da ostanu u svom „raju“ neograničeno. Ipak, postojao je jedan greh koji nije smeo da se poćini. Nikada ne smeju traćiti određene vrste znanja. Te dve forme znanja u prići su prikazane kao „drvo poznanja dobra i zla“ i „drvo života“. Prvo „drvo“ simboliše razumevanje etike i pravde. Drugo „drvo“ simboliše znanje kako zadobiti i zadržati duhovni identitet i besmrtnost.

Adam i Eva su poštovali zapovesti svoga gospodara i živeli u blaženstvu sve dok se nije pojavila treća strana. Strana koja se umešala je predstavljena kao zmija. Zmija je ubedila Evu da kuša „voće“¹ sa „drveta saznanja o dobru i zlu“. Eva je učinila što joj je zmija predložila kao što je i Adam.

„Bog“ (tj. Skrbnici) se istog trena alarmirao: „I Gospod Bog reče. Gledajte, čovek je postao jedan od nas, poznajući dobro i zlo: i sada, šta ako prući ruku, i uzme sa drveta života i jede, i živi večno?“

Gornji pasus otkriva važnu istinu koja ima eho u mnogim religijama. Istinito razumevanje etike, integriteta i pravde je uvod u postizanje duhovne slobode i besmrtnosti. Bez osnova u etici potpuni duhovni oporavak postaje ništa više do pusta želja.

Skrbici nisu želeli da čovečanstvo krene putem duhovnog oporavka. Razlog je očigledan. Skrbničko društvo je htelo robove. Teško je potpuno kontrolisati ljude koji održavaju svoj integritet i osećaj etike. Postaje nemoguće kada te iste individue nisu uplašene fizičke pretnje zbog probuđenog razumevanja njihove duhovne besmrtnosti. Najvažnije je, ako duhovna bića ne budu više zarobljena u ljudskom telu nego mogu da koriste i napuštaju tela po želji, ne bi bilo slobodnih duhovnih bića da ožive robovska tela. Kako se sećamo, Sumerske tablice otkrivaju Skrbničku nameru da za stalno spoje duhovno biće i robska tela. Rani ljudski pokušaj da prekine ovo duhovno vezivanje „jedući“ sa biblijskog „drveća“ morao je da bude zaustavljen... i to brzo! Zato je Gospod Bog poslao Adama iz Rajskog vrta, da obrađuje zemlju od koje je nastao.

„Zato istera čoveka; i postavi na ulaz Rajskog vrta heruvima, i plameni mać koji

¹ Ovo voće se obićno prikazuje kao jabuka ali to je delo kasnijih pisaca. Sama Biblija ne spominje određeno voće zato što je „voće“ samo simbol koji predstavlja znanje.

Se okretaše u svakom pravcu, da štiti put ka drvetu života.“

„Vatreni mač“ simboliše mere koje su Skrbnici preduzeli da obezbede da originalno duhovno znanje nikad ne postane dostupno ljudskoj rasi. Da se bolje obezbedi takvo znanje, Homo sapiens je osuđen na dodatni usud:

„I Adamu, on (Bog) reče, pošto si slušao porive svoje žene, i jeo si sa drveta sa kojeg sam ti zabranio, govoreći ti, Nećeš jesti sa njega: prokleta nek ti je zemlja, uz težak rad ćeš jesti njene plodove sve dane svog života: Trnje će ti roditi, dok jedeš biljke iz polja: U znoju svog lica ješćeš hleb, dok se ne vratiš u zemlju; jer iz nje si uzet: jer si prah i prahu ćeš se vratiti.“

Ovo je bio vrlo efektivan način da se reši Adamov i Evin „prvobitni greh“. Paus iznad ukazuje da su Skrbnički vladari nameravali da nateraju ljude da čitave živote žive i umru bez prevazilaženja nivoa teškog materijalnog postojanja. To bi ostavilo malo vremena za traženje znanja koje im je potrebno da postanu duhovno slobodni.

Često pogrešno tumačenje priče o Adamu i Evi je da „prvobitni greh“ ima veze sa golotinjom i seksom. Ova zabuna potiče od onog dela kada oni jedu sa „drveta poznanja dobra i zla“ i istovremeno postaju postidjeni svoje golotinje. Međutim, nije ih golotinja postidela. Adam i Eva su bili prestravljeni onim što je njihova golotinja predstavljala. Drevni mesopotamski zapisi prikazuju ljude potpuno golim dok izvršavaju zadatke za svoje Skrbničke gospodare. Skrbnici su, sa druge strane opisani, potpuno obučeni. Implikacija je da su Adam i Eva osetili poniženje zbog golotinje jer je bila znak njihovog robstva – ne zato što je golotinja loša sama po sebi.

Kao što smo videli, rani ljudi su bili stalna glavobolja svojim Skrbničkim gospodarima. Robovska stvorenja ne samo što nisu slušala svoje vladare već su se često udruživali i bunili. Ovo je učinilo ljudsko jedinstvo nepoželjnim za Skrbnike – bolje bi bilo da su neujedinjeni. Jedan od načina kako je ljudsko jedinstvo sprečeno opisan je u biblijskoj priči o vavilonskoj kuli – priča koja takođe vuče korene iz mesopotamskih zapisa. Prema Bibliji evo šta se desilo posle Potopa:

„I cela zemlja govoraše jedan jezik, i koristiše iste reči. Kretajući se sa istoka, naiđoše na ravnice u zemlji Sh’-nar (Vavilon: oblast u Mesopotamiji) i naseliše je. I rekoše, Hajde da sazidamo sebi grad i kulu, čiji će vrh dosegnuti nebo; Stvorimo sebi ime/reputaciju inače ćemo biti raštrkani po celoj zemlji. I Gospod siđe da vidi grad i kulu, koji ljudi gradiše.

I Gospod reče, Gle, ljudi su ujedinjeni, i svi imaju jedan jezik; i ovo počeo; i sada ih ništa neće sprečiti da učine sve što zamisle.

Hajde da siđemo, i pomešamo im jezike da ne razumeju jedan drugog.

I Gospod ih raštrka odatle po celoj zemlji: i prestadoše graditi grad.

Zato se zove Babel (bučan žamor): jer je Gospod tamo pomešao jezike:

I odatle ih je Gospod raštrkao po celoj zemlji.“

U Dvanestoj planeti, Gdin. Satchin nudi intrigantnu analizu priče o Vavilonskoj kuli. Prema njegovom istraživanju reč „ime“, u gornjem pasusu („da stvorimo sebi ime/reputaciju“) bio je prevod drevne reči Shem. Biblijski prevod reči shem možda je pogrešan, kaže Gdin. Satchin, jer shem potiče od reči shamah, što znači „to što je visoko“. Drevni shem-ovi su obelisci/spomenici koji su bili česti u mnogim drevnim društvima. Ti obelisci, ili shem-ovi, su kopirani po ugledu na vozila raketnog oblika u kojima su leteli Skrbnici. Gdin. Satchin stoga veruje da reč shem u mesopotamskim tekstovima treba prevesti kao „nebeska vozila“, što znači raketa. Kada se ova reč ubaci u biblijski prevod iznad vidmo da Vavilonci nisu hteli da stvore ime(reputaciju) za sebe,

pokušavali su da sagrađe „nebesko vozilo“ ili raketu! Implicira se da su hteli da dostignu tehnološku moć svojih omrznutih Skrbničkih gospodara i tako spreče svoje ropstvo. Sama kula je možda predstavljala lansirnu rampu za ljudski shem.

Ako je provokativna analiza Gdina. Satchin-a tačna bolje bi smo razumeli zašto su Skrbnički entiteti postali alarmirani vavilonskom kulom i osetili potrebu da razjedine ljudsku rasu.

Drevne priče i legende iz drugih krajeva sveta indirektno podržavaju priču o Vavilonskoj kuli. Japanci, eskimi sa Aljaske, Južno Amerikanci i Egipćani svi imaju tradicije koje tvrde da su njihovi najstariji predaci ili bili prebačeni od strane čovekolikih „bogova“ tamo gde moderni potomci danas žive, ili da su ti „bogovi“ izvor lokalnih jezika i pisama. Može biti teško prihvatiti mesopotamske i biblijske izjave da je drevno ljudsko društvo podeljeno od strane vanzemaljaca hiljadama godina ranije putem „zavadi pa vladaj“ strategije, iako se „zavadi pa vladaj“ tehnika često koristi u vojnim i političkim strategijama na zemlji tokom ratova. Interesantno je da je pre nekoliko godina uvaženi profesor sa Jejla (Yale) predložio tu tehniku ako zemlja ikad kolonizuje druge planete. Dobri profesor je predložio da bi zemlja mogla da kontroliše drugu naseljenu planetu huškanjem jedne nacije protiv druge.

Ako uporedimo drevne i moderne ideje kako je nastalo čovečanstvo, nailazimo na dve različite verzije. Drevna verzija kaže da su vanzemaljci došli da bi posedovali zemlju i eksploatisali prirodna dobra. Da bi eksploatacija bila lakša stvorena je rasa robova: Homo sapiens. Ljudi su tretirani kao roba i često uništavani, kada postanu prekobrojni i buntovni. Da bi zadržali Homo sapiensa kao rasu robova i sprečili dalje pobune, duhovno znanje je potisnuto, ljudi su podeljeni u različite geografske i jezičke grupe i uslovi su stvoreni da fizičko preživljavanje na zemlji bude jedino o čemu se misli od rođenja do smrti. Ovo je trebalo da traje večno, sve dok Skrbničko društvo poseduje zemlju. Suprotna, moderna teorija je da su ljudi evoluirali slučajno od „zvezdane tvari“ u slinu, ribe, majmune i konačno u ljude. Moderna verzija očigledno zvuči lepše od drevne.

U priči o Adamu i Evi primetili smo pojavu zmije. Za nju je rečeno da je „Božiji“ neprijatelj, Satana, koji se bukvalno transformisao u reptila. Biblija predlaže strah od zmija među ljudima danas zbog nekadašnje Satanine transformacije u Rajskom vrtu. Međutim, treba se setiti da je cela priča o Adamu i Evi simbolična. Zmija je simbol, ne pravi reptil.

Da bi odredili šta biblijska zmija predstavlja moramo se vratiti na starije prabiblijske izvore. Kada to učinimo, otkrivamo da je simbol zmije ima dva važna značenja u drevnom svetu: povezivana je sa Skrbničkim „bogom“ Ea, stvaraocem i dobročiniteljem čovečanstva, i takođe predstavlja uticajnu organizaciju sa kojom je Ea povezan.

BRATSTVO ZMIJE (Brotherhood of the Snake)

Od svih spomenutih životinja u drevnim ljudskim društvima, nijedna nije tako česta i važna kao zmija. Zmija je bila „logo grupa“ koja je postala vrlo uticajna u ranim ljudskim društvima obe hemisfere. Ta grupa je bila disciplinovano „Bratstvo“ posvećeno širokoj dostupnosti duhovnog znanja i postizanja duhovne slobode. Ovo „Bratstvo Zmije“ (poznato i kao „Brotherhood of the Serpent“, koje ću ja nazivati samo „Bratstvo“) nadalje se protivilo porobljavanju duhovnih bića, i prema egipatskim zapisima, pokušavalo da oslobodi ljudsku rasu od Skrbničkog vezivanja.²

Bratstvo je takođe širilo naučna saznanja i ohrabrialo visoku estetiku koja je postojala u mnogim drevnim društvima. Iz ovih i drugih razloga, zmija je postala simbol poštovanja

² Pošto je učenje Bratstva uključivalo fizičko lečenje kroz duhovna sredstva, zmija je takođe počela da predstavlja fizičko lečenje. Danas je zmija predstavljena na logou američke medicinske asocijacije.

među ljudima a prema egipatskim i biblijskim tekstovima predmet mržnje Skrbnika. Kada poželimo da otkrijemo ko je osnovao Bratstvo, mesopotamski tekstovi upućuju na buntovnog „boga“ princa Ea. Stare mesopotamske tablice kažu da su Ea i njegov otac, Anu, imali duboka etička i duhovna znanja. Ovo su ista znanja koja su kasnije simbolizovana kao drveće u priči o Adamu i Evi. U stvari, simbol biblijskog drveta potiče iz prebiblijskih mesopotamskih radova, kao jedan koji prikazuje zmiju umotanu oko debla drveta, kao u kasnijim slikama zmije u Raju. U mesopotamskim prikazima dve voćke vise na drvetu. Sa desna je polumesec simbol Ea; sa leva je planeta simbol Anu-a. Crtež ukazuje da su Ea i Anu povezani sa zmijom i njenim učenjem. Ova konekcija je potvrđena drugim mesopotamskim tekstovima koji opisuju Anu-ovu palatu na „nebesima“ koju čuvaju bog drveta istine i bog drveta života. U jednom delu Ea je poslao čoveka da se obrazuje u tim naukama:

„Adapa (ime ranog čoveka) ideš pred Anu-a, Kralja;

Putem neba ćeš poći.

Kada na nebo se uzdigneš, i priđeš kapiji Anu-a,

„Nosilac Života“ i „Uzdiznik Istine“ na kapiji će stajati.“

Tako možemo da vidimo Ea kao odgovornog za pokušaj učenja ranog čoveka (Adama) putu ka duhovnoj slobodi. Ovo govori da je Ea hteo da njegova kreacija bude sposobna za zemaljski rad ali se u jednom trenutku predomislio u korišćenju duhovnog porobljavanja kao sredstva. Da je Ea bio istinita istoriska ličnost kao što Sumeri tvrde, onda je on bio osnivač i vođa Bratstva na zemlji. Bratstvo je možda prihvatilo zmiju kao logo jer je Ea-ov prvi dom na zemlji bila močvara naseljena zmijama koji je on zvao Zmijska Močvara (Snake Marsh).

Drugo moguće rešenje loga je ponudio G-din. Satchin koji kaže da biblijska reč za „zmiju“ jeste „nahash“, koja dolazi od korena reči NHSH, što znači „dešifrovati, otkriti“.

Uprkos svim dobrim namerama da oslobode ljudsku rasu Ea i rano Bratstvo nisu uspeli. Stari mesopotamski, egipatski i biblijski tekstovi kažu da je zmija ubrzo pobeđena od strane drugih Skrbničkih frakcija. Biblija nam kaže da je zmija savladana pre nego što je ispunila misiju i dala Adamu i Evi „voće“ sa drugog „drveta“. Ea (koji je zakode predstavljan kao zmija) je proteran na zemlju i zlostavljan od strane protivnika da ne bi mogao da dobije sledbenike među ljudima. Ea-ova titula je promenjena iz „Princ zemlje“ u „Princ tame“. Obeležen je i drugim strašnim imenima: Satana, Đavo, Monarh pakla, Princ lažova, itd. Prikazan je kao smrtni neprijatelj Vrhovnog Bića i čuvar pakla. Ljudi su učeni da je njegova jedina namera bila da duhovno porobi sve i da je svo zlo na zemlji izazvao on. Ljudi su ohrabreni da opaze njega i sve njegove inkarnacije i unište ih kad ih otkriju. Sva verovanja i prakse nazvane po njemu („Satanizam“, „Obožavanje Đavola“, itd.) su učinjene strašnim i ponižene da niko zdravog razuma ne bi hteo da ima ništa sa njima. On i njegovi pratioci su gledani sa najvećim groženjem.

Nije da su ga drevni Sumeri prikazivali kao sveca. Opisan je sa izraženim karakternim manama. Ako je Ea bio stvarna osoba onda je on bio genije koji je mogao da odradi posao, ali nije brinuo koga će povrediti da bi ga završio. Stvaranjem radničke rase dao je neprijateljima moćno oružje duhovne represije. Stvaranjem i snaženjem ranog Bratstva Zmije koje je ostalo, iako poraženo kasnije, moćna sila u ljudskim aferama ali pod dominacijom onih frakcija protivi kojih se Ea borio. Istorija ukazuje da je Bratstvo pod novim vođstvom pretvoreno u oružje duhovne represije i izdaje, uprkos mnogim iskrenim pokušajima humanitaraca da izvrše duhovnu reformu kroz kanale Bratstva sve do danas. Stvaranjem radne rase i Bratstva Zmije „bog“ Ea je pomogao izgradnju zamke za bilione duhovnih bića na zemlji.

Sada ćemo početi pažljivo dokumentovanje. Bratstvo Zmije je bilo najmoćnije oruđe u očuvanju statusa čovečanstva kao potpunog duhovnog neznalice za rad kroz celokupnu istoriju. Kroz svo to vreme koje se nastavlja danas, Bratstvo i njegova mreža organizacija su ostali u tesnoj vezi sa NLO fenomenom. Iskvarenost Bratstva i zbunjujućeg efekta koje će imati na ljudsko društvo je bilo očigledno već 2000 pne. U drevnom Egiptu – našoj sledećoj stanici.

Graditelji piramida

Možda najimpresivnije i najkontraverznije relikvije koje su se izdigle iz drevnih vremena su egipatske piramide. Ostaci najmanje 70 do 80 ovih građevina je razbacano regijom gornjeg toka Nila kao tihi podsetnici jednom moćne civilizacije.

Najveća i najpoznatija egipatska piramida je Keopsova piramida. Danas stoji kraj još nekoliko na uzvišenju u Gizi, (Egipat). Dimenzije ove piramide su impresivne. Uzdiže se 500 stopa u visinu a pokriva 52000 kvadratnih metara bazom. Sagrađena od kamenja koje pojedinačno teži otprilike dve ipo tone, procenjuje se da cela građevina teži 5,273,834 tone.

Izuzetna karakteristika koja ovu piramidu čini jednim od sedam svetskih čuda starog sveta je preciznost izgradnje. Blokovi su tako perfektno isečeni da na nekim mestima list papira nije moguće zavući između. Ova preciznost i masivnost građevine objašnjavaju njenu dugotrajnost i izdržljivost. Piramida je napravljena da traje.

Najveća misterija koja okružuje Keopsovu piramidu je njena svrha. Za većinu se smatra da su bile grobnice. Istorija nam govori da je Keopsova piramida služila i u druge svrhe takođe. Na primer, neke njene unutrašnje odaje su korištene za mistične i religiozne rituale. Ipak, mnoge praktične upotrebe mogu biti pronađene:

Keopsova piramida je odličan marker za vazdušnu navigaciju.

Četiri strane piramide precizno pokazuju četiri tačke kompasa: sever, jug, istok i zapad. Strane su tako tačno uperene da je najveća greška samo 1/12 stepena na istočnoj strani. I još, piramida je smeštena manje od pet milja južno od 30. severne paralele. Tako Keopsova piramida može da se koristi kao tačka odredišta za trodimenzionalnu podelu cele planete na tabelu od 30-o, 60-o i 90-o stepenim uglovima sa severnim i južnim polom, ekvatorom i centrom zemlje kao odredišnim tačkama. Ovo je veoma korisno jer je piramida locirana u centru zemljinih kopnenih masa. Znajući samo dimenzije zemlje i metod izračunavanja koliko je prešao neko bi vrlo efikasno mogao putovati, pogotovu vazduhom, od piramide do bilo koje tačke na zemlji koristeći tabelu od 30-60-90 stepeni i strane piramide kao kompas. Jedinu devijaciju izaziva činjenica da zemlja nije pravilna sfera već je blago spljoštena na polovima i proširena na ekvatoru. Međutim, ta devijacija je toliko blaga i dostiže svega 26.7 milja što se lako nadoknađuje. Interesantno je da je piramida, kada je bila izgrađena, bila korisnija kao marker za vazdušnu navigaciju nego danas jer je bila pokrivena finim belim krečnjakom.³

Blokovi krečnjaka su bili tako isklesani da je piramida iz daleka izgledala kao da je jedan veliki beli kamen, Krečnjak je reflektovao sunce čineći piramidu vidljivom iz velike daljine. Jedinstvene karakteristike piramida u Gizi postavljaju interesantno pitanje o tim spomenicima. Pošto tako dobro služe za vazdušnu navigaciju, da li su bar delimično zbog toga sazidane? Ako jesu, ko je imao koristi od njih 2000 godina pne.? Moguće rešenje na zagonetku leži na mesecu.

Washington Post je 22. novembra 1966 god. objavio naslovnicu: „Senke šest misterioznih statua na mesecu fotografisao Orbiter“. Ova priča, koju je kasnije preuzeo

³ Većina krečnjaka danas nepostoji. Nađeno je par blokova blizu baze keopsove piramide a ostali su uklonjeni u prvom milenijmu nove ere.

Los Angeles Times, opisuje fotografiju meseca koju je dva dana ranije slikala američka sonda Orbiter 2 dok je prolazila 25 milja od površine. Fotografija prikazuje šest kupola postavljenih u namenskom geometrijskom obrazcu unutar malog dela Mora Nepokretnosti (The Sea of Tranquility). Šiljatost senki lunarnih objekata ukazuje da su u obliku kupe ili piramide. Iako NASA u svojoj javnoj izjavi nije spomenula ništa neobično povodom fotografije, drugi su je smatrali izuzetnom. Dr. William Blair sa Boeing instituta za biotehnologiju je izjavio:

Ako su kupaste kupole bili rezultat nekog geofizičkog događaja bilo bi prirodno očekivati da su raspoređene nasumično. Kao rezultat, triangulacija bi bila skalinska (tri nejednake strane) ili nepravilna, dok je ona što se tiče objekata na mesecu baznog sistema sa, koordinatama x, y, z ka desnom uglu, šest trouglova sa po dve stranice iste dužine i dve ose koje se sastoje od tri tačke svaka.“

U Argosy magazinu, sovjetski svemirski inženjer Alexander Abromov je otišao još dalje izjavom:

Raspored ovih objekata na mesecu je sličan planu egipatskih piramida koje su konstruisali faraoni Keops, Kepren i Menkaura u Gizi, blizu Kaira. Centri kupola mesečevog „abaka“ (raspored piramida) su raspoređeni na tačno isti način kao vrhovi tri velike piramide.⁴ Predpostavljajući da doktori Blair i Abromov nisu loše proračunali, izgleda da neke piramide na zemlji mogu biti deo stalnog obeležavajućeg sistema koji se proteže na više od jedne planete našeg solarnog sistema. Sistem se može proširiti i na Mars. Objekti slični piramidama su fotografisani na površini Marsa. Slike koje je uradila američka misija Viking 1976 god. prikazuju Marsovsku regiju Cydonia koja sadrži objekte slične piramidama i nešto ogromno što izgleda kao lice koje gleda nagore. Lakše je tvrditi da su piramide i lice na Marsu prirodne formacije, ne kao one nađene na zemlji; ipak, jedno ili čak dva druga „lica“ su otkrivena drugde na Marsu sa iznenađujuće sličnim odlikama, kao što su „kaciga“, urezi na obrazima i znak iznad desnog oka.⁵ Naravno, moguće je da su objekti na mesecu i Marsu samo formacije kamena. Dostupne fotografije nisu dovoljne da se ustanovi da li je formacija veštačka. Ako su veštačke onda je jasno sa slika da su prošle kroz dug period erozije. Samo bliži pogled tokom budućih misija na mesec i Mars može rešiti kontraverzu. Objekti su zasigurno vredni bliže istrage jer je mesec ugošćavao NLO fenomen vekovima, uključujući unutrašnjost Mora Nepokretnosti.

Čak iako se dokaže prirodna formacija objekata na mesecu i Marsu, to ne bi promenilo veštačku prirodu zemljinih piramida. Za koga su drevni Egipćani rekli da grade veličanstvene građevine?

Kao i Mesopotamci drevni Egipćani su tvrdili da žive pod vladavinom čovekolikih vanzemaljskih „bogova“. Egipćani su pisali da njihovi „bogovi“ putuju nebesima u letećim „brodovima“. (Ovi „brodovi“ su kasnije mitologizovani da objasne kretanje sunca.) „Bogovi“ ranog egipatskog perioda su bili stvorenja od krvi i mesa sa istim potrebama za hranom i skloništem kao ljudi. Pravi domovi su građeni za njih. Ti domovi su imali ljudske slugе koje su kasnije postale prvi egipatski sveštenici. Prema priznatom istoričaru James Henry Breasted-u prve slugе „bogova“ su bili laici koji su izvršavali svoje dužnosti bez ceremonija i rituala. Njihovi poslovi su se sastojali od obezbeđivanja „bogova“ sa ... onim stvarima koja čine osnovne i luksuzne potrebstine Egipćanina koji ima položaj i bogatstvo u to vreme: izobilje hrane i pića, lepu odeću, muziku i plesače.

⁴ Možda je jednako interesantna činjenica da jedna piramida u Cydonia ima stranu koja pokazuje sever ka Marsovoj osi okretanja. Da li je ovo slučajnost ili postoji veza sa Keopsovom piramidom koja je usklađena sa stranama sveta kao na kompasu.

⁵ Za interesantnu naučnu procenu objekata na Marsu preporučujem Unusual Martian Features od Vincent DiPietro, Greg Molenaar i John Brandenburg. Izdata od Mars Research. Za adresu molim vas pogledajte bibliografiju.

Mnogi ljudi poistovećuju drevnu egipatsku religiju sa obožavanjem životinja.⁶ Ova vrste poštovanja je bila nepoznata tokom ranog perioda egipatske civilizacije. Prema profesoru Breasted-u:

Interesantna kompilacija neobičnih mesečevih fenomena je nađena u NASA tehničkom izveštaju R-277 naslovljena „Hronološki katalog prijavljenih lunarnih događaja“ od Barbare M. Middlehurst. Ukratko nabraja 579 neobičnih lunarnih viđenja koji se smatraju pouzdanim od 1540 god. do 1967 god.

Zapisi iz starog Egipta su nam otkrili ko je mogao imati koristi od stalnog obeležavajućeg sistema da putuje raznim planetama našeg sunčevog sistema: Skrbničko društvo. Prvu piramidu Egipta je dizajnirao Imhotep, premijer egipatskog kralja Zoser – Neterkhet-a. Rečeno je da je Imhotep, za života, bio sin egipatskog najvažnijeg Skrbničkog „boga“: Ptah.

Egipatsko predanje zapisano posle Imhotep-ovog vremena dodaje da je Imhotep primio dizajn piramide „koji mu se spustio sa nebesa severno od Memfisa (grad u drevnom Egiptu). Keopsova piramida u Gizi, koja je sagrađena nekoliko generacija kasnije tokom „Doba piramida“ , je konstruisana po metodama koje je uspostavio Imhotep. Tokom doba piramida, koje je počelo oko 2760 pne., obožavanje čovekolikih „bogova“ je doseglo svoj vrhunac; više od 2000 bogova je postojalo tada. Za svoje „bogove“ Egipćani su sagradili svoje najbitnije piramide. Mnoge piramide sagrađene posle onih u Gizi su definitivno manje vrednosti i smatraju se imitacijama.

Neki teoretičari veruju da su „stari astronauti“ koristili svoju svemirsku tehnologiju da podignu kamenje i da drugačije asistiraju u konstrukciji piramida u Gizi. Ova hipoteza niti je sigurna niti neophodna da podrži teoriju „starih astronauta“. Egipatski zapisi podržavaju ideju da su ljudi bili primarna snaga u izgradnji piramida. Ovo bi se slagalo sa mišljenjem Mesopotamaca da je Homo sapiens stvoren za težak rad od strane Skrbničkih „bogova“.

Nije neko iznenađenje da su faraoni i sveštenici koji su radili u korist „bogova“ bili omraženi od strane egipatskog naroda. Staro Carstvo (The Old Kingdom/oko 2685-2180 pne.) je praćeno periodom slabosti i nemira. Čak je i u Keopsovu piramidu provaljeno od strane nesrećnih Egipćana. Prema istoričaru Ahmed Fakhry-ju:

Egipćani su puno mrzeli graditelje piramida da su pretili ulaskom u ove velike grobnice i uništenjem mumija kraljeva.

Tako jako odbijanje rada sigurno nije iznenađenje. Da bi sagradilo piramide Egipatsko društvo je postalo represivnije kako bi postiglo da ljudski rad ima efikasnost mašina. Zanimanja su postala tražena tako da je bilo teško promeniti posao. Laici su prestali da služe „bogove“: umesto toga stvoren je zatvoren krug sveštenstva. Lična sreća i dostignuća su žrtvovana u ime produktivnosti. Feudalizam je stigao u Egipat.

Dok su faraoni bili zauzeti pravljenjem robova od svojih sunarodnika, „bogovi“ su pravili faraone budalama. Imhotep, ugledni sin „boga“ Ptah, stvorio je koncept faraona kao „Boga-Kralja“. Ova elitistička titula je bila slabo poštovana od većine Egipćana. Kao „Bogovi-Kraljevi“, faraoni su pomislili da su iznad većine radnog naroda. Faraoni su učeni da ako sarađuju sa Skrbničkim planovima mogu izbeći ljudsku tešku sudbinu pridružujući se „bogovima“ na nebesima.

Postojala je samo jedna začkoljica.

⁶ „...soko, na primer, je bio sveta životinja boga sunca, i kao takva mogla je da ima svoje mesto u hramu, gde je hranjen i tretiran sa poštovanjem; ali nikad nije obožavan, niti je bio objekat utvrđenog rituala kao kasnije.

Faraonima bi bilo dozvoljeno da pobjegnu sa zemlje tek kada umru! Učeni su toj smešnoj ideji da ako očuvaju svoja mrtva tela, ona će biti oživljena i oni će moći da se pridruže Skrbničkim „bogovima“ na nebesima. Neki faraoni, kao Keops, su zakopavali velike drvene brodove blizu svojih grobnica. Prema nekim učenjacima, faraoni su verovali da će njihovi pokopani brodovi („solarne barke“) biti magično iskopani i opremljeni istom snagom koja je uzrokovala „brodove bogova“ da lete. Faraoni su verovali da će velikom brzinom, posle svoje smrti, u svojim magično napajanim drvenim brodovima odleteti u dom „bogova“ na nebesima.

Iako su egipatske tehnologije mumificiranja bile veoma dobre jasno je da su umovi faraona punjeni glupostima. Drvene „solarne barke“ nisu nikad poletele. Ako je neko mumificirano telo velikih Bogova-Kraljeva dostiglo nebesa onda je to samo nekolicina. Umesto toga mnoge mumije su postale zastrašujući muzejski eksponati za zabavu širokih masa što su faraoni entuzijastički hteli da izbegnu. Druge mumije su doživele ponižavajuću sudbinu: samlevene su i iskorištene kao sastojci u medicini. Smrvljene mumije su takođe postale sastojak boja zbog aditiva u procesu mumifikacije. Zagonetka je zašto su faraoni poverovali u okrutnu šalu koja im je servirana. Neki istoričari predlažu da je mumifikacija bila pokušaj imitiranja životnog ciklusa leptira. Drugi veruju da su faraoni hteli da održe bogatstvo i položaj u sledećem životu i zbog toga želeli da budu oživljeni u istom telu. Jedan NLO pisac je predložio da su težili imitiranju tehnike očuvanja tela koju su koristili egipatski tehnološki napredniji „bogovi“. Drevni egipatski zapisi, međutim, otkrivaju zanimljiviji razlog zašto su se faraoni mumificirali: duhovno znanje je izokrenuto.

Stari egipćani su verovali u „dušu“ ili „serf“ kao entitet potpuno odvojen od „osobe“ (znači „tela“). Egipćani su obeležili jedan takav duhovni entitet sa „ka“. Verovali su da je „ka“, ne telo, jedan od duhovnih entiteta koji konstituise pravu osobu i da samo telo nema karakter i inteligenciju bez duhovnog entiteta. Ovom generalno prosvetljenom pogledu je, međutim, dat lažni zaokret. Egipćani su bili ubeđeni da duhovna dobrobit „ka“ posle smrti zavisi od toga da „ka“ održi kontakt sa fizičkim telom. Prema istoričaru Fakhry-ju: Egipćanin je hteo da njegov Ka može da prepozna svoje telo i ujedini se sa njim; zbog ovoga je smatrao bitnim da njegovo telo bude očuvano. Zbog ovoga su Egipćani mumificirali tela i napredovali u balzamovanju.

Faraoni su otišli korak dalje. Gdin. Fakhry objašnjava:

Egipćani su takođe pravili statue i stavljali ih u grobnice i hramove kao zamene ako telo ispari. Ove prakse su nanele strašan udarac razumevanju duhovnosti. One su izazvale da ljudi izjednače duhovnu potpunost sa duhovnom povezanošću sa ljudskim telom (ili zamenom tela). Takva učenja su ohrabrila ljude da prihvate Skrbničke namere da zauvek spoje duhovna bića i tela Homo sapiensa. Moćne ljudske želje za duhovnim integritetom i besmrtnošću su izokrenute u opsesivan pohod za očuvanje tela. Tako su filozofije materijalizma ubrzane. Materijalizam, po jednoj definicije, jeste preokupacija stvarima na materijalnom nivou i zapostavljanje važnih aspekata etičkog i duhovnog postojanja. Ovo često vodi drugoj definiciji materijalizma: uverenje da sve, uključujući misao i emociju, može u potpunosti biti objašnjeno pokretima i promenama u fizičkoj materiji.

Iako Egipćani nisu prihvatili kasniju definiciju kao filozofiju života, pomogli su svetu da napravi korak u tom pravcu. Skretanje sa puta duhovnog učenja u Egiptu je izazvano iskvarenošću Bratstva Zmije, kojem su pripadali faraoni i sveštenstvo. Kao što je spomenuto ranije, pošto je poraženo hiljadama godina ranije od strane Skrbničkih neprijatelja, Bratstvo je ostalo dominantno u aferama ljudi, ali sa cenom da postane oruđe Skrbnika. Da bi razumeli kako je iskvareno Bratstvo počelo da izvrće duhovnu istinu i nastavlja teološku neracionalnost, moramo prvo zaviriti u rane radove Bratstva i njegov metod učenja.

Originalno neiskvareno Bratstvo je bilo uključeno u pragmatičan program duhovnog obrazovanja. Pristup organizacije je bio naučni ne mističan ili ceremonijalan. Predmet duha je smatran saznajnim kao bilo koja druga nauka. Izgleda da je Bratstvo posedovalo pozamašno telo tačnih duhovnih podataka ali nije uspeło u razvijanju potpunog puta ka duhovnoj slobodi pre poraza.

Učenja Bratstva su bila organizovana po sistemu korak-po-korak. Student je morao da uspešno završi jedan stepen instrukcija pre nego što pređe na sledeći. Svi učenici su polagali zakletvu tajnosti u kojoj su se kleli da nikada neće otkriti učenja nivoa osobi koja još nije dostigla taj stupanj. Ovaj stil instrukcija je dizajniran da student ne bi preuranjeno pokušao izvesti teške duhovne zadatke ili postao zbunjen informacijama višeg nivoa pre nego što je spreman, na isti način kao što nećete vozača početnika odvesti na prevrtljive planinske puteve pre nego što je savladao lakše, i malo blaže, puteve prvo. Davanje duhovnog znanja na ovaj način će biti uspešno samo ako su nivoi otvoreni za sve. Kada se uvedu restrikcije na to ko može imati pristup učenjima, kroz strogo regulisanje, elitizam ili postavljanje visokih standarda za primanje, sistem poverljivih korak-po-korak nivoa prelazi iz obrazovnog oruđa u instrument duhovne represije. Bratstvo je doživelo baš takvu promenu.

Učenja Bratstva u drevnom Egiptu su bila organizovana u institucije poznate kao „Misteriozne Škole“(Mystery Schools). Škole su davale faraonima i sveštenicima veliki deo njihovog naučnog, moralnog i duhovnog obrazovanja. Prema dr. H. Spencer Lewis-u, osnivaču Crveno-krstaškog Reda smeštenog u San Hozeu, Kalifornija⁷, prvi hram koji su koristile Misteriozne škole sagradio je faraon Keops. Unutar zidina tog hrama duhovno znanje je doživelo propast koji je izazvao faraone da mumificiraju svoja tela i sahranjuju drvene brodove. Prema starom egipatskom predanju, iskvarena učenja Misterioznih škola je stvorio „veliki učitelj“, Ra, važan Skrbnički „bog“. Misteriozne škole ne samo da su izvrnule duhovno učenje, one su zabranile pristup javnosti teološkim istinama koje su preživele. Samo faraoni, sveštenici i nekolicina smatranih vrednima su primani u škole.

Počelnici su morali da se svečano obavežu da neće nikada otkriti strancu „tajno znanje“ kojem su učeni; studentima je prećeno stravičnim posledicama ako prekrše zakletvu. Ove restrikcije su ustanovljene da se spreči zloupotreba znanja visokog nivoa onih koji bi ga iskvarili ili koristili da naude. Dok je ovo legitiman razlog za stvaranje stražara, restrikcije koje su zavele Misteriozne škole su otišle daleko izvan granica običnog obezbeđenja. Celokupnim socijalnim grupama i onima određenog zanimanja je odbijeno članstvo. Ogromna većina ljudske populacije nije imala šanse da pristupi školama; njihov pristup bilo kojem preostalom duhovnom znanju je bilo vrlo ograničeno. Biblijski „vatreni mač“ koji brani pristup „drvetu poznanja“ je postavljen od strane onih koji su vodili Misteriozne Škole.

Misteriozne škole su izazvale da duhovno znanje ispari na još jedan način. Škole su zabranile članovima fizičko beleženje Školinih najnaprednijih učenja. Upoznati su morali da prenose informacije oralno. Nema bržeg načina da se zaboravi znanje ako se zabrani njegovo zapisivanje. Bez obzira koliko su ljudi utrenirani reći će promeniti ideje koje se prenose. Zamenjena reč ovde, izostavljena rečenica tamo, semantička preciznost potrebna za prenošenje tačnih naučnih principa će biti izgubljena. Ovo je jedan način na koji funkcionalna nauka može biti spuštena na nivo sujeverja.

Kako je vreme prolazilo Bratstvo je postalo tako zatvoreno da je isključilo većinu egipatskih sveštenika iz reda. Ovo se naročito dešavalo tokom vladavine kralja Thutmose III, koji je vladao 1200. godina posle Keopsa. Thutmose III je poznat po svojim ratnim

⁷ Red Crvenokrstaša je jedan od mističnih sistema koji se uzdigao iz učenja Bratstva. Red Crvenokrstaša dr. Lewis-a se zove Drevni i Mistični Red Crvenog Krsta (“AMORC” skraćeno). AMORC je osnovan rane 1900-te. Danas je poznat po popularnom egipatskom muzeju ,koji poseduje, u San Hozeu, Kalifornija.

avanturama koje su proširile egipatsko carstvo do njegove najveće veličine. Prema dr. Lewis-u, Thutmose III je preduzeo poslednji korak u pretvaranju Bratstva u potpuno zatvoren red. On je uspostavio pravila i propise koji se i danas koriste u nekim organizacijama Bratstva. Promene u Bratstvu su se nastavile. Manje od sto godina posle vladavine Thutmose III, njegov naslednik, kralj Akhnaton (Amenhotep IV) proveo je zadnje godine svog 28 godina dugog života transformišući učenja Bratstva u mistične simbole. Akhnaton-ovi simboli su namerno učinjeni nerazumljivim svima, osim onim članovima Bratstva koji su bili naučeni tajnim značenjima simbola. Bratstvo je navodno kreiralo ovaj novi sistem vizuelnih slika da bude univerzalni „jezik“ duhovnog prosvetljenja koji prevazilazi ljudske jezike i da bi sprečilo zloupotrebu znanja. U stvari, namera je bila da se napravi tajni kod, koji će učiniti duhovno znanje nedostižnim svakome ko nije u sve elitnijem Bratstvu, i na kraju uništiti duhovno znanje u potpunosti.

Prevod duhovnih podataka u bizarne i nerazumljive simbole je dovelo do toga da poštteni ljudi pokušavaju da dekodiraju simbole u potrazi za duhovnim istinama koje mogu i trebale bi biti razumljive svakome u svakodnevnom razgovoru. Transformacija duhovnog znanja u sistem siromašnih simbola je imao poražavajući udarac na ljudsko društvo. Kako je ovaj način prenošenja duhovnog znanja bio rasprostranjen svetom od strane članova Bratstva svo znanje duhovne prirode je pogrešno poistovećeno sa bizarnim simbolima i misterijama. Ovo pogrešno poistovećivanje je tako snažno danas da skoro sve studije o duhu i duhovnom fenomenu bačene u istu ponižavajuću klasifikaciju kao „okultizam“, „spiritualizam“ i veštičarenje. Pokušaj od pre više hiljada godina da se duhovno znanje zadrži van ruku „profanih“ je zamalo uništilo kredibilitet i korisnost tog znanja. Simbolizam Bratstva je bio još jedan biblijski „vatreni mač“ koji je blokirao pristup duhovnom znanju. Ostavio je samo zbunjenost, neznanje i sujeverje koja karakterišu veliki deo ovog naučnog polja danas.

Akhnaton je predsedavao još jednom važnom razvoju Bratstva. Iako mladi vladar pokazao slabim političkim vođom, postigao je večnu slavu svojim pokušajima za postizanje monoteizma, tj. obožavanje „jednog jedinog“ boga. Monoteizam je bio učenje Bratstva i mnogi istoričari navode Akhnaton-a kao prvu važnu istorisku ličnost koja je široko rasprostranila koncept.

Da bi pomogao uspostavljanje novog monoteizma Bratstva Akhnaton je preselio glavni grad Egipta u grad Al Amarna. Takođe je tamo prebacio i glavni hram Bratstva. Kada je glavni grad vraćen na prvobitno mesto, Bratstvo je ostalo u Al Amarna. Ovo je signaliziralo važan raskid između ustanovljenog egipatskog sveštenstva, koje se opiralo monoteizmu, i visoko ekskluzivnog Bratstva koje više nije primalo većinu sveštenika u članstvo.

Drevno egipatsko carstvo je polako propadalo i nestalo. Bratstvo Zmije je prošlo mnogo bolje. Opstalo je i proširilo se slanjem misionara i osvajača koji su osnovali filijale u celom civilizovanom svetu. Ovi emisari Bratstva su rasprostranili religiju „jednoga boga“ i naposljetku je učinili dominantnom teologijom sveta.

Pored osnivanja teologije „jedan bog“, Bratstvo zmije stvorilo je mnoge simbole i odežde koje još koriste neke važne monoteističke religije danas. Na primer, hram Bratstva u Al Amarnu je konstruisan u obliku krsta-simbol koji je kasnije prihvatila najpoznatija filijala Bratstva: Hrišćanstvo. Neki članovi Bratstva u Egiptu su nosili odore sa „trakom preko slabina“ i kapuljačom za glavu kakve su kasnije koristili hrišćanski monasi. Vrhovni sveštenik egipatskog hrama nosio je isti tip odore sa širokim rukavima kakve danas nosi sveštenstvo i horski pevači. Vrhovni sveštenik je takođe brijao glavu na vrhu u mali krug- što su kasnije usvojili hrišćanski fratri.

Mnogi teolozi hvale monoteizam kao važno religiozno otkriće. Obožavanje duhovnog „jednog jedinog boga“ je zaista napredak od idoliziranja kamenih statua i životinja.

Nažalost, monoteizam Bratstva i dalje ne predstavlja povratak potpunoj tačnosti; prosto je samo dodao iskrivljenja onom duhovnom učenju koje je preostalo.

Na osnovu onoga što ćemo saznati o prirodi duhovnog bića, nalazimo da dva pogrešna zaokreta leže u definiciji Vrhovnog Bića:

Prvo, monoteizmi Bratstva, koji uključuju judaizam, hrišćanstvo i islam uče da je Vrhovno Biće bilo tvorac fizičkog univerzuma i fizičkih životnih formi unutar univerzuma. U sledećem poglavlju ćemo raspravljati o mogućnosti da su duhovna bića rođena od strane neke vrste Vrhovnog Bića ali fizička stvorenja i objekti verovatno ne. Kao što su neke druge religije zabeležile, ako je naš univerzum proizvod duhovne aktivnosti onda proizilazi da sva individualna duhovna bića unutar univerzuma su odgovorna za njegovo stvaranje i /ili kontinuitet. Delatnost Vrhovnog Bića bi se ustvari protezala mnogo dalje od stvaranja samo jednog univerzuma.

Pod dva, Vrhovno Biće se obično predstavlja kao duhovno biće sposobno za neograničenu misao, kreativnost i mogućnost. Za Vrhovno Biće se kaže da je entitet koji može stvoriti i razoriti univerzume. Ovo je veliko pitanje: Zašto moramo biti ograničeni na samo jedno takvo biće?

Postoji li razlog da ne pretpostavimo postojanje deset takvih bića? Ili stotinu? Ili bezbroj? Izgleda da definicija Bratstva „jednog boga“ u stvari opisuje urođeni potencijal svakog duhovnog bića, uključujući ona duhovna bića koja oživljavaju ljudska tela na zemlji. Prava priroda i sposobnosti svakog duhovnog bića bi bila skrivena doktrinama koje kažu da samo Vrhovno Biće može uživati čisto duhovno postojanje i neograničen duhovni potencijal. Monoteizam Bratstva bi ustvari zaustavio napredak ljudskog duhovnog oporavka i sprečio ljude od shvatanja istinite, i verovatno mnogo šire, delatnosti Vrhovnog Bića.⁸

Monoteizam Bratstva je bio još jedan deo biblijskog „vatrene mač“ da spreči pristup duhovnom znanju. Takođe je dozvolio Skrbnicima da visoko uzdignu svoj status. Kao deo novog monoteizma, Bratstvo je počelo da uči fikciju da su članovi Skrbničke rase fizičke manifestacije Vrhovnog Bića. Drugim rečima, Skrbnici su počeli da se pretvaraju da su oni i njihov brod „jedan-jedini bog“. Istorija beleži da su koristili neobično nasilje da bi Homo sapiensi poverovali u prevaru. Nekoliko laži je imalo poražavajući udarac na ljudsko društvo, ipak glavna misija iskvarenog Bratstva, od vremena Akhnatona do danas, bila je da ubedi ljude da su Skrbnici i njihove letelice „bog“. Svrha ove laži bila je da ojača ljudsku poslušnost i da održi kontrolu Skrbnika nad ljudskom populacijom. Nema slučaja u kojem je ovo jasnije ili rezultata koji su vidljivije tragični nego u biblijskoj priči o starim jevrejima i njihovom „jednom bogu“ zvanom Jehova.

JEHOVA

Veliki deo Starog zaveta je posvećen opisivanju porekla i rane istorije jevrejskog naroda. Prema Bibliji jevreji potiču od klana koji je živio u sumerskom gradu Ur od oko 2000. do 1500. pne. Klanom je prijateljski vladala ličnost zvana Jehova. Biblija tvrdi da je Jehova bio Bog.

Prema biblijskim pričama, Jehova je ohrabrio klan da napusti Ur i naseli se u Haranu-karavanskom centru u severo-istočnoj Mesopotamiji. Tamo, Jehova je kasnije rekao novom patrijarhu klana, Abrahamu, da povede svoje pleme ka Egiptu. Pleme se složilo i posle nekoliko generacija stiglo do reke Nil kroz Kanan(Canaan).Glad je na kraju nateralo pleme da uđe na egipatsku teritoriju Goshen gde su jevreji u početku živeli dobro pod faraonom ali posle dolaska novog faraona na presto, jevreji su oterani u ropstvo. Biblija

⁸ Potpunija diskusija moguće prirode Vrhovnog Bića i njegovog odnosa prema pojedinačnom duhovnom postojanju je predstavljeno u 40. poglavlju.

navodi da su posle 400 godina ropstva u Egiptu jevreji povedeni u izbeglištvo od strane Mojsija pod budnim okom Jehovinom. Do tada jevreja je bilo na stotine hiljada. Posle dugog puta i mnogih krvavih bitki, jevrejska plemena su se vratila i osvojila Kanan, koji je bio „Obećana zemlja“, zavetovana njima vekovima ranije od Jehove.

I tako je prema Bibliji rođena jevrejska religija.

Jehova je očito bio bitan lik u ovoj biblijskoj priči. Ko je bio on? Da li je Jehova bio Bog kao što Biblija navodi? Da li je bio mit, kao što bi skeptici ne religijske orijentacije želeli da verujemo? Jehova izgleda nije bio nijedno. Ime Jehova potiče od jevrejske reči „Yahweh“ što znači „onaj koji jeste“ ili „samo-evidentan“. Ovo ime indirektno ukazuje na ideju da je biblijski Jehova bio čisto duhovno biće; ako hoćete, pravo Vrhovno Biće. Ali da li je?

Jehovin opis u Starom zavetu je obezbedio takmičarski dan za NLO pisce, i to sa dobrim razlogom. Jehova je putovao nebom u onome što je izgleda bila bučna, zadimljena letelica. Biblijski opis Jehovinog spuštanja na planinski vrh izgleda ovako:

„...bejahu gromovi i munje, i gust oblak iznad planine, i zvuk trube bejaše glasan;⁹ i sav narod koji bejaše u kampu drhtaše.

I Mojsije izvede ljude iz kampa da sretnu Boga; i ono stajaše u podnožju planine.

I planina Sinaj bejaše sva pokrivena dimom, jer Gospod siđe na nju u plamenu: i dim kuljaše nagore kao dim iz peći, i cela planina se tresla.

Kada bi stari jevreji posmatrali buku, dim i plamen moderne rakete opis ne bi bio mnogo drugačiji od ovog biblijskog. Kasnije Jehovine posete sadržale su iste fenomene:

I sav narod ču i vide grmljavinu i munje, i buku trube, i planinu koja se dimi: i kada ljudi videše, oni se skloniše i stajaše podalje.

Pretpostavimo da je ovaj opis možda vulkan, dalja viđenja otkrivaju da je Jehova bio pokretni objekat:

I Gospod putovaše pred njima, danju u stubu oblaka, da im ukaže put; noću u stubu vatre, da im pruži svatlo; da idu i danju i noću: I nije sklonio stub oblaka danju ili stub vatre noću ispred njih.

IZLAZAK 13.21-22

Izlazak 14:24, 40:34-38, i Brojevi 19:1-23 sadrže identične opise Jehove dok je vodio jevrejska plemena u obećanu zemlju.

Stari jevrejski očevidci odgovorni za ove opise nisu mogli izbliza da pogledaju Jehovu. Biblija ističe da nikome nije bilo dozvoljeno da priđe mestu Jehovinog sletanja na planinu osim Mojsiju i nekolicini odabranih vođa. Jehova je pretio da će ubiti svakoga ko proba. Zbog toga rana Biblija sadrži Jehovine opise samo onako kako su ga očevidci videli iz daleka. Tek je mnogo kasnije jedan od biblijskih najpoznatijih proroka, Jezekilj bio u mogućnosti da ga bolje vidi i opiše sa više detalja. Njegov opis je verovatno jedan od najviše citiranih biblijskih pasusa u NLO literaturi. Jezekijin detaljan opis stranih letećih objekata je stvorio špekulaciju takve jačine da je čak jedan izdavač Biblije, Tyndale House, naslovio uvod u Jezekijinu knjigu naslovom „Suve Kost i Leteći Tanjiri“ (Dry Bones and Flying Saucers)? Sa rizikom da ću dosaditi nekim čitaocima sa još jednim ponavljanje Jezekijinih poznatih reči, ovde ih navodim za dobrobit onih koji nisu upoznati sa njima:

⁹ Zvuk sličan trubi pratio je mnoga Jehovina pojavljivanja.

„Godine tridesete, meseca četvrtog kad bih među robljem na reci Hevaru, otvoriše se nebesa i videh utvare Božije.

I videh, i gle silan vetar dolažao od severa, i veliki oblak i oganj koji se razgorijevao, i oko njega svetlost, a ispred ognja jaka svetlost.

Ispred njega još kao četiri životinje, koje na oči bejahu nalik na čoveka.

I u svake bejahu četiri lica, i četiri krila u svake.

I noge im bejahu prave, a u stopalu bejahu im noge kao u teleta, i sevahu kao uglađena mjed.

I ruke im bejahu čovečije pod krilima na četiri strane, i lica im i krila bejahu na četiri strane.

Sastavljena im bejahu krila jedno sa drugim, i ne okretahu se idući, nego svaka iđao prema se.

A lice bejaše u sve četiri lica čovečije i lice lavovo i lice volovsko i lice orlovo.

I lica im i krila bejahu razdeljena odozgo, u svake se dva krila sastavljahu, a dva pokrivahu im telo.

I na oči bejahu te životinje kao živo ugljevlje, gorahu na oči kao sveće, taj oganj prolažao između životinja i svetliše se, a iz ognja izlaziše munje.

I životinje trčahu i vraćahu se kao munja.

I kad gledah životinje, gle, točak jedan bejaše na zemlji uza svaku životinju prema četiri lica njihova.

Oblicjem i napravom bejahu točkovi kao boje hrisolitove, i sva četiri bejahu jednaka, kao da je jedan točak u drugom.

Kad iđahu, iđahu sva četiri svaki na svoju stranu, i idući ne skretahu.

I naplaci im bejahu visoki strahota, i bejahu naplaci puni očiju u naokolo u sva četiri.

I kad iđahu životinje iđahu i točkovi uz njih, i kad se životinje podizahu od zemlje podizahu se i točkovi.

A nad glavama životinjama bejaše kao nebo, po viđenju kao kristal, stašno, razastrto odozgo nad glavama njihovim.

A pod tim nebom bejahu im krila pružena.

I čuh huku krila njihovih kad iđahu, kao da beše huka velike vode, kao glas svemogućega i kao graja u okolo, i kad stajahu spuštahu krila.

I kad stavši spuštahu krila, čuao se glas odozgo iz neba, koji bejaše nad glavama njihovim.

JEZEKILJ 1:1-25

Glas je rekao Jezekilju da je to „Gospod Bog“ (Jezekilj 2:4). Prvi deo Jezekijinih vizija slični ranijim biblijskim opisima Jehove: pokretni plamteći objekat na nebu koji ispušta dim. Kako se objekat približavao Jezekilj je mogao da primeti da je stvar od metala. Iz metalnog objekta virilo je nekoliko čovekolikih stvorenja, sa metalnim čizmama i

ukrašenim kacigama. Njihova „krila“ su izgleda bili pokretni motori koji su ispuštali brujaći zvuk i pomagali stvorenjima da lete. Glave su im bile pokrivene staklom ili nečim providnim na čemu se odražavalo nebo. Bili su u nekoj vrsti vozila u obliku kruga ili sa točkovima. Možemo sigurno zaključiti iz gornjeg pasusa da „Jehova“ nije bio Vrhovno Biće. On je čini se bio nastavak Skrbničkih upravljačkih timova koji su delali dug vremenski period prateći mnoge ljudske generacije. Da obezbede ljudsku poslušnost, ti timovi su koristili svoje letelice da podupru laž da su oni „Bog“.

Skrbnički timovi poznati kao „Jehova“ su pomogli Bratstvo zmiје da pokrenu program širenja nove religije „jedan Bog“. Mojsije, čovek izabran da komanduje jevrejskim plemenima u njihovom izlasku iz Egipta i putu ka Obećanoj zemlji, je bio visoko kotirani član Bratstva.¹⁰ Nagoveštaj o ovoj činjenici dolazi iz same Biblije u kojoj nam je rečeno kako je Mojsije podignut kao dete:

... i faraonova kćer ga uze, i podiže ga kao svog sina. I Mojsije posta učen u svim znanjima egipćana, i bejaše jak na rečima i delima.

Egipatski istoričar i vrhovni sveštenik, Manetho (oko 300 pne.), kaže da je Mojsije veliki deo svog obrazovanja dobio u Bratstvu od Akhnaton-a, faraona začetnika monoteizma:

Mojsije, sin plemena Levi (jedno od jevrejskih plemena), obrazovan u Egiptu i inicijaciran u Heliopolisu (egipatski grad), postade visoki sveštenik Bratstva za vladavine faraona Amenhotep-a (Akhnaton). Odabran je od jevreja za njihovog vođu i prilagodio je idejama svog naroda nauku i filozofiju koju je spoznao iz egipatskih misterija; dokazi o ovome mogu se naći u simbolima, inicijacijama, i u njegovim zakonima i zapovestima ... Dogma o „jedinom Bogu“, za koju je mislio da je interpretacija i učenje egipatskog Bratstva, faraona koji je ustanovio prvu monoteističku religiju poznatu čoveku.

Jaki dokazi koji podupiru Manetho-vu izjavu mogu se naći u ranim učenjima judaizma, koja su bila duboko mistična i koristila mnoge simbole Bratstva. Mnoga od tih mističnih učenja se i danas uče u jevrejskoj Kabali: tajna verska filozofija jevrejskih rabina. Kabala nastavlja da koristi složen sistem mističnih simbola. Moderni nacionalni logo Izraela, šestokraka Davidova zvezda, je bila simbol Bratstva hiljadama godina.

Rani ljudski pisci prikazuju Skrbničke „bogove“ čovečanstva kao krvožedna stvorenja koja teže preteranom nasilju. Nažalost, te tužne kvalitete se nisu poboljšale kod Jehove. Tokom puta od Egipta do Obećane zemlje Jehova je zahtevao potpunu poslušnost Jevreja. Mnogi ljudi su se bunili i Jehova je reagovao ekstremno okrutno. Jehova je navodno ubijao i do 14,000 jevreja povremeno zbog neposlušnosti. Koristio je različite metode ubijanja, kao što je širenje zaraza, kao što su drugi Skrbnički „bogovi“ radili ranije u Sumeriji. Kada su jevrejske armije stigle do Kanana, Jehova je prikazao originalnu psihopatsku devijantnost. Da bi Jevreji uspostavili vlast u svojoj novoj domovini, Jehova je naredio jevrejskoj armiji da započne kampanju genocida nad svim gradovima i naseljima u oblasti. Pod novim vođstvom Isusa Navina prvi grad koji je pao u Jehovinom sedmo-godišnjem holokaustu je bio Jerihon. Prema Bibliji, jevrejska armija koja je brojala desetine hiljada, je pobila sve u Jerihonu osim, ironično, prostitutke koja je ranije izdala svoj narod jevrejskim špijunima:

I oni su potpuno uništili sve što je bilo u gradu,

¹⁰ Ovaj pasus postavlja pitanje kada se dogodio jevrejski izlazak iz Egipta. Ako je Mojsije bio vrhovni sveštenik Bratstva pod Akhnaton-om, kako Manetho tvrdi, ali ih nije poveo sve do vladavine Ramzesa II, kako mnogi istoričari veruju, onda Mojsije mora da je bio ekstremno star u vreme izlaska. (Ramzes II je vladao skoro 100 godina posle Akhnaton-a) Biblija kaže da je Mojsije bio 120 godina star kada je umro. Tvrdnje o takvoj dugovečnosti mogu biti teške za prihvatanje u našim modernim vremenima, ali ako je to istina, onda su i Monetho i moderni učenjaci u pravu što se tiče datuma.

I muško i žensko, mlado i staro, i volove, i ovce,

I magarce, oštricom mača.

ISUS NAVIN 6:21

Kada je to postignuto:

... a grad spališe ognjem i što god beše u njemu; samo srebro i zlato i posuđe od mjedi i od gvožđa metnuše u riznicu doma Gospodnjega.

ISUS NAVIN 6:24

Sledeća meta je bio Ai, grad sa populacijom od 12,000 stanovnika. Svi građani Ai-a su poklani a grad je spaljen do temelja. Ovo divljaštvo je usledilo od grada do grada:

Tako pobi Isus svu zemlju, gore i južnu stranu i ravnice i doline, i sve careve njihove; ne ostavi ni jednoga živa, nego sve duše žive zgubi, kao što beše zapovedio Gospod Bog Izrailjev.

ISUS NAVIN 10:40

Genocid je opravdan rečima da su sve žrtve bile nastrane. Ovo nije mogao biti pravi razlog jer su i deca i životinje takođe pobijene. Teško da je fer masakrirati ceo grad zbog zločina nekolicine; takođe nije u redu ubiti dete zbog zločina roditelja. Pravi zločin, prema Bibliji, bio je taj što su starosedeoci oblasti postali neposlušni. Tako su poslušniji Jevreji izabrani od strane Jehove da zbrišu starosedeoce i zamene ih. Danas se vode debate da li je jevrejska asimilacija Kanana bila genocidna kao što je prikazana u Bibliji. Moderna arheološka iskopavanja poprišta bitki (kao što su Hazor, Debir, itd) navedenih u Bibliji su otkrila dokaze o nasilnom uništavanju u vreme Isusa Navina. Druga iskopavanja nisu dala dovoljno dokaza o tome. Mnogo ljudi naravno preferira da umanjí biblijsko krvoproliće što je više moguće. Koliko god da je priča o osvajanju Kanana istinita, ipak nam govori nešto veoma bitno o genocidu:

Genocid je često oruđe za brze političke ili društvene promene brzom zamenom jedne grupe ljudi sa drugom. Iz ovog razloga, genocid je isplivao kao važan istorijski fenomen u vezi sa mnogim naporima Bratstva da dovede do brzih političkih i socialnih promena.

Ljudi koji su upoznati sa jevrejskim moralnim učenjima mogu biti iznenađeni brutalni ponašanjem pripisanim Jehovi i jevrejima. Najpoznatija jevrejska moralna učenja su naravno, Deset Zapovesti, koja su navodno data Mojsiju od Jehove za vreme puta u Obećanu zemlju. Posle Mojsijeve smrti, Jehova i armije Izraela su jasno prekršili zapovesti. Nemoj ubiti je prekršena tokom jevrejskog masakriranja stanovnika Kanana. Jevreji su ignorisali zapovest Nemoj ukrasti, kada su orobili gradove. Nisu se ništa bolje držali zapovesti Nemoj poželeti kuće susedove...niti nečega što je susedovo, kada su počinili genocid da bi uzeli zemlju svojih suseda.

Ovakvo ponašanje je zbunjujuće jer mnoge biblijske zapovesti uspostavljaju pristojan način ponašanja. Na primer, jevreji su upozoreni nikada da ne sarađuju sa prestupnikom dajući lažno svedočenje. Druga zapovest naglašava važnost individualne odgovornosti. Tolerancija prema strancima je bila zakonom obavezna, „Nećeš smetati strancu, niti ga tlačiti...” Od lopova se često zahtevalo da plate odštetu žrtvama. Kako objasniti takvo varvarsko ponašanje uz postojanje tako humanih zapovesti?¹¹ Deo odgovora možda leži u rečima Monetho-a:

¹¹ Po današnjim standardima, nisu sve Staro zavetne zapovesti bile humane. Sloboda obožavanja nije bila tolerisana. Robstvo je bila prihvaćena institucija i jevrejski muškarci su smeli da prodaju kćeri u robstvo. Oblik kažnjavanja oko za oko i zub za zub nije uvek rezultirao pravdom.

Čuda koja Mojsije opisuje da su se desila na planini Sinaj, su u stvari, pripisane tajnoj egipatskoj inicijaciji koju je Mojsije prebacio na svoj narod kada je osnovao odsek egipatskog Bratstva u svojoj zemlji...

Ako su Manetho-ve reči istinite onda veći broj zapovesti dolazi pre iz ljudskih izvora nego iz Skrbničkih unutar Bratstva. Ovo bi ukazalo na kontinuirano prisustvo istinitih humanitaraca unutar Bratstva uprkos dominaciji Skrbnika. Sam Mojsije je izgleda bio, do neke, takav humanitarac. Biblija opisuje Mojsija kao umerenog čoveka koji je često intervenisao u korist Jevreja kada je Jehova bio spreman da sprovede nasilnu kaznu. Kao što ćemo videti nekoliko puta u ovoj knjizi, dugotrajni humanitarni uticaji unutar Bratstva su često uspevali da isplivaju na površinu ali nažalost ne dovoljno da bi poništili iskvarene uticaje.

Još jedan zbunjujući aspekt priče o biblijskom genocidu je ponašanje ljudi koji su pobijeni. Prema Bibliji samo jedan grad se predao. Ostali su izabrali da se biju i da budu iskasačeni. Zar nije verovatnije da bi se, pred mnogobrojnijom jevrejskom armijom i možda gromoglasnim „bogom“ na nebu, veći broj opsednutih gradova predao ili barem ponudio da napusti mirno Kanan? Biblija predstavlja interesantno objašnjenje zašto se to nije dogodilo:

Ne bi ni jednoga grada koji učini mir sa sinovima izraelskim, osim Jevreja koji življahu u Gavaonu, sve ih uzeše ratom.

Jer od Gospoda bi, te otvrdnu srce njihovo da izađu u boj na Izrael, da bi ih potro i da im ne bi bilo milosti, nego da bi ih istrebio, kao što beše zapovedio Gospod Mojsiju.

ISUS NAVIN 11:19-20

Prethodni pasus tvrdi da je Jehova manipulisao žrtvama da se sukobe sa jevrejima kako bi svi bili pobijeni. Ovo je zapanjujuće i važno priznanje, jer navodi na misao da su Jehova ili drugi Skrbnici dominirali gradovima u regiji i koristili svoj uticaj da izmanipulišu ljude da krenu u boj protiv jevreja. Ovo ne bi bilo prvi put da se takvo nešto dogodi. Biblija prijavljuje sličnu manipulaciju u ranijim događajima. Kada su jevreji još bili robovi u Egiptu, Jehova je naredio Mojsiju da ide i pita faraona da oslobodi jevrejska plemena. Jehova je, međutim, ima moć nad faraonom i Mojsije je unapred upozoren da će Jehova uticati na faraona da kaže „ne“. Prema Bibliji Jehova je ima jasan razlog da na taj način manipuliše faraonom:

A Gospod reče Mojsiju: idi k faraonu, jer sam ja učinio da otvrdne srce njegovo i srce sluga njegovih, da učinim ove znake svoje među njima

I da pripovedaš sinovima i unucima svojim šta učinih u Egiptu i kakve znake svoje pokazah na njima, da biste znali da sam ja Gospod.

IZLAZAK 10:1-2

Kada je čuo te reči Mojsije je više puta otišao kod faraona da ponovi molbu za oslobađanje jevreja. Svaka molba je odbijena i svako odbijanje je pratila pošast koju je Jehova pustio na egipćane. Pošasti su uključivale najeđu skakavaca, kugu, kožne plikove zbog fine prašine i na kraju smrt prvorodnog deteta tokom noći poznate kao Pasha („Passover“). Tek posle P Ashe Jehova je prestao da „otvrdnjuje srce“ faraona kako bi jevreji mogli da napuste Egipat.

Mnogi učenici ljudi izražavaju mišljenje da Jehovino „otvrdnuto srce“ neprijatelja Izraela jeste samo religijska ideja da sve ljudske misli i emocije potiču od „boga“ i zato to ne treba prihvatati bukvalno. U ovom slučaju treba Bibliju shvatiti ozbiljno jer opisuje veoma realan politički fenomen: dve ili više stranki koje su dovedene u sukob sa drugom od strane treće. Jedan od najpoznatijih filozofa koji je raspravljao o korištenju manipulacije

treće stranke za društvenu i političku kontrolu je Nikolo Makijaveli (Niccolo Machiavelli), filozof 16. veka. Iako Makijaveli nije prvi koji je pisao o ovoj temi, njegovo ime je postalo sinonim za bezobzirnu političku lukavost.

Makijaveli je napisao nekoliko bezobzirnih „kako da“ uputstava za prosperiranje lokalnog princa. Ta dela su postala literarni klasici. U njima Makijaveli opisuje nekoliko tehnika koje su koristili italijanski vladari da održe kontrolu nad populacijom. Jedan metod je bio podsticanje sukoba. U svom traktatu, Princ, Makijaveli je napisao:

Neki prinčevi, da bi održali državu sigurnom, su razoružali svoje podanike, drugi su svojim podaničkim gradovima odvlačili pažnju svađama... Makijaveli je citirao specifičan primer:

Naši preci, i oni koji su smatrani mudrima, su navikli da kažu da je neophodno držati Pistoia (italijanski grad) svađama a Pisa tvrđavama; i sa ovom idejom oni su gajili razmirice u nekim svojim podaničkim gradovima kako bi njihovo posedovanje bilo lakše. Ljudska neujedinjenost je vredan komoditet princu jer ljudi teže pružanju otpora. Makijaveli je opisao tačne korake ako neko želi da iskoristi ovo oruđe:

Način da se ovo uradi je da se zadobije poverenje grada koji je razjedinjen; I sve dok ne dođe do sukoba biti arbitar između strana, a kada se sukobe dati sporu podršku slabijoj strani, kako bi ostale u sukobu i izmorile se međusobno; i zato što bi jače mere uklonile svaku sumnju da hoćete da ih pokorite i postanete njihovim vladarom. Kada se ova šema izvrši, desiće se kao i uvek, da cilj koji ste imali u vidu bude postignut. Grad Pistoia, koji sam spomenuo ranije u drugoj temi, je osvojila republika Florence baš takvim umećem; pošto je bio podeljen Florentina je podržavala jednu pa drugu stranu, i pošto nije uvredila nijednu stranu, zavlčila ih sve dok im nije dojadio turbulentan način života kada su se sami bacili Florenci u ruke.

Uprkos učinkovitosti ove tehnike, Makijaveli savetuje protiv korištenja iste jer može da se okrene na štetu onoga koji je sprovodi. Uspeh tehnike zavisi od toga da barem jedna strana nije svesna pravog izvora problema. Ako obe strane otkriju da su izmanipulisane u međusobno neprijateljstvo od strane treće, ne samo što će neprijateljstva prestati, nego će se te dve strane, češće nego ne, ujediniti u mržnji prema trećoj strani koja je to započela. Ovaj fenomen se može posmatrati na ličnom nivou kada dva prijatelja otkriju da treći „prijatelj“ govori uvredljive stvari koje su oni rekli jedan o drugom ali obojici iza leđa. Da bi tehnika bila uspešna počinitelj mora ostati skriven kao izvor konflikta.

Da sumiramo, otkrivamo da gajenje sukoba između ljudi može biti uspešno oruđe za održavanje društvene i političke kontrole nad populacijom. Da bi tehnika bila uspešna, počinitelj mora uraditi sledeće:

Da stvori sukobe i „pitanja“ koja će izazvati ljude da se sukobe međusobno radije nego sa huškačem.

Da ostane skriven od pogleda kao pravi začetnik sukoba.

Da da podršku svim zaraćenim stranama.

Da bude viđen kao izvor velikodušnosti koji može rešiti sukobe.

Kao što je ranije rečeno u priči o vavilonskoj kuli, Skrbnički „bogovi“ su hteli da čovečanstvo bude razjedinjeno i pod njihovom kontrolom. Da bi ovo postigli, biblijska priča o Jehovi ukazuje da su Skrbnici usadili Makijavelsku tehniku među ljudska bića. Biblija kaže da su Skrbnici ohrabrivali strane koje su kontrolisali da se međusobno bore. Za to vreme Skrbnici su proglasili sebe „bogom“ i „anđelima“ kojima ljudi treba da se obrate kako bi našli rešenje sukoba. Da bi takvi Makijavelanski naponi ostali uspešni duži vremenski period, frakcionalizam mora konstantno da bude podstican a Skrbnici bi

morali stalno da budu skriveni kao huškači sukoba. Obe ove potrebe se sreću u organizacionoj strukturi iskvarenog Bratstva. Bratstvo je pretvoreno u dalekosežnu mrežu politički moćnih tajnih društava i religija koja bi uspešno organizovala ljude u takmičarske frakcije; u isto vreme, tradicije tajnosti Bratstva efektivno skrivaju njegovu organizacionu hijerarhiju. Ova tajnovitost postala je paravan iza kojeg su Skrbnici mogli da se kriju na vrhu hijerarhije Bratstva iza vela o mitu i tako sakriju svoju ulogu huškača nasilnih sukoba među ljudskim bićima. Na ovaj način, mreža organizacija Bratstva je postala primarni kanal kroz koji su ratovi među ljudskim bićima mogli tajno i trajno da se proizvode od strane Skrbničkog društva. Bratstvo je takođe postalo kanal kroz koji su Skrbničke institucije mogle biti nametnute ljudskoj rasi.

Ratovi služe drugoj Skrbničkoj svrsi otkrivenoj u Bibliji. Priča o Adamu i Evi spominje namere „Bogova“ da učine fizičko preživljavanje ono čime je zaokupljen čovek od rođenja do smrti. Ratovi potpomažu ovome jer troše velike količine dobara a za uzvrat nude malo poboljšanja života. Ratovi ruše i razaraju ono što je već stvoreno – ovo čini neophodnim velike količine ekstra napora samo za održavanje kulture. Što se više društvo upušta u građenje ratne mašinerije i ratovanje to će više ljudi tog društva videti da njihove živote gube u napornom radu zbog parazitske i destruktivne prirode rata. Ovo je istinito danas koliko je bilo i 1000 god. pne.

Lako se da videti da će se ljudi tući i svađati i bez spoljnih uticaja. Teško da postoji stvorenje na zemlji koje nije u jednom trenutku svog života napalo drugo. Uopšte nije potrebna uloga trećeg da bi izbila razmirica između grupa ljudi. Treće strane jednostavno stvaraju razmirice i sukobe češćima, žešćima i dužima. Spontani sukobi, na koje se ne utiče, teže da budu brzi, čudni i koncentrisani oko jednog vidljivog problema. Način za održavanje veštačkog sukoba živim je da se stvori nerešiv „problem“ koji se može rešiti samo potpunim uništenjem jednog od protivnika i zatim pomagati jedan tim da održi sukob izjednačavanjem snaga. Da bi se cela rasa držala u stalnom stanju sukobljenosti, problemi oko kojih će se članovi rase tući međusobno moraju biti stvarani u kontinuitetu i ratnici entuzijasti moraju biti uzgajani da bi se borili za taj cilj. Ovo su precizni tipovi sukoba koji su stvoreni od strane Bratstva sve do danas. Ovi veštački izazvani sukobi su upleli ljudsku rasu u konfuznost ratova koji su oštetili ljudsku istoriju. Uočavanje umešanosti Bratstva u ljudskim dešavanjima je ponekad teško. Posao olakšava praćenje upotrebe nekoliko najvažnijih mističnih simbola Bratstva. Ti simboli se ponašaju kao obojene trake koje ulaze i izlaze iz vidokruga po kojima možemo otkriti ulogu Bratstva u kreiranju istorije. Interesantno je da je jedan od najvažnijih simbola kecelja.

Melchizedek-ova kecelja

Od svih biblijskih kraljeva malo je onih koji su legendarniji od Solomona. Bogat izvan zamislivog i neizrecivo mudar, Solomonovo najpoznatije dostignuće je bila konstrukcija velelepnog kompleksa zgrada, koji je uključivao najlepší hram navodno napravljen od najboljeg kamena i velikodušno ukrašen zlatom. Na političkom polju, Solomon je stvarao istoriju ponovnim uspostavljanjem dugo pokidanih veza između jevreja i Egipta. Ne samo da je Solomon postao savetnik egipatskog faraona, Shishak-a I, takođe je oženio faraonovu ćerku.

Tokom vremena koje je proveo u Egiptu, Solomon se upoznao sa Bratstvom. Po povratku u Palestinu, on je podigao svoj čuveni hram da ugosti Bratstvo u svom gradu. Naravno, Jehova je bio glavni bog novog hrama, iako je Solomon dozvolio obožavanje drugih lokalnih božanstava kao što je Baal, vrhovni bog Kananaca. Solomonov hram je napravljen po uzoru na hram Bratstva iz El Amarna, samo što je Solomon izostavi strukture sa strane koje su hramu u El Amarnu davale oblik krsta.

Građenje Solomonovog hrama nije bio mali zadatak. Da bi se izveo ovaj arhitektonski podvig, Solomon je doveo posebne esnafe zidara da dizajniraju njegovu zgradu i da

nadgledaju izgradnju. Ti posebni esnafi su već bili važne institucije u Egiptu, i vredi zaviriti u njihovo poreklo.

Arhitektura je važna umetnost koja oblikuje fizički pejzaž društva. Može se dosta reći o stanju civilizacije gledajući zgrade koje gradi. Na primer, arhitektura renesanse je imitirala klasičnu rimsku arhitekturu sa velikim i ukrašavajućim dizajnom, ukazujući na kulturu koja prolazi kroz intelektualne i umetničke promene. Moderna arhitektura teži efikasnosti ali je sterilna i nehumana, otkrivajući kulturu koja je vrlo poslovna ali umetnički nenapreduje. Arhitektura nam govori koja klasa ljudi najviše utiče na kulturu. Renasansu su vodili mislioci i umetnici; naša era je obeležena efikasno orijentisanim poslovnim ljudima.

U drevnom Egiptu su, inženjeri, poslodavci i zidari koji su radili na velikim arhitektonskim projektima, dobijali specijalni status. Oni su organizovani u elitne esnafe koje je sponzorisalo Bratstvo u Egiptu. Esnafi su imali ulogu vrlo blisku današnjoj trgovačkoj uniji. Pošto su esnafi bili organizacije Bratstva koristili su mnoge činove i titule Bratstva. Takođe su praktikovali mistične tradicije.

Dokazi o postojanju ovih specijalnih esnafa je otkrio arheolog Petrie tokom ekspedicije u libijskoj pustinji u 1888-oj i 1889-oj. U ruševinama grada sagrađenog oko 300 pne. Dr. Petrie-jeva ekspedicija je otkrila određen broj papirusa. Jedan set opisuje esnaf koji je održao tajne sastanke oko 2000 pne. Esnaf se sastao da raspravlja o radnim satima, platama i pravilima dnevnog rada. Sastajao se u kapeli i pružao olakšice udovicama, siročićima i radnicima u nevolji. Organizacija obaveza opisana u papirusima je veoma slična onima u „Upravniku“ i „Majstoru“ („Warden“ i „Master“) u modernom odseku Bratstva koje je nastalo iz ovih esnafa: „**Masonstvo**“.

Još jedna zabeleška o esnafima je nađena u egipatskoj Knjizi Mrtvih, mističan rad koji potiče iz oko 1590 pne. Knjiga Mrtvih sadrži neke filozofije koje su učene u egipatskim Školama Misterije. Citira boga Tota koji govori drugom bogu, Ozirisu:

Ja sam veliki Bog u božanskom brodu;...Ja sam obični sveštenik u podzemlju koji izvodi svete rituale u Abydos-u (egipatski grad), uzdižući se na više nivoe inicijacije;...Ja sam Veliki Majstor radnika koji su podigli sveti luk za potporu.¹²

Zanimljivo je primetiti da Knjiga Mrtvih takođe sadrži belešku o borbi između vladajućih Skrbničkih „bogova“ i „zmije“(originalnog neiskvarenog Bratstva). U hvalama pevanim egipatskim „bogovima“ čitamo:

Tvoj neprijatelj, Zmija, je predat vatri. Čudovište-Zmija Sebuja je palo ničice, njegove četiri noge su okovane u lance, a njegove zadnje noge je Ra odneo od njega. Sinovi Pobune (The Sons of Revolt) nikada se više neće podići.

Egipćani su često prikazivali svoje „bogove“ sa životinjskim glavama i osobinama kao način simbolisanja određene kvalitete i karaktera. U gornjem citatu, Zmiji su date četiri noge. Zmija je kasnije postala simbol tame, koju je bog sunca Ra „pobeđivao“ svakog jutra donoseći novi dan. Pre te mitologije, Zmija je bila, doslovno, neprijatelj vladajućih „bogova“. Neki sledbenici Zmije su bili poznati kao „Sinovi Pobune“, koji su bili posvećeni uništenju glavnog Skrbničkog „boga“ i postavljanju na njegovo mesto „Zmije“ (ranog neiskvarenog Bratstva). Posle poraza i iskvarenja „Zmije“, izgleda da su se „Sinovi Pobune“ okrenuli i pobunili protiv iskvarenog Bratstva kada je ono počelo da šalje osvajače iz Egipta. Međutim, nije prošlo mnogo od kako su revolucionarne grupe

¹² „Veliki Majstor“ je najčešća titula koju koriste organizacije Bratstva da obeleže svoje vrhovne vođe. Gore navedeni citat je bitan jer navodi da je jedan od egipatskih Skrbničkih „bogova“, onaj koji je putovao u božanskom „brodu“, bio glavni vođa u jednom od ovih drevnih esnafa. Takođe ukazuje da je ovaj „bog“ odgovoran za inicijaciju ljudi u više stupnjeve mističkog učenja Bratstva.

ponovo absorbovane u iskvareno Bratstvo i počele doprinositi veštačkim sukobima Bratstva, kao što ćemo videti kasnije. Zidarski esnafi Bratstva su preživeli kroz vekove. Članovi esnafa su uglavnom bili slobodni muškarci, čak i u feudalnim društvima, i zato su često nazivani „slobodni zidari“. Esnafi slobodnih zidara su otpočeli praktikovanje mističizma danas poznatog kao „Masonerija“. Mistični Masoni su postali najveći odsek Bratstva koji će imati velikog političkog značaja kasnije u istoriji.

Kako je duhovno znanje unutar Bratstva bivalo zamenjeno, u drevnom Egiptu, nerazumljivim alegorijama i simbolima, običaji su postajali važniji zbog svoje simbolične važnosti. Važan i najvidljiviji deo ceremonijalne opreme u mnogim organizacijama Bratstva, uključujući Masoneriju, dugo je bila kecelja.

Simbolična kecelja, koja se nosi oko struka kao kuhinjska kecelja, proizvodi zapanjujuću vizuelnu vezu između drevnih Skrbničkih „bogova“ i mreže Bratstva.

Mnogi egipatski hijeroglifi opisuju vanzemaljske „bogove“ kako nose kecelje. Sveštenici starog Egipta su nosili slične kecelje kao znak svoga autoriteta. Izložena u Egipatskom muzeju u San Hozueu, Kalifornija, je drevna egipatska statua otkrivena u grobnici u Abydos-u. Statua prikazuje egipatskog princa koji drži ruke u ritualnom stavu koji dr. Lewis iz Reda Crvenog krsta opisuje kao „poznat svim ložama i članovima Crvenog krsta“. Osobina koja se ističe na statui je trouglasta kecelja koju nosi princ. Egipatski muzej veruje da je statua isklesana oko 3400. pne. tokom egipatske prve dinastije. Ako je datum tačan, onda simbol kecelje i jedan od sa njom povezanih mističnih rituala dolaze iz perioda egipatske istorije kada su kako je rečeno „bogovi“ bili tako pismeni da su im opremljeni domovi građeni i održavani.

Najranije ceremonijalne kecelje su izgleda bile vrlo proste. Kako je vreme prolazilo, mistični simboli i druge dekoracije su dodavane. Najbitnija promena na kecelji se dogodila tokom vladavine moćnog Kananskog sveštenika-kralja Melchizedek-a, koji je dostigao visok status u Bibliji. Melchizedek je predsedavao elitnim odredom Bratstva nazvanim po njemu: Melchizedek-ovo Sveštenstvo. Početkom 2200 pne. Melchizedek-ovo sveštenstvo je počelo da pravi ceremonijalne kecelje od bele jagnjeće kože. Bela jagnjeća koža je prihvaćena i od strane Masona koji je koriste za svoje kecelje od tada.

Da su Skrbnički „bogovi“ i Bratstvo poverili svoje aktivnosti drevnom Srednjem Istoku i Egiptu ostatak ljudske istorije bi bio veoma drugačiji i ova knjiga nikad ne bi bila napisana. Umesto toga, mreža Bratstva je proširena kroz celu istočnu hemisferu agresivnim misionarima i osvajačima. Jedna od njihovih meta je postala Indija. Hinduizam je trebao da se rodi.

Bogovi i Arijanci

INDIJA: Zemlja misterija. To je mesto gde duhovna umetnost cveta a materijalna umetnost vene. To je zemlja u kojoj se skoro sav život smatra svetim a milioni gladuju. Nacija Indije i Hinduistička religija izgledaju skoro nerazdvojne, kao da su stvorene zajedno i zajedno će umreti jednog dana. Hindu religija se povezuje sa skoro 85% od 800 miliona stanovnika, ipak Indija koju znamo i religija koja se upražnjava danas nisu uopšte stvorene u Indiji. Sistem kasti, većina Hindu bogova, Bramini rituali i sanskritski jezik su indiskom narodu usadili strani osvajači mnogo vekova ranije.

Negde između 1500 pne. (vreme Thutmose u Egiptu) i 1200 pne. (vreme Mojsija) indiski polukontinent su preplavili narodi sa severozapada poznati kao „Arijevc“i. Arijanci su činili novu indisku vladajuću klasu i stvarali od indiskih starosedeoce robeve. Ko su tačno bili i odakle su došli Arijevci i danas ostaje tajna o kojoj se vode rasprave. Istoričari su uopšteno koristili reč „Arijan“ da obeleže ljude koji su govorili Indo-Evropske jezike, koji su uključivali engleski, nemački, latinski, grčki, ruski, persijski i sanskrit. „Arijan“ ima i uže raso značenje. Često je korišćeno da obeleži čovečansku ne

semitsku rasu bele kože. Postoje mnoge teorije odakle su Arijevcima došli. Česta hipoteza je da su potekli iz ruskih stepa. Odatle su mogli migrirati u Evropu i niže u Mesopotamiju. Drugi veruju da su Arijevcima nastali Evropi i migrirali ka istoku. Neki teoretičari, iz rasističkih razloga, tvrde da su Arijevcima bili osnivači drevne mesopotamske civilizacije i da su zbog toga bili prvi svetski civilizovani ljudi. Ove teorije su promovisane tokom brutalnog nacističkog režima Nemačke da bi pojačale ideju o „Arijevske nadmoći“. Nacisti su čak tvrdili da su Arijevcima stvoreni od strane bogolikih super ljudi iz drugog sveta. Slično uverenje je izraženo ranije u istoriji. Kada je španski osvajač, Pizarro 1532 osvojio Južnu Ameriku, starosedeoce su nazivali špance Viracochas, što je značilo „beli gospodari“. Legende starosedeoce Južne Amerike govore o gospodarskoj rasi velikih belih ljudi koji su došli sa nebesa vekovima ranije. Prema legendama, ti „gospodari“ su vladali gradovima Južne Amerike pre nego što su ponovo nestali uz obećanje da će se vratiti. Južno A. starosedeoce su mislili da su Španci ustvari Viracochas koji se vraćaju i tako su dozvolili Špancima da uzmu zlato i blago bez otpora. Kakvo god da je poreklo Arijevske rase, mnoga religijska i mistična uverenja su izražena širom sveta o pretpostavljenoj superiornosti Arijevaca nad drugim rasama. Takva uverenja su ponekad obeležavana kao „Arijanizam“. Arijanizam je izdizanje Arijanaca bele puti iznad drugih rasa zasnovano na mišljenju da su Arijevcima „izabrani“ ili „stvoreni“ od „Boga“ (ili Skrbničkih „bogova“) i zato su Arijevcima – duhovno, društveno i genetski superiorniji od svih drugih rasa. Uzimajući u obzir nesrećnu svrhu za koju je čovečanstvo navodno stvoreno, arijanizam bi samo značio da su Arijevcima, u najboljem slučaju, superiorniji robovi. Malo je slave u tome. Druge rase, kao što su Japanci, takođe imaju slične legende o rođenju od vanzemaljskih „bogova“.

Arijanizam bi trebalo razlikovati od običnog ponosa na rasno poreklo. Prirodno je da se ljudi grupišu na osnovu zajedničkog porekla, interesa, itd. Svaka takva grupa teži da poseduje određenu količinu ponosa u onome što ih drži na okupu. Ovo bi bila istina za kolekcionare markica koji se udružuju u filatelske klubove. Ljudi će se okupiti zbog bilo čega samo ako u tome svi vide neki značaj ili zadovoljstvo. Nema ničeg štetnog u tome da ljudi osećaju ponos zbog svog rasnog porekla. Šteta je izazvana kada taj ponos pređe u predrasude protiv onih koji ne dele ista ubeđenja. Na kraju, boja kože je samo površinska. Kada prepoznamo individue kao duhovna bića tela koja oživljavaju postaju bitna koliko i kola koja voze. Uprkos ovome, rasne razlike su jedan od najlakših načina da se ljudi podele u frakcije. Rasizam je jedno od najuspešnijih oruđa, korištenih na zemlji, da ljudi ostanu neujedinjeni. Tip Arijanizma opisan iznad je mnogo doprineo ovoj podeli i učinio dosta da se promoviše stalni rasni konflikti koji su osakatali čovečanstvo kroz istoriju.

Nisu sve organizacije Bratstva imale Arijevske tradicije. U mnogima koje jesu, biti Arijevac smatralo se vitalnim za duhovni oporavak. Ovo uverenje ubrzalo je materijalizam izokrećući potrebu za duhovnim opstankom u još jednu opsesiju telom, ovoga puta što se tiče boje kože. Činjenica je da boja kože nema nikakvog uticaja na nasledne duhovne kvalitete ili na mogućnost da se postigne duhovno spasenje.

Arijevcima su izvršili invaziju Indije malo pre nego je monoteizam stvoren u Bratstvu, ali u vreme kada je Bratstvo već počelo da šalje misionare-i osvajače. U Indiji, Arijevcima su uspostavili složen religiozni i feudalni sistem danas poznat kao „Hinduizam“. Hinduizam se ispostavio još jednim odeljkom mreže Bratstva. Neke organizacije Bratstva u Egiptu i na Bliskom istoku održavaju bliske veze sa Arijevim vođama u Indiji i često šalju učenike da ih obrazuju. Zbog Arijevske invazije Indija je postala važan svetski centar aktivnosti mreže Bratstva i ostaje i danas.

Arijevske vođe u Indiji bili su poslušnici istom tipu Skrbničkih „bogova“ nađenih u Mesopotamiji i Egiptu. Mnogi čovekoliki „bogovi“ koje su Arijevcima poštovali zvali su se „Asura“. Himne i posvete Asurama nađene su u velikoj kolekciji Hindu zapisa poznatoj kao Vede. Mnogi opisi Asura u Vedama su intrigantni. Na primer, himna Vata-u, bogu

vetra, opisuje „kočiju“ u kojoj bog putuje. Ova „kočija“ ima neverovatnu sličnost sa Starozavetnim opisom Jehove. Prva četiri stiha himne objavljuju:

„A sada veličina Vatainih kočija!

Lomeći idu,

Grmljavinu stvaraju.

Nebesa dodiruju,

Tvore svetlost užareno crvenu, i prašinu u vrtlogu sa zemlje dižu.“

Ostatak himne opisuje vetar na veoma umetnički i prepoznatljiv način. Četiri stiha navedena gore, međutim, izgleda da opisuju vozilo koje se brzo kreće ka nebu, proizvodi buku kao grmljavina, emituje blještavu svetlost i stvara vrtloge prašine na zemlji kao raketa ili mlazni avion.

Drugi izvanredan prevod Veda je izdalo Međunarodno Društvo Svesnosti Krišne (International Society for Krishna Consciousness ili ISKC), svetska Hindu sekta osnovana 1965 od strane penzionisanog Indiskog biznismena i posvećeno Hindu božanstvu, Krišni. ISKC prevodi opisuju drevne Hindu „bogove“ i njihove kraljeve ljudskih sluga kako putuju u svemirskim brodovima, upuštaju se u međuplanetarne ratove i ispaljuju oružja koja emituju moćne svetlosne zrake. Na primer, u Srimad Bhagavatam-u, 6. pevanju, deo 3, čitamo:

„Jedanput dok je Kralj Citraketu putovao svemirom u briljantски sijajućem avionu koji mu je dao bog Višnu (vrhovni Hindu bog), video je boga Šivu (drugi Hindu bog), ...“

Srimad Bhagavatam nam govori o „demonskoj“ rasi koja je izvršila invaziju tri planetarna sistema. Demonima se suprotstavljao Hindu bog Šiva, koji je posedovao moćno oružje kojim je pucao na neprijateljske brodove iz svog broda:

„Strele koje je puštao Bog Šiva izgledale su kao blješteći zraci sa sunca i pokriše tri broda, koja se posle više ne mogoše videti.“

Ako su tačni, ovi i drugi prevodi Veda daju nam čovekolike „bogove“ koji su se zabavljali u brzim svemirskim brodovima, upuštali u vazdušne borbe i posedovali fatalna oružja.

Kao u Mesopotamiji i Egiptu, mnogi Hindu bogovi su bili očite izmišljotine a pravi „bogovi“ su ispleli ogromnu mitologiju o njima. Iza očitih fikcija, međutim, mi nalazimo važne tragove koji se tiču karaktera Skrbničkih vladara. Hindu zapisi ukazuju da su ljudi različitih rasa i karaktera izmislili Skrbničko društvo. Na primer, neki „bogovi“ su prikazani sa plavom kožom. Jedni su pokazali prijatniji i velikodušniji stav prema ljudskim bićima od drugih. Do vremena Arijevske invazije, međutim, oni koji su bili tlačitelji bili su dominantniji. Ovo je bilo evidentno u društvenom sistemu koji je stvoren u Indiji od strane Arijevaca. Taj sistem je bez greške dizajniran da stvori ljudsko duhovno vezivanje. Kao i drugde, ovo vezivanje je delimično postignuto davanjem duhovnim istinama lažni zaokret. Rezultat u Indiji je bio feudalna institucija poznata kao sistem „kasti“. Arijevski sistem kasti diktira da se svaka osoba rađa u društvenu klasu (kastu) svoga oca. Individua nikada neće napustiti tu kastu bez obzira na njen talenat ili karakter. Svaki sloj ima svoje zanate, običaje i rituale. Pripadnici najniže kaste, koji su poznati i kao „izgnanici“ ili „nedodirljivi“, uglavnom obavljaju dosadne i teške poslove i žive u potpunom siromaštvu.

Više klase izbegavaju nedodirljive. Najviše kaste su vladari i Bramini sveštenici. Tokom Arijevske invazije i dugo vremena posle najviše kaste su bile sastavljene od, prirodno, samih Arijevaca. Sistem kasti se i danas praktikuje u Indiji, iako više nije tako strog i

teški položaj nedodirljivih je donekle olakšan. U severnim i nekim delovima zapadne Indije, indijci svetlije kože koji potiču od pravih Arijevskih osvajača nastavljaju da dominiraju gornjim kastama.

Sila i ekonomski pritisak su bili početna oruđa koja su Arijevci koristili da očuvaju sistem kasti. Do 6. veka pne. iskvarena religijska ubeđenja su se pojavila kao treće bitno oruđe.

Hindu religija sadrži istinu da duhovna bića ne nestaju sa telom. Hinduizam uči da nakon smrti tela, duhovno biće će obično tražiti i oživeti novo-rođeno telo. Ovaj proces se često naziva „reinkarnacija“ i rezultira takozvanim fenomenom „prošli životi“. Mnogi ljudi su sposobni da se sete „prošlih života“, ponekad do neverovatnih detalja. Dokazi skupljeni iz modernih istraživanja fenomena „prošlih života“ ukazuju da vrlo različiti faktori obično određuju koje novo telo će zauzeti duhovno biće. Takvi faktori mogu uključiti mesto osobe u vreme smrti i blizinu novih tela (trudnica). Da li će osoba izabrati muško ili žensko telo može zavisiti od toga koliko je on ili ona bio sretan u životu koji se upravo završio. Zbog ovih varijabli, uzimanje novog tela od strane duhovnog bića je uglavnom nasumična i nepredvidiva aktivnost u kojoj čista slučajnost uglavnom igra ulogu. Arijevska religija iskvarila je razumevanje ovog prostog procesa učeći pogrešnoj ideji da je ponovno rođenje („reinkarnacija“) vođena nepromenljivim univerzalnim zakonom koji diktira da je svaka reinkarnacija evolutivni korak ka ili od duhovnog savršenstva i oslobođenja. Za svaku Hindu kastu je rečeno da je stepenik na kosmičkom stepeništu. Ako su se ljudi ponašali u skladu sa zakonima i obavezama svoje kaste, rečeno im je da će napredovati u višu kastu u sledećoj reinkarnaciji. Ako bi omanuli u svojim dužnostima rodili bi se u nižim slojevima. Duhovno savršenstvo i sloboda su dostizani samo ako bi osoba dostigla najvišu kastu: Brame. Sa druge strane, kasta u kojoj bi se čovek rodio je smatrana pokazateljem duhovnim razvojem te osobe i samo od toga je zavisilo kakav tretman će osoba imati.

Svrha takvih učenja je jasna. Sistem kasti je dizajniran kako bi stvorio strog feudalno društveni poredak sličan onom stvorenom u Egiptu pod faraonima, ali ekstremniji u Indiji.

Hindu reinkarnaciska verovanja su postigla još dva cilja Skrbnika. Hinduzam je naglašavao da je poslušnost glavna stavka napredovanja u sledeću kastu. U isto vreme, Arijevska verovanja su obeshrabrila ljude da čine pragmatične pokušaje duhovnog oporavka. Mit o duhovnoj evoluciji kroz sistem kasti sakrio je stvarnost da duhovni oporavak dolazi na isti način kao i sva osobna poboljšanja: kroz lične svesne napore, ne kroz mahinacije izmišljenih kosmičkih merdevina.

Simbolizam je imao graničenu a ipak važnu ulogu u Hinduizmu. Jedan od Hinduističkih najvažnijih mističnih simbola je „svastika“-„slomljeni krst“, simbol koji većina povezuje sa nacizmom. Svastika je veoma star amblem. Pojavljivao se mnogo puta u istoriji, uglavnom u vezi sa misticizmom Bratstva i u društvima koja poštuju Skrbničke „bogove“. Dok je tačno poreklo nepoznato, svastika se javlja već u drevnoj Mesopotamiji. Neki istoričari veruju da je svastika postojala u Indiji pre invazije Arijevaca. Ovo je moguće zato što je nekoliko pre-arijevskih gradova Indije trgovalo sa drugim delovima sveta, uključujući Mesopotamiju. Koje god da je njegovo poreklo, posle arijevske invazije Indije, svastika je postala poznat simbol hinduizma i arijanizma.

Što se tiče značenja svastike, otkrivamo da je svastika bila simbol dobre sreće i sudbine. Zato je ironično da je skoro svako društvo koje je koristilo doživelo užasnu nesreću. Intrigantna studija o svastici je izdata 1901. u Arheološkim i etnološkim novinama Pibodi muzeja (Archaeological and Ethnological Papers of the Peabody Museum). Prema autoru, Zelia Nuttall-i, svastika je verovatno povezana sa posmatranjem zvezda. Z. Nuttall-i ističe da se svastika pojavila u civilizacijama sa razvijenom astronomijom i bila je povezana sa stvaranjem kalendara u nekim drevnim američkim civilizacijama. Na 18. strani svog članka ona kaže:

„Spojene ponoćne pozicije Urse Major ili Minor (dva sazvežđa vidljiva sa zemlje, često nazivana „Veliki Plug“ i „Mali Plug“), u zadnjoj četvrtini godine, stvorile su simetrične svastike...”

Zbog čestog povezivanja svastike sa Skrbničkim „bogovima“, možda je potekla kao simbol koji predstavlja postojbinu zemljinih Skrbničkih gospodara negde unutar sazvežđa Ursa Major ili Minor.

Hinduizam je zanimljiva religija na mnogo načina. Ona teži upijanju i ugradnji skoro svake nove religiozne ideje koja joj se nametne ali neodbacujući stare ideje. Iz ovih razloga, Hinduizam je danas zapravo mešavina nekoliko velikih religija koje su prošle kroz Indiju u prošlosti, kao što su arijanska religija koja i danas preovlađuje, budizam i muhamedizam koji su došli kasnije.

Arijeviski nasilni bogovi, čudne mistične prakse i tlačiteljski feudalizam nisu prošli neizazvani. U biblijskoj priči o Adamu i Evi, primetili smo pokušaj ranih Homo-sapiensa da dokuči znanje koje im je potrebno da pobegnu od ropstva. U 7. veku pne. pokušaj je ponovljen. Popularan nenasilan pokret pojavio se u Indiji da izazove arijeviski sistem. Ovaj pokret bio je jedan od većih pokušaja ljudskih bića da zamene Skrbničke religije sa praktičnim metodama dizajniranim da dovedu do duhovne slobode. Vođe novog pokreta htele su da zamene misticizam i slepu veru realističnim prilazom duhovnom oporavku koji se korenio na oprobanim principima, dosta sličnom prilazu koji je koristilo neiskvareno Bratstvo. Zbog nedostatka boljeg izraza, ovaj pragmatični tip religije nazivaću „maverik“¹³ religijom. Maverik religije su one koje su se odcepile od Skrbničkih dogmi i pokušale praktičan i naučni pristup duhovnom spasenju. Iako nijedna maverik religija nije dovela do većeg duhovnog oporavka, one su održale nadu živom i možda ukazale na nekoliko koraka koji su potrebni da se tamo stigne.

Maverik religije

MAVERIK religiozni pokret Indije bio je veliki istoriski događaj. Privukao je milione sledbenika i ima snažan civilizacijski efekat na azijsku. Pokret je doveo do stvaranja takozvanog „Šest sistema spasenja“ („Six Systems of Salvation“). Ovo je bilo šest različitih metoda, razvijenih u različita vremena, za postizanje duhovnog spasenja.

Možda najbitniji od Šest sistema, zbog svojih sličnosti sa Budizmom, bio je sistem poznat kao „Samkhya“. Reč „Samkhya“ znači „razlog“. Precizno poreklo „Samkhya“ učenja je nepoznato. Samkhya doktrine se obično povezuju sa čovekom znanim kao Kapila. Ko je Kapila bio, odakle je došao i kada je tačno živio su još uvek nagađanja. Neki ljudi smeštaju Kapila u vreme života Bude, oko 550 pne. Drugi veruju da je Kapila živio ranije. Neki veruju da on nije nikad ni postojao zbog neverovatne mitologije koja ga okružuje. Ko god da je Kapila bio ili nije bio, neka učenja koja se povezuju sa njim postavila su važne temelje za kasnije maverik filozofiju. Na primer, Samkhya sistem je pravilno učio da postoje dva osnovna suprotna entiteta u svemiru: duša (duh) i tvar. Dalje je sistem učio:

Duša ima neograničen broj i sastoji se od čiste inteligencije. Svaka duša je nezavisna, nedeljiva, bezuslovna, nepromenljiva i besmrtna. Izgleda da je ipak vezana za materiju. Samkhya uči da je svaka osoba takva duša i da je svaka duša učestvovala u stvaranju i/ili trajanju primarnih elemenata od kojih se sastoji materijalni svemir. Duše su zatim stvorile

¹³ Izraz „maverik“ dolazi sa američkog starog zapada. Označavao je svaku preživarsku životinju, kao što su krava ili konj, koja nije imala žig vlasnika. Sama reč dolazi od teksaškog stočara Samuel Maverick-a (1803-1870) koji je odbijao da žigoše svoju telad. Te neobeležene životinje su nazvane „maverici“ i kada ih vide da slobodno skitaju smatrali su ih ničijim. Od ovoga potiče definicija koja nam je danas poznata: maverik je osoba ili organizacija koju niko ne „posедује“ ili „označava“ ali koja se ponaša na nezavisan način, uglavnom u suprotnosti od ustanovljenih konvencija.

čula kojima će osetiti te elemente. Tako ljudi mogu samo sebe da pohvale ili okrive, ne „Boga“ ili Vrhovno Biće, za postojanje ovog univerzuma i svega dobrog i lošeg u njemu. Oslobođanje duše iz tvari, prema Samkhya, dolazi kroz znanje. Autor sir Charles Eliot opisuje Samkhya verovanje na ovaj način:

„Zbog patnje duše su vezane za materiju, ali ovo vezivanje ne utiče na prirodu duše i na jedan način nije stvarno, jer kada duše spoznaju diskriminirajuće znanje i vide da nisu tvar, veza prestaje i one dostižu večni mir.“

Nekoliko pitanja se uzdiže iz ovih Samkhya učenja. Prvo, kako su sva duhovna bića mogla pomoći u stvaranju univerzuma? Jedan pogled u knjigu fizike nam govori da je univerzum veoma složeno zbivanje. Čak ni veliki naučnik Albert Ajnštajn nije uspeo sve da shvati. Kako je onda moguće da smo svi mi „obični smrtnici“, uključujući i pijanice koje spavaju na klupama u parku, jednom imali nešto sa stvaranjem ovog sveta? Odgovor možda leži u činjenici da je materija izgrađena na prosto aritmetici i mnogo je manje čvrsta nego što izgleda.

Osnovna jedinica fizičke materije je atom. Atom je sastavljen od tri glavne komponente: „protona“, „neutrona“ i „elektrona“. Protoni i neutroni su spojeni da bi tvorili nukleus (jezgro) atoma. Elektroni kruže velikom brzinom oko jezgra i tako obrazuju „omot“ atoma. Elektromagnetna sila sve to drži zajedno.

Šta jedan tip atoma razlikuje od drugog? Ništa više od broja elektrona i protona. Na primer, hidrogen ima samo jedan elektron i jedan proton. Dodaj još jedan elektron i proton atomu hidrogena i, voala!, sada imaš helijum. Dodaj 77 elektrona i protona, uz velikodušnu pomoć neutrona, i iznenada poseduješ zlato. Oduzmi neke da dobiješ kobalt i zatim dodaj nekoliko da formiraš cink. Ima 105 osnovnih elemenata i svaki postoji prosto zato što ima različit broj elektrona i protona! Kao što možemo videti, fizička materija je sagrađena na idiotski prosto aritmetici što svako može. Razlog što ova postavka funkcioniše je da dodavanje i oduzimanje elektrona i protona izaziva promenu energije stvorene u atomu. Pošto je materija samo zgusnuta energija, promena u atomskoj energiji putem ove proste aritmetike će izazvati promene u fizičkoj substanci koju atom proizvodi. Univerzum postaje komplikovan samo pošto substance počnu da interakciju.

Druga stvar je da je fizička materija mnogo manje solidna i mnogo više kratkotrajna nego što izgleda. Atomi se skoro u potpunosti sastoje od praznog prostora. Ako bi nukleus hidrogenovog atoma bio uvećan na veličinu klikera, njegov jedini elektron bi bio udaljen četvrtinu milje! Najteži atom sa najviše neutrona, protona i elektrona je uranijum sa 92 elektrona. Kada bi atom uranijuma imao pola milje u prečniku, jezgro ne bi bilo veće od lopte za bejzbol! Ovo otkriva da su atomi sastavljeni skoro potpuno od praznog prostora i da je materija, čak i najteži granit, iznenađujuće kratkotrajna. Naše fizičke percepcije ne detektuju skoro iluzornu prirodu materije jer su fizička čula konstruktovana da prihvate iluziju čvrstine koju izaziva velika brzina kretanja čestica atoma. (Pomerajte nešto napred-nazad ili u krug dovoljno brzo i ono će izgledati solidno.)

Kako je vreme prolazilo mnogi pogrešni principi su dodavani osnovnom Samkhya učenju dovodeći do njegovog propadanja. Drugi maverik sistemi su doživeli istu sudbinu. U sistemu „Joga“, na primer, ljudi su se vratili „bog“ idolatriji kao delu puta ka duhovnoj slobodi. U drugom od Šest sistema, „Mimamsa“, učinjen je pokušaj da se održe arijevska verska ubeđenja i da se ugrade u nove maverik principe. Ovo nije uspeo jer ne mogu da se mešaju doktrine koje su usmerene ka uterivanju stroge poslušnosti sa učenjima stvorenim za duhovno oslobođenje i očekivati da postignete ovo drugo. Da bi bilo uspešno, pravo duhovno znanje treba istu preciznost koju zahteva bilo koja druga nauka. Razblaživanje uspešnog duhovnog znanja pogrešnim učenjima će uništiti tu preciznost.

Indiski maverik pokret je naposljetku došao do potpune propasti pošto je sve više arijevskih ideja koje je hteo da zameni ugradio nazad u pokret. U isto vreme mnoga maverik učenja su izvađena iz konteksta i apsorbovana u Hindu religiju. Rezultat je bila beznačajna duhovna zbrka u Indiji od tada.

Pre potpune propasti, indiski maverik pokret je doveo na svet jednu od najvećih religija u istoriji: Budizam. Osnovan oko 525 god. pne. od strane indiskog princa Gautama Siddharta (koji je kasnije bio poznat kao „Buda“ ili „Prosvetljeni“), Budizam se brzo širio Dalekim Istokom. Kao i Samkhya, Budizam u svom prvobitnom obliku nije obožavao bogove Veda. Protivio se sistemu kasti i nije podržavao bramanske doktrine. Za razliku od modernih budista, rani budisti nisu obožavali Buda kao boga; umesto toga, poštovali su ga kao mislioca koji je stvorio metod uz pomoć kojeg pojedinac, svojim sopstvenim naporima, može dostići duhovnu slobodu putem znanja i duhovnih vežbi. Teško je odrediti koliko su rani budisti bili uspešni u postizanju svojih ciljeva, iako je Siddharta tvrdio da lično postigao stanje duhovnog oslobađanja.

Budizam je, kao i drugi maverik sistemi, prošao kroz velike promene, podele i propadanje kako su vekovi prolazili. Ovo je dovelo do gubitka većine pravih Sidartinih učenja. Kao dodatak, mnoga učenja i prakse koja nije stvorio Buda, su kasnije dodata njegovoj religiji i lažno predstavljena kao „Budizam“. Dobar primer ovog propadanja se nalazi u definiciji „nirvane“. Reč „nirvana“ se originalno odnosila na stanje postojanja u kojem je duh postigao potpunu svesnost samog sebe kao duhovnog bića i više ne oseća patnju zbog pogrešnog poistovećivanja sa materijalnim univerzumom. „Nirvana“ je stanje kojem teži svaki budista. Nirvana je takođe prevedena kao „Ništavilo“ ili „Praznina“: koncepti koji užasno zvuče su naveli ljude danas da misle kako je „nirvana“ stanje nepostojanja ili da uključuje gubitak kontakta sa fizičkim svemirom. Originalni maverikov cilj je bio da postigne potpuno suprotno stanje. Budino pravo stanje „nirvane“ uključivalo je jače osećanje postojanja, povišen samo-identitet i mogućnost da se tačnije uočava fizički svemir.

Ako uporedimo maverik religiju sa Skrbničkom religijom, otkrivamo broj izrazitih razlika po kojima osoba može da ih razlikuje. Tabela koja poredi ključne filozofije bi mogla da izgleda ovako:

Skrbnička religija - Maverik religija

Rečeno je da je izvor ili inspiracija učenja bog, anđeo ili prepoznatljiva ljudska super-naturalna sila; ne ljudsko biće.

Fizička besmrtnost je važan ili poželjan cilj u mnogim Skrbničkim religijama. Nastavak poštovanja doktrine, na osnovu vere ili same poslušnosti, je naglašen. Teške ili fatalne fizičke kazne se ponekad koriste tokom religijske istorije da bi se rešio problem nevernika i kontraša. Verovanje da biće rođeno u ljudskom telu, jedanput ili više puta kroz reinkarnaciju, je deo širokog duhovnog plana koji će na kraju imati koristi za svako ljudsko biće. Verovanje da postoje „više sile“, „bogovi“ ili nadprirodni entiteti koji kontrolišu pojedinačnu ili kolektivnu ljudsku sudbinu. Ljudska bića nemaju kontrolu nad ovim silama i mogu samo da im se povinuju. Verovanje da je samo jedno Vrhovno Biće samo stvorilo fizički univerzum.

Maverik religija

Traže se duhovna sloboda i besmrtnost. Beskonačno postojanje u istom fizičkom telu se smatra nevažnim i nepoželjnim.

Opažanje i razlog se smatraju za dobre osnove praćenja doktrine. Fizičke kazne su veoma blage ili nepostojeće. Najteža kazna je najčešće formalno isključenje pojedinca iz religijske organizacije. Verovanje da nema skrivene duhovne svrhe ljudskom postojanju i da je proces smrt-amnezija-ponovno rađanje izaziva duhovno propadanje. Verovanje da

su svi ljudi odgovorni za stvaranje svojih uslova u životu, dobrih ili loših, svojim akcijama i da svi ljudi mogu kontrolisati svoju sudbinu.

Verovanje da svako ima nešto sa stvaranjem i/ili trajanjem fizičkog svemira.

Skrbnička religija

Ljudska patnja, težak rad i robstvo su deo šireg duhovnog plana koji će na kraju dovesti do spasenja i slobode onima koji ih izdrže poslušno. Duhovni oporavak i spasenje zavise potpuno od naklonosti „Boga“ ili drugog nadprirodnog entiteta.

Maverik religija

Ljudska patnja, težak rad i robstvo su društvena zla koja nemaju konstruktivnu svrhu i stoje na putu duhovnog spasenja i slobode. Duhovni oporavak i spasenje potpuno zavise od individue da ih postigne kroz njegove ili njene samo-motivirane napore.

Neki čitaoci će primetiti da su mnogi Skrbnički i maverik elementi navedeni gore izmešani zajedno u nekim religijama. Dobar primer ovoga je Hinduizam. Takve mešavine se obično dobijaju kada se maverik ideje ugrade u Skrbničku religiju ili kada se Skrbničke doktrine dodaju maverik učenjima. Kada se ijedno od ta dva desi, potpune beneficije maverik religije su izgubljene. Ovo je posebno jasno u modernom Budizmu gde su rituali, idolatrija i molitve Budi potpuno zamenile praktičan sistem koji je Buda probao da razvije. Iako budizam nije oslobodio ljudsku rasu ostavio je nadu da će sloboda jednoga dana doći. Prema budističkoj legendi, Gautama je znao da nije postigao cilj stvaranja religije koja će dovesti do potpunog oslobađanja celog čovečanstva. Zato je obećao da će doći drugi „Buda“ ili „Prosvećeni“ koji će završiti zadatak kasnije u istoriji. Ovo obećanje konstituiše čuveno „Mettaya“ („Priatelj“) proročanstvo koje je postalo vrlo važan element moderne budističke vere. Pošto budizam nije izrazio uverenje u Vrhovno Biće, Mettaya legenda nije predložila glasnika ili učitelja od „Boga“. Mettaya bi prosto bila osoba sa znanjem i mogućnostima da obavi posao.

U nekim krugovima je žustro raspravljano kada je „Mettaya“ tačno trebao da se pojavi u istoriji. Mnogi budistički izvori kažu da bi Mettaya došao 5000 godina posle Budine smrti; drugi su rekli pola tog vremena. Mnoge budističke vođe kroz istoriju su tvrdile da su Mettaya. Nijedan od njih nije uspeo da realizuje svet koji je Buda obećao tako da većina budista još čeka. Kako je vreme prolazilo Mettaya proročanstvo je propadalo zajedno sa ostatkom budizma. Legenda je lagano apsorbovana u veoma destruktivnu doktrinu koju su širili izvori Bratstva na Bliskom istoku i drugde: doktrina o „Kraju Sveta“, takođe poznatu i po dramatičnim imenima kao „Sudnji Dan“, „Konačna Bitka“, „Armagedon“ i druga. Kraj Sveta učenja su imala katastrofalan učinak na ljudsko društvo. Zato je od ogromnog značaja razumeti više o gde i zašto su ta učenja počela.

Proroci propasti

Pitajte bilo koga, „Da li veruješ u Sudnji dan neke vrste?“, šanse su da će on ili ona odgovoriti sa „da“. Pored verovanja u Boga, verovanje u Sudnji dan je najrasprostranjeniji religijski koncept u modernom svetu. Čak mnogi ljudi koji su otvoreno ateistični često dožive „urođeno“ osećanje da neka vrsta velikog suda leži pred njima.

Većina učenja o Sudnjem danu su nađena u zapisima religioznih proroka koji tvrde da su primili mistična otkrovenja od Boga koja se tiču budućnosti sveta. Ova vrsta proročkog pisanja se obično naziva „apokalipsa“. Reč apokalipsa dolazi od grčkih reči „apo-“, (skinuti) i „kalyptein“ (prekriti). Apokalipsa je znači „skidanje pokrivača“, tj. otkrovenje.

Većina apokalipsi prati sličan obrazac: Čovečanstvo će pretrpeti nasilnu promenu tokom buduće globalne kataklizme. Kataklizmu će pratiti Sudnji dan u kojem će Bog ili božiji

predstavnik odlučiti o sudbini svake osobe na zemlji. Samo onim ljudima koji su poštovali religiju koja propoveda apokalipsu će biti data milost na Sudnji dan. Svi drugi će biti prokleti na smrt ili večno duhovno prokletstvo. Sudnji dan će pratiti Utopia na zemlji za uživanje onima koji su verovali i poštovali. Uprkos obećanjima o univerzalnoj Shangri-La, ova učenja su često užasavala ljude i danas izazivaju osećaj nelagodnosti. Ukratko ćemo diskutovati, zastrašujuće apokalipse daju duhovnim istinama još jedan lažni zaokret i još očiglednije podčinjuju ljude poštovanju određene religije ili vođe. Kraj Sveta doktrine takođe plaše ljude da istražuju ostale religiozne sisteme kao što su one od religijskih maverika. Sudnji dan učenja naposljetku dovode do iznude: poštuj ili umri.

Pitanje je: ko je stvorio apokaliptična verovanja na zemlji? Obično se navodi Vrhovno Biće, ali da li je Vrhovno Biće zaista izvor? Pažljiv pogled na istoriju otkriva da su apokaliptička učenja prvo nastala iz Skrbničkih aktivnosti i iz izvora unutar iskvarene mreže Bratstva. Kraj Sveta doktrine su širene ruku pod ruku sa monoteizmom od strane ranih misionara i osvajača Bratstva. Zato ne iznenađuje saznanje da doktrine o Konačnoj Bitci imaju korene u poznatom simbolu Bratstva koji je otkriven na relikvijama drevnog Egipta. Taj simbol je bila mitska ptica poznata kao Feniks.

Feniks je izmišljena ptica za koju je rečeno da živi 500 do 600 godina pre nego što sagori samu sebe u gnezdu od bilja. Iz pepela izlazi mali crv koji izraste ponovo u feniksa, Feniks ponavlja ovaj život-smrt-ponovno rađanje ciklus stalno iznova u nedogled.

Feniks legenda je alegorija (priča sa skrivenim značenjem), ili simbol stvoren da otkrije dublju istinu. Šta je tačno ta istina je izgubljeno i tako ljudi legendu o feniksu tumače na razne načine. Na primer, mnogi ljudi vide feniksa kao simbol rezekcije ili duhovnog opstanka posle smrti: duša se rađa u telu, telo se razvija, prolazi kroz muke života i smrti a duša ostaje netaknuta da se izdigne ponovo. Drugi vide feniksa kao simbol rađanja-rasta-propadanja, kruga na osnovu kojeg fizički elementi svemira izgleda funkcionišu, iza kojih leži neuništiva duhovna stvarnost.

Nažalost, legenda o feniksu je, kao i mnoge druge mistične alegorije egipatskog Bratstva, iskvarila važne istine. Legenda je dala lažne ideje da postoji neka vrsta neizmenjivog „zakona“ ili „plana“ koji određuje da se duhovno postojanje mora sastojati od vrlo napornog sličnog feniksu procesa rasta, umiranja od „vatre“, rađanja iz pepela, ponovnog rasta, opet umiranja i tako zauvek. Dok ovaj proces izgleda kao da reguliše život na zemlji, on nije ni prirodan, ni neizbežan niti zdrav. Mnoga „Kraj Sveta“ učenja uzimaju filozofiju izraženu u mitu o feniksu i primenjuju je na celu ljudsku rasu. Kada to urade, oni često izraze mišljenje da ljudska društva moraju da izdrže stalna „iskušenja vatrom“ kao deo božijeg velikog plana. Većina apokalipsi tada odstupa od standardne feniks alegorije proglašavajući da će ovaj proces kulminirati u velikoj „Konačnoj Bitci“ koju prati Utopia. Ova verovanja ohrabruju ljude da tolerišu, i čak prihvate, svet beskrajnog fizičkog napora, sukoba i smrti: svet u kakvom su Skrbnici želeli da njihova radna rasa živi. Sudnji dan proročanstva čak ohrabruju neke ljude da rade na dovođenju „konačne bitke“ jer takvi vernici misle da to znači osvit Utopije.

„Kraj Sveta“ učenja su široko rasprostranjena u Persiji negde između 750. i 550. pne. od strane poznatog persijskog proroka Zoroaster-a.¹⁴ Zoroaster je navođen od istoričara kao jedan od najranijih proroka koji je propovedao tip monoteizma koji je stvorio Akhnaton. Zoroaster je bio arijeviski mistik i sveštenik koji je takođe propovedao oblik Arijanizma. Persija je u to vreme bila arijeviska nacija kojom je dominirala arijeviska sveštениčka kasta. Neke filijale Bratstva danas izjavljaju da je Zoroaster bio emisar drevnog Bratstva. Zoroasterova kosmologija (teorija o svemiru) je bila zasnovana na konceptu borbe

¹⁴ Zoroaster je verovatno živeo bliže 550. pne. nego 750. pne. iako se raspravlja o ovom pitanju. Tradicionalno, smešten je 258 godina „pre Aleksandra“, što neki učenici ljudi tumače kao 258 godina pre nego što je Aleksandar Veliki uništio prvo persijsko carstvo 330. pne.

Zoroaster je takođe poznat kao Zaratustra – ime koji je inspirisalo Ričarda Štrausa da komponuje poznatu simfoniju nazvanu Tako je govorio Zaratustra. Štrausova kompozicija je postale pesma tema za američki film, 2001: Odiseja u svemiru.

između dobra i zla. Zoroaster je tvrdio da će se ova borba dešavati tokom perioda od 12,000 godina podeljena u četiri faze. Prva faza se sastojala samo od duhovnog postojanja tokom kojeg je vrhovni bog stvorio fizički svemir. Tokom druge faze, materijalni svemir je stvoren, praćen dolaskom neprijatelja vrhovnog boga koji će stvarati probleme. Treća faza se sastoji od borbe između vrhovnog boga i njegovih rivala za sudbinu mnogih duša koje su naselile svemir. U četvrtoj i poslednjoj fazi, vrhovni bog će poslati spasioce koji će konačno pobediti protivnike i doneti spasenje svim duhovnim bićima u svemiru. Prema Zoroasterovom modelu, svet je u četvrtoj fazi. Izgleda da je Zoroaster bio dobrodušan i pošten reformator. Učio je neke dobre lekcije o prirodi etike i njenoj važnosti za duhovno spasenje. Naglašavao je da ljudi imaju slobodnu volju. Sa druge strane, međutim, Zoroasterovoj religiji su manjkali ideali.

Da bismo razumeli ovo potrebno je samo da pogledamo njegovog „Boga“. Njegov Bog se zvao Ahura Mazda što znači, „gospodar“ ili „duh“ („ahura“) „znanja“ ili „umnosti“ („mazda“). Zoroaster tvrdi da kada je bio tridesetogodišnji sveštenik, Ahura Mazda se pokazao pred njim govoreći da je On jedini istiniti Bog. Ahura Mazda je zatim nastavio da prenosi mnoga znanja Zoroaster-u koja konstituišu Zoroasterijanizam. Kada pogledamo da vidimo kakvo je biće Ahura Mazda bio otkrivamo dobre dokaze da je on bio ništa drugo nego još jedan Skrbnik koji se pretvarao da je „Bog“. Ahura Mazda je opisan na nekim mestima kao bradata ljudska figura koja stoji u stilizovanom kružnom objektu. Iz kružnog objekta vire dva krila kako bi ukazala da leti. Leteći okrugli objekat ima dva stuba ispod koja slične nogama za sletanje. Drugim rečima, Ahura Mazda je bio čovekoliki „Bog“ koji je leteo u okruglom objektu sa opremom za sletanje: Skrbnik. Implicira se da je Zoroasterov monoteizam, sa apokaliptičnom porukom, širen Persijom uz pomoć Skrbnika na sličan način kao Judaizam od strane Mojsija.

Kao što je ranije primećeno, Zoroaster je bio Arijevac koji živi u oblasti kojom vladaju drugi Arijevci. Arijevska dominacija je bila toliko snažna da se ime Persije promenilo u „Iran“, što je derivat reči „Aryan“. Zoroastriska dela govore o bogu koji se bori arijevske nacije i pomaže im u obradi zemlje. Kroz zapise (prvenstveno Zend Avestu) i tajna mistična učenja Zoroastrianizam je učinio mnogo za širenje arijevskih filozofija na druge organizacije unutar mreže Bratstva. Kasnije ćemo pogledati primere.

Apokaliptične doktrine su nastavile da se šire posle smrti Zoroaster-a, pogotovu od strane jevrejskih proroka. Upozorenja tih jevrejskih proroka mogu se naći u kasnijim knjigama Starog zaveta. Jedan od tih proroka bio je Jezekeij, čije opise bizarnih letećih objekata smo videli u 7. poglavlju. Prema Jezekejinoj naraciji on je odveden na jednu od tih čudnih letelica da bi dobio apokaliptičnu poruku koju će propovedati, što ukazuje opet da su Skrbnici glavni tvorci učenja o Sudnjem danu.

Kako se prva godina nove ere približavala, jevrejska religija se fino odomaćila na Bliskom istoku. Doživljavala je, međutim, mnoge promene, a neke su izazvane širenjem rimskog carstva u Palestinu. Rimljani, koje su gonile neke čudne mistične religije da osvajaju, često su zagorčavali život Jevrejima. Broj jevrejskih sekti je porastao i one su uglavnom bile u međusobnom sukobu osim oko jedne stvari: rimljani nisu bili dobrodošli u Palestini. Neke jevrejske sekte, kao što su Sadukeji, su spominjale dolazak Mesije od „Boga“ – Mesiji koji bi prevagnuo u večitoj borbi dobra i zla i doneo slobodu potlačenim Jevrejima. Ova ideja je postala poprilično popularna među jevrejima Palestine, iako je njeno naginjanje ka politici činilo opasnom.

Mesijanska proročanstva Starog zaveta su počela oko 750 godine pne., sa prorokom Isaijom. Jevrejske apokalipse su se pojavljivale sporadično posle toga, ipak dovoljno često da održe strah o svetskoj kataklizmi živim. Primeri uključuju proroka Joel-a, oko 400. godine pne., i Daniel-a, oko 165. godine pne. Ironija je da su proročanstva bila vrlo stroga i izražavala su ogromno neprijateljstvo prema samom jevrejskom narodu iako su Jevreji trebali da na kraju profitiraju od proročanstava. Starozavetni proroci opisali su narod Izraela kao pokvaren i grešan. Citirali su „Jehovine“ pretnje svakojakim mukama

za narod i tlačitelje Izraela. Niko ne bi bio pošteđen. Da bi smo vam opisali ova predviđana evo navoda iz poslednje knjige Starog zaveta, napisane malo pre 445. godine pne.:

„Jer, gle, ide dan, koji gori kao peć, i svi će ponositi i svi koji rade bezbožno biti strnjika, i upaliće ih dan koji ide, veli Gospod nad vojskama, i neće im ostaviti ni korena ni grane.

A vama, koji se bojite imena mojega, granuće sunce pravde, i zdravlje će biti na zracima njegovim, i izlazićete i skakati kao telad od jasli.

I izgazićete bezbožnike, jer će oni biti pepeo pod vašim nogama u dan kad ja učinim, veli Gospod nad vojskama.

Pamtite zakon Mojsija sluge mojega, kojemu zapovedih na Horivu za svega Izrailja uredbe i zakone.

Evo, ja ću vam poslati Iliju proroka pre nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji;

I on će obratiti srce otaca ka sinovima, i srce sinova ka ocima njihovim, da ne dođem i zatrem zemlju.“

MALAHIJA 4:1-6

Gornji pasus propoveda dolazak specijalnog božijeg izaslanika Ilije, koji je jevrejski takmičar protiv Mettaya iz budističke religije. Budisti, možda zato što su osetili da će postati plen uticaja iskvarenog Bratstva, su preoblikovali Mettaya legendu da liči monoteističkim apokalipsama. Ovo je stvorilo iluziju da su Jevreji i Budisti čekali istu osobu a ustvari nisu. Monoteisti Bratstva su (i još čekaju) čekali izaslanika od Boga zajedno sa Sudnjim danom. Budisti su prosto čekali prijatelja koji je dovoljno pametan i brižan da završi Budin posao bez potrebe da svet prestane da postoji. Moderni Jevreji još uvek čekaju da se pojavi Ilija, dok Hrišćani veruju da je Ilija bio Jovan Krstitelj, čovek koji je krstio Isusa Hristosa.

Starozavetni proroci izrazili su još jednu važnu ideju. „Jehova“ bi nastavio da manipulacijama dovodi ljude u rat:

„Jer ću skupiti sve narode na Jerusalim u boj ... Jer će Gospod izaći, i vojevaće na narode...”

ZAHARIJE 14:1-2 (napisano oko 520. pne.)

Ovo je zastrašujući citat jer navodi „Božiju“ nameru da dovede mnoge nacije u sukob podržavajući prvo jedne a zatim druge. Ovo su akcije iz Makijavelijevog priručnika. „Božija“ namera da okrene brata protiv brata je izražena iste godine od strane proroka Ageja:

„I prevaliću presto carstvima, i satrću silu carstvima narodnim, prevaliću kola i one koji sede na njima, i popadaće konji i konjici, svaki od mača brata svojega.“

AGEJA 2:22

Poštovaoci Biblije još veruju da je Vrhovno Biće iza oholih makijavelističkih namera opisanih u Bibliji. Teorija „Stari astronauti“ izgleda da pruža istinito otkriće ukazujući na brutalno tehnološko društvo, ne na Vrhovno Biće, kao verovatniji izvor takvih mahinacija.

Kada se ljudi drže apokaliptičkih proročanstava oni to obično rade zato što veruju u predodređenost. Predodređenost je ideja da je budućnost već kreirana i neizmenjiva; i da neki ljudi imaju posebnu sposobnost da vide tu budućnost.

Da li predodređenost zaista postoji?

Radi diskusije pretpostavimo da postoji: u bilo kojem trenutku u sadašnjosti, postoji budućnost već stvorena koja je solidna i stvarna kao svaki trenutak u prošlosti ili sadašnjosti. Možda vreme nije linearno kao što mi verujemo. Ako takva budućnost već postoji, da li to znači da je neizbežna i mora se dogoditi? Ne. Evo proste dvodelne vežbe da to ilustruje:

Deo 1.: Uzmite sat i zabeležite vreme. Izračunajte koje vreme će biti za tačno 30 sekundi. Sada odlučite gde će te tačno stajati kad prođe tih 30 sekundi. Gledajte sat i budite sigurni da stojite na mestu koje ste izabrali.

Upravo ste stvorili proročanstvo i ispunili ga.

Deo 2.: Ponovo pogledajte na sat i odredite novu lokaciju. Deset sekundi pre isteka 30 sekundi razmislite da li hoćete da ispunite proročanstvo. Ako hoćete, budite na mestu za koje ste se odlučili; ako nećete, izaberite novu lokaciju nasumično i budite tamo kada 30 sekundi istekne.

Ponovite vežbu nekoliko puta.

Koji od dva dela je stvorio jaču i solidniju budućnost? Odgovor je, naravno, prvi deo. Koju budućnost će prorok verovatnije predvideti? Odgovor je opet prvi deo. Poenta je da se budućnost formira namerom koju podupire akcija: što je jača namera i što je bolja akcija koja je podupire, to će solidnija biti budućnost. Stoga, budućnost se lako oblikuje. Buduća stvarnost, bez obzira koliko je solidna ili koliko se mnogo proroka složilo o njenom postojanju, može biti promenjena. Ona će biti nepovratna samo ako ljudi nastave da obavljaju, ili ne obave, one akcije koje bi dovele do te budućnosti, i ako niko ne uradi nešto dovoljno efektivno da promeni te aktivnosti ili neaktivnosti.

Neki ljudi bi tvrdili da bi pravi vidovnjak predvideo predomišljaj u drugom delu gore navedene vežbe. Ako je ovo istina, onda je prorok razvio nadprirodnu sposobnost da utiče na budućnost, jer može da kontaktira subjekta svoje vizije i ubedi tu osobu da se predomisli ili može da preduzme akcije da osigura ili spreči posledice odluke. Proročanstvo zapravo ima samo jednu vrednost: kao oruđe da ili promeni ili osigura budućnost. Problem sa vidovnjakom koji predvidi tragičan događaj koji se kasnije desi je taj da je on pogodio nedovoljno informacija da išta preduzme povodom toga. Na primer, poznati američki prorok, Edgar Cayce, predvideo je svetski holokaust 1990-ih. Zbog njegove poznate sposobnosti da uvidi takve stvari, mnogi ljudi su ubeđeni da takav događaj sledi u budućnosti. Možda sledi. Nažalost, g-din. Cayce nije mogao da proširi dovoljno svoja predviđanja da bi ponudio detaljnije informacije koje bi mogle biti iskorištene da se promene događaji koje je predvideo. Stoga je njegovo proročanstvo nepotpuno.

Kao što ćemo videti u ovoj knjizi, bilo je mnogo "Kraj Sveta" epizoda u svetskoj istoriji. One su sve ispunile religiozna proročanstva osim u jednoj vrlo bitnoj stavci: nijedna od njih nije dovela do nove ere mira i spasenja kao što je obećano. Uprkos tom nesretnom podatku, mnogi ljudi danas propovedaju da će još jedan "Kraj sveta" ili "Konačna bitka" učiniti život boljim.

Malo pre prve godine nove ere, kontraverzni religijski vođa je rođen koji je pokušao da spreči da ga proglase apokališnim Mesijom. Bio je neuspešan i kao rezultat zakucan na drveni krst. Danas ga znamo kao Isusa Hristosa a priča o njemu je bitna.

Isusov religiozni rad

Priča koju većina ljudi zna o Isusu je ispričana u Novom zavetu. Novi zavet, kao i dosta Starog zaveta, je u mnogome izmenjena verzija originala na kojem se zasniva. Dodatno,

verovatno manje od 5% onoga što su Isus i njegovi sledbenici učili se nalazi u Bibliji. Mnoge promene Novog zaveta su učinjene od strane specijalnih crkvenih sabora. Ti procesi su počeli 325. god. nove ere, tokom prvog sabora u Nikeji, i nastavili se do 12-og veka. Na primer, drugi Sinod (crkveni sabor) u Konstantinopolju 553 god. izbrisao je iz Biblije Isusove reference o "reinkarnaciji" – važan koncept o Isusu i njegovim ranim sledbenicima.

Kasnije, sabori 12-og veka su dodali verovanje Bibliji koje Isus nikad nije propovedao: koncept "Svetog Trojstva". Hrišćanska crkva se nije ograničila samo na menjanje nekoliko ideja, takođe je odbijala cele knjige. Crkva je uništila mnoga dokumenta i podatke koji su protivurečili radikalnim promenama koje su ovi sabori naneli hrišćanskoj doktrini. Na svu sreću, originalni zapisi koji su preživeli procese promena još nude vredne tragove i uvide u Isusov život.

Mnogi zapisi koje su crkveni sabori odbili našli su se u knjizi poznatoj kao "Apokrifi" ("skriveni zapisi").¹⁵ Apokrifi se sastoje od spisa koji su zvanično ocenjeni od crkve da su sumnjivog porekla i kvaliteta. Jedan deo materijala je sa pravom odbačen. Druga apokrifna dela su, međutim, odstranjena prosto jer su protivrečila zvaničnoj crkvenoj verziji Isusovog života u nekim krucijalnim detaljima. Ovi detalji bi, ako se pomno prouče, ponudili drugačiji pregled Isusovog života od onog predstavljenog u zvaničnoj Bibliji.

Prema Apokrifima, priča o Isusu počinje sa njegovim majčnim roditeljima, Joakimom i Anom. Za Joakima je rečeno da je bio sveštenik u jevrejskom hramu. Joakim i Ana su bili sretni u braku osim jednog problema: nisu mogli da imaju dece. Ovo je bio izvor značajnog poniženja za njih. Rađanje dece, pogotovu sinova, je bilo vrlo važno u tom periodu.

Jednog dana Joakim je stajao sam u polju kada mu se ukazao anđeo. Anđeo je opisan kako odaje jarku svetlost i uteruje strah u Joakima svojom pojavom. Anđeo je rekao Joakimu da se više ne srami jer će on učiniti da Ana zatrudni. Jedini uslov je bio da moraju predati dete na staranje sveštenicima i anđelima u hram u Jerusalimu.

Sve je teklo po planu. Sa tri godine, Joakimova i Anina, ćerka Marija je odvedena u hram i ostavljena tamo. Marija je bila krasno dete koje je ostalo posvećeno sveštenicima i anđelima, otprilike, sledećih 11 godina. Kada su Marija i njeni vršnjaci u hramu napunili 12 ili 14 godina (dva različita izvora daju dve različite dobi) bilo je vreme da se vrate u svet i udaju. Ipak, Marija nije mogla sama da izabere svog supruga. Njeni mentori su izabrali za nju. Muškarac izabran za Mariju je bio stariji čovek po imenu Josif. Josif se u početku nije slagao sa brakom jer je bio prilično star a već je imao svoje dece. Pošto su učinjeni napor da se predomisli, Josif je pristao i otišao u svoj dom u Vitlajemu da pripremi kuću za svoju novu ženu. Marija je otišla u dom svojih roditelja u Galileju da se pripremi.

Dok je Marija bila u Galileji anđeo zvani Gavriilo se pojavio pred njom govoreći joj da će roditi novog Mesiju. Marija je bila zbunjena:

Ona reče, kako to može biti? Jer, prema mom zavetu (nevinosti) ja nikad nisam imala seksualni kontakt sa muškarcem, kako mogu roditi dete bez dodatka muškog semena?

Na ovo anđeo odgovori. Misliti nemoj, Marija, da ćeš začeti na običan način.

Bez spavanja sa čovekom, dok si devica, ti ćeš začeti i dok si devica imati mleko u svojim grudima.

Jer Sveti Duh će te pohoditi, i moć Najuzvišenijeg će te prekriti, bez ikakve požude.

¹⁵ Netreba pomešati sa „apokalipsa“ što znači „otkrovenje“.

Tako će onaj kojeg rodiš biti jedini sveti, jer samo on je začet bez greha, ikad se rodi biće zvan Sinom Božijim.

Zatim Marija, pružajući ruke i dižući pogled ka nebu reče, Zapazite rukotvorinu Gospodnju! Neka mi bude urađeno što si rekao.

MARIJA VII: 16-21

Nekoliko istraživača veruje da su priče o “devičanskom rađanju” možda zasnovane na verovanjima o veštačkoj oplodnji. Devičansko rađanje samo znači da ženu nije oplodio muškarac, već je zatrudnela akcijom “anđela”. Ako smatramo da su mnogi novozavetni “anđeli” Skrbnici, veštačka oplodnja postaje jasna mogućnost.

Iznad navedeni razgovor između Marije i njenog “anđela” izražava jaka moralna i duhovna uverenja vezana za čin začeća. Začeti od strane “anđela” se smatralo svetim i poželjnim ali začeti ljudskim sredstvima se smatralo grešnim. Za nekoga ko se upušta u veštačku oplodnju postojao bi praktični razlog za stvaranje takve razlike. Veštačka oplodnja garantuje kontrolu nad fizičkim karakteristikama buduće bebe, što se ne može obezbediti nasumičnim ljudskim razmnožavanjem.

Veštačkim oplođavanjem dve ili više generacija za redom čistota krajnjeg proizvoda je dosta uvećana. Ovo danas praktikuju uzgajivači životinja koji pažljivo kontrolišu oplodnju i uzgoj iz generacije u generaciju da bi dobili veće, bolje i čistije životinje. Na ovaj način, bitno je da su ljudski potomci navodnih devičanskih rađanja često opisani fizički bezgrešni i neobične lepote. Dok je deo ovog laskanja bez sumnje želja sledbenika da svoje religijske vođe vide u najboljem mogućem svetlu, priče o anđelom izazvanim trudnoćama tokom naslednih generacija, kao što je priča koja okružuje Isusa, bi ukazivale na pokušaj uzgajanja. Ova rasprava nije namenjena kako bi umanjila poštovanje ličnosti Isusa nagoveštavanjem da je njegovo telo uzgajano kao krava ali to je slika koja se dobija.

Nepoštovanje izraženo prema sveštenicima od strane biblijskih “anđela” za ljudski metod začeća je sigurno zasnovan na čisti praktičnim brigama da se obezbedi dobro uzgajanje, ali su rani sveštenici to primili k srcu i pretvorili ga u bitan element mnogih monoteističkih religija. U biblijskim danima ljudska bića su zatrpavana propagandom kako su grešna da bi se opravdao varvarski tretman od strane njihovog Skrbničkog “Boga” i “anđela”. Proširavanjem ovog koncepta grešnosti na ljudski metod razmnožavanja, svaka osoba začeta ljudskim seksualnim odnosom smatralo se da je rođena u grehu i stoga duhovno osuđena. Kakvu zastrašujuću dilemu je ovo stvorilo! Svaki put kada bi muškarac i žena začeli i rodili dete, oni bi osudili duhovno biće; a ljudski nagoni za razmnožavanjem su jaki. Religiozna učenja o automatskom duhovnom osuđivanju zbog ljudskog razmnožavanja su razvila snažan sukob između nagona za duhovnom slobodom i fizičkim nagonom za razmnožavanjem. Rezultat je bio anksioznost po pitanju seksa i povećanje seksualnih aktivnosti kao što su homoseksualnost, autoerotizam, oblici odnosa koji ne vode ka začeću, pornografija, voajerizam i abortus. Ironija u ovome je jasna. One religije koje su najstrože osudile “nasledni greh” u svim ljudskim bićima su bile iste koje su se najglasnije protivile seksu koji ne vodi ka začeću.

Ova učenja su imala još jedan bitan učinak. Pomogla su da se smanji ljudski otpor ka stupanju u ratovanje. Lakše je za religioznu osobu da ubije nekoga ako veruje da je žrtva nasledno grešna.

Na sreću, većina ljudi danas ne veruje da je ljudsko zaćeće urođeno grešno, uključujući i veliki deo sveštenstva. Ako ništa, rađanje deteta je viđeno kao radostan događaj a tako bi i trebalo da bude. Uprkos tome još uvek nalazimo da se neke stare ideje zadržavaju. Mali broj filozofa, psihijatar, verskih vođa i sociologa nastavlja da tvrdi da su ljudska bića

urođeno “loša” ili “zla”, na verskim ili “naučnim” osnovama. Ovo malo doprinosi našoj kulturi osim što održava seksualnu anksioznost i sukobljavanje živim.

Posle Marijinog iskustva sa anđelom, Josif je krenuo po nju u Galileju. Na svoje rezočarenje, Josif je otkrio da je njegova mlada već nekoliko meseci trudna. Misleći da je Marija postala kurva on je sve pripremio da je ostavi. Anđeo se umešao i ubedio Josifa da je Marija još uvek devica. Josif je ostao kraj Marije do njenog devetog meseca trudnoće. Kada je bila u devetom mesecu Marija i Josif su krenuli ka njegovom domu u Vitlejemu da se ona tamo porodi. Prema apokrifima par nije stigao do Josifovog doma na vreme. Marijini trudovi su počeli u okolini Vitlejema i sklonište je moralo da bude nađeno smesta. Našli su pećinu. U toj pećini Isus je rođen:

I kada bejahu blizu pećine, Marija ispovedi Josifu da je vreme da se porodi i da ne može da nastavi ka gradu, i reče, Hajde da uđemo u ovu pećinu. U to vreme sunce samo što nije zašlo. A Josif pohita ne bi li joj našao babicu; i kada je video stariju ženu koja beše iz Jerusalima, reče joj, Molim te priđi, dobra ženo, i uđi u tu pećinu, videćeš ženu spremnu da se porodi. Beše posle zalaska sunca kada starica i Josif stigoše do pećine, i oboje uđoše u nju.

I gle, beše ispunjena svetlošću, svetlošću jačom od svetla lampi i sveća,

Čak jačom od svetla sunca.

Novorođenče bi zatim povijeno i sisaše dojku svoje majke Svete Marije.

DETINJSTVO 1: 6-11

Neobična svetla u pećini ukazuju nekim ljudima na postojanje neke vrste visoke tehnologije osvetljenja. Ovo možda ne iznenađuje kada otkrijemo da su drugi očiti visoko tehnološki fenomeni okruživali Isusovo rođenje, kao što je takozvana “Zvezda Vitlejema”.

Skoro svi u hrišćanskom svetu zna priču o tri mudraca koja su pratila sjajnu zvezdu do bebe Isusa u Vitlejemu. Većina hrišćana veruje da je ova neobična zvezda, poznata kao “Zvezda Vitlejema”, bila nadprirodnog porekla – Božija kreacija. Neki naučnici, ako nisu odbacili priču kao religijski mit, veruju da je Zvezda bila Helijeva kometa koja je proletela blizu zemlje, ili retko poravnanje Venere i sjajne zvezde. Nekolicina NLO pisaca, sa druge strane, tvrdi da je Zvezda Vitlejema bila letelica koja je vodila tri mudraca od njihovih domova u Persiji do Vitlejema na isti način na koji su Mojsije i jevreji bili vođeni od strane “Jehove” ranije u storiji.

Posle dovođenja tri mudraca do mesta Isusovog rođenja ova neverovatno inteligentna “zvezda” otpratila ih je ponovo do kuće:

Ako je istina da je Isus rođen u pećini zašto bi pisac jevanđelja po Luki i drugi rani crkveni oci tvrdili da su Isusov prvi krevet bile jaslje?

Namera onih koji su podržavali Isusa bila je da ga proglase za jevrejskog Mesiju. Da bi tu tvrdnju učinili istinom morali su da dokažu da je Isus direktan potomak jevrejskog kralja Davida. Taka rodoslov su zahtevala jevrejska proročanstva. Jedan broj istoričara religije je, međutim, zaključio da je Isus pripadao jevrejskoj sekti poznatoj kao “Eseni”. Joakim, Ana i Marija mogli su svi biti članovi esenskog hrama. Rođenje u pećini navodi na taj zaključak jer su Eseni bili dobro poznati po korištenju pećina za skrovišta i bolnice. Ako je Isus bio Esen onda nije mogao biti potomak kralja Davida. Evo zašto:

Eseni su bili poput Jevreja ali su takođe izučavali i Zend Avestu zoroastrijske religije i navodno praktikovali Arijanizam. Ovo bi pomoglo objasniti dolazak tri persijska mudraca bebi Isusu u Vitlejem. Da bi se postalo Esen bilo je potrebno da se bude Arijevac. Isus je bio bele puti i crvenokos. Zbog rasnih predispozicija da postane Esen, nijedan pravi

Esen nije mogao biti direktan potomak kralja Davida jer su jevrejska plemena imala drugačije rodoslove.

Većinu onoga što danas znamo o Esenima dolazi iz poznatog arheolškog otkrića koje se dogodilo sredinom 20-og veka: svici sa obale Mrtvog mora. Svici su biblioteka vrlo starih dokumenata koji potiču iz prvog veka nove ere. Napisali su ih članovi esenske zajednice i sakrili ih u pećinama blizu Mrtvog mora. Svici su otkriveni 1947. (ili verovatnije 1945.) od strane mladog Beduina.

Prema istoričaru John Allegro-u, koji analizira svitke u svojoj knjizi Narodi iz svitaka sa Mrtvog mora, Eseni su imali mnoge karakteristike tajnog društva. Na primer, osoba je mogla da uđe u red Esena tek posle nekoliko godina testiranja. Eseni su upražnjavali inicijacijske rituale u kojima su se zaklinjali da nikad ne otkriju svoja tajna učenja. Takođe su tajili imena „anđela“ za koje se govorilo da žive u esenskim zajednicama. Esenski sveštenici su često sebe nazivali „Sinovi Zodaka“, po vrhovnom svešteniku Zodaku koji je služio u Solomonovom hramu.

U svetlu ovih otkrića, nije čudno što je nekoliko odseka Bratstva tvrdilo mnogo pre otkrića svitaka sa Mrtvog mora da je esenska organizacija bila odsek Bratstva u Palestini, možda najvažnija filijala Bratstva u toj oblasti. Istorija masonstva od Albert MacKey-a, izdata 1898, potvrđuje ovo navodeći da su Eseni imali sistem stepenovanja i da su koristili simboličnu kecelju.

Postoje mnogi dokazi da je Isus ostao Esen čitavog svog života. Istoričar Will Durant, pišući u svom delu, Cezar i Hristos (Priča o civilizaciji, III deo) ističe da su Eseni bili jedina sekta sa jevrejskom tradicijom koji se nisu protivili Isusovim ranim pokušajima u verskoj inovaciji. Od tri najveće jevrejske sekte koje su postojale u to vreme u Palestini, Isus je osudio samo Fariseje i Sadukeje zbog njihovih poroka i dvoličnosti.

Eseni i hrišćani su imali puno toga zajedničkog: imali su slična ubeđenja o životu u „Poslednjim danima“, slična jela, posedovali zajedničku imovinu, obavljali ritualna kupanja i krštenja i imali zajedničke organizacione tačke. Neverovatna sličnost između nekoliko doktrina iz svitaka sa Mrtvog mora i zapisa iz Novog zaveta je takođe primećena. Istoričari ukazuju na Isusovo blisko prijateljstvo sa Jovanom Krstiteljem. Jovan je praktikovao esenski način krštavanja i asketizma (samo-odricanje). Dok se Jovan razlikovao u nekim standardnim esenskim praksama, sličnosti su dovoljno velike da predlože da je i sam Jovan bio Esen. Naposljetku, imamo aktivnu prisutnost „anđela“ koji navodno vode esenski i Isusov verski rad.

Uprkos snažnim dokazima, neki teolozi još uvek opovrgavaju da je Isus bio Esen. Njihove zamerke se zasnivaju primarno na činjenici da su mnoga Isusova učenja suprotna esenskim. Postojao je dobar razlog za tu suprotnost. Isus, iako Esen, je stupio u kontakt sa indiskim maverik pokretom, i kao rezultat toga, i sam postao buntovni maverik.

Većina novozavetnih informacija o Isusovom životu pokriva samo tri godine neposredno pred njegovo raspeće. To su bile godine Isusovog javnog verskog rada. Tokom tog vremena, Isus nije živio u esenskim zajednicama iz prostog razloga što je bio upušten u putujuće propovedanje i to ga je zaokupiralo sve dok nije bio razapet. Svakom Esenu je dat, ili ga je sam sebi zadao, „poziv“ ili životni cilj koji treba da traži. Isus je svoj tražio kao putujući učitelj.

I u Novom zavetu i u apokrifima Isusov život je opisan prilično dobro sve do 5 ili 6 godine. Zatim, iznenada, nastaje potpuna praznina u informacijama o tome gde je Isus išao i šta je radio. U Novom zavetu naći ćemo jednu epizodu gde se Isus pojavljuje pred jevrejski učenim ljudima sa 12 godina praćenu 18-ogodišnjom tišinom u kojoj se ne zna ništa o Isusovim aktivnostima. Iznenada, u svojoj 30-oj godini života, Isus se pojavljuje i

započinje svoju uzbudljivu versku karijeru. Gde je Isus išao i šta je radio tokom ovih nepoznatih godina?

Većina hrišćana veruje da je Isus svoje tinejdžerske i mladalačke godine proveo radeći za oca kao stolar. Isus je bez sumnje povremeno posećivao svog oca i učio za stolara tokom tih poseta. Mnogi istoričari, međutim, veruju da se mnogo više toga dešavalo u Isusovom životu i probali su da otkriju šta je još mogao raditi tokom tih kritičnih godina kada su se njegove misli, karakter i motivi razvijali. Kako se ispostavlja, Isus je intenzivno pripreman za svoju buduću versku ulogu.

Bilo je uobičajeno da esenski dečaci pristupe esenskom hramu sa 5 godina radi njihovog obrazovanja. Ovo bi objasnilo Isusov iznenadni nestanak sa istoriske scene u tim godinama. Neki istraživači veruju da je Isus podignut i obrazovan u esenskoj zajednici iznad Haifa pored Mediteranskog mora. Sa 12 godina otputovao je za Jerusalim zbog priprema za svoj „barmicvah“ sledeće godine. Tokom tog putovanja je Isus vodio debatu sa jevrejskim učenjacima. Zatim je opet nestao iz istorije. Gde je sada otišao?

Pre par godina video sam intrigantan film dokumentarac od Richard Bock-a naslovljen, Izgubljene godine. Ovaj film se redovno prikazuje na lokalnim američkim tv stanicama oko Božića i Uskrsa. Film je vredan gledanja. Film nagoveštava da je Isus otputovao u Aziju gde je proveo svoje tinejdžerske godine izučavajući tamošnje religijske običaje. Jedan izvor iz kojeg je snimatelj izvukao ovaj neverovatno zaključak je „Legenda o Isi“, veoma star budistički dokument otkriven u Himi manastiru u Indiji od strane ruskog putnika Nicolas Notovitch-a 1887. godine. Notovitch je objavio svoje prevode budističke legende 1890. godine u svojoj knjizi, Nepoznati život Isusov.

Prema budističkoj legendi koju je otkrio Notovitch, mladi čovek zvani „Isa“ je otputovao za Aziju sa 13 godina. Isa je učen od strane nekoliko verskih učitelja Istoka, malo je sam propovedao i vratio se u Palestinu 16 godina kasnije sa 29 godina starosti. Važne paralele između života „Ise“ i Isusa su vodile do zaključka da je Isa, ustvari, bio Isus. Ako je to istina, takvo putovanje bi sigurno bilo odstranjeno iz Biblije jer protivreči ideji da je Isus dostigao duhovno prosvetljenje sam božanskom inspiracijom.

Ako je Isus bio Esen i putovao u Aziju sponzorisan od Esena, i ako su Eseni zaista pratili arijevsku tradiciju, očekivali bi smo da je Isus poslat da uči pod arijevim bramanima indiskog poluostrva. Prema legendi o Isi to je baš ono što se desilo:

U svojoj četrnaestoj godini, mladi Isa, Blagoslovljeni,

Dođe na ovu stranu Sindh-a (provincija u zapadnom Pakistanu) i namesti se među arijevima...

Po Isusovom dolasku, „beli sveštenici Brame poželeše mu dobrodošlicu“ i učiše ga, među ostalim stvarima, da čita i razume Vede i da poučava i objašnjava svete Hindu spise. Radostan doček ubrzo postade žalostan, jer je Isus insistirao na druženju sa nižim kastama. To je dovelo do sukoba između mladog, tvrdoglavog Isusa i njegovih domaćina. Legenda dalje kaže:

Ali Bramani i Kshatriyas (članovi vojne kaste) rekoše mu da je njima zabranio veliki Para-Brama (Hindu bog) da priđu blizu onima koji su stvoreni od njegovog stomaka i stopala (mitsko poreklo nižih kasti);

„Da Vaisyas“ (članovi trgovačke i poljoprivredne kaste) smeju samo da čuju recitovanje Veda, i to samo na dane festivala, i da Sudras (jedna od nižih kasti) ne samo da ne smeju da prisustvuju čitanju Veda, već ne smeju ni da ih gledaju; jer su osuđeni na stalno služenje, kao robovi Bramana, Kshatriyas i čak Vaisyas. Ali Isa, zanemarujući njihove reči, ostade sa Sudrama propovedajući protiv Bramana i Kshatriyas.

On je protestovao protiv ljudi koji su sebi dali autoritet da liše svoje sunarodnike njihovih ljudskih i duhovnih prava. „Zaista,“ reče, „Bog nije stvorio razlike među svojom decom, koja su mu sva podjednako draga.“

Isa je porekao božansku inspiraciju Veda i Purana (klasa svetih spisa)...

Beli sveštenici i ratnici su bili toliko besni da su poslali sluge da ubiju Isusa. Upozoren na opasnost, Isus je po noći pobegao iz svetog grada Djagguernat-a u zemlju budista. Tamo je naučio Pali jezik i izučavao budističke svete spise („Sutras“). Posle šest godina Isus je „mogao savršeno da tumači svete svitke“.

Legenda o Isi ima neke neverovatne implikacije. Ona portretira Isusa kao iskrenog verskog reformatora koji se okrenuo protiv Skrbničkih/arijevskih tradicija u kojima je odgojen. Njegove simpatije okrenule su se ka maverik budistima. Budistički uticaji na Isusova učenja su vidljivi u Bibliji, Isusova „propoved na gori“ sadrži neke filozofije ogromne sličnosti sa budizmom njegovog doba.

Posle 15 godina provedenih po Aziji, Isus se uputio u Palestinu preko Persije, Grčke i Egipta. Prema jednoj tradiciji, Isus je iniciran u više činove Bratstva u egipatskom gradu Heliopolisu. Posle završetka te inicijacije Isus se vratio u Palestinu kao čovek od 29 ili 30 godina.

Odmah nako svog povratka Isus je započeo svoj javni verski rad. Jaz između Isusa i njegovih arijevskih domaćina u Indiji nije imao uticaja na Isusov odnos sa esenskim redom. Međutim nije trebalo puno vremena da iskrсну problemi. Isus nije delio isto mišljenje o asketizmu svoje esenske braće i umanjivao je važnost rituala za postizanje duhovnog spasenja. Isus je bio okružen esenskim sponzorima koji su bili ubeđeni u dolazak Mesije i bili su rešeni da svoju nvestciju, Isusa, proglase novim Mesijom.

Isus im je to zabranio. Prema istoričaru Wiil Durant-u Isus je „Opovrgao sve tvrdnje o svom davidskom poreklu“ i dugo vremena „Zabranjivao učenicima da ga zovu Mesija...“. Većina istoričara pripisuje ove akcije političkoj klini tog vremena. Palestina je bila pod rimskom okupacijom i Rimljani su imali nejasan uvid u jevrejska proročanstva zbog njihovih skrivenih političkih namera. Isus nije želeo da uvredi Rimljane, ili se tako misli.

Ipak, postoji bolji razlog zašto Isus nije hteo da bude proglašen za jevrejskog Mesiju. Znao je da je proglašenje neistinito i bio je iskren u vezi toga. Isus je želeo da u Palestinu donese originalnu duhovnu nauku sličnu onoj koju su maverici upražnjavali u Indiji. Tako je Isus postao buntovnik unutar same organizacije Bratstva koje ga je podržavalo. Isusova najveća greška je bila verovanje da može da iskoristi kanale iskvarenog Bratstva da raširi maverik religiju, i ako je imao mnogo bliskih i odanih prijatelja u redu Esena.

Isus nikad nije uspeo da uspostavi Maverik religijski sistem zato što su ga neki njegovi esenski tutori i čak neki Skrbnički „Andjeli“, prema Bibliji, brzo uvalili u probleme proglašavajući ga Mesijom. Rimljanima i nekim Jevrejskim vođma nije trebalo mnogo da ga uhapse i izvedu na sud. Jevreji su zamerili njegovim neortodoksnim religijskim idejama a Rimljani njegovim navodnim političkim idejama. Posle svega tri godine od početka njegovog propovedanja Isus je razapet na krst. I ako postoje propovedanja da Isus nije umro na krstu nego je preživeo i nastavio život u skrivanju raspeće je okončalo njegov javni verski rad i popločalo put da se njegovo ime koristi kako bi se usadile filozofije Sudnjeg dana kojima se on protivio.¹⁶

¹⁶ Set dokumenata koji potiče 400. godine nove ere – Nag Hammadi – su otkriveni u Egiptu 1945. Svici su rukom pisane kopije ranijih originala. Svi to originali su napisani ne kasnije od 150 godine nove ere, tj. pre nego što je standardni novi zavet sastavljen. Neki učenici ljudi veruju da je većina Nag Hammadi svitaka autentična i manje izmenjena nego prihvaćena jevandjelja Novog zaveta. Prma Nag Hammadi nije

Međutim, za Isusove probleme nemogu se okriviti samo njegovi tutori. Zasigurno su i same njegove greške doprinele njegovom padu. Uprkos svojim maverik težnjama Isus nije mogao da u potpunosti zaboravi indoktrinacije. Postoji dobar Biblijski apokrifni dokaz da je Isus pokušao da izmeša Skrbničku dogmu sa maverik principima. Ovo bi dovelo do toga da svaki dobronamerni pokušaj duhovne reforme propadne. Biblija takođe ukazuje da je Isus propovedao neke od svojih ideja kroz sistem misterija. Isusova jedina želja je bila da raskrsti sa Esenskim redom i njegovim metodama ali lako je shvatiti zašto to nije uradio. Njegov život, porodica i prijatelji su bili veliki deo te organizacije. Iako ja Isus imao veliki broj sledbenika da privuče pažnju, on nije propovedao dovoljno dugo da bi ušao u istorijske knjige svoga vremena. Njegova slava je rasla posle raspeća kada su njegovi učenici putovali širom sveta da bi uspostavili njihovu novu apokaliptičku sektu. Uz pomoć svojih skrbničkih „Anđela“ hrišćanski misionari su odomaćili Isusovo ime i stvorili moćnu novu frakciju koja će dublje podeliti ljudska bića u ratoborne grupe.

Uspešan pokušaj da se Isusa predstavi kao vođa nove religije Sudnjeg dana dovela je do najpoznatijeg apokaliptičkog zapisa u zapadnom svetu: Otkrovenja Sv. Jovana. Ovo delo, takođe poznato kao Knjiga Otkrovenja ili Apokalipsa, je poslednja knjiga Novog zaveta. Ona ostavlja hrišćane sa istim tipom okrutnog proročanstva kakvo je Jevrejima ostavljeno na kraju Starog zaveta: Dolazak velike globalne katastrofe koju će pratiti Sudnji dan. Knjiga otkrovenja je vredna bližeg pogleda.

Jovanova Apokalipsa

Navodni autor Otkrovenja je bio Isusov lični prijatelj i učenik Jovan (netreba ga mešati sa Jovanom Krstiteljem). Izgleda da je Jovan bio naj uticajniji od Isusovih učenika. I raniji biblijski tekst koji mu se pripisuje Knjiga Jovanova izgleda da najbliže prilazi spajanju snažnih mističnih težnji Isusovih tutora i rane Hrišćanske crkve. Iz ovih i drugih razloga Jovanovo ime je bilo važno hrišćanima i određenom broju mističnih organizacija. Zato ne iznenađuje što je Jovanovo ime izabrano da obeleži poslednju i najživopisniju apokalipsu u Biblije.

Otkrovenje Sv. Jovana je peto i finalno delo pripisano Jovanu koje se pojavljuje u Novom Zavetu. Neki učenici ljudi veruju da je Otkrovenje Jovan napisao za vreme egzila na grčkom ostrvu Patmos mnogo godina nakon hristovog raspeća. Drugi su ubeđeni da učenik Jovan nije bio autor otkrovenja jer je ono otkriveno oko 200 godina posle Jovanovog života. Prema Jozeph Free-u, koji piše u svojoj knjizi Arheologija i bibliska istorija, lingvistički kvaliteti Otkrovenja su manji u odnosu na Knjigu Jovanovu. Rasprava se vodi oko toga da ako je otkrovenje napisano 5 godina posle Knjige Jovanove od strane istoga autora Otkrovenje bi trebalo lingvistički da bude jednako ili superiornije u odnosu na raniji rad. Druga stvar je da otkrovenje sadrži izraze iz Jevrejskog jezika koji nisu korišćeni u ranijim Jovanovim zapisima. Sa druge strane, važne sličnosti između Otkrovenja i drugih knjiga Jovanovih su primećene pogotovo u ponavljanju određenih reči i fraza. Ko god da je pravi autor Otkrovenja uticaj ovog dela je bio veoma snažan.

Otkrovenje je tumačenje autorovog bizarnog susreta sa čudnom osobom za koju je on verovao da je Isus. Tokom perioda od jednog do dva dana autor je sreo brojna neobična stvorenja koja su mu prikazala niz zastrašujućih budućih događaja. Ta stvorenja rekoše autoru da će Satana („anti-Hrist“) zavladatai svetom. Ovo će biti praćeno Konačnom bitkom Armagedona tokom koje će se sukobiti Božiji Anđeli i sile Satanine. Konačna bitka će rezultirati Sataninim progonstvom iz ljudskog društva i pobedničkog povratka („Drugog Dolaska“) Isusa da vlada zemljom 1000. godina.

Isus razapet na krst već je jedan drugi čovek Simon, vešto zamenjen da doživi Isusovu sudbinu. Bez obzira šta je od ovoga istina ono što je važno za nas je da je raspeće signaliziralo kraj Isusovog javnog propovedanja.

Knjiga Otkrovenja je napisana prelepim opisnim stilom. Ispunjena je složenim i maštovitim simbolizmom, jer su slike otkrivene Jovanu bile simboli. Otkrovenje se može koristiti da predvidi neizbežni „Kraj Sveta“ u skoro bilo kojoj istoriskoj epohi. Proročanstvo je sastavljeno tako da događaji koje opisuje mogu da se poistovete sa događajima u vremenu čitaoca. Ovo je tačno ono što se radilo sa Otkrovenjem od kada se pojavilo i radi se i dan danas.

Pitanje je, šta je izazvalo autorove „Vizije“? Ludilo? Sklonost ka pričanju izmišljenih priča? Ili nešto drugo? Autor se dojmi dovoljno iskrenim da se isključi prevara. Njegov otvoren stil naravno eliminiše ludilo kao odgovor te ostavlja „nešto drugo“. Pitanje je šta? Nakon analiziranja teksta Otkrovenja otkrivamo nešto krajnje neverovatno.

Izgleda da je autor bio drogiran i, za vreme tog stanja, su mu prikazane slike od strane pojedinaca koji su obučeni u kostime i izvodili predstavu za autora. Hajde da se pozabavimo pasusima iz Otkrovenja koji ovo sugerišu.

Jovan počinje svoju priču govoreći nam da se molio. Iz daljeg opisa zaključujemo da je izvodio svoj ritual napolju tokom dana. Iznenada je čuo glas iza sebe. Glas mu je zapovedio da zapiše sve što će videti i čuti i da to pošalje u sedam hrišćanskih crkava u Aziji (Turska). Jovan se okrenuo da vidi ko mu se obraća i video je ono za šta je verovao da je sedam zlatnih svećnjaka. Među svećnjacima ja stajala osoba koju je autor opisao kao...

... I usred sedam svećnjaka kao sina čovečijeg, obučena u dugačku haljinu, i opasana po prsima pojasom zlatnim.

A glava njegova i kosa beše bela kao bela vuna, kao sneg; i oči njegove kao plamen ognjeni;

I noge njegove kao med kad se rastopi u peći; i glas njegov kao huka voda mnogih;

I držaše u svojoj desnoj ruci¹⁷ sedam gnezda, i iz usta njegovih izlažaše mač oštar sa obe strane, i lice njegovo beše kao što sunce sija u sili svojoj.

I kad ga videh, padoh k nogam njegovi kao mrtav, i metnu desnicu svoju na me govoreći mi: neboj se ja sam prvi i poslednji...

OTKROVENJE JEDAN : 13-17

Postoje neverovatne sličnosti između ovog novog „Isusa“ i svemirskih „Andjela“ iz ranijih Biblijskih priča. Prorok Jezekeelj, na primer, je takođe sreo posetioce sa nogama od meda. Gornji izvod iz Otkrovenja navodi da je Jovanov „Isus“ mogao biti obučen u jednodelno odelo koje je išlo od vrata da metalnih čizama. Glava stvorenja je opisana kao „bela kao vuna, bela kao sneg“, ukazujući na kacigu. Jovanova tvrdnja da je ovo stvorenje imalo glas „kao huka vode“, podseća na Jezekeijine Anđele i mogla je biti izazvana brujanjem obližnjih motora ili električnim pojačivanjem glasa stvorenja. „Dvosekli mač koji izvire iz usta stvorenja navodi na mikrofoni ili cevi za disanje.

Kada se Jovan sabrao, „Isus“ mu je naredio da napiše pisma koja je hteo da budu poslata različitim hrišćanskim crkvama. Ta pisma čine prva tri poglavlja Otkrovenja. Najzanimljivija faza Jovanovog iskustva počinje u četvrtom poglavlju:

Po tom vide: i gle, vrata otvorena na nebu, i glas prvi koji čuh kao trubu gde govori sa mnom, reče: Popni se amo i pokazaću ti šta će biti sa ovim.

¹⁷ Činjenica da je autor zamenio ovo stvorenje za Isus može biti dokaz da autor nije bio učenik Jovan. Radi jednostavnosti ja nastavljam da autora Otkrovenja zovem Jovan.

I odmah bih u Duhu; i gle presto stajaše na nebu, i na prestolu seđaše neko.

I onaj što seđaše beše po viđenju kao kajen jaspis i sard; i oko prestola beše duga po viđenju kao smaragd.

I oko prestola bejahu dvadesetičetiri prestola; I na prestolima videh dvadesetičetiri starešine gde sede, obučene u bele haljine i imahu krune zlatne na glavama svojim.

I od prestola izlažahu munje i gromovi i glasovi; I sedam žižaka ognjenih gorahu pred prestolom, koje su sedan duhova Božijih. I pred prestolom beše stakleno more kao kristal; I na sred prestola i oko prestola četiri životinje, pune očiju s preda i sastrag.

OTKROVENJE 4:1-6

Gore navedeni pasus može biti sagledan kao da je autor odveden na letelicu kroz neku vrstu vrata i našao se licem u lice sa njenim putnicima, tako bi to opisala osoba koja nije sposobna da razume doživljeno. Citat sadrži dva naročito interesantna elementa:

Prvi, Jovan je rekao da je glas zvučao kao truba. Ovo navodi na pomisao da je glas dolazio iz zvučnika. Drugi, „Munje i gromovi i glasovi“ koji su dopirali iz prestola navode na ideju da je presto imao neku vrstu televizije ili radio uređaje. Osoba modernog doba bi mogla opisati isti doživljaj na ovaj način: „Pa da, bijo sam teleportovan na svemirski brod. Tamo sam se suočio sa posadom u belim kombinezonima i kacigama. Oni su primali neke radio ili TV signale.“

Prisustvo sedam svećnjaka ili sedam lampi ukazuje na to da je obred bio pripremljen za autora. Obred je bio ispunjen kostimima, teatralnošću i vučnim efektima – da bi poruka na autora ostavila dubok utisak. Eto šta se desilo kada je Jovanu pokazan prvi svitak:

I videh u desnici onoga što seđaše na prestolu knjigu napisanu iznutra i spolja, zapečaćenu sa sedam pečata.

I videh Anđela jaka gde propoveda glasom velikim: Ko je dostojan da otvori knjigu i da razlomi pečate njezine?

I niko nemogaše ni na nebu ni na zemlji, ni pod zemljom da otvori knjige ni da zagleda u nju.

I ja plakah mnogo što se niko ne nađe dostojan da otvori i da pročita knjigu, niti da zagleda u nju.

I jedan od starešina reče mi: Ne plači, evo je nadvladao lav, koji je od kolena Judina, koren Davidov, da otvori knjigu i razlomi sedam pečata njezinih.

I videh, i gle, na sred prestola i četiri životinje, i posred starešina jagnje stajaše kao zaklano, i imaše sedam rogova, i sedam očiju, koje su sedan duhova Božijih poslanih po svemu svetu.

I dođe i uze knjigu iz desnice onoga što seđaše na prestolu.

I kad uze knjigu, četiri životine i dvadesetičetiri starešine padoše pred jagnjetom, imajući svaki usle, i zlatne čaše pune tamjana, koje su molitve svetih.

I pevahu pesmu novu govoreći: Dostojan si da uzmeš knjigu, i da otvoriš pečate njezine; Jer si se zaklao, i iskupio si nas Bogu krvlju svojom od svakoga kolena i jezika i naroda i plemena,

I učinio si nas bogu našem careve i sveštenike, i carovaćemo na zemlji.

I videh, i čuh glas anđela mnogih oko prestola i životinja i starešina, i beše broj njihov hiljada hiljada,

Govoreći glasom velikim: Dostojno je jagnje zaklano da primi silu i bogatstvo i premudrost i jačinu i čast i slavu i blagoslov.

I svako stvorenje, što je ne nebu, i na zelji, i pod zemljom, i što je na moru, i što je u njima, sve čuh gde govore: Onome što sedi na prestolu, i jagnjetu blagoslov i čast i slava i država na vek vjeka.

I četiri životinje govorahu: Amin. I dvadesetičetiri starešine padoše i pokloniše se onome što živi na vek vjeka.

OTKROVENJE 5:1-14

Oni su nastavili da padaju u trans dramatičnih trenutaka tokom ceremonije. Svaki put kada bi to uradili ostavili bi utisak na Jovana. U sred svih njihovih uzvika „Amin!“ „Aleluja!“ autoru je dat zadatak da zapiše sve što mu je pokazano i sve čemu je naučen.

Naglašeno je da iskustvo koje je Jovan opisao indentično mističkom ritualu, naručito iniciacije u učenja tajnog društva. Iz ovog razloga neki ljudi veruju da je Otkrovenje zapravo kopija tipične ceremonije inicijacije mnogih organizacija Bratstva tipičan čak i danas. Ova zapažanja su izrazito bitna kada se povežu sa dokazom da je Jovanovo iskustvo imalo element svemirske opere. Otkriva stalnu Skrbničku umešanost i misticizam Bratstva nakon Hristovog vremena i pokazuje da su Skrbnici bili glavni izvor apokaliptičkih doktrina.

U gore navedenom pasusu iz Otkrovenja primećujemo da je Jovan reagovao vrlo emotivno na ono što se dešavalo oko njega. On je posebno bio podložan plakanju na relativno male provokacije. Kao da je bio nesposoban da napravi razliku između rituala i očigledne stvarnosti. Ovo dovodi do pitanja o njegovom mentalnom stanju. Pažljivo čitanje Otkrovenja upućuje na to da je na Jovanov um uticano drogama koje su mu dala stvorenja. Moderna psihijatrija je otkrila da određene droge mogu biti korištene za duboko usađivanje poruka u um osobe. Ova tehnika danas služi kao inteligentno oruđe u Americi, Rusiji i drugde.

Najverovatnije drogiranje Jovana se otkriva u desetom poglavlju Otkrovenja. Autor je ponovo bio napolju pripremajući se da sačuva poslednja otkrovenja kada je „Anđeo“ doleteo sa neba držeći nešto u ruci:

I glas koji Čuh sa neba opet, progovori sa mnom i reče: Idi i uzmi knjižicu otvorenu iz ruke onoga Anđela što stoji na moru i na zemlji.

I otidoh k Anđelu, i rekoh mu:

Daj mi knjižicu. I reče mi: Uzmi i izjedi je;

I grka će biti u trbuhu tvom, ali u ustima biće ti slatka kao med.

I uzeh knjižicu iz ruke anđela, i izjedoh je;

I beše u ustima mojim kao med slaka, a kada je izjedoh bejaše grka u trbuhu mojem.

I reče mi: valja ti opet prorokovat narodima i plemenima i jezicima i carevima mnogim.

OTKROVENJE 10:8-11

Većina hrišćana veruje da je mali svitak ponuđen Jovanu bio stvaran dokument čiji je sadržaj autor magično saznao tako što ga je pojeo. Naš zaključak da je to bio verovatno

papir ili nešto drugo natopljeno drogom, što leži u Jovanovom svedočenju da je svitak bio sladkog ukusa ali je izazivao gorčinu u stomaku. Zanimljivo je da je skoro isto iskustvo zabeležio Jezekilj:

I pogledah, a to ruka pružena k meni, i gle, u njoj savijena knjiga.

I razvije predamnom, i beše ispisana iznutra i s polja, i beše u njoj napisan plač i naricanje i jauk.

I reče mi: Sine čovečiji pojedi što je pred tobom, pojedi ovu knjigu, pa idi, govori domu Izrailjevu.

I otvorih usta, i založi me onom knjigom.

I reče mi: Sine čovečiji, nahrani trbuh svoj, i creva svoja napuni ovom knjigom koju ti dajem. I pojedoh je, i beše u ustima slatka kao med.

Za tim reče mi: Sine čovečiji, idi k domu Izraeljevom, i govori im moje reči.

JEZEKILJ2:9-10, 3:1-4

Mnogo ljudi pogrešno veruje da je Jovan zaista video buduće istorijske događaje koje je proricao u otkrovenju. Mnogi hrišćanski kao i ne hrišćanski obrazovani ljudi su naglasili da su Jovanove „vizije“ budućnosti bile samo ilustracije nacrtane na svitcima. Ovo je posebno uočljivo u Jovanovoj „viziji“ stvorenja sa sedam glava i deset rogova:

I stadoh na pesku morskome; i videh zver gde izlazi iz mora, koja imaše sedam glava, i rogova deset, i na rogovima njezinim deset kruna, a na glavama njezinim imena hulna.

OTKROVENJE13:1

Činjenica da su reči (hulna imena) bile napisane na glavama ovog stvorenja otkriva da je jovan gledao ilustraciju sa natpisima, slično kao zastareli politički strip. I ako autor to izričito ne govori verovatno je da su mnoge druge „vizije“ na svitcima bile etiketirane na isti način. Kao štivo, bez sumnje, Knjiga Otkrovenja je živopisno i dramatično delo. Kao osnova za religijsku filozofiju međutim ima sve mane Apokalipsi koje su napisane pre. Videćemo dalje da je Proročanstvo opisano u Otkrovenju bilo ispunjeno barem šest puta u istoriji sveta, sve zajedno sa globalnom katastrofom praćeno „Drugim Dolaskom“. Ovo ni jedanput nije dovelo do hiljadugodišnjeg mira i duhovnog spasenja. Sve što se uradilo jeste da je pripremila pozornicu za sledeću katastrofu.

Danas je, dok sedimo na masivnom nuklearnom buretu baruta, verovatno vreme da se ponovo proceni korisnost apokaliptičkih verovanja pre nego što svet uroni u još jednu „konačnu bitku“. Da, duhovno spasenje i hiljadu godina mira su ciljevi koji se vrede postići, i dugo se očekuju, ali nema potrebe platiti cenu Armagedona da bi ih postigli.

Justinijanove Kuge

Napuštajući vreme Isusa i ulazeći u godine nove ere istorija postaje stroža i ličnosti su u boljem fokusu. Dokumentacija je bolja. Uprkos tome, isti istoriski obrasci koje smo proučavali se nastavljaju bez slabljenja. Sa onima koji nalaze ono što smo videli do sada potpuno neverovatnim mogu da podelim osećanje uz potpuno razumevanje. Pregled istorije koji ja predstavljam zahteva razumevanje da faktori koji leže u osnovi ludske nekontrolisane aktivnosti mogu biti izrazito bizarni i verovatno zato nikada nisu bili razrešeni. Posle Isusa hrišćanska crkva se širila velikom brzinom. U svoji ranim godinama hrišćanstvo je privuklo veliki broj iskrenih humanitaraca koji su bili oduševljeni porukom koju je Isus hteo da probije. Rane hrišćanske vođe, uprkos esenskom uticaju su bile u mogućnosti da promovišu prilično dobroćudnu religiju uz

dosta povlastica. Isus nije u potpunosti pogrešio. Rani hrišćani su pružali narodu nadu da mogu dosegnuti duhovno spasenje saznanjem, uključivanjem u etičko ponašanje, olakšavajući sami sebi putem ispovesti i unapređujući zakone koji su kod ljudi izazivali osećaj krivice.

S obzirom na dobroćudan karakter rane hrišćanske crkve nije bilo potrebe za strogim etičkim kodom. Najteža kazna koju je osoba mogla da dobije u većini hrišćanskih sekti u to vreme je bila eks-komunikacija, to jest da bude izbačen. To je smatrano vrlo teškom kaznom, međutim (Ekvivalent našoj modernoj smrtnoj kazni), jer je individua smatrana prokletom i određena na večno duhovno propadanje ako bi bila eks-komunicirana.

Sveštenik je bio obavezan da učini sve što može da bi apelovao na razumevanje osobe pre no što ga udalji iz crkvenog života. Primarni uzrok za eks-komunikaciju je bilo kriminalno ili izrazito nemoralno ponašanje.

U prvih 300. godina svoga postojanja hrišćanstvo je ostalo nepriznata vera i često je bila proganjana. Jedan broj političkih lidera je prihvatio hrišćanstvo i pod njima je ono počelo da se menja. Humanitarne osnove koje je stvorio Isus su propadale kako je hrišćanstvo postajalo sve više politično.

Politička transformacija hrišćanstva je svoj prvi veliki korak napravila u zapadnom rimskom carstvu sa preobraćanjem vladara Konstantina I Velikog u hrišćanstvo.¹⁸ Veliki broj istoričara veruje da je Konstantin već tada stremio da postane hrišćanin pošto je njegov otac bio monoteista. Savremenici konstantina su međutim zabeležili da je konstantinovo pravo preobraćenje došlo kao rezultat vizije koju je imao 312 godine. Nekoliko različitih verzija te vizije je zabeleženo. Prema Sokratu, koji je pisao o tome u petom veku nove ere, ona glasi:

... Dok je marširao na čelu svojih trupa, vizija koja nemože biti opisana ukaza se pred njim. Ustvari u to doba dana kada je sunce prešlo podne i počelo da se spušta prema zapadu on je video stub svetla u obliku krsta na kojem je pisalo „U ovom pohodu“. Pojava znaka u njemu izazva zbunjenost i neverujući svojim očima upita one oko sebe dali su oni videli što i on i oni bez oklevanja potvrdiše da jesu a carev um bi osnažen ovim božanskim i čudesnim ukazanjem. Te noći dok je spavao on vide Hristosa koji ga uputi da napravi barjak onako kako mu je pokazano i da ga koristi protiv neprijatelja kao garanciju za pobedu. Poslušavši božansku zapovest on napravi barjak u obliku krsta koji se čuva u palati do dana današnjeg...

Istina o Konstantinovo viziji je tema rasprave onih koji bi je opisali kao puko stvaranje legende. Drugi bi mogli videti vazdušni krst kao neobični odsjaj zalazećeg sunca koji je zatim propratio san. Ostali teoretičari mogu tvrditi da je to bila još jedna manifestacija u NLO fenomena povezanih sa apokaliptičkom religijom. Kakva god da je istina u ovoj priči konstantinova vizija jarkog svetla na nebu praćena je pojavom „Isusa“ sledeće noći je događaj koji je pogurao Konstantina u zagrljaj apokaliptičnog hrišćanstva. On je izdao poznati „Milanski edikt“ godinu dana kasnije. Edikt je zvanično proglasio toleranciju za hrišćanske vernike unutar Rimskog Carstva okončavajući skoro tri veka rimskog proganjanja.

Konstantin je bio odgovoran i za druge bitne izmene u hrišćanstvu. On je sazvao, i često posećivao Vaseljenski sabor u Nikeji 325. godine. U to vreme mnogi hrišćani, kao što su gnostici su se snažno protivili Konstantinovim pokušajima da Isusa proglasi božanstvom. Gnostici su na Isusa gledali kao na poštenog duhovnog učitelja. Nikejski sabor se ustvari

¹⁸ Krajem trećeg veka nove ere rimski car Dioklecijan imenovao je 3 dodatna Cezara (Cara) da mu pomognu u vladanju rimskim carstvom. Carstvo je bilo podeljeno na istočnu i zapadnu diviziju zbog administrativnih pogodnosti, svaka divizija je imala zasenog vladara. Od 324-337. Konstantin je vladao sam i istočnim i zapadnim rimskim carstvom.

i sastao uglavnom zbog toga da zaustavi taj otpor i da stvori božansku sliku o Isusu. Sabor je sastavio poznati Nikejski dekret koji je učinio verovanje u isusa kao u „Božijeg sina“ kamenom temeljcem hrišćanske vere. Da bi sproveo ove često nepopularne ideje Konstantin je moć države stavio na raspolaganje novoj „Romaniziranoj“ hrišćanskoj crkvi.

Konstantinova vladavina je upamćena po još jednom dostignuću. Obeležila je početak evropskog srednjeg veka. Konstantinu se pripisuje polaganje temelja za srednjovekovni feudalizam i kmetstva. Dok je u hindu sistemu kasti Konstantin učinio većinu zanimanja naslednim. On je izdao dekret da „Coloni“ mogu za stalno ostati na zemlji na kojoj žive. Konstantinovo „Romanizirano“ hrišćanstvo (koje je kasnije postalo poznato kao romski katolicizam) i njegov feudalizam izazvali su da hrišćanstvo naglo odstupi od preživelih isusovih-maverik učenja i krenulo ka skoro potpunom Skrbničkom sistemu.

Kako je vreme prolazilo i kako su zvanične promene hrišćanske doktrine nastavljene dva nova zločina su iskrsla: „jeres“ (suprodstavljanje ustanovljenim dogmama) i „paganstvo“ (bez ikakve veze sa hrišćanstvom). U najranijim danima crkve hrišćanski lideri su verovali da ljudi mogu postati hrišćani samo apelovanjem na njihov razum i da niko nemože i netreba na to da bude prisiljen. Posle Konstantina lideri novih rimskih ortodoksija su zauzeli potpuno drugačiji stav. Oni su zahtevali poslušnost kao stvar zakona i verovanje na osnovu same vere a ne razumevanja. Sa tim promenama pojavile su se i nove kazne. Eks-komunikacija više nije bila najstroža kazna crkve, i ako je i dalje upražnjavana. Fizičke i ekonomske sankcije su takođe korišćene. Mnogi posvećeni hrišćani su postali žrtve novih zakona kada se nebi složili sa novim rimskim ortodoksijama. Te žrtve su tačno videle da se crkva udaljava od istinitog Isusovog učenja.

Novim hrišćanskim učenjima je dat ogroman polet krajem četvrtog veka nove ere od strane cara istočnog rimskog carstva Teodosija I.

Teodosije je izdao najmanje 18 zakona da bi kaznio one ljude koji odbacuju doktrine ustanovljene na Nikejskom saboru. On je hrišćanstvo učinio zvaničnom državnom religijom i zatvorio veliki broj paganskih hramova silom. Naredio je hrišćanskoj vojsci da spali čuvenu Aleksandrijsku biblioteku koja je bila puna svetskih knjiga i centar obrazovanja. Biblioteka u Aleksandriji je posedovala neprocenjive istorijske, naučne i literarne radove iz celog sveta koji su skupljani tokom 700 godina. I ako je biblioteka stradala i u ranijim ratovima teodosijeva armija je sravnila sa zemljom ono što je preostalo. Pošto je većina dokumenata bila unikatna ogromno znanje i istorijski podaci su izgubljeni.

Stanje je nastavilo da se pogoršava. Do sredine šestog veka nove ere smrtna kazna je stupila na snagu protiv jeretika i pagana. Kampanja genocida je naređena od strane cara Justinijana da bi se brže uspostavile hrišćanske ortodoksije. Samo u vizantiji je ubijeno oko 100,000 ljudi. Pod justinijanov lov na jeretike je postao česta aktivnost i počelo je praktikovanje spaljivanja jeretika na lomači. Justinijan je takođe uveo promene u hrišćanske doktrine. On je sazvao drugi Vaseljenski sabor u Konstantinopolju 553 godine. Sabor nije posetio rimski papa ali ga nije ni sankcioniso. U to vreme, ustvari mnoge promene hrišćanske doktrine u istočnom rimskom carstvu još uvek nisu stigle do Papstva i ako na kraju hoće. Drugi Vaseljenski sabor je izdao zabranu učenja o „prošlim životima“ ili „reinkarnaciji“, i ako je ta doktrina bila važna Isusu. Sinod je zapisao sledeće: Ako iko potvrđuje pre-egzistenciju duša i podčini se monstruoznoj doktrini koja sledi iz nje neka bude anatemisan (eks-komuniciran).

Verovanje u pre-egzistenciju je proglašeno za jeres.

Hrišćanstvo je oblikovano u moćnu instituciju pod isočnorimskim carevima. „Romanizirano hrišćanstvo“ je bila još jedna frakcija Bratstva na koju se moglo računati

da će ratovati sa drugim frakcijama Bratstva, tako pomažući da se razvija neprestan sukob između ljudskih bića. Novo ortodoksno/pravoslavno hrišćanstvo je bilo opozicija svim drugim religijama, uključujući i istočno-rimske Škole Misterije, koje je Justinijan zabranio.

Upravo smo videli metež istorijskih događaja koje je pokrenula konstantinova vizija. Ovaj period je obeležio jednu epizodu „kraja sveta“ ispunjen religioznim „vizijama“, kataklizmičkim genocidima i stvaranjem novog svetskog društvenog poredka koji obećava ali ne dostavlja utopiju. Još jedan važan „kraj sveta“ element je bio predstavljen. Masovno širenje kuge praćeno javljanjima o neobičnim vazdušnim fenomenima.

Između 540 i 592., kada je Justinijan sprovodio svoje hrišćanske „reforme“, bubonska kuga je preplavila istočno rimsko carstvo i proširila se u Evropu. Epidemija je počela unutar justinijanove oblasti i zato je nazvana „Justinijanova kuga“. Justinijanova kuga je bila jedna od najsmrtonosnijih u istoriji i mnogi su u to vreme verovali da je to božija kazna. Ustvari, reč „Kuga“ (Plague) potiče od latinske reči za „udarac“ ili „rana“. Kuga je dobila nadimak „božija zaraza“ to jest udarac ili rana od boga. Jedan od razloga, tako su ljudi mislili, da kuga od Boga je bilo često pojavljivanje neobičnih vazdušnih fenomena povezanih sa izbijanjima kuge. Jedan hroničar justinijanove kuge je bio čuveni istoričar, Gregory of Tours, koji je dokumentovao nekoliko čudnih događaja iz godina kuge.

Gregor beleži da je pred sam početak justinijanove kuge, u Auvergne oblasti u francuskoj 567 godine da su se 3 ili 4 zaslepljujuća svetla pojavila oko sunca a nebo je izgledalo kao da gori. Ovo je mogao biti prirodni „sun-dog“ efekat; međutim drugi čudni nebeski fenomeni sutakođe su viđeni u toj oblasti. Drugi istoričar beleži slične događaje 23 godine kasnije u drugom delu Francuske: Avignon. „Čudna viđenja“ su bila prijavljena na nebu a zemlja je ponekad bila osvetljena noću kao u sred bela dana. Malo po tom je katastrofalna epidemija kuge izbila tamo. Gregory je zabeležio viđenje u Rimu koje se sastojalo od ogromnog „zmaja“ koji je kao da pluta prošao gradom do mora praćen zastrašujućim izbijanjem kuge ubrzo za tim.

Takvi izveštaji hladno nagoveštavaju nezamislivo: Da je justinijanova kuga izazvana biološkim oružjem, agensima koje su širili Skrbničkim svemirskim brodovima. To bi bilo ponavljanje sličnih kuga zabeleženih u bibliji i drevnim mesopotanskim tekstovima. Sve do vremena justinijanove kuge, Skrbnici su bili „nevidljivi“ Oni behu skriveni iza tajnovitosti Bratstva i vela religijskog mita, a ipak nisu bili ni manje zabrinuti održavanjem svoje ropske rase potlačene. Videćemo još nebrojanih dokaza o NLO aktivnostima koje su povezane sa kugom u nadolazećem poglavlju o Crnoj Smrti.

Po apokaliptičkom proročanstvu događaj kao justinijanova kuga je navodno glasnik dolaska novog „Mesije“ ili glasnika „božijeg“. Sasvim sigurno, takva osoba je došla. Njegovo ime bilo je Muhamed (Mohammed). Rođen je tokom justinijanove vladavine u vreme kada je kuga još uvek besnela. U odraslom dobu proglašen za novog „Spasioca“, Muhamed je postao vođa nove monoteistično apokaliptičke religije: Islama. Kao Mojsije i Isus pre njega Muhamed se dojmio kao iskren čovek ali je njegova nova religija bez obzira na to postala frakcija koja je stvorila nova verska „pitanja“ da bi se ljudi oko njih beskrajno svađali. Kao Mojsija i Isua, Muhameda je podržavalo iskvareno Bratstvo.

Muhamed

Muhamed je rođen oko 570 godine nove ere. Kao i sa Isusom, postoje rupe u njegovom životu, pogotovo u njegovom detinjstvu i mladosti. Da bi ispunili praznine neki istoričari objašnjavaju da je Muhamed bio siroče koje je seljeno unaokolo između rodbine tokom svoje mladosti. Poznato je da se u 25. godini oženio bogatom udovicom, i neki biografi tvrde da je radio za nju kao trgovac 15 godina, i ako to nije u potpunosti sigurno. Sa 40

godina Muhamed se iznenada pojavljuje kao religiozni prorok i vođa novog moćnog verskog pokreta.

Prema Muhamedovim izjavama njegova religiozna misija je pokrenuta ukazanjem. Vizija se desila ispred skrivene pećine u koju bi se Muhamed često povukao radi molitve i razmišljanja. Ukazanje je bio „anđeo“ koji je doneo poruku Muhamedu da je prenese. Ovo nije bio bilo koji anđeo. Nazivao je sebe Gavrilu – jedan od najvažnijih hrišćanskih anđela. Muhamed je opisao sastanak ovim rečima:

Kuran (islamska sveta knjiga) nije ništa drugo do otkrovenje otkriveno njemu. Jedan užasan moćnik nauči ga, ispunjen umnošću.

U ravnoteži stajao je On visoko na horizontu.

Zatim On dođe bliže i pride, i bi udaljen dve bove,

ili bliže, i on otkri Svom slugi što On otkri.

Kuran ponavlja priču:

Da ovo je reč pravog glasnika, ispunjenog snagom, koji ima uticaja Gospodara Trona, tamo ga anđeli slušaju, veran njegovom poverenju i tvoj sunarodnik nije onaj opsednut duhovima; jer on ga vide u čistom horizontu.

Muhamed je bio polu svestan ili u transu kada mu je Anđeo Gavrilu naredio da „Recituj!“ i zabeleži poruku koju je anđeo bio spreman da mu da. Anđeoska zapovest bila je dosta slična zapovestima datim ranije u istoriji Jezekilju iz Starog zaveta i „Jovanu“ iz knjige otkrovenja od strane nekog Skrbnika.

Kada se Muhamed probudio činilo mu se kao da su reči anđela bile „Zapisane na njegovom (Muhamedovom) srcu“. Ovo je bitno jer predpostavlja se da je Muhamed kao Jezekilj i Jovan a možda čak i Konstantin bio drogiran i da su se sa njim mentalno poigrali kako bi poruka bila duboko usađena u njegov um. Poruka data Muhamedu je bila nova religija zvana „Islam“, što znači „predaja“. Sledbenici se moraju „predati“ Bogu. Sledbenici Muhamedove vere su zato nazvani „Muslimani“ što potiče od reči „muslim“(„onaj koji se odčinjava“). Islam je bio još jedna Skrbnička religija dizajnirana da usadi poslušnost u ljude. Muhamed koristi treće lice jednine „On“ kada misli na sebe.

Vrhovno biće islamske vere se zove „Allah“ za kojeg je Muhamed rekao da je isti bog kao jevrejski i hrišćanski Jehova. Dve ključne teme Kurana su proročanstvo sudnjeg dana i njegov „vatra i sumpor“ opis pakla. Muhamed je poštovao Mojsija i Isusa kao dva alahova ranija glasnika i proglasio je islam za treće i konačno otkrovenje od Boga. S toga je dužnost svih jevreja i hrišćana bila da se preobrate u islam. Jevreji i hrišćani su pokazali malo razumevanja za muhamedov zahtev. Na kraju krajeva, oni su bili upozoreni u svojim Apokaliptičkim spisima o opasnosti od „lažnih proroka“. Rezultat su bile neke od najkrvavijih borbi u svetskoj istoriji.

Kao mnoge Skrbničke religije pre nje Islam nije dozvoljavao ljudima luksuz da biraju dali da se ili ne pridruže. Muhamed je pokrenuo program osvajanja da bi razjasnio kojim putem izbor treba da krene. Koristeći taktiku sveobuhvatnog „božanski inspirisan“ Muhamed je podigao vojsku i krenuo da preobradi „neverne“ u njegovu veru. Muhamedova apokaliptička armija je ostavljala krvav trag prolazeći kroz veliki deo bliskog istoka, uključujući važne hrišćanske centre. Militantno muslimansko carstvo se prostiralo u jednom trenutku do Indije gde su se elementi Islama ugradili u hindu religiju. Nebrojani životi su izgubljeni tokom islamskog pohoda zato što su islamske trupe bile poznate po vršenju užasavajućih genocida koji su bili deo njihove misije da bi čovečanstvu donele Utopiju. „Najnevernijim“ hrišćanima muslimani su bili ništa više do divljaci. Ovo je postavilo neizbežan konflikt u koji će milioni ljudi biti uvučeno. 500

godina posle muhamedove smrti hrišćanski svet je lansirao koordinisani vojni udar da protera muslimane iz Svete zemlje. Taj pokušaj je poznat kao Krstaški ratovi.

Hrišćanski krstaški ratovi za oslobođenje Palestine od muslimana su se desili između 1099 i 1270. Čarke i manje bitke između hrišćana i muslimana su izbijale i ranije ali poziv na oružje pape Urbana drugog 1095 je napokon pretvorio te čarke u organizovan ratni pohod koji je uključivao skoro svakog hrišćanskog vladara evrope. Stotine hiljada hrišćana se prijavilo za Krstaške Ratove pošto su im obećani blagoslovi, oprost i ratni plen. Volonteri su dolazili iz skoro svih društvenih slojeva. Za mođe kmetove i seljake papin poziv na oružje predstavljao je bekstvo od feudalnih gospodara i mogućnost povratka kao bogati heroj.

Krstaški ratovi su otpočeli dobro ali krvavo. Hrišćani su osvojili Jerusalim u leto 1099. Pored toga što su vitezovi i seljaci koji su marširali pod hrišćanskim barjakom bili učeni da pokažu vrlinu i kavaljerstvo oni su se povremeno degenerisali u kasapine i druge zle činove. Kada su krstaši osvojili Jerusalim 1099 ubili su većinu nehrišćana koji su preživeli u pokolju koji je odneo više od 10 000 žrtava.

Ne samo da su krstaši ubijali muslimane već su ubijali i jevreje koje su smatrali nevernicima isto kao i muslimane. Pokolj jevreja počeo je i pre prvog krstaškog pohoda na Svetu zemlju. Godine 1095. hrišćanske frakcije su počele sa ubijanjem jevreja u evropi. Genocidni talas u nemačkom Rajnlandu je bila prva velika epizoda; Bila je zapaljena neverodostojnim glasinama da rajnlandski jevreji koriste hrišćansku decu u njihovim religijskim žrtvovanjima. Istrebljenje jevreja je postalo bitan element krstaških ratova i masakri su se nastavili i nakon što su pohodi u Jerusalim prestali. Krstaški ratovi su imali još jedan bitan uticaj na Evropu. Nekoliko dekada pre pokretanja prvog krstaškog pohoda papa Grgur VII je pokušao da centralizuje kontrolu nad rimskom katoličkom crkvom. Pre grgurovog pokušaja katolička crkva u evropi je bila slabo povezana organizacija kojom su upravljali uglavnom svetovnjaci; Tip organizacije kakvom su je videli rani hrišćanski osnivači.

Nakon što je papa Urban II uzdigao do papstva i okupio sve dobre hrišćane da se bore protiv nesvetih muslimana, hrišćanski prinčevi i sledbenici su počeli da se zaklinju na vernost direktno papi ubrzavajući tako raniji pokušaj centralizacije pape Grgura VII. Moć rimskog papstva se povećavala kako su se sveti ratovi nastavljali i stalno rastući broj ljudi koji je proglašavao svoju vernost papi.

Iza krstaških ratova krilo se Bratstvo. Hrišćanski krstaški ratovi su vodile prvenstveno dve moćne viteške organizacije koje su imale bliske veze sa Bratstvom: Vitezovi Hospitalci i vitezovi Hrama („vitezovi Templari“). „Vitezovi hospitalci“ su tako nazvani jer su upravljali bolnicom u jerusalimu pomažući hodočasnicima u nevolji. Hospitalci su počeli da operišu 1048. godine kao dobrotvorni red. Njihova svrha je bila pomoć i konfort. Kada su prvi krstaši uspešno osvojili sveti grad Hospitalci su počeli da primaju velikodušnu finansisku podršku od bogatijih krstaša 1048 godine. Godine 1118., sedamdeset godina po njihovom osnivanju vitezovi Hospitalci su doživeli promenu vođstva i svrhe. Pretvoreni su u vojni red posvećen borbi sa muslimanima koji su konstantno pokušavali da preotmu Jerusalim. Sa ovom promenom svrhe došla je i promena imena; Hospitalci u često zvani „red vitezova Hospitalaca Sv. Jovana“, „Vitezovi Sv. Jovana Jerusalimskog“, ili prosto „Vitezovi Sv. Jovana“. Hospitalci su sebe nazvali po Jovanu, sinu kralja Kipra. Jovan je otišao u Jerusalim da pomaže hrišćanske hodočasnike i vitezove.

Postoje neke sumnje, dali su Hospitalci osnovani kao organizacija Bratstva. Međutim, ubrzo su postali povezani sa mrežom Bratstva usvajajući njegove tradicije i titule. Njima je počeo da vlada Veliki majstor i razvili su tajne rituale.

Do 1119. godine, jednu godinu pošto su Hospitalci postali militantni red, Vitezovi templari su tada već postojali. Templari su sebe nazivali „Red siromašnih vitezova Hristovih“ jer su se zakleli na siromaštvo. Njihovo ime je kasnije promenjeno u „Vitezovi Hrama“ pošto su bili stacionirani blizu mesta gde je nekada bio Solomonov hram. Uprkos tome što su Templari i Hospitalci imali zajedničkog neprijatelja, muslimane, dve hrišćanske organizacije su postale ogorčeni rivali.

Vitezovi Templari su započeli postojanje kao odsek Bradstva. Oni su praktikovali duboke mistične tradicije i koristili mnoge titule Bratstva prvenstveno „Veliki Majstor“. Kao i Hospitalci Templari su primali od dobrostojećih hrišćanskih krstaša velike sume novca. Templari su tako postali neverovatno bogati i bili su u mogućnosti da se transformišu u internacionalnu banku tokom dvanaestog i trinaestog veka. Templari su pozajmljivali ogromne sume novca evropskim kraljevima, prinčevima, trgovcima i barem jednom muslimanskom vladaru. Većina templarskih bogatstava se nalazila u čelijama u njihovim pariškim i londonskim hramovima, stvarajući tako da ti gradovi postanu vodeći finansijski centri.

Posle pada jerusalima i konačne pobede muslimana 1291. godine sudbine oba viteška reda su se promenile. Vitezovi Sv. Jovana / Hospitalci su bili primorani da beže iz svete zemlje. Tokom sledećih vekova oni su se naselili na ostrvima. Sa promenama lokacije menjala su se imena. Oni su postali „Vitezovi Rodosa“ pošto su se preselili na ostrvo Rodos. Bili su „Vitezovi Malte“ kada su prešli na to ostrvo i njime vladali. Dok su bili na Malti vitezovi su postali glavna vojna i pomorska sila u mediteranu sve dok nisu poraženi od Napoleona 1798 godine. Posle uživanja privremene protekcije ruskog cara Pavla I vitezovi Malte su svoj glavni štab premestili u Rim 1834. godine pod budnim okom pape Leona XIII. Danas su poznati kao „Suvereni i militantni odred Malte“(SMOM) i imaju neobičnu distinciju da su svetska najmanja nacija. Locirani u enklavi u centru Rima SMOM i dalje zadržava status suverene države, i ako novog Majstor reda mora da odobri papa. SMOM upravlja bolnicama, klinikama i kolonijama gubavaca širom sveta. Takođe aktivno podržava antikomunističke ciljeve i iznenađujuće su uticajni u političkim, poslovnim i inteligentnim krugovima danas uprkos svojoj maloj veličini.¹⁹

Templari i tajna društva

Vitezovi templari nisu prošli dobro kao hospitalci posle krstaških ratova. Morali su da pobegnu zajedno sa hospitalcima na ostrvo Kipar, gde su se podelili i raštrkali po mnogim templarskim kućama u Evropi. Templare su žestoko kritikovali jer nisu uspjeli da spasu Svetu zemlju a počele su i da kruže glasine da se upuštaju u jeres i nemoral. Optužbe su glasile da templari za vreme inicijacije pljuju na krst i teraju svoje članove da se upuste u homoseksualni čin. Do 1307. godine, priče o templarima su dostigle svoj vrhunac negativnosti tako da je francuski kralj Philip IV naredio hapšenje svih templara u svom carstvu i koristeći mučenje izvlačio njihova priznanja.

Pet godina kasnije Papa je raspustio Red Templara papskim dekretom. Mnogi templari su pogubljeni, uključujući i velikog majstora Jacques de Molay-a koji je javno spaljen na lomači 11. marta 1314. godine ispred katedrale Notr Dam u Parizu. Skoro svo vlasništvo templara je konfiskovano i predato vitezovima hospitalcima. Dugi i napeti sukobi između hospitalaca i templara su napokon prekinuti. Hospitalci su izašli kao pobednici. Pobeda hospitalaca se nije mogla desiti u pogodnijem trenutku jer su se vodile ozbiljne rasprave unutar papskih krugova o spajanju dva reda – plan koji bi bio neprihvatljiv obema stranama.

Uprkos propasti vitezova templara organizacija je uspela da preživi. Prema istoričaru, slobodnom masonu Albert MacKey-u, vitezovima templarima je dato zemljište u Portugalu od kralja Denisa posle njihovog proterivanja iz ostatka katoličke Evrope. U

¹⁹ Skori američki članovi SMOM-a su uključivali Willijam Casey-a (američki C.I.J. direktor), Lee Iacocca (predsedavajući kraljsler korporacije), Alexander Haig (bivši U.S. Sekretar države) i Willijam A Schreyer (predsednik merrill LYNCH-a).

Portugalu su im data njihova uobičajena prava i privilegije, nosili su iste odore i upravljali se po pravilima koja su imali ranije. Dekret koji ponovo uspostavlja templare u Portugalu je govorio da su oni u toj zemlji da bi bili rehabilitovani. Papa Klement V odobrio je rehabilitacioni plan i izdao bulu koja naređuje da templari promene ime u „Vitezovi Hrista“. Templari ili „Vitezovi Hrista“ su takođe promenili krst na uniformi, iz malteškog krsta u zvanični latinski krst.

Templari su postali veoma moćni u svom novom domu. Kralj John I je 1420. godine dao kontrolu nad portugalskim posedima u Indiji vitezovima Hrista. Budući portugalski monarsi su proširili kontrolu vitezova na sve nove zemlje koje su vitezovi mogli da otkriju. Vitezovi Hrista su postali toliko moćni, izjavljuje Albert MacKey, da je nekoliko portugalskih kraljeva osetilo potrebu da ukroti uticaj vitezova preuzimajući mesto Velikog Majstora. Vitezovi Hrista su pod portugalskim sponzorstvom živeli do sredine 18. veka, kada se ponovo pojavilo ime templar i zauzelo obnovljenu važnost u promenljivim političkim dešavanjima u Evropi, što ćemo videti kasnije.

Tokom krstaških ratova postojala je treća hrišćanska viteška organizacija koju vredi pomenuti: Vitezovi Teutonci. Vitezovi teutonci su se originalno zvali „Red vitezova bolnice Sv. Marije Teutonaca u Jerusalimu“. Teutonski vitezovi su počeli kao i hospitalci. Upravljali su bolnicom u Jerusalimu kako bi pomagali hrišćanskim hodočasnicima u Svetoj zemlji. Marta 1198. godine, teutonski vitezovi su dobili čin reda vitezova, što ih je učinilo borbenim redom. Kao i templari, teutonski vitezovi su živeli polumonaškim životom, praktikovali inicijacije i bili upravljani Velikim Majstorom. Teutonski vitezovi su dozvoljavali samo Teutoncima (Nemcima) da postanu članovi. Takođe su imali dosta nesporazuma sa hospitalcima i templarima. Tokom krstaških ratova kada su militantne organizacije Bratstva vodile hrišćanske armije da se bore protiv muslimana, druge grupe u mreži ratstva su okupljale muslimane za borbu protiv hrišćana! Od nekoliko filijala Bratstva koje su promovisale Islam, jedna od posebnog značaja za nas je: sekta Ubica (Assassins).

Muhamed je umro 632. godine. Odmah je usledila borba ko će biti njegov naslednik. Ovo je dovelo do podele islamske religije na sekte, od kojih je svaka imala ideje o tome ko će naslediti Muhameda. Jedna takva frakcija bila je „Shia“ sekta, koja se držala snažne „Kraj Sveta“ tradicije. Šiti su verovali u „Milenijum“: Sudnji dan praćen hiljadugodišnjim mirom i duhovnim spasenjem. Na kraju se i Shia sekta podelila. Jedna frakcija koja je nastala podelom je Ismaili sekta koja je izrodila Ubice.

Ismaili su se odcepili od drugih Šita u 8. veku. Ismaili sekta je bila tajno društvo Bratstva sa sistemom loža sličnoj slobodnim zidarima i drugim organizacijama Bratstva. Ismaili Velika Loža je bila u Kairu gde je praktikovala inicijacije tipa korak-po-korak sa svim simbolima i misterijama. Vođeni Velikim majstorom, Ismaili su širili snažnu apokaliptičku poruku sa obećanjem dolaska Mesije.

Jedan član Ismaili lože bio je čovek zvani Hasa-i Sabbah. G-din. Sabah-ova mistično preobraženje se desilo kao rezultat „opake i opasne bolesti“ tokom koje ga je, po njegovom verovanju, Bog pročistio i dao mu duhovni preporod. Godine 1078, u Velikoj Loži Kaira, g-din. Sabbah je pitao Ismaili kalifa²⁰ za dozvolu da propoveda Ismaili jevandjelje u Persiji. Kalif je odobrio njegov zahtev pod uslovom da Sabbah podrži njegovog najstarijeg sina, Nizara, za sledećeg (9.) kalifa.

Sabbah je pristao na dogovor i nazvao novu Ismaili grupu „Nizaris“ po kalifovom sinu. Međutim, nije prošlo mnogo pre nego što je njegova grupa postala poznata po svom čuvenijem imenu: „Ubice“.

²⁰ „Kalif“ je naslednik Muhameda. Titula „kalif“ je davana onim muslimanskim poglavarima države koji su tvrdili da su naslednici Muhameda.

Za Ubice se često misli da su religijska sekta ali ustvari, tačnije je da su oni tajno društvo. Prema Albert MacKey-u, Ubice su prihvatile organizacionu strukturu Ismaila. Ubice su praktikovale inicijaciju korak-po-korak i posedovale tajnu mističnu doktrinu. G-din. MacKey dodaje da su imali tri ista stepena napredovanja kao i slobodni zidari danas: Šegrt, Kalfa i Majstor. Ubice su imale sličan religijski kod kao hospitalci i teutonci. Ubice su bile bitan deo mreže Bratstva.

Karakteristika koja je izdvajala organizaciju Ubica je bila upotreba droga, prvenstveno hašiša, za mistične i druge svrhe. U stvari reč „assassin“ dolazi od reči „hashshishin“ koja znači „korisnik hašiša“.

Ubice i neke druge grupe Bratstva su hvalili vrlinu lekova koji izmene stanje svesti kao način da se dostigne mistično prosvetljenje.

Ubice su takođe bile borbena organizacija koja je posedovala vojsku. Veliki majstor Sabbah je izabrao tvrđavu koja se nalazila visoko u severnim planinama Irana za štab njegove nove grupe. Tvrđava je bila poznata kao „Alamut“, što znači „Orlovo učenje“ ili „Orlovo gnezdo“. Ubice su postale ugledna vojna i politička sila u regiji i kontrolisala je i druge tvrđave u Persiji i Siriji. Ubice su se sukobljavale sa drugim muslimanskim organizacijama i ratovala protiv templara i drugih hrišćanskih vojski tokom krstaških ratova. Da bi pobedili u sukobima i ratovima, Ubice su razvili smrtonosno oružje zbog kojeg su postali poznati i zbog kojeg su ih se plašili: oružje „usamljeni ubica“.

Mnogi ljudi danas su bolno svesni fenomena zvanog „usamljeni ubica“. Ovo je obično mlad čovek u svojim dvadesetim ili tridesetim kojeg vode lude zablude i koji pokazuje malo ili ništa brige za svoju sigurnost dok ubija važnog lidera usred dana, javno i pred svedocima. Ubistvo ima veliku vrednost kao šok i može dosta uticati na politički pravac nacije.

Ljudi veruju da su takozvane „usamljene ubice“ produkt modernog doba. Posebno je zanimljivo čitati obimne psihijatrijske tomove o tome. U stvari, „usamljeni ubica“ je bila politička institucija preko 700 godina ako ne i duže. Pre 700 godina nije se mislilo da „usamljene ubice“ deluju same, kao što se misli danas. Tada je „usamljeni ubica“ bio poznat kao efektivno i zastrašujuće oružje političke i socialne kontrole. To je bila tehnika koju je koristila organizacija Ubica da pobedi u svojim ratovima, poveća politički uticaj, uništi svoje neprijatelje i poveća prihode iznudom.

Šta je sekta Ubica činila kako bi naterala mladiće da izvrše ubistva? Nije lako naterati ljude da ubijaju, pogotovu kada će ubica verovatno biti uhvaćen i pogubljen. Organizacija je imala uspešan metod za prevazilaženje ovog prirodnog otpora i programiranje mladića da ubiju. Prvi čovek koji je opisao tehniku programiranja bio je Marco Polo, čuveni evropski putnik 13. veka koji je napisao bestseler o svojim putovanjima. Iako su neki ljudi optuživali M. Polo-a u njegovo vreme o izmišljanju priča, kasnija ispitivanja su potvrdila skoro sve što je on napisao u svojoj poznatoj knjizi.

Prema M. Polo-u, jedan deo tvrđave Ubica u Alamat-u je pretvoren u prelepi tajni vrt sređen po ugledu na opis Muhamedove vizije Raja. U vrtu je rasla skoro svaka vrsta drveća i navodnjavan je potocima vina, mleka i meda. Palate su bile divno ukrašene i imale su pevače, igrače i muzičare. Ako bi se neki mladići i regiji pokazali kao potencijalne ubice, bili bi drogirani, obično opijumom ili hašišem, i odvedeni u tajni vrt. Tamo bi im bilo ugađano nekoliko dana i ništa im ne bi bilo uskraćeno, čak ni žene. Zatim bi ih opet drogirali i vratili kući. Mladići bi mislili da su ih lideri Ubica transportovali u Raj i nazad. Željni da se vrate, mladići bi rado pratili uputstva svojih lidera. Povratak je naravno ležao iza hrabrog ubistva neprijateljskog vođe. Mladi ubica bi dobio instrukcije da čeka u javnosti i da ubije metu nožem kada prođe. Pošto bi mlade ubice bile ubijene na licu mesta ili pogubljene kasnije, navedeni su da veruju da njihova smrt na mestu zločina ili kasnijim pogubljenjem vodi ka povratku u Raj kojeg se sećaju.

Loš ugled Ubica se širio. Govorkalo se da su neki evropski kraljevi plaćali danak Ubicama kako ne bi postali mete. Iako aktivnost Ubica u Evropi i danas dovodi do polemika (neki istoričari uveravaju da su se Ubice uglavnom fokusirale na konflikte koji su se odigravali na Bliskom istoku), Ubice su postale poznate širom sveta. Kao rezultat, svi ljudi koji pokušaju ubistvo političkog lidera su postali poznati kao „asasini“ ili „korisnici hašiša“. Iako moderni asasini nisu korisnici hašiša, mnogi su pokazali dokaze o pozamašnom mentalnom tempiranju, o kojem ćemo diskutovati pri kraju knjige. Kraem 13. veka Mongoli su preplavili Bliski istok i uništili glavna uporišta Ubica. Interesantno je da su i Mongoli bili inspirisani mističnim uverenjima. Asasini su uspeali da prežive pokolj i postoje i danas. Moderne Asasin sekte su miroljubive i nastanjene su u Indiji, Iranu i Siriji. Njihov titularni poglavar je „Aga Khan“, koji je duhovni vođa svih Ismailija širom sveta.

Procenjuje se da danas ima oko 20 miliona Ismailija. Od 1840. godine Aga Khanovi su operisali van Indije zbog neuspele pobune 1838 Aga Khana I protiv persiskog šaha. Kada je pobuna propala, Britanija je ponudila utočište Aga Khanu u Indiji, koja je tada bila pod britanskom upravom. Od tada Aga Khanovi se kreću u elitnim krugovima zapadnog društva. Skorašnji Aga Kanovi svoje obrazovanje stiču na Oksfordu, Harvardu i u Švajcarskoj. Aga Kanovi su takođe stekli mesto u međunarodnom bankarskom društvu kroz njihovo uspostavljanje centralne banke u Damasku u Lebanonu.

Mogla bi biti koincidencija što su „usamljene ubice“ isplivale kao važan fenomen u Sjedinjenim Državama u isto vreme kada je Aga Kan I uspostavljao odnose sa britancima u ranom 19. veku. Prvi poznati „usamljeni ubica“ koji je napao američkog predsednika je to uradio 1835. godine. Nameravana žrtva je bio Andrew Jackson koji je, zanimljivo, bio član vitezova templara u Americi. Od tada su američki predsednici bili mete „usamljenih ubica“ svakih deset do dvadeset godina. Mnogi drugi zapadni lideri i javne ličnosti su takođe bile žrtve. Iako ja nisam video dokaze da Asasini sekta stoji iza modernih epizoda „usamljenih ubica“, jasno je da je njihova tehnika uzeta i korištena od strane uticajnih političkih izvora sa vezama u Bratstvu zapadnog sveta, kao što ću u potpunosti diskutovati u kasnijem poglavlju.

Kao što smo videli, era krstaških ratova je svedočila rođenju institucija koje i danas utiču na nas. Spisku možemo dodati još dva poznata hrišćanska reda: Franjevce i Dominikance. Franjevci su usvojili odoru sa vrpcom oko slabina i celavu tačku koje su koristili drevni egipatski sveštenici Bratstva u El Amarni. Franjevci su se dojmili prilično humanima. Dominikanci, sa druge strane, su dobili upravu nad najomraženijim nus-proizvodom krstaških ratova: katoličkom Inkvizicijom.

Srednjevekovna inkvizicija je univerzalno osuđena kao jedna od najužasnijih ljudskih institucija ikada razvijena. Bila je poznata po svojim mučenjima i ekscesima velikog entuzijazma. Inkvizicija je nastala iz pokušaja pape Inoćentija II da uništi veliku jeretičku sektu sa juga Francuske poznatu kao „Albigensians“. Inoćentije II je 1208. godine pozvao krstaše da uđu u Francusku i unište sektu. Petogodišnji rat koji je usledio je razorio oblast. Deset godina kasnije, novi papa, Grugur IX, je nastavio akciju. On je Dominikance imenovao glavnima u ispitivanju Albigensian-a. Grugur je dominikanskom redu dao punu pravnu moć da imenuje i osudi sve preživele jeretike. Iz ove kampanje je izrasla mašinerija katoličke inkvizicije koja je tražila da iskoreni svaku vrstu jeresi. Inkvizicija je razvila zastrašujuću klimu intelektualne i duhovne potlačenosti u Evropi sledećih 600 godina. Lažne optužbe, rekla-kazala i iskrene političke nesuglasice su odvele mnoge poštene ljude na mučenje i u smrt spaljivanjem. Društveni ožiljci su i danas vidljivi u instinktivnom strahu mnogih ljudi da izraze nekonformističke ideje. Inkvizicija je pomogla uzgajanju društvene reakcije nasiljem na nekonformističke ideje kojima svet još nije u potpunosti pobeo.

Jasno je da je hrišćanska crkva doživela mnoge promene do kraja krstaških ratova. Crkva više nije bila humanitarna decentralizovana religija kakvom je Isus zamislio. Nova

Katolička („Nepodeljena“) crkva sa štabom u Rimu je podlegla „reformama“ careva istočnog rimskog carstva. Bila je to vera koje bi se Isus odrekao. Na sreću, posle propasti Inkvizicije, katolička crkva počela je da se poboljšava i danas ima mnoge dobre kvalitete.

Možda najbitniji događaj krstaških ratova ne uključuje vojevanje, programiranje asasina ili stvaranje Inkvizicije već sklapanje mira.

Godine 1228, Nemački car Frederik II je poveo krstaše u Jerusalim. Frederik nije bio u dobrim odnosima sa papom u to vreme. Frederik je opisan kao „antireligijski orijentisan, vrlo obrazovan princ, zakleti neprijatelj papstva u političkim pogledima, koji je brakom nasledio ono što je ostalo od jerusalimskog kraljevstva“.

Frederikova borba sa papom Grugurom IX je počela samo jednu godinu pre njegovog puta u Jerusalim. Konflikt između Frederika i pape Grugura se koncentrisao oko pitanja centralizacije papske moći. Frederik se protivio a Grugur je težio da je ubrza. Ova razmirica je dovela do toga da Frederik bude osuđen na eks-komunikaciju – presuda je sprovedena 1245. godine.

Pod kaznom ali još u crkvi, Frederik je oputovao u svoje kraljevstvo u Jerusalimu na čelu svog sopstvenog krstaškog pohoda. Uprkos dubokim vezama sa teutoncima, Frederik je na tom putu dokazao da može biti čovek mira. Umesto produžavanja rata sa muslimanima Frederik je pregovarao o miru. On je verovatno osetio da je svima u najboljem interesu da se završi verski sukob, i to je tačno ono što je uradio. Frederik je to postigao pregovorima sa vladajćim muslimanskim liderom, sultanom Kamilom. Za manje od godinu dana od početka pregovora sa sultanom, i bez papskog odobrenja, Frederik je zaključio primirje potpisano 1229 koje je vratilo Jerusalim hrišćanima na sledećih deset godina pod uslovom da ne nose oružje.

Dogovor je funkcionisao. Koristeći pregovore i apelovanje na razum, Frederik je postigao u jednom kratkom putu ono što su pape tvrdile da pokušavaju skoro 130 godina ratovanjem i krvlju. Pod Frederikovim primirjem hrišćani su slobodno naseljavali Jerusalim i išli na hodočašća a muslimani su se oslobodili pretnje koju je predstavljala hrišćanska vojska. Mnogi hrišćanski i muslimanski lideri uopšte nisu bili sretni ovim dogovorom. Kada je primirje isteklo 1239, sveti rat je nastavljen...

Možemo sa pravom da pitamo, zašto Frederikovo primirje nije produženo ili napravljeno novo? Koja je svrha ispunjena uranjanjem u dodatnih 70 godina krvavog ratovanja? Hrišćani su na kraju izgubili celu Svetu zemlju. Tako često čujemo da su ratovi produkt osnovne ljudske prirode, ipak u jednom mirovnom pokušaju videli smo 130 godina besnećeg rata kako završava kroz apelovanje jednog čoveka na zdrav razum i saradnjom drugog, rezultirajući mirom tokom trajanja primirja. Možemo videti da je želja ljudi za mirom isto velika, ako ne i veća, od želje za ratom. Šta je to onda nateralo muslimane i hrišćane da se međusobno kolju oko trivijalnog delića suve zemlje?

Jedan odgovor na ovo pitanje može biti nađeno u onome zašta su muslimani i hrišćani mislili da se bore: slobodu i duhovno spasenje. Oni su verovali da borbom, i čak umiranjem, za svoju veru dobijaju večno spasenje. Istorija je jasno demonstrirala da je nagon za duhovnom slobodom toliko jak da može prevazići svaki ljudski nagon, uključujući i nagon za fizičkim samo-očuvanjem. U jednom trenutku, ljudi će žrtvovati sebe i čak svoje voljene ako veruju da će žrtva obezbediti duhovni integritet ili da će dovesti do duhovnog spasenja. Kada je originalno duhovno učenje iskvareno, a želja za duhovnim spasenjem nastavlja da se stimuliše, ogroman broj ljudi može biti zavarano da uradi ogroman broj gluposti. Jedan važan korak ka rešavanju problema rata je da se postigne razumevanje duha i put ka njegovoj rehabilitaciji.

Kada pogledamo duhovne prakse hrišćanskih vitezova i muslimanskih ismaila otkrivamo da je učestvovanje u ratu često izdignuto na viši nivo kao duhovni pohod. Ratnici na obe strane su bili inspirisani iskvašenim misticizmom Bratstva koje je učilo da duhovne nagrade mogu da se steknu upuštanjem u vojne okršaje protiv drugih ljudskih bića. Ovo je bila mitologija o „duhovno plemenitom“ ratu u kojem je galantnim vojnicima bilo obećano večno spasenje i mesto u Raju ako se bore za plemenit cilj. Ova mitologija ostaje vitalna i danas za regrutovanje ljudi da učestvuju u neprestanom ratovanju. Ona iskreće potrebu za duhovnom slobodom u odavanje počasti ratu.

Šta je onda rat ako ne plemeniti pohod?

Analiziran do osnovnih komponenti, rat nije ništa drugo do izazivanje čvrstih objekata da se destruktivno sudaraju sa drugim čvrstim objektima. To nekad može biti zabavno, ali nema mnogo duhovnog dobitka iz stalnog upuštanja u ratovanje. Iako je istina da rat ima dosta elemenata igre, destruktivna priroda rata čini ga samo malo više od serije kriminalnih dela: prvenstveno paljevina, napad i ubistvo. Ovo otkriva nešto od velikog značaja:

Rat je institucionalizacija kriminala. Rat nikada ne može dovesti do duhovnog poboljšanja jer je kriminal jedan od glavnih razloga mentalnog i duhovnog propadanja.

Društva koja izdižu kriminalne radnje kao plemenite pohode će doživeti brzo propadanje mentalnog i duhovnog stanja svojih sunarodnika. „Duhovne“ doktrine koje podstiču borbenost su doktrine koje degradiraju ljudsku rasu. Nije li ratovanje samo potraga za dobrom stvari?

Najveći problem sa upotrebom nasilne sile da bi se borili za cilj je da pravila sile rade na potpuno drugačijim principima nego principi dobrog i lošeg. Čovek koji može najbrže da potegne svoj revolver nemora da bude i čovek sa najboljim idealima. Mi volimo kada naši heroji brže potegnu ili fizički savladaju loše momke, i nema ničeg lošeg u tome što oni to mogu, ali ne mogu to svi naši heroji. Oni koji imaju pravedan cilj trebali bi biti obazrivi zbog iskušenja da ubace pravednost svojih uverenja u arenu nasilne sile jer njihov cilj može nezasluzeno izgubiti. Postoje mnoge uspešne metode da se promoviše dobar cilj i da se učini da on pobedi ali te metode se retko koriste u svetu koji je obrazovan da koristi nasilje.

Krstaški ratovi i drugi verski sukobi su često potpaljivani pitanjem ko je pravi „mesija“ a ko ne. Osećanja mogu biti jaka povodom ove teme. Zato moramo razmotriti šta „mesija“ može ili ne može biti.

Mesije i sredstva

U globalnoj civilizaciji kao što je naša u kojoj se poigravalo sa duhovnim znanjem i slobodom zasigurno ima mesta za nekoga da razvije korisno i razumljivo znanje o duhu i njegovom odnosu sa svemirom. Pošto verifikovan duhovni fenomen izgleda dosledan od osobe do osobe i od vremena do vremena, verovatno je da su sve duhovne stvarnosti ukorenjene u doslednim zakonima i aksiomima, baš kao astronomija ili fizika. Ako bi neko otkrio i metodično izvukao te zakone i aksiome, on ili ona bi učinili veliku uslugu. Takva otkrića bi mogla da stvore potpuno novu nauku. Da li bi osoba koja bi to uradila bila „mesija“?

Obećanja o „mesiji“ dale su mnoge religije, i Maverik i Skrbničke. Reč „mesija“ je imala nekoliko značenja, od prosto „učitelja“ do „oslobodioca“. „Mesija“ može biti bilo ko od osobe koja razvije uspešnu nauku o duhu do nekoga ko je zaista sposoban da oslobodi ljudsku rasu. Kroz istoriju bilo je hiljade ljudi koji su tvrdili da su „mesija“ ili im je ta etiketa pripisana iako oni sami to nisu tvrdili. Takve mesijanske tvrdnje su uglavnom zasnovane na proročanstvima zabeleženim ranije u istoriji, kao što je budistička Mettaya legenda, proročanstvo „Drugog Dolaska“ iz Otkrovenja, apokaliptička učenja Zoroaster-a

ili Jevrejska proročanstva. Mnogo ljudi gleda na mesijanske tvrdnje sa skepticizmom; drugi postaju sledbenici lidera za koje veruju da su ispunjenje verskog proročanstva. Ovo dovodi do pitanja: da li je ikad bio ili da li će ikad biti originalnog mesije? Kako bi neko prepoznao tu osobu?

Bilo ko ko uspešno razvije funkcionalnu nauku o duhu bi očigledno imao legitimno pravo na titulu „mesije“ u smislu „učitelja“. Nema ničeg mističnog ili apokaliptičnog u ovome: osoba otkrije neke stvari i podeli ih sa drugima. Ako ovo učenje postane poznato i rezultira masovnim duhovnim spasenjem, onda ulazimo u oblast „oslobodioca“ ili „proricanog mesije“. Kako identificirati takvog oslobodioca kada postoje mnoga različita proročanstva koja se mogu tumačiti na dosta načina?

Odgovor je prost: Takozvani oslobodilac mora uspeti. Ta osoba mora da zaradi svoju titulu; ona nije bogom dana.

Ovo je užasno hladan pogled na to. On uklanja magiju i misticizam koje su normalno povezane sa mesijanskim proročanstvom. Obavezuje svaku osobu koja bi prihvatila titulu mesije da zaista donese mir i duhovno spasenje jer takvo proročanstvo neće biti ispunjeno osim ako neko ne učini da se desi. Ovo takođe obavezuje oslobodioca da u potpunosti prevaziđe zbunjujuće prepreke koje se deluju protiv ovih univerzalnih ciljeva. Ovo je jedan od najnezavidnijih zadataka koji bi osoba ikad mogla da poduzme. Mi samo treba da pogledamo prošle „oslobodioce“ da bi smo cenili dugački naporni put koji ta osoba mora da prođe. Do danas, niko nije uspeo ali je sigurno izazov vredan najboljeg talenta.

Leteći Bogovi iznad Amerike

Do vremena krstaških ratova velike drame su se desile na suprotnoj strani planete. Velike civilizacije su nastale i nestale na američkim kontinentima. Teško je izučavati istoriju drevnih američkih civilizacija jer su skoro svi originalni podaci iz tih civilizacija uništeni vekovima ranije. Kao rezultat, istoričari se svađaju oko najosnovnijih činjenica kao što su datumi. Na primer, civilizacija Maja (Mayan) je smeštena u vremena od pre 30,000 godina, 12,000 godina pa čak i samo 700 godina. Za ovu knjigu ja ću koristiti datume koje su prihvatili moderni istoričari i arheolozi.

Većina arheologa veruje da je prva bitna severnoamerička civilizacija bila „Olmec“ iz Meksika. Procenjuje se da je procvetala negde između 800 i 400 god. pne. Strašno malo je poznato o njima osim da su ostavili impresivne ruine koje uključuju velike piramide. Postojanje piramide je jak dokaz da je bilo interakcije između starog i novog sveta u godinama p.n.e. Veruje se da je Olmec civilizacija izrodila poznatu civilizaciju Maja koja je usledila. Kultura Maja se prostirala od Meksika do centralne Amerike i trajala je od 300. god. pne. do 900. god. nove ere. Kao i Olmec-i i Maje su volele da podižu piramide. Iznenađujuće je da su neke piramide Maja imale krečnjak kao i ranije piramide u Egiptu. Maje su takođe kopirale egipćane u mumificiranju tela i verovanju u fizički život nakon smrti. Prema istoričaru Raymond Cartier-u:

Druge analogije sa Egiptom su zanemarive kada se vidi umetnost Maja. Njihovi murali, freske i ukrasne vaze ukazuju na rasu ljudi sa izraženim semitskim (Mesopotamskim) obeležjima, uključeni u sve vrste aktivnosti: agrokultura, zidarstvo, pecanje, politika i religija. Egipat je ove stvari prikazivao okrutno verodostojno; ali grnčarija Maja podseća na onu Etrursku (drevna civilizacija Italije); njihovi bar-reljefi podsećaju na Indiju a njihove ogromne strme stepenice piramidalnih hramova su kao one u Angkor-u (u Kambodži, posvećeno Hindu božanstvu). Ukoliko svoje modele nisu videli napolju mora da su imali um konstruisan tako da su usvojili iste forme i umetničke izraze kao i sve druge velike drevne civilizacije Evrope i Azije. Da li je onda civilizacija ponikla na jednom određenom geografskom području i onda se proširila postepeno u svim pravcima kao šumski požar? Ili se pojavila spontano i pojedinačno na raznim mestima sveta? Jesu li

neke rase bili učitelji a druge učenici, ili su sve bile samouke? Izolovano seme ili roditeljski koren koji pušta ogranke u svim pravcima?

Slučajnosti su zaista ogromne da bi američke civilizacije ponikle nezavisno od društava Starog sveta. Jungovske teorije o „kolektivnoj nesvesnosti“ teško da mogu da zadovolje. Neverovatne sličnosti ukazuju da su američke civilizacije bile deo globalnog društva, čak iako drevni stanovnici Amerike nisu bili toga svesni. Identična situacija postoji i danas. U gradovima širom sveta nalazimo moderne oblakodere koji su potpuno isti bez obzira gde na planeti stoje: od Singapura preko Afrike do Amerike. Može biti prilično iznenađenje videti u udaljenoj afričkoj naciji visoki stakleni oblakoder koji je izgledom identičan onom u Čikagu. Okolna kultura, međutim, može biti radikalno drugačija u svakoj zemlji, pokazujući da neboder u Africi nije proizvod afričke kulture već nezavisnog globalnog uticaja. Sličan globalni uticaj je jasno postojao pre više od milenijuma kao što dokazuju sličnosti između drevnih Maja i Egipćana. Taj globalni uticaj je ustvari bilo Skrbničko društvo, jer čim pregledamo drevne zapise amerike srećemo još jednom naše prijatelje Skrbnike.

Skrbnike su drevni amerikanci obožavali kao čovekolike „bogove“ koji su došli sa drugih svetova. Kao i na istočnoj hemisferi, Skrbnici su se u Americi krili iza mitološkog plašta. Kao i u Egiptu i Mesopotamiji, sluge Skrbnika u Americi su bili sveštenici koji su posedovali pozamašnu političku moć zbog njihovog posebnog odnosa sa navodnim vanzemaljskim gospodarima čovečanstva. Stoga nije iznenađujuće da je Bratstvo postojalo u drevnoj Americi. Na primer, zmija je bila bitan verski simbol u zapadnoj hemisferi. Nekolicina istoričara navode dokaze o ranim masonskim verskim obredima u društvima pre Kolumba. Simbol Bratstva, „svastika“, je takođe bio čest, kako to profesor W. Norman Brown sa univerziteta u Pensilvaniji ističe na 27. strani svoje knjige, „*Svastika: Studija o tvrdnjama Nacista o njenom arijevskom poreklu*“:

Zanimljiv problem leži u prisustvu svastike u Americi pre Kolumbovog vremena. Česta je u severnoj, centralnoj i južnoj Americi i ima dosta različitih formi.

Američke civilizacije imale su sličnu istoriju kao one u Starom svetu. Bila je ispunjena ratovima, genocidima i poteškoćama. Gradovi i verski centri u Americi su nastajali i nestajali. Jedina stvar koja je ostala dosledna je građenje piramida. Toltec, civilizacija koja je nastala iz društva Maja, nastavila je tradiciju građenja piramida i sagradila prelepu Piramidu Sunca u Meksiku. Ova piramida je veća od Velike piramide Egipta po zapremini a preciznost sečenja kamena je ista.

Kada su Španci osvojili Ameriku u 16. veku oni su namerno uništili skoro sve što su mogli od drevnih američkih kultura osim zlata i dragocenih metala koji su prebačeni u Španiju. U to doba, Inkvizicija je bila na svom vrhuncu a Španija je bila njen zastupnik sa najviše entuzijazma. Drevni Amerikanci su smatrani paganima i tako su hrišćanski misionari započeli energičnu kampanju da unište sve zapise i artefakte u vezi sa američkim religijama.

Nažalost, ti zapisi su uključivali i neprocenljive istoriske i naučne tekstove. Efekat ovog razaranja je bio kao uništenje Aleksandrijske biblioteke ranije od strane hrišćana: stvorilo je potpuno „pomračenje“ što se tiče jednog dela drevne istorije čovečanstva. Ovo je ostavilo mnoga neodgovorena pitanja o Majama. Na primer, Maje su sazidale mnoge predivne verske centre i zatim ih napustili. Neki istoričari veruju da je napuštanje izvedeno iznenađeno i da njen uzrok ostaje misterija. Drugi zaključuju da je bilo postupno kako je društvo Maja propadalo. Maje su takođe poznate po tome što su upražnjavale žrtvovanje ljudi. Neki istoričari veruju da su žrtvovanja bila vanredni ritual; drugi misle da je broj žrtvovanih dostizao vrhunac genocida uzimajući 50,000 života godišnje. Gde leži istina? Jedna knjiga se pojavila koja se dojmima kao beleška verovanja drevnih Maja. Poznata je kao Popol Vuh („Council Book“/„Knjiga Saveta“). Popol Vuh nije originalno drevno delo.

Napisao ju je nepoznati predstavnik Maja prvi put u 16. veku. Kasnije je prevedena na španski od strane oca Francisco Ximenez-a iz reda dominikanaca. Njegov prevod je prvi put izdat u Beču 1857. godine i to je najranija očuvana verzija Popul Vuh-a.

Za Popol Vuh se kaže da je bila kolekcija verovanja i legendi Maja kako su ona prenošena usmeno sa kolena na koleno vekovima. Jasno je, međutim, da su mnoge hrišćanske ideje ubačene u delo ili od strane nepoznatog Maja autora ili oca Ximenez-a, ili od obojice. Takođe je očigledno da Popol Vuh sadrži mnoge priče čiste fikcije izmešane sa onim za šta je rečeno da je istinita priča o stvaranju čoveka. Bez obzira na to, nekoliko segmenata Popol Vuh-a su vredni razmatranja jer ponavljaju važne verske i istoriske teme koje smo videli na drugim mestima ali sa daleko većom sofisticiranošću nego što se nalazi u hrišćanskim zapisima.

Popol Vuh tvrdi da je čovečanstvo stvoreno da bude sluga „bogovima“. „Bogovi“ su citirani:

„Napravimo onog koji će nas paziti i izdržavati! Šta ćemo uraditi kako bi bili poštovani, da bi smo ostali zapamćeni na zemlji? Već smo probali sa našim prvim kreacijama, našim prvim stvorenjima; ali nismo mogli da ih nateramo da nas poštuju i obožavaju. Stoga, pokušajmo napraviti poslušne, cenjena bića koja će nas paziti i izdržavati.“

Prema Popol Vuh, „bogovi“ su napravili stvorenja poznata kao „figure od drveta“ pre no što su stvorili Homo sapiensa. „Da izgleda i govori kao čovek, ova čudna stvorenja od drveta su postojala i razmnožavala se; imali su kćeri, imali su sinove...“

Oni su bili, međutim, neadekvatne sluge za „bogove“. Da objasni zašto, Popol Vuh izražava sofisticiranu duhovnu istinu koje nema u hrišćanstvu ali koja se može naći u ranijim mesopotamskim zapisima. „Figure od drveta“ nisu imale dušu i lutale su na sve četiri „bezciljno“. Drugim rečima, bez duša da ožive tela, „bogovi“ su uvideli da su stvorili živa stvorenja koja mogu biološki da se reprodukuju ali kojima je nedostajala inteligencija kako bi imala ciljeve ili smer.

„Bogovi“ su uništili svoje „figure od drveta“ i održali duge sastanke kako bi odredili oblik i sastav njihovog novog pokušaja. „Bogovi“ su konačno proizveli stvorenja za koja mogu da se vežu duhovna bića. To novo i unapređeno stvorenje je bio Homo sapiens.²¹

Stvaranje Homo sapiensa nije zaustavilo glavobolje Skrbnika. Po Popol Vuh-u, prvi Homo sapiensi su bili suviše inteligentni i imali su previše sposobnosti!

„Njihov prvi Homo sapiens bi obdaren inteligencijom; progledaše i videše daleko, oni uspeše da gledaju, oni uspeše u saznanju svega što bi na svetu. Kada su gledali odmah bi videli sve oko njih, i oni razmišljaše o svodu nebeskom i o okruglom licu zemlje.

Ali Kreator i Tvorac sa nezadovoljstvom naču ovo. „Nije dobro da naša stvorenja, naša dela kažu; oni znaju sve, veliko i malo,“ rekoše oni.“

Nešto je moralo da se učini. Ljudima je morao da bude smanjen nivo inteligencije. Čovečanstvo je moralo da bude načinjeno glupljim:

„Šta da činimo sa njima sada? Neka njihov vid dopire samo do onoga što je blizu; neka vide samo mali deo lica zemlje! Nije dobro to što kažu.

Možda, nisu li oni po prirodi prosta stvorenja našeg truda? Moraju li oni isto biti bogovi?“

²¹ Prema sumerskim tekstovima Homo sapiens je podsećao na tela Skrbnika. Ovo može objasniti zašto su „bogovi“ Popol Vuh-a bili uspešni sa Homo sapiensom, ali ne sa drugim tipovima tela: duhovna bića su bila voljnija da nasele tela koja su ličila onima koja su već oživljavala.

Popol Vuh zatim simbolima govori šta su Skrbnici uradili ranom Homo sapiensu kako bi mu umanjili inteligenciju i intelektualne poglede:

„Zatim Srce Neba dunu maglu u njihove oči, što zamagli njihov vid kao kada se dune u ogledalo. Njihove oči behu pokrivena i oni mogaše da vide samo ono što bi blizu, samo im je to bilo bistro.

Na ovaj način umnost i svo znanje četvorice ljudi (prvi Homo sapiensi) ... beše uništeno.“

Gornji pasus ima eho biblijske priče o Adamu i Evi u kojoj su „vatreni mačevi“ stavljeni da čuvaju od ljudi važna znanja. Takođe nagoveštava Skrbničku nameru da ljudska bića nikad ne treba da saznaju o svetu izvan očiglednog i površnog.

Popol Vuh sadrži još jedan element vredan pomena jer se osvrće na temu „mešanja jezika“ kao u biblijskoj priči o vavilonskoj kuli. Popol Vuh naglašava da su razni „bogovi“ govorili različite jezike koje su plemena Maja bila obavezna da usvoje kadgod bi pali pod vlast novog „boga“. Čak i u Novom svetu ljudi su bili podeljeni na različite lingvističke grupe od strane Skrbničkih „bogova“.

Do vremena kada su se Španci prvi put iskricali na tle Amerike, u kasnom 15. veku, Skrbnički „bogovi“ nisu više bili već vekovima direktno uočljivi u ljudskim aferama. Iako je nastavljeno viđanje NLO-a širom sveta ljudi ih više nisu gledali kao vozila „bogova“. Skrbnička rasa se pritajila što je učinilo da izgleda kao da su napustili zemlju i vratili se kući. Nažalost, oni su ostali kao što ćemo i videti u sledećem poglavlju.

Crna Smrt

Centralizacija Papske moći je kulminirala za vreme pape Inoćentija IV (1243-1254). Inoćentije IV je pokušao da papstvo pretvori u svetski najviši politički autoritet proglašavanjem pape za „vikara (zemaljskog predstavnika) Tvorca kojem je svako ljudsko stvorenje podređeno“. Za vreme Inoćentija IV Inkvizicija je proglašena zvaničnom institucijom rimske katoličke crkve.

Uprkos Inkviziciji, Evropa se u 13. veku počela oporavljati od ekonomskog i socijalnog prekida izazvanog krstaškim ratovima. Znaci evropske renesanse su bili vidljivi u proširivanju intelektualnih i umetničkih horizonata. Trgovina sa drugim delovima sveta je obogatila život Evrope. Evropa je ulazila u period u kojem su kavaljerstvo, muzika, umetnost i duhovne vrednosti igrale ogromnu ulogu. Ovaj napredak jedva da je sto godina trajao kada ga je iznenada privremeno zaustavio katastrofalni događaj. Taj događaj je bila bubonska kuga, takođe poznata i kao Crna Smrt. Crna Smrt je nastala u Aziji i uskoro se proširila na Evropu gde je ubila preko 25 miliona ljudi (otprilike jednu trećinu populacije Evrope) za manje od četiri godine. Neki istoričari navode i 35 do 40 miliona žrtava ili oko pola svih Evropljana.

Epidemija se prvo proširila kroz Evropu između 1347 i 1350. Bubonska kuga se javljala svakih deset do dvadeset godina odnoseći svaki put više života sve do 1700-tih godina. Iako je teško izračunati konačan broj žrtava tokom tih 400 godina, veruje se da je preko 100 miliona ljudi umrlo od kuge.

Veruje se da su dva tipa kuge izazvale Crnu Smrt. Prvi i češći tip je „bubonski“. Bubonski oblik kuge je okarakterisan oticanjem limfnih čvorova; otekline se zovu „buboe“. Buboe prati povraćanje, temperatura i smrt u roku od nekoliko dana ako se bolest ne leči. Ovaj oblik kuge nije prenosiv između ljudi: zahteva aktivnog nosioca kao što je buva. Iz ovog razloga mnogi istoričari veruju da su glodari zaraženi buvama izazvali bubonsku kugu. Zna se da glodari i danas nose zarazu. Nekoliko zapisa između 1347 i kasnih 1600-tih govore o najezdi glodara pred izbijanje Crne Smrti, što daje validnost teoriji o glodarima.

Drugi oblik kuge koji je doprineo Crnoj Smrti je visoko zarazan tip poznat kao „plućna“ kuga. Karakteristike su joj drhtavica, ubrzano disanje i iskašljavanje krvi. Temperatura tela je povišena i smrt usledi nakon tri do četiri dana pošto se uhvati. Ovaj drugi tip kuge je skoro uvek fatalan i najbolje se prenosi po hladnom vremenu i u slaboj provetrenosti. Neki doktori danas veruju da je ovaj drugi oblik, „plućna“ kuga, bila uzročnik većine žrtava Crne Smrti, zbog prenaseljenosti i loših higijenskih uslova koji su vladali u Evropi.

Mi bi smo normalno zavrteli glavom na ovaj tragični period ljudske istorije i bili zahvalni što je moderna medicina razvila lekove za ove vrste opakih zaraza. Međutim, zabrinjavajuće enigme o Crnoj Smrti još postoje. Mnoga izbijanja su se desila tokom toplog vremena u slabo naseljenim oblastima. Nisu sva izbijanja bubonske kuge bila prethodno ispraćena najezdom glodara; u stvari, samo retki slučajevi su bili povezani sa povećanom najezdom štetočina. Najveća zagonetka o Crnoj Smrti je kako je izbijala u izolovanim ljudskim naseobinama koje nisu imale kontakta sa predašnje zaraženim oblastima. Epidemije su takođe imale tendenciju da iznenada prestanu. Da bi rešio ove zagonetke istoričar bi normalno pogledao šta su ljudi zabeležili u godinama kuge. Kada to učini on se susreće sa pričama toliko neverovatnim da će ih sigurno odbaciti kao da su fantazije i sujeverja uplašenog uma. Ogroman broj ljudi širom Evrope i drugim oblastima pogođenim kugom u svetu su prijavljivali da su izbijanja kuge izazvana smrdljivom „maglom“. Te magle su se često pojavljivale nakon neobičnih svetala na nebu. Istoričar ubrzo otkriva da su „magle“ i svetla prijavljivana češće i na mnogo više lokacija nego najezde glodara. Godine kuge su ustvari bile period velike NLO aktivnosti. Šta su onda bile te misteriozne magle?

Postoji još jedan veoma važan način kako se bakterije kuge mogu preneti: putem hemiskog oružja. Amerika i Sovjetski savez danas imaju zalihe biološkog oružja koja sadrže bubonsku kugu i druge epidemske zaraze. Bakterije se održavaju živim u kanisterima koji izbacuju zaraze u vazduh u gustim, često vidljivim, oblacima. Svako ko udiše maglu će udahnuti zarazu. Danas ima dovoljno tih bioloških oružja da se zбриše dobar deo čovečanstva. Navodi o sličnim maglama koje izazivaju zarazu iz godina kuge snažno ukazuju da je Crna Smrt izazvana hemiskim ratom. Hajde da pogledamo te neverovatne beleške koje su dovele do tog zaključka.

Prvo izbijanje kuge u Evropi se desilo neobične serije događaja. Između 1298 i 1314, sedam velikih „kometa“ je viđeno iznad Evrope; jedna je bila od „crnila strahopoštovanja“. Jednu godinu pre prvog izbijanja epidemije u Evropi, „kolona vatre“ je prijavljena iznad papine²² palate u Avinjonu u Francuskoj. Ranije te godine, „vatrena lopta“ je primećena iznad Pariza; navodno je ostala vidljiva posmatračima neko vreme. Narodima Evrope ova viđenja su predstavljala predskazanja kuge koja je potom usledila.

Istina je da su neke prijavljene „komete“ bile verovatno samo to: komete. Neke su mogle biti mali meteori ili vatrena lopte (veliki zapaljeni meteori). Vekovima ranije ljudi su bili uopšteno mnogo više sujeverni nego što su danas i tako su prirodni meteori i slični prozaični fenomeni često prijavljivani kao vesnici kasnijih katastrofa iako nije bilo nikakve povezanosti između njih u stvarnom životu. Sa druge strane bitno je naglasiti da je svaki neobičan objekat na nebu zvan „kometa“. Dobar primer je nađen u bestseleru izdatom 1557. godine: Hronika dobročinitelja i upozorenja... od Conrad Lycosthenes-a. Na 494. strani njegove knjige čitamo o „kometi“ viđenoj 1479. godine:

„Kometa je viđena u Arabiji u obliku zašiljenog drvenog kolca...“ Prateća ilustracija, koja je zasnovana na opisu očevidaca, pokazuje ono što jasno izgleda kao prednji deo rakete među oblacima. Objekat izlazi da je ima mnogo prozora. Danas bi taj objekat zvali NLO, ne kometa. Ovo nas navodi da se zapitamo koliko je drugih drevnih „kometa“ bilo slično raketama. Kada se susretnemo sa starom prijavom komete mi ne znamo sa sigurnošću sa čime imamo posla ukoliko ne postoji detaljniji opis. Prijava iznenadnog povećanja

²² Ovo je bio drugi, nepriznati papa koji je titulu dobio zbog šizme unutar katoličke crkve.

„kometa“ ili sličnih nebeskih fenomena može zapravo da označava povećanje NLO aktivnosti.

Veza između neobičnih vazdušnih fenomena i Crne Smrti je uspostavljena trenutno tokom prvog izbijanja kuge u Aziji. Kako nam jedan istoričar govori:

„Prve prijave su došle sa istoka. Bile su zbrkane, preuveličane, zastrašujuće kao što prijave iz tog dela sveta često jesu: opisi oluja i zemljotresa: o meteorima i kometama koje prate otrovni gasovi koji ubijaju drveće i plodnost zemljišta...“

Gornji pasus ukazuje da su strani leteći objekti radili više od samog širenja zaraze: oni su takođe prskali hemiskim i biološkim biljnim otrovima. Pasus podseća na drevne mesopotamske tablice koje opisuju uništavanje prirode od strane Skrbničkih „bogova“.

Veza između nebeskih fenomena i kuge je počela vekovima pre Crne Smrti. Videli smo primere u našim ranijim diskusijama o Justinijanovoj kugi. Iz drugog izvora čitamo o velikoj kugi koja je navodno izbila 1117 godine – skoro 250 godina pre Crne Smrti. Njoj su takođe predhodili neobični nebeski fenomeni: „U januaru 1117. godine kometa je proletela kao vatrena armija od severa prema Orijentu, mesec je bio krvavo crven tokom pomračenja, godinu dana kasnije svetlo se pojavilo sjajnije od sunca. Za ovim je došla velika hladnoća, glad i kuga od koje je trećina čovečanstva nestala.“²³

Kada je srednjevekovna Crna Smrt počela, pomena vredni nebeski fenomeni su nastavili da prate epidemiju. Prijave mnogih ovih fenomena je skupio Johannes Nohl i izdao u svojoj knjizi, Crna Smrt, Hronika kuge (1926). Prema g-dinu Nohl-u najmanje 26 „kometa“ je prijavljeno između 1500 i 1543. Petnest ili šesnest je viđeno između 1556 i 1597. Godine 1618, osam ili devet. Nohl naglašava konekciju, koju su ljudi uvideli, između „kometa“ i pratećih epidemija:

Godine 1606 viđena je kometa posle koje je kuga prošla svetom. 1582. godine kometa je donela tako nasilnu kugu u Majo, Prague, Thuringia, Netherland i druga mesta, da je u Thuringia odnela 37,000 a u Netherland 46,415 žrtava.“

Iz Beča dobijamo sledeći opis događaja koji se desio 1568. Ovde vidimo vezu između izbijanja kuge i objekta opisanog na način neverovatno sličan modernoj cigari ili NLO oblika zraka:

„Kada su po danu i na mesečini viđeni, prelepa duga i vatreni zrak kako lebde iznad crkve Sv. Stefanije, pratile su ih strašne epidemije u Austriji, Švabiji, Augsburgu, Wuertembergu, Nirmbergu i drugim mestima, odnoseći ljudska bića i stoku.“

Viđenja neobičnih vazdušnih fenomena se uglavnom dešavalo nekoliko minuta do godinu dana pre izbijanja kuge. Tamo gde je postojala praznina između takvog viđenja i dolaska kuge, drugi fenomen je ponekad prijavljivao: pojavljivanje zastrašujućih čovekolikih figura obučenih u crno. Te figure su često viđane na obodima grada ili sela i njihovo prisustvo je signaliziralo trenutno izbijanje epidemije. Zapis iz 1682. godine govori o jednoj takvoj poseti vek ranije:

„U Brandenburg su se 1559 pojavili strašni ljudi, od kojih je prvo 15 a zatim 12 viđeno. Imali su male glave, zastrašujućeg lica, i duge kose kojima su kosili ječam, tako da se zvuk čuo nadaleko, ali ječam nije padao. Kada je dosta ljudi trčeći došlo da ih vidi, oni bi produžili dalje.“

Poseta čudnih ljudi u poljima ječma je praćena trenutnim izbijanjem kuge u Brandenburg.

²³ Ja nisam našao da se ova kuga pominje u bilo kojoj drugoj istoriskoj knjizi Možda je bila lokalna kuga koja nije ubila trećinu čovečanstva, već trećinu pogođene populacije.

Ovaj incident otvara intrigantna pitanja: ko su bile misteriozne figure? Šta su bili dugi nalik kosi instrumenti koje su držali i koji su proizvodili glasan šišteći zvuk? Izgleda da su „kose“ mogle biti dugački instrumenti dizajnirani da špricaju otrov ili gas pun bakcila. Ovo bi značilo da su ljudi pogrešno protumačili kretanje „kose“ kao pokušaj košenja već je taj pokret bio čin prskanja aerosola po gradu. Slični ljudi u crnom su prijavljeni u Mađarskoj:

„... leta Gospodnjeg 1571. u planinskim gradovima Mađarske kod Schuelersberg-a pojavilo se tako puno crnih jahača da su ljudi pomislili kako Turci kreću u pljačku, ali iznenada opet nestadoše i potom besneća kuga izbi u susedstvu.“ Strani ljudi obučeni u crno, „demoni“ i druge zastrašujuće figure su viđane u drugim evropskim zajednicama. Stvorenja su često viđana kako nose duge „metle“, „kose“ ili „mačeve“ kojima su „čistili“ ili „kucali na“ vrata domova. Stanovnici tih kuća bi kasnije obolevli od kuge. Iz ovih prijava su ljudi stvorili popularnu sliku „Smrti“ kao kostura ili demona sa kosom u ruci. Kosa je postala simbol kojom Smrt pokosi ljude kao klasje. Gledajući u ovu sliku smrti mi u stvari zurimo u lice NLO-a.

Od svih fenomena povezanih sa Crnom Smrcu, najučestaliji od svih su čudne, otrovne „magle“. Isparenja su često primećivana i kada drugi fenomeni nisu. G-din Nohl ukazuje da su vlažne otrovne magle bile „dešavanja koja su predhodila epidemiji kroz celo njeno kretanje“. Veliki broj doktora toga doba je uzimalo zdravo za gotovo da su čudne magle izazivale kugu. Ova veza je, kako nam govori Nohl, uspostavljena na samom početku Crne Smrti:

„Poreklo kuge leži u Kini, tamo je kako kažu počela da besni 1333. godine, posle odvratne magle koja je imala strašan smrad i inficirala vazduh.“

Drugi događaj naglašava da se kuga nije prenosila sa osobe na osobu nego se dobijala udisanjem smrdljivog vazduha:

„Tokom cele 1382. godine nije bilo vetra, zbog čega je vazduh postao ustajao, i izbila je epidemija ali se kuga nije prenosila sa jednog čoveka na drugog već su je svi koji su umrli dobili direktno iz vazduha.“

Prijave o smrtonosnim „otrovnim maglama“ su dolazile iz svih kugom pogođenih delova sveta:

„Praška hronika opisuje epidemije u Kini, Indiji i Persiji; a fiorentinski istoričar Matteo Villani, koji je nastavio rad svoga brata Giovanni-ja, pošto je umro od kuge u Florenci, prenosi podatke o zemljotresima i zagađenim maglama od putnika iz Azije;...”

Isti istoričar nastavlja:

„Sličan incident zemljotresa i otrovne magle je prijavljen sa Kipra i verovalo se da je vetar bio toliko otrovan da je ubijao ljude.“

On dodaje:

„Nemački izvori govore o teškoj, kao buđ smrdljivoj izmaglici koja napreduje sa istoka i širi se Italijom.“

Autor izjavljuje da u drugim državama:

„... ljudi su bili ubeđeni da se mogu zaraziti od smrada ili su mogli, kako je ponekad opisivano, videti kugu kako dolazi ulicom kao bleđa magla.“

On zaključuje, prilično dramatično:

„Sama zemlja je izgledala kao da je u stanju grčenja, tresla se i pljuvala, izbacujući napred jake otrovne vetrove koji su uništavali životinje i bilje i donosili rojeve insekata da dovrše uništenje.“ Slična dešavanja su opisali i drugi pisci. Žurnal iz 1680. godine prijavljuje ovaj čudan incident:

„Između Eisenberg-a i Dornberg-a viđeno je tridest odara (postolje za mrtvački sanduk), svi prekriveni crnom tkaninom, u sred bela dana i među njima na odru crni čovek sa belim krstom stajaše. Kada su oni nestali, velika vrućina je počela da su je ljudi u tom mestu jedva podnosili. Ali kada je sunce zašlo osetili su sladak miris kao da su u ružičnjaku. Zatim je epidemija naišla u mnogim mestima Thuringia.“

Južnije, u Beču:

„... okrivljene su zlog mirisa magle, kao indikatori Kuge, a ovih je, zaista, nekoliko primećeno prošle jeseni.“

Direktno iz kugom poharanog grada, Eisleben-a, dolazi nam ovaj zabavan i možda preuveličan novinski članak izdat 1. septembra 1682. godine:

„Na groblju u Eisleben-u tokom noći zabeležen je sledeći incident: Kada su tokom noći grobari vredno kopali rake, jer je nekim danima umiralo između 80 i 90, iznenada su primetili da je crkva, a naročito propovedaonica, obasjana jarkom svetlošću. Ali na njihovom putu do tamo crna, gusta magla spustila se na groblje da su jedva videli jedan drugog i to su smatrali lošim znakom. Zbog toga danju i noću grozni zli duhovi su viđani kako plaše ljude, goblina koji im se cere ali i dosta belih duhova ...“

Isti novinski članak kasnije dodaje:

„Kada je magistar Hardte izdahnuo u agoniji viđen je plavi dim kako izlazi iz njegovog grla, i to u prisustvu dekana; isto je primećeno i u drugim smrtnim slučajevima. Na isti način, plavi dim je primećen kako se diže iz potkrovlja kuća u kojima su svi stanari preminuli. U crkvi svetog Petra plavi dim je uočen visoko blizu plafona; zbog toga je crkva izbegavana, pogotovu kako je sve više parohana umiralo.“

„Magle“ ili otrovi kuge su bili dovoljno gusti da se pomešaju sa normalnom vlagom vazduha i postanu deo jutarnje rose. Ljudi su upozoravani da preduzmu sledeće mere opreza: Ako novo ispečen hleb prenoći i ujutru bude buđav, žuto-zelene boje i nejestiv, i kada se da živini i psima da ga jedu a oni crknu ili ako živina pije jutarnju rosu i zbog toga uquine, onda je otrov kuge blizu.“

Kao što je primećeno ranije, smrtonosne „izmaglice“ su bile direktno povezane sa jarkim pokretnim svetlima na nebu. Prijavljeni su i drugi izvori smrada. Na primer, Forestus Alcmarianos je pisao o monstruoznom „kitu“ koji je bio:

„28 ella (105 stopa) dugačak i 14 ella (33 stope) širok, dolazeći iz zapadnih mora bio izbačen na obalu Egemont-a visokim talasima i nije mogao da se vrati u dubine; izazvao je tako strašan smrad vazduha da je ubrzo zatim izbila epidemija u Egemont-u i okolini,“

Šteta je što g-din Alcmarianos nije ostavio detaljniji opis smrtonosnog kita jer je mogao biti letelica slična modernom NLO-u koje su viđene kako ulaze i izlaze iz vodenih masa. Sa druge strane Alcmarianos-ov kit je mogao biti baš to: mrtvi truleći kit koji je izbačen na obalu baš pred izbijanje kuge.

Vrlo je bitno da su smrdljive izmaglice i loš vazduh bili okrivljavani za mnoge druge epidemije u istoriji. Tokom kuge u drevnom Rimu, poznati lekar Hipokrat (oko 460-337 pne.) izjavio je da je bolest izazvana poremećajima u telu zbog promena u atmosferi. Da bi ovo lečio Hipokrat je naredio ljudima da prave velike javne lomače. On je verovao da će velike vatre popraviti vazduh. Hipokratov savet je upražnjavao vekovima kasnije od

lekara tokom srednjevekovne kuge. Moderni doktori se ne osvrću mnogo na Hipokrata povodom ove stvari zbog uverenja da je Hipokrat bio nezalica što se tiče pravih izazivača kuge. U stvarnosti, velike lomače na otvorenom su bile jedina zamisliva odbrana od kuge ako je ona zaista izazvana bakterijama u spreju. Vakcine protiv kuge još nisu bile izmišljene tako da je ljudima jedina nada bila da spale smrtonosne „magle“ vatrom. Hipokrat i oni koji su pratili njegov savet možda su zaista i spasili neke živote.

Važno je da bubonska i plućna kuga nisu bile jedine infektivne bolesti u istoriji koje su se širile čudnim smrtonosnim maglama. Smrtna zaraza, kolera, je bila druga:

„Kada je kolera izbila na brodu Britannia, Njenog Veličanstva, u Crnom moru 1854. godine, nekoliko oficira i ljudi je potvrdilo da je trenutno pre izbijanja, zanimljiva crna magla naišla sa mora i prekrila brod. Brod nije ni u potpunosti napustio maglu kada je prvi slučaj bolesti objavljen.“

Plave magle su takođe prijavljene u vezi sa izbijanjima kolere 1832. i 1848-1849 u Engleskoj.

Kao što je pomenuto ranije, kuge su imale veliku versku važnost. U Bibliji, za kuge je rečeno da su bile Jehovine metode za kažnjavanje ljudskog zla. „Predskazanja“ koja su bila pre izbijanja Crne Smrti slična mnogim „predskazanjima“ prijavljenim u Bibliji: smetnje u atmosferi, oluje, neobične najezde insekata, nebeski fenomeni.

Dodatno, bubonski oblik kuge je bio veoma sličan, ako ne identičan, nekim kaznama nanetim od „Boga“ iz Starog zaveta:

Tada oteža ruka Gospodnja Azoćanima, i
moraše ih i udaraše ih šuljevima u Azotu i
međama njegovim.

I KNJIGA SAMUILOVA 5:6

..., bi ruka Gospodnja na gradu s mukom
vrlo velikom, i stade biti građane od maloga
do velikoga, i dođoše na njih tajni šuljevi.

I KNJIGA SAMUILOVA 5:9

... Jer bejaše smrtni strah po celome gradu,
i vrlo teška beše ruka Gospodnja onde. Jer
ljudi koji ostajahu živi bolovahu od šuljeva
tako da se vika u gradu podizala do neba.

I KNJIGA SAMUILOVA 5:11-12

Religiozni aspekt srednjevekovne Crne Smrti bio je uvećan prijavama o gromoglasnim zvukovima koji su povezani izbijanjima kuge. Zvukovi su bili slični onima opisanim u Bibliji, pratili su pojavljivanja Jehove. Interesantno je da su oni zajednički nekim NLO viđenjima:

Tokom kuge u Italiji 1565, grmljavina se čula dan i noć, kao u ratu, zajedno sa žagorom i bukom koja dolazi od mnogobrojne vojske. U mnogim mestima u Nemačkoj čuo se zvuk kao da mrtvačka kola prolaze ulicama...

Slični zvukovi su pratili čudne vazdušne fenomene povezane sa kugom u Engleskoj. Objekat opisan u sledećem citatu ostao je vidljiv preko nedelju dana i ostalja utisak da je prava kometa ili planeta (kao što je Venera); međutim, neki drugi objekti mogu biti obeleženi samo kao „neidentifikovani“. Istoričar Walter George Bell zabeležio je sledeće:

„U mračnim decembarskim noćima 1664. godine građani Londona su se okupili da gledaju novu sjajnu zvezdu. Kralj Čarls II i njegova kraljica gledali su sa prozora Whitehall-a. Na istoku je izašla, ne postižući veliku visinu, i zašla za jugozapadnim horizontom između 2 i 3 ujutru. Za nedelju ili dve je nestala, onda je stiglo pismo iz Beča potvrđujući viđenje brilijantne komete i „u vazduhu pojavu Kovčega, koji je uznemirio misli ljudima“. Erfurt je uz to video i drugo grozno ukazanje, slušaoci su čuli buke u vazduhu, zvukove topova i musketa. Prijava je glasila, jedne noći u februaru, stotine osoba je gledalo plamenove oko sat vremena, koji kao da su bacani od Whitehall-a do Sv. James-a i opet nazad do Whitehall-a gde su zatim nestali.

U martu pojavila se na nebesima svetlija kometa vidljiva od dva sata posle ponoći pa sve do jutra. Sa takvim predskazanjima budućnosti Velika Kuga Londona je počela.“

Ostala manje česta „predskazanja“ su takođe prijavljena u vezi sa Crnom Smrcu. Neki od tih fenomena su očito bile izmišljotine. Bitno je da te izmišljotine nisu bile proširene i retko su bile prijavljivane van zajednica iz kojih su potekle.

Svi ovi citati pružaju dokaze da je NLO (tj. Skrbničko društvo) bombardovalo ljudsku rasu smrtonosnim bolestima. Ovaj dokaz je naročito intrigantan kada razmotrimo tvrdnje koje su dali savremeni od NLO-a kontaktirani ljudi, koji kažu da oni prenose poruku čovečanstvu od NLO društva. Neki od njih tvrde da je NLO tu da pomogne čovečanstvu i da će NLO ukloniti bolesti na zemlji. NLO civilizacija navodno nema bolesti. Ako je Skrbnička civilizacija zaista tako zdrava možda je to zato što sebe ne bombarduje bakterijskim oružjem. Ako su NLO iskreno nameravali da donesu zdravlje ljudskoj rasi, možda su samo trebali da prestanu sa prskanjem infektivnih bioloških agenata u vazduh.

Crna Smrt ne samo što je odnela velike žrtve već je izazvala duboke psihološke i socijalne rane. Ljudi u prošlosti su bili ubeđeni da su epidemije bile Božije kazne za greh i to je izazvalo duboko samoposmatranje. Bilo je prirodno da ljudi optužuju same sebe i svoje susede za nastranost i da se pitaju šta su učinili da „zasluže“ svoju kaznu. Žrtvama je retko padalo na pamet da kuge, čak iako su bile namerne, nemaju ništa sa pokušajima da se ljudska bića učine virtuoznija. Na kraju, socijalni i psihološki efekti kuge stvorili su suprotan rezultat. Očaj proizveden masovnim umiranjem doprineo je rasprostranjenom etičkom propadanju. U okruženju koje umire ljudi više neće mariti jesu li njihove akcije ispravne ili pogrešne; ionako će umreti. U strašnoj klimi srednjevekovne kuge, duhovne vrednosti su primetno opale a mentalna neuračunljivost izrazito porasla. Isti rezultati se mogu posmatrati tokom rata. Iako Biblija i druga religijska dela propovedaju da su kuge i ratovi stvoreni od „Boga“ da bi učinili ljude virtuoznijima i duhovno naprednijima, efekat je uvek suprotan.

Kataklizmička priroda Crne Smrti je bacila u senku drugo katastrofalno dešavanje za vreme godina kuge: obnovljeni pokušaj hrišćana da istrebe Jevreje. Kružile su lažne optužbe da Jevreji izazivaju kugu trovanjem izvora. Ove glasine zakuvale su ogromnu mržnju prema Jevrejima unutar onih hrišćanskih zajednica koje su bile pogođene epidemijom. Mnogi hrišćani su učestvovali u genocidima koji su odneli isto mnogo života, ako ne i više, kao pokolj Jevreja od nacista u 20. veku. Prema Collier-ovoj Enciklopediji:

„Ta zemlja (Nemačka) ... je bila poprište brutalnih masakara koji su periodično išli sa kraja na kraj zemlje. Ovi su kulminirali u vreme grozne kuge 1348-49, poznate kao Crna Smrt. Možda su zbog njihovog medicinskog znanja i higijenskog načina života bili nešto manje pogođeni od drugih, Jevreji su bili bezrazumno optuženi da namerno šire kugu, i stotine jevrejskih zajednica, malih i velikih, su zbrisane ili svedene na beznačajnu cifru. Posle ovoga samo su raštrkani delovi ostali u zemlji, uglavnom u nevažnim lordovijama koje su ih štitile i čak ohrabrivale zbog finansijskih prednosti koje su donosili. Samo nekolicina jevrejskih zajednica u Nemačkoj, kao što su u Frankfurtu na Majni i u Wormu, uspele da održene nenarušeno postojanje od srednjevekovnog doba nadalje.“

Genocidi su često bili vršeni od strane nemačkih trgovinski esnafa koji su isključivali Jevreje iz članstva. Mnogi od tih esnafa su bili odseci drevnih esnafa Bratstva. U stvari, vođe organizacija Bratstva i evropskih esnafa u 14. veku su uglavnom bili članovi drugih organizacija Bratstva. Ovde je opet bio primer u kojem je iskvarena mreža Bratstva bila bitan doprinosilac, ako ne i glavni izvor, velikog istoriskog genocida.

Nemačka nije bila jedina nacija koja istrebljivala Jevreje. Isto se desilo u Španiji. Godine 1391. masakar nad jevrejima je sproveden velikim delom španskog poluostrva.

Iako su uplašeni hrišćani obezbeđivali ljudstvo za ove užasne genocide, njihovi činovi nisu uvek bili podržavani od papstva. Klement VI, koji je bio papa od 1342. do 1352., je odmah pokušao da Jevreje spasi masakra. On je izdao dve papske bule koje objavljuju da su Jevreji nevini od optužbi protiv njih. Bule su pozivale hrišćane da prestanu sa proganjanjima. Klement VI nije uspeo u potpunosti, jer su se do tada mnogi tajni trgovinski esnafi ujedinili u frakciju koja je bila protiv papskih aktivnosti. On takođe nije raspustio inkviziciju a, ona je učinila mnogo da se stvori uopštena tlačiteljska društvena klima u kojoj su takvi masakri mogli da se dese.

Kombinacija kuge, inkvizicije i genocida stvorila je sve elemente potrebne da se ispuni apokaliptičko proročanstvo. Katolička crkva je bila na rubu kolapsa zahvaljujući smrti mnogih sveštenika od kuge i zbog gubitka vere u crkvu koje je izazvano njenom nemogućnošću da okonča „Božiju bolest“. Veliki broj ljudi je proglašavao da je „Kraj dana“ blizu. Tačno prema proročanstvu, iz ovog komešanja pojavio se novi „vesnik od Boga“ sa obećanjem o neizbežnoj Utopiji. Učenja ovih novih mesija su imala efekat naelektrisanja na besne Evropljane i dovela su do događaja od velike važnosti: Protestantske reforme.

Luter i Ruža

U 14. veku, religija Evrope koju danas znamo kao Nemačku sastojala se od brojnih nezavisnih prinčevina i gradova-država. Do tada je nekoliko tih prinčevina izronilo kao primarni centri aktivnosti Bratstva u Evropi, sa većinom tih aktivnosti koncentrisanih u centralnoj nemačkoj državi Hesse. U Nemačkoj i drugde, Bratstvo i neki njegovi najnapredniji učenici su postali poznati po latinskom imenu „Illuminati“, što znači „iluminirani (prosvetljeni)“.²⁴

Jedna od najvažnijih filijala Illuminata u Nemačkoj je bila organizacija Rosikrucijanaca. Rosikrucijanizam je prvi put predstavljen u Nemačkoj od cara Charlemagne-a u ranom devetom veku nove ere. Nemačka prva zvanična Rosikrucijanska Loža je uspostavljena u gradu Worms-u u nemačkoj pokrajini Hesse 1100. godine. Rosikrucijanci su stekli slavu svojom posvećenošću alhemiji, složenim mističkim simbolima i tajnim stepenima inicijacije. Veze između Illuminata i ranih Rosikrucijanaca bile su izrazito intimne i napredovanje kroz Rosikrucijanske stepene je često rezultiralo primanjem u Illuminate.

²⁴ Ove Illuminate ne treba pomešati sa drugim Illuminatima, osnovanim u Bavariji u 18. veku od Adam Weishaupt-a. Pravi Illuminati i Weishaupt-ovi Illuminati su dve različite organizacije. O Weishaupt-ovim bavorskim Illuminatima će se ukratko diskutovati u nadolazećem poglavlju.

Jedan broj Rosikrucijanskih istorija greškom tvrdi da Rosikrucijanci nisu počeli sa svojim postojanjem sve do 1614 – godina u kojoj su nemački Rosikrucijanci izdali dramatičan pamflet u Hesse-u objavljujući svoju prisutnost i pozivajući ljude da im se pridruže. Razlog zbog kojeg se ova greška često pravi, i zašto je bilo teško pratiti njegovo trajno postojanje je polisa, koju je Red usvojio, o upuštanju u cikluse od 108 godina „aktivnosti“ i „pasivnosti“. Po tom pravilu, svaka glavna filijala Rosikrucijanskog reda je bila obavezna da utvrdi zvaničan datum osnivanja. Od tog datuma, prvi period bio bi vreme „otvorene“ aktivnosti tokom kojeg bi postojanje filijale bilo obznanjeno javnosti i filijala bi otvoreno regrutovala nove članove. Sledeći period bi se sastojao od skrivene, tihe aktivnosti u kojem ne bi bilo publiciteta i niko izvan kruga najbliže porodice člana ne bi bio primljen u članstvo.

Svaka Rosikrucijanska filijala bi zatim svakih 108 godina bila u jednoj od te dve faze. Zbog tih njihovih „otvorenih“ i „skrivenih“ faza posmatračima je izgledalo kao da se Rosikrucijanski red pojavljuje i nestaje u istoriji. Prema dr. Lewis-u iz „AMORC“-a, „zašto je ovo novo pravilo stavljeno na snagu nije poznato“.

Iluminati i Rosikrucijanci su bile velike sile iza novog talasa verskih pokreta tokom godina kuge. Jedan od najranijih od tih pokreta bila je mistička religija poznata kao „Priatelji Boga“.

Priatelji Boga su se pojavili u Nemačkoj iste godine kada je Crna Smrt prvi put pogodila Evropu. Organizaciju Priatelji je osnovao bankar Rulman Merswin koji je svoju karijeru započeo veoma mlad i zaradio pozamašno bogatstvo. Prema Merswin-u, godine 1347. prišao mu je stranac koji je tvrdio da je „priatelj Boga“. Identitet misterioznog stranca Merswin nikada nije odao, što vodi ka sumnji da ga je Merswin izmislio. Međutim, izgleda da je Merswin-ov prijatelj bio stvaran i vrlo uticajan sudeći po iznenadnoj promeni u Merswin-u i po značajnoj podršci koju je pokret Priatelji bio u mogućnosti da tako brzo sakupi.

Tokom jednog od njihovih najranijih sastanaka, Merswin-ov misteriozni prijatelj izjavio je da je imao dosta mističkih otkrovenja direktno od Boga i da je Merswin izabran da propoveda ta otkrovenja ostatku sveta. Merswin je bio impresioniran. Posle tog sastanka, Merswin je odustao od svog bankarskog biznisa, „napustio svet“ i posvetio sebe i svoje bogatstvo širenju nove religije koju mu je misteriozni stranac donosio.

Kako ispada, ono što je stranac izazvao Merswin-a da stvori bio je još jedan ogranak mreže Bratstva. Učenja Prijatelja su bila izrazito mistična i prenošena su kroz sistem tajnih stepenovanja i inicijacija.

Učenja Prijatelja Boga nisu bila samo mistična već i vrlo apokaliptička. Prijatelji su propovedali moćnu Kraj Sveta poruku da bi zadobili preobraćenike. Merswin je tvrdio da je primio mnoga nadprirodna „otkrovenja“ u kojima mu je rečeno da su se Bogu ogadili i papa i katolička crkva. Bog je sada polagao Svoju veru u ljude kao što je Merswin da izvrše Njegove svete planove.

Prema Merswin-u, Bog je planirao da okrutno kazni čovečanstvo u skoroj budućnosti zbog povećane ljudske iskvarenosti i greha. Merswin je imao svetu dužnost da propoveda potrebu da svi postanu potpuno poslušni Bogu. On nije bio sam u širenju ove poruke. Slični proroci su takođe našli put do pokreta Prijatelja noseći ista upozorenja. Oni su svi naglašavali potrebu da se bezuslovno pokorava Bogu. Merswin i njegovi prijatelji su definitivno bili u pravu što se tiče jedne stvari: svet samo što nije doživeo kataklizmu. Crna Smrt je upravo počinjala.

Priatelji Boga su privukli veliki broj sledbenika u Evropi. Oni su učeni deveto-stepenom programu da postanu potpuno i bezpogovorno pokorni Bogu. Bili su uveravani da će ih ovaj režim spasiti od kuge i društvenog razaranja koje se dešavalo oko njih.

Prvi korak programa je bio iskreno ispovedanje da se povrati zdravlje. Dobro obavljena ispovest može imati veoma dobar učinak na individuu dok loše urađena ili nepotrebna ispovest može biti štetna. Drugi korak je bio odluka sledbenika „da odbace svoju volju i da se podrede prosvetljenom Prijatelju Boga, koji će biti njihov vodič i savetnik.“ Do sedmog koraka član je potpuno odbacio svoju volju i „spalio sve mostove“ da bi postao sasvim uslušan Gospodu. Do devetog koraka sve lične želje bi bile uništene, individua je trebala da bude „razapeta prema svetu i svet prema njima“, uživajući samo ono što Bog radi i ne želeći ništa više. Ova učenja su bila program da se ljudska bića učine pokornim u potpunosti. Članovi su učeni da je pokornost najviši cilj duhovnog bića i nešto čemu treba stremiti.

Merswin-ova konverzija u religiju njegovog misterioznog „prijatelja“ je bila vrlo štetna po Merswin-a, kao što je bila i za mnoge druge. Merswin je ubrzo počeo da pati od „maniačno-depresivnih“ simptoma: smenjivanje stanja radosti i neobjašnjive depresije. U Merswin-u su ti simptomi postali naglašeni i bili su pogrešno protumačeni od njegovih sledbenika kao znak religiozne transformacije.

Mnogi ljudi danas bi prepoznali takve simptome kao indicaciju da je Merswin povezan sa represivnim uticajem – u ovom slučaju, iskvareno Bratstvo i verovatno njegov misteriozni „prijatelj“.

Tokom svog života u pokretu Prijatelji, Merswin je nastavio da doživljava mistička iskustva, uključujući „spojena otkrovenja“ sa svojim „prijateljem“. U jednom od ovih otkrovenja Merswin-u je rečeno da iskoristi svoj novac za kupovinu ostrva u Strausberg-u za upotrebe kao odmorište Prijatelja. Strausberg je bio Merswin-ov rodni grad i lociran je kraj jugozapadne Francusko-Nemačke granice. Pet godina kasnije, Merswin je imao drugo spojeno otkrovenje u kojem mu je rečeno da preda celu operaciju Prijatelji organizaciji zvanoj Red Sv. Jovana, koji je dalje upravljao pokretom Prijatelji.

Religija Prijatelji Boga je bila jedna od mnogih mističkih pokreta koji su procvetali tokom godina kuge. Ti pokreti su uglavnom bili hrišćanski po prirodi ali su se reklamirali kao alternativa katoličkoj crkvi i na taj način privlačili mnoge katolike. Ovo je počelo da deli hrišćanski svet. Nažalost, podela nije značila da se hrišćani vraćaju Isusovim maverik učenjima. Nove mističke religije su samo ojačale naglašavanje pokornosti i apokaliptičnosti. Ovo je mnoge ljude oteralo iz religije i pomoglo da se postave temelji za radikalni materijalizam koji je počeo da se uzdiže iz Nemačke ubrzo zatim.

Šta je tačno bio Red Sv. Jovana i odakle potiče je prava misterija. Bio je opisan u Albert MacKey-jevoj Enciklopediji slobodnog zidarstva kao sistem slobodnog zidarstva iz 17. veka sa tajnom misijom. Da li je Red Sv. Jovana koji je opisao MacKey isti koji je preuzeo pokret Prijatelji Boga tri veka ranije? Ja ne znam. Prijatelji Boga i ostale mističke prakse tog vremena su postale izuzetno uticajne što je donelo jedan od najvećih izazova sa kojim se susrela katolička crkva: Protestantska reforma Martina Lutera.

Luter je otpočeo svoju čuvenu crkvenu pobunu u ranim 1500-tim. Do tog doba, katolička crkva je pala u ruke pape Leona X, sina Lorenzo Di Medici-ja. Lorenzo Di Medici je bio vlasnik bogate međunarodne bankarske kuće u Florenci, Italija. Porodica Medici je umešala svoje prste u papstvo jednu generaciju ranije kada su finansirali nadbiskupa, koji je kasnije postao šizmatik („anti-papa“), papa Jovan XXIII. Pod Jovanom XXIII, Medici-jevi su dobili zadatak da sakupljaju poreze i priloge. Medici-jevi su upravljali širokom mrežom kolekcionara da bi izvršili ovaj poduhvat. Prihodi skupljeni ovom putem su pomogli da Medici porodica postane jedna od najbogatijih i najuticajnijih bankarskih kuća u Evropi.

Umešanost profitom motivisanih bankara u crkvene poslove transformisalo je mnoge duhovne aktivnosti katoličke crkve u poslovne organizacije. Na primer, katolici su verovali u važnost plaćanja „indulgencija“. Indulgencija je kompenzacija greha novcem.

Kada se izvrši plaćanje uz dobro obavljenu ispovest, novčana kazna može često biti efektivna u oslobađanju od krivice, naročito ako je novac iskorišten da se pomogne ugroženima. Većina indulgencija je, međutim, odlazila u crkvene kofere. Medici kolekcionari su češće bili zabrinuti koliko novca osoba može dati nego da li je pokajnik uspeo da dobije neku duhovnu dobrobit od plaćanja. Razumljivo, mnogi katolici su se mrštili i njihovo nezadovoljstvo je popločalo put Martinu Luteru.

Istorijske knjige nam govore da je Martin Luter bio nemački katolički sveštenik i prosvetitelj. Svoju karijeru je započeo kao monah u Avgustinskom redu i napredovao do katedre biblijskih studija na univerzitetu u Wittenberg-u u nemačkoj pokrajini Saksoniji. Kao katolički sveštenik, Luter je bio pod strogim režimom koji je bio natuknut svom sveštenstvu crkve. To je uključivalo redovne ispovesti. U katoličkoj ispovesti osoba otkriva svešteniku u poverenju grehove koje je učinio. Ovo je dizajnirano kako bi pomoglo da se osoba duhovno olakša. Kao što je već spomenuto, dobro odrađena ispovest ima pozitivan uticaj i, interesantno, čini se da je neophodna u nekom trenutku za skoro svačije duhovno napredovanje. Do Luterovog doba, međutim, ispovesti su često obavljane nepravilno ili nepotrebno tako da su ljudi često osećali malo olakšanja.

Luter je na kraju otkrio da je odlazak na ispovest težak. On je već počeo da mrzi ljutog, osuđujućeg Boga katoličke vere i, kao rezultat, počeo da gubi veru u katolički put ka spasenju. Međutim, postojao je još jedan jednako važan razlog zašto je Luter imao problema sa ispovedanjem: počinio je dela koja nije mogao ili nije želeo da ispovedi. Luter tvrdi da je probao da se pročisti od svakog mogućeg greha ali neka dela su „bežala“ iz njegovog sećanja kada bi došlo vreme da ih otkrije svom ispovedniku. Delimično zbog ovoga Luter nije osećao da napreduje duhovno i očajavao je da li će ikada postići spasenje. Osećao se obaveznim da traži novi put ka duhovnom oporavku koji ga ne bi opterećivao neudobnim ispovestima. Iako je Luter naveo mnoge legitimne kritike katoličke crkve i tvrdio da pokušava da ponovo uspostavi primitivnu hrišćansku crkvu Isusovu, on je donekle bio čovek kojeg su gonili demoni neispovedenih grešaka. Kao rezultat, on je pomogao da se stvori novi oblik hrišćanstva koji se samo još više udaljio od pravih Isusovih učenja. Uprkos istočno rimskog kvarenja Isusovih učenja i brutalnih metoda Inkvizicije, katolicizam je tokom Luterovog vremena zadržao nekoliko bitnih elemenata Isusovih maverik lekcija.

Na primer, katolička crkva je nastavila da propoveda da spasenje ovisi o pojedincu. Dalje je učila o važnosti činjenja dobrih dela²⁵, potrebi da se ispovedi greh kada je počinjen, važnost ispravljanja pogrešaka ili nadoknađivanje za njih. Katolička crkva je naglašavala da čovek ima slobodnu volju da prihvati ili odbije spasenje, da spasenje ne može biti nametnuto nikome protiv njegove ili njene volje (čak i od monoteističkog Boga), i da svi ljudi imaju pravo da tragaju za spasenjem. Dok su katolička učenja još uvek imala mnogo ozbiljnih mana i manjkala u pravoj nauci o duhu, ove ideje su reflektovale nešto od istine i pristojnosti koje su bile u centru Isusove poruke. Luterov ključ za reformu bio bi da ojača dobre principe još žive u katolicizmu a da eliminiše beskrupuloznu komercijalnost i istočno rimske promene u hrišćanskoj doktrini. To nije bio put koji je Luter izabrao. Umesto toga je propovedao lažnu ideju da osoba nema ličnu kontrolu nad svojim duhovnim spasenjem. Luter je ubedio ljude da spasenje ovisi potpuno o milosti monoteističkog Boga. Postoji samo jedna akcija koju individua može da preduzme da bi

²⁵ Dobra dela su bitna jer poboljšavaju okolinu osobe i podižu nivo etičnosti, što za uzvrat stvara osnov za individuini konačni duhovni oporavak. Nažalost, katolička crkva je koristila dobra dela kao tabelu sa poenima. Katolici su verovali da se dobra dela osobe dodaju kao poeni od Boga i kada ih sakupi dovoljno osobi je zagarantovano spasenje (ako su još neki uslovi ispunjeni). Crkva je učila da sveci imaju višak dobrih dela i da papa može da ih prebaci ljudima kojima su nedostajala. Od sretnih primalaca se naravno očekivalo da plate tu uslugu crkvi. Luter je odacio ova učenja i to je bio glavni razlog zbog kojeg je kasnije ekskomuniciran. Nažalost, Luter nije povratio razumevanje prave veze između činjenja dobrih dela i spasenja, već je eliminisao činjenje dobrih dela u potpunosti, bez obzira što je to jedan sastojak koji može pomoći da se postavi temelj za duhovni oporavak osobe.

zadobila Božiju milost a to je da veruje u Isusa kao Spasioca i da prihvati Njegovu agoniju i raspeće kao pokajanje za svoje grehe.

Luterova zanimljiva ideja da Isusovo raspeće može biti okajanje za tuđe grehe je delimično bazirana na konceptu „karme“. „Karma“ je ideja da se sva dela u ovom univerzumu naposljetku „vraćaju“ osobi u budućnosti. Ljudi često prizivaju ideju o karmi kada pitaju: „Šta sam učinio da zaslužim ovo?“ U modernoj nauci, „karma“ je izražena ovako: „Za svaku akciju postoji jednaka i suprotna reakcija“. U monoeizmu, „karma“ obično dolazi u obliku Božijih neizbežnih kazni za greh i nagrada za dobro. Na ličnom nivou, princip karme izgleda da ima istine u smislu, da svet koji neko stvori, dobar ili loš, kroz delovanje ili nedelovanje, je svet koji mu se vraća. Loša etika izgleda da vraća oblik duhovne degradacije. Najveća dobrobit pravilno izvedene ispovesti je da zapravo slama negativni „bumerang“ efekat i stoga će pomoći da se osoba vrati na put ka duhovnom oporavku.

Pošto Luterove ispovesti nisu bile dovoljne, on se osetio obavezanim da osmisli drugi put da bi izbegao „karmički“ krug koji je nametnut nagradama i kaznama monoteističkog Boga. Luter je stoga razvio ideju da će Bog dozvoliti da Isusova bol i patnja na krstu postanu „bumerang“ za svakoga. Drugim rečima, „verovanjem u“ Isusa nećete duhovno patiti zbog loših stvari koje ste učinili u prošlosti jer je Isus već propatio za vas. Ovo je divna magična ideja ali teško da je filozofija odgovornosti, niti je pošteno prema Isusu, od kojeg bi trebalo očekivati da preuzme najgore za nedela svih drugih. Što je važnije, Luterovo rešenje ne funkcioniše. Mnogi ljudi se osećaju i rade bolje pošto „priznaju Hrista“ zato što su spoznali svoje duhovno postojanje na način na koji nisu ranije i kao rezultat često počnu da se ponašaju etičnije ali njihov čin verovanja nije doprineo da prevaziđu mnoge druge prepreke koje stoje na putu potpunog duhovnog oporavka.

Protestanti su nastavili da praktikuju ispovedanje, iako više nije smatrano vitalnim za postizanje spasenja. Praktično znanje o duhu je takođe ignorisano. Luterov metod se sveo na „brzinsko spasenje“: jednostavan čin verovanja. Luter je propovedao da je spasenje zagarantovano od Boga sve dok je osoba nastavljala da se drži verovanja u Isusa kao Spasioca.

Luterove ideje su očito bile mističke. Ovo nije iznenađujuće kada uzmemo u obzir da su na Luteru uveliko uticale neke od mističkih religija koje su bile vrlo popularne u njegovoj zemlji. Luterov glavni mentor u avgustinskom redu bio je Johann von Staupitz, koji je propovedao teologiju koja sadrži mnoge elemente iz spisa poznatih nemačkih mistika Heinrich Suso-a i Johann Tauler-a. Tauler je bio jedan od najčitanijih mistika 14. veka i bio je povezan sa pokretom Prijatelji Boga. Luter je bio entuzijasta u redovnom čitanju Tauler-ovih dela. Dokaz o direktnijoj vezi Luteru sa mrežom Bratstva se nalazi na Luterovom ličnom pečatu. Luterov pečat se sastojao od njegovih inicijala na svakoj strani dva simbola Bratstva: ruže i krsta. Ruža i krst su glavni simboli Rosikrucijanskog reda. Sama reč „Rosicrucian“ potiče od latinskih reči „rose“ („ruža“) i „crucis“ („krst“).

I za njegov život i posle smrti, Luter je među sledbenicima imao mnogo individua i porodica koje su bili aktivni članovi Illuminata i Rosikrucijanaca. Jedan od njih je bio Philip Magnanimous, poglavar moćne kraljevske kuće iz oblasti Hesse, čiji će potomci kasnije imati važne liderske pozicije u organizacijama Bratstva, naročito u nemačkim slobodnim zidarima, što ćemo i videti kasnije. Kao jedan od glavnih lidera Reformacije, Philip Magnanimous osnovao je Protestantski Univerzitet u Marburg-u i organizovao je političku alijansu protiv katoličkog nemačkog cara, Charles-a V. Posle Luterove smrti, njegovu religiju podržavao je ser Francis Bacon (1561-1626), koji je u jedno trenutku bio premijer Engleske. Bacon je takođe bio najviši predstavnik rosikrucijanskog reda u Velikoj Britaniji. Najveći njegov doprinos reformaciji uzdigao se iz pokušaja da kao koordinator projekta stvori autorizovanu englesko protestantsku Bibliju, pod svojim kraljem, James-om I. Ova Biblija, poznata i kao „Verzija kralja James-a“, izdata je 1611.

godine i postala je najkorištenija Biblija protestantskog sveta engleskog govornog područja.

Luter i oni koji su ga podržavali stvorili su najveću šizmu u hrišćanskoj istoriji. Ogromna moć je oteta od Rimokatoličke crkve. Protestantske sekte danas broje oko jednu trećinu hrišćana širom sveta i skoro pola svih hrišćana u severnoj Americi. Katolička crkva nije dozvolila da ovo prođe nekažnjeno. Katolici su lansirali kontra – reformaciju u neuspelom pokušaju da smrve protestantske jeresi. Kontra-reformaciju vodila je nova organizacija u stilu Bratstva stvorena u tu svrhu:

Isusovo Društvo ili poznatije kao Jezuiti. Jezuitski red formirao je vojnik koji je postao sveštenik po imenu Ignatius Loyola 1540. godine. Jezuiti su bili katoličko tajno društvo sa stepenima inicijacije, periodima probe i mnogim tajnim ritualima. Takođe je bilo militantno. Jezuiti su ohrabrivani da usvoje vojnički duh lojalnosti prema svom „kapetanu“ Isusu. Ignatius je izabran da bude prvi „general“ reda u aprilu 1741. godine. Slika Isusa kao kvazi-vojnog kapetana izgledaće krajnje humorističko svakome ko je upoznat sa Isusovim učenjima ali ta slika je pomagala da se jezuitski red pretvori u efektivan kadar za borbu protiv protestanata.

Iako je istina da je Reformacija udaljila ljude još dalje od duhovnog razumevanja, imala je i jedan pozitivan uticaj: pomogla je da se slomi katolička Inkvizicija. Inkvizicija je bila jedna od najgorih institucija koja je opterećivala ljudski duh. Inkvizitori su se mešali u skoro svaki ljudski posao – od religije preko nauke do umetnosti. Inkvizicija je nametnula ljudima neke od najbeznadežnijih zastarelih naučnih misli plašeći ih mučenjem i smrću. Sputavala je razvoj mnogih lepih umetnosti, pogotovu pozorišta. Verovatno nije bilo od velikog značaja šta su Protestanti propovedali; oni su i dalje bili u mogućnosti da donesu ogromno olakšanje Evropi sve dok su bili u stanju da umanje moć katoličke Inkvizicije. Cena koja je morala da se plati je bila cena sveprisutnijeg materijalizma. Filozofije „humanizma“, „racionalizma“ i slične ideologije sa materijalističkim osvrtom su dobile obnovljen entuzijizam u vremenu Reformacije.

Najbitnije je da su mnogi pozitivni efekti Reformacije bili umanjeni činjenicom da je Protestantizam bio još jedna ljudska frakcija umešana u nerešiv konflikt sa drugim frakcijama zbog pogrešnih verskih pitanja. Sam Luter je ovome doprineo nagoveštavajući da je papa predstavljao sile „anti-Hrista“. To je rezultiralo sa još ratova, ovog puta između katolika i protestanata – danas primetno u Irskoj.

Uprkos nastavljenom obrascu mreže Bratstva da razvija sukob tokom vekova o kojima smo diskutovali u ovom poglavlju, važno je primetiti da se maverik uticaj manifestovao u rosikrucijanskoj organizaciji do ranih 1600-tih godina. Rosikrucijanski cilj o individualnom duhovnom oporavku i neka njegova učenja su bila neverovatno slična nekim ranijim maverik ciljevima. Moderna rosikrucijanska literatura iz Sjedinjenih Država nastavlja da reflektuje neke od ovih pozitivnih uticaja tako što pokušava da propagira više naučno sagledavanje duhovnog fenomena i učenjem da ljudi mogu inteligentno da kontrolišu svoje živote. Nažalost, moderni rosikrucijanizam još uvek sadrži mnoge Skrbničke elemente koji će sprečiti sledbenike od postizanja pune duhovne rehabilitacije.

Iako su rosikrucijanci doprineli uspehu reformacije oni nisu stekli puno slave sve do 1614. godine kada je, kao što smo rekli ranije, loža nemačkih rosikrucijanaca otpočela fazu „otvorene“ aktivnosti masovnom proizvodnjom letaka objavljujući prisutnost rosikrucijanaca u Hesse-ovoj najvećoj prinčevini, Hesse-Kassel. Pamflet je stvorio uzbunu požurujući sve ljude da napuste svoje lažne učitelje, kao što su papa, Galen (popularni lekar iz drevne Grčke) i Aristotela. Pamflet je takođe sadržao priču o izmišljenom liku, „Christian Rosenkruaz-u“, da bi simbolizovala osnivanje Rosikrucijanskog reda. Pamflet je poznatiji po svom skraćenom imenu, Fama Fraternitis („Čuveno Bratstvo“).

Uprkos atraktivnom staromodnom tonu, letak je otkrivao vrlo ozbiljnu nameru: da stvori široke univerzalne promene u ljudskom društvu. Do nastanka Fama Fraternitis-a, mreža Bratstva je već lansirala svoj program da dovede do ove transformacije. Sledećih nekoliko stotina godina, mreža Bratstva je obezbeđivala svet vođama koje su izazivale i vodile nasilne revolucionarne pokrete u svim delovima sveta sa ciljem da dovedu do masivne transmutacije ljudskog društva. Uspeli su i mi danas živimo u svetu koji su oni stvorili.

Nova Aristokratija

Revolucija je stara koliko i sama istorija. Ljudi su se bunili protiv bogova, kraljeva i roditelja milenijumima, i zato na to teško gledamo kao na nešto neobično.

Luterov revolt nije bio prava revolucija u smislu da se prolivala krv. Luter i papa nisu povelili vojsku jedan na drugog. Reformacija je, međutim, postavila temelje i stvorila inspiraciju za brojne ratove i nasilne političke revolucije koje će harati planetom vekovima koji slede.

Jedan od najranijih političkih sukoba koji se izrodio iz Reformacije bio je Osamdesetogodišnji rat, koji je počeo 1569. godine.

Osamdesetogodišnji rat je gurnuo Španiju protiv oblasti u Evropi koju danas znamo kao Netherland, koja je tada bila pod španskom vlašću. Nova protestantska sekta poznata kao „Kalvinizam“ (čije ćemo poreklo diskutovati u 22. poglavlju) se pojavila do tog vremena. Radikalni kalvinisti iz Francuske su migrirali u Skandinaviju i kreirali protestantsku komunu u Holandiji. Ovo je, naravno, dovelo do trenja između katoličkih vladara Španije i protestantske manjine Holandije. Holandska manjina nije samo tražila versku slobodu već su uskoro zahtevali i političku nezavisnost. Rezultat je bio skoro vek ratovanja.

Mnoge od ranih holandskih borbi protiv Španije je vodio William I Tihi – nemački vladar koji je vladao nemačkom prinčevinom Nassau (koja se graničila sa Hesse) i francuskom oblasti Orange; zbog toga je William-ova dinastija bila poznata kao Kuća Nassau-Orange, ili prostije „Kuća Orange“. William je vodio borbe u Holandiji delimično i zato što je nasledio velike površine zemlje tamo.

Krajnji uspeh holandskih pobunjenika doveo je do potpune nezavisnosti Netherlanda. Uz nezavisnost došlo je i uspostavljanje političkog i ekonomskog sistema koji će stvoriti model za revolucije u drugim zemljama. Skandinavija je usvojila parlamentarni oblik vladavine koji je pratilo umanjivanje moći monarha. Iako je Kuća Orange postala holandska kraljevska porodica, i ostaje to do dana današnjeg, uloga monarha je u novoj vladavini svedena na „Stadtholder“ ili glavni magistrat. Nameravani efekat parlamentarnog sistema je bio da spreči pojedinca od sticanja previše vlasti.

Možemo se zapitati zašto je nemačka kraljevska porodica Nassau-Orange pomogla da se uspostavi politički sistem u kojem je njihova moć smanjena. Može se špekulisati da su to uradili kako bi podržali revolt protiv Španije; na kraju, Kuća Orange je dobila stalnu poziciju u vladi. Ovo ne rešava zagonetku u potpunosti jer, kao što ćemo videti, ostale nemačke kraljevske porodice su vodile pučeve i revolucije u kojima su skoro identični politički sistemi uspostavljeni, a neke od tih dinastija su to činile iz čiste dobronamernosti. Trag koji rešava zagonetku se nalazi u činjenici da su te nemačke dinastije bile duboko umešane u organizacije Bratstva. Kao što ćemo videti u nadolazećem poglavlju, dokazi ukazuju da su porodice promovisale plan Bratstva od kojeg su pozamašno profitirale na druge načine.

Gledajući ulogu mreže Bratstva u promovisanju revolucije i smanjivanju monarhija, može se na prvi pogled učiniti da se Bratstvo vratilo svojoj neiskvarenoj svrsi za suprotstavljanje institucijama Skrbnika. Na kraju krajeva, institucija monarhije se može pratiti unazad do Skrbničkih „bogova“ drevne Sumerije. Prema mesopotamskim

tablicama, Skrbničkim društvom se vladalo na poseban način. Na vrhu je bio Sabor ili sistem sabora. Ispod vrhovnog sabora bile su planetarne pod-divizije, kao što je zemlja. Svakom pod-divizijom je vladao pojedinačni Skrbnik naslednim putem ali podređen zakonima Sabora. Prema drevnim Sumerima, lokalni nasledni Skrbnički vladari bili su prvi kraljevi na zemlji. Ti vladari su ugradili monarhistički sistem u ljudsko društvo. Mi vidimo intrigantne dokaze ovoga u drevnim mesopotamskim crtežima koji prikazuju Skrbničke „bogove“ sa dva objekta koji su sada univerzalni simboli monarhije: skiptar i tijara.

Sumeri tvrde da su prvi ljudski kraljevi na zemlji bili potomci Skrbničkih vladara koji su se ukrštali sa ljudskim ženama. Ta parenja su dala pravo polu-ljudskim potomcima da postanu rani monarsi na zemlji. Tako se rodila ideja o „kraljevskoj krvi“ i važnost održavanja dobrog kraljevskog „uzgoja“ da bi se obezbedila kontinuirana čistota ljudske kraljevske krvne linije. Interesantno je, da su neki drevni Skrbnički „bogovi“ opisani kao ili plave kože ili plave krvi: ovo nam je dalo ideju o kraljevskoj „plavoj krvi“. Aristokratske prakse uzgajanja su istrajale kroz istoriju i ostaju važne i danas za neke kraljevske porodice.

U svetlu gore navedenog, bilo bi u skladu sa ciljevima originalnog neiskvarenog Bratstva da eliminiše monarhiju i da je zameni sa parlamentarnim oblikom vladavine u kojoj bi ljudska bića mogla da biraju svoje lidere. Da li se Bratstvo reformisalo do vremena William-a Tihog? Nažalost, ne.

Kao što smo videli pre, Skrbnički uticaj je izazvao da validni ciljevi i učenja Bratstva dobiju fatalni zaokret. Tačno takav zaokret iskvario je inače altruistične društvene i političke ciljeve revolucionara Bratstva. Nove oslabljene monarhije i parlamentarne vlade dozvolile su radi veće moći da ih preuzme nova institucija koju su instalirali revolucionari: novi bankarski i monetarni sistem. Ovaj novi monetarni sistem bio je glavni element revolucija 16., 17. i 18. veka a ova je činjenica minimalno diskutovana u većini istorijskih knjiga. Oni koji su vodili, i još vode, novi monetarni sistem bili su odgovarajuće obeleženi kao „papirna aristokratija“ od jednog autora, Howard Katz-a. Revolucije koje su počele širom sveta nakon što je Reformacija najavila umanjivanje moćnih političkih aristokratija u korist manje vidljive, ali na mnogo načina jednako potentne, „monetarnih aristokratija“.

Ovo se desilo zato što je, tokom Reformacije, bankarstvo i pozajmljivanje novca, koji su nekada smatrani lošim zanimanjima, bili pretvoreni u obnovljenu moć zahvaljujući pametnoj novoj nauci novca.²⁶ Ovaj novi novac bio je tip papirne valute koji je mogao svoju vrednost namerno i sistematski smanjiti kroz proces poznat kao „inflacija“. To je tip novca koji je i danas u upotrebi. Ovaj novi novac, i institucije koje su se izdigle iz njega, imale su ogroman uticaj na našu modernu civilizaciju. Mi ne možemo u celini ceniti efekte Protestantizma i revolucija koje su iz nje nikle bez shvatanja kako sistem novog novca funkcioniše.

Nekolicina tema okupira tako puno umova ili stimuliše isto toliko emocija kao novac. Ovo je uglavnom zato što je novac zbunjujući problem većini ljudi. Stvar koja čini moderni novac problemom je inflacija, bez obzira ako je ona 3% ili 300% godišnje. Inflacija je situacija u kojoj cena proizvoda i usluga stalno raste zahvaljujući stalnom opadanju vrednosti novca. Ovo se dešava kada zalihe novca postanu veće u odnosu na zalihe vrednosnih dobara i usluga.

Sam novac nije vredan; samo proizvodi i usluge koje se mogu kupiti uz pomoć njega jesu. Bogatstvo bilo koje individue ili nacije, stoga, se utvrđuje na osnovu toga šta

²⁶ Za jednostavno i zabavno upoznavanje sa istorijom novca i ekonomije ja preporučujem The Cartoon Guide to Economics od Douglas Michael-a, izdato u Americi od Harper and Row Publishers, Inc., a u Kanadi od Fitzhenry & Whiteside Ltd. iz Toronta.

proizvodi ne na osnovu toga koliko novca štampa, distribuirati ili poseduje. Nacija bi u stvari mogla da preživi bez ikakve valute sve dok je na drugi način produktivna.

Svrha novca je da olakša razmenu dobara i usluga. Novac je stoga produžetak sistema razmene. Razmena je čin menjanja nečega što neko poseduje ili radi za nešto nekoga drugog. Produkcija i razmena su osnove cele ekonomije.

Kovanice i papirni novac su prvobitno stvoreni da pomažu u razmeni. Oni su dozvoljavali ljudima da trguju ne morajući da nose sa sobom proizvode ili da odmah odrade uslugu. Ovo je dozvoljavalo pojedincima da trguju lakše i da sačuvaju zarade svojih trudova za budućnost.

Papirni novac je započeo kao „obećavajuće kartice“. Obećavajuća kartica je napismeno obećanje da će se isplatiti dug. Osoba bi napisala obećanje na parčetu papira koje garantuje nosiocu određenu količinu proizvoda ili usluge koje potpisnik može da ispuni na zahtev. Da bi ilustrovali pogledajmo sledeći izmišljeni primer:

Pretvarajmo se da je farmer pilića bio u selu i hteo da trguje za korpu jabuka. On nije nosio svoje piliće sa sobom pa je mogao da napiše poruku prodavcu jabuka koja daje pravo nosiocu poruke da se pojavi na farmi u bilo koje doba da preuzme dve zdrave kokoške. Farmer bi mogao da ode sa košarom jabuka a na prodavcu jabuka ostalo bi da dođe do farme da ispuni poruku uzimajući dva pileta. Sve dok ljudi imaju vere u farmera da ispoštuje svoje menice on će moći da ih koristi za trgovinu.

Zamislamo sada kako se dan bliži kraju, uzgajivač jabuka odluči da pogleda šta ima na marketu. On nailazi na trgovca tkaninama. Žena uzgajivača jabuka dosađivala mu je dani da kupi novu svilu koja je upravo stigla sa Dalekog istoka. Pošto mu je žena zagorčala život ne ispunjavajući svoje bračne obaveze on pregovara sa trgovcem tkaninama za nešto svile. Međutim, trgovcu ne trebaju jabuke a prodavac jabuka se seti da ima menicu za dve kokoške, i pita ga da li mu treba živina.

Trgovac kaže da mu treba i prodavac jabuka mu daje papir sa obećane dve kokoške za svilu. Sada je na trgovcu tkaninama da ode do farme i preuzme piliće. Sami pilići nikada nisu napustili kokošinjac a promenili su vlasnika već dvaput u danu. Ovaj tip razmene je bio razlog zašto je prvobitno papirni novac stvoren; ali vidite li iskušenje koje može da stvori?

Ako farmer zna da će proći određeno vreme pre nego što mora da isplati svoja obećanja pravim pilićima ili da će neka njegova menica cirkulisati zauvek i nikad neće doći na naplatu, on može biti u iskušenju da izda više menica nego što ima stvarno pilića, razmišljajući da će moći da ih pokrije do vremena kada mu se vrate.

Iskušenje sada nadjačava farmera.

Farmeru se bliži veliko porodično okupljanje i on želi da prvi put impresionira svoju tazbinu pripremajući bogatu gozbu. Na pijaci on piše menice za piliće koji se još uvek nisu izlegli i uzima hrpu proizvoda od drugih trgovaca. Sada se može dogoditi nekoliko stvari. Farmer će uspeti da se izvuče ako je uvek u mogućnosti da ispuni potražnju za pilićima kada njegove menice dođu na naplatu. Druga stvar koja može i često se desi jeste da je farmer preplavio tržnicu svojim menicama da većina ljudi jednostavno ne želi više, tako da on mora da ponudi više pilića za svaku trgovinu da bi ljudi osetili da se isplati čekati.

On sada ispisuje menice na dve ili tri kokoške u zamenu za predmete za koje je ranije izdavao menicu sa jednom kokoškom. Kako te menice cirkulišu postaju sve manje vredne jer ih je tako mnogo. Sledi: što više menica farmer izdaje, one postaju manje vredne, a on mora da ih izdaje više kako bi dobio ono što želi. Ovo je poznato kao inflacija. Sada sledi najgori deo.

Sa sve više i više nenaplaćenih menica, veliki broj menica će početi da dolazi na naplatu. Uskoro će farmer uvideti da njegovo bogatstvo, koje je ustvari njegova zaliha pilića, počinje naglo da se smanjuje iako se samo mali broj nenaplaćenih menica vratio. Da bi sačuvao svoje piliće on mora da smanji vrednost svojih menica proglašavajući da nenaplaćena menica sada vredi samo pola od onoga na koliko glasi. Ovo se zove devalvacija.

Pošto farmer može teško da prihvati da je izdao mnogo više menica nego što je imao pilića, može pokušati da spasi svoju reputaciju laganjem, tako što bi rekao da je pola njegovog jata pobila strašna pileća kuga. To verovatno neće sprečiti da postane veoma nepopularan. Vera javnosti u njegove menice će biti uništena. On će morati da se vrati običnoj trgovini ili da nabavi nečije tuđe menice kako bi nastavio da trguje na pijaci.

Kao što možemo videti, menice ili novac, su ukorenjene u stvarna dobra i namenjene su da budu izraz da tvorac ovih menica ima nešto od vrednosti za trgovinu.

U suprotnosti sa menicama su kovanice, koje su funkcionisale donekle drugačije. Metali su oduvek smatrani vrednima, i tako su komadi metala bili zgodni za trgovinu. Metalni komadi bi bili iskovani sa različitim ukrasima, tako postajući kovanice, a njihova čistota sastava bila bi garantovana proizvođačem. Vrednost kovanica se u početku određivala količinom i čistotom metala od kojeg se sastoji kovanica. Zlato je bilo redak i popularan metal, tako da su kovanice od zlata bile skuplje i imale su višu trgovinsku vrednost nego, na primer, bakarne kovanice.

Kovanice su postale popularne u trgovini jer su bile izdržljive i količine su mogle da se kontrolišu. Ipak su stvarale neke probleme. Realno gledano, ljudi su samo menjali komade metala za druge proizvode. Ovo je stvorilo neproporcionalan naglasak na metale. Sticanje kovanica i metala za kovanice postala je obsesija velikog broja ljudi a takva obsesija odvlači energiju koja se može bolje utrošiti na proizvodnju drugih vrednih dobara i usluga. Sistem je takođe dao neproporcionalnu količinu moći onima koji su posedovali velike količine metala za kovanice, iako su druga dobra, kao na primer hrana, bila mnogo vrednija. Osoba sa metalom za kovanice mogla je direktno da pribavi proizvod ili uslugu, ali farmer je morao da prođe kroz razmenu svog proizvoda za kovanicu ili metal pre nego što i stekao istu potrošačku fleksibilnost.

Metali za kovanice su se spojili sa papirnim menicama da stvore temelj našeg modernog monetarnog sistema u 1600-tim godinama. Oni koji su postavili ove temelje navodno su bili zlatari. Zlatari su najčešće posedovali najjače sefove u gradu. Iz ovog razloga mnogi ljudi su deponovali svoje metale za kovanice kod njih na čuvanje. Zlatari su izdavali priznanice ulagačima koje su obećavale da će isplatiti imaocima na zahtev one količine zlata ili srebra koje se nalaze na priznanicama. Svaka takva priznanica bila je ustvari menica koja je mogla da cirkuliše kao novac sve dok imalac menice ne bi otišao kod zlatara da je zameni za određenu količinu metala.

Zlatari su otkrili važnu stvar. Pod normalnim uslovima, samo oko 10% do 20% njihovih priznanica se vraćalo za isplatu. Ostatak je kružio u društvu kao novac i to iz dobrog razloga. Papir je bilo lakše nositi nego kabaste kovanice i ljudi su se osećali sigurnije držeći priznanice umesto pravog zlata i srebra. Zlatari su shvatili da mogu pozajmiti neisplaćene metale i naplatiti kamatu i tako zaraditi kao zajmodavci. U pravljenu takve pozajmice zlatar bi pokušao da ubedi zajmitelja da prihvati pozajmicu u obliku priznanice umesto pravog metala. Zajmitelj bi zatim mogao da koristi tu menicu kao novac.

Kao što možemo videti, zlatar je sada stvorio „novac“ (njegove priznanice“) duplo veći od količine metala koji poseduje u sefu. Zlatar nije ni posedovao metal u svom sefu ali jednostavnim pisanjem po papiru, neko mu sada duguje novac u punom iznosu zlata koje se nalazi u njegovom sefu. Zlatar može da nastavi sa pisanjem menica sve dok

menice koje dolaze na naplatu ne prevazilaze njegove zalihe vrednih metala. Tipično, zlatar bi izdao menica četiri do pet puta više nego što su njegove stvarne zalihe zlata.

Koliko god je ova operacija mogla biti profitabilna, bilo je i neuspeha. Ako bi se previše zlatarevih menica vratilo na naplatu prebrzo ili ako su zajmitelji spori sa otplatom, zlatar bi nestao. Kredibilitet njegovih menica bio bi uništen. Ali ako je zlatar radio oprezno mogao bi postati veoma bogat a da pritom nije nikada proizveo nešto od vrednosti. Nepravda ovog sistema je očigledna. Ako je zlataru za svaku vreću zlata koju je imao u depozitu narod dugovao ekvivalent od četiri vreće zlata, neko je morao da izgubi. Kako se javni dug zlataru povećavao sve više i više pravog bogatstva mu se dugovalo. Pošto zlatar nije proizvodio pravo bogatstvo nego zahtevao deo, koji je uvek u porastu, od njih zbog svojih papirnatih menica, on je lako postao parazit ekonomije.

Neizbežan ishod je bogaćenje opreznog zlatara-bankara sada po ceni siromašenja drugih ljudi u društvu. To siromašenje se manifestovalo, ili ljudskom potrebom da proda stvari od vrednosti ili njihovom potrebom da rade duže kako bi zaradili bogatstvo koje treba vratiti bankaru. Ako zlatar ne bi bio oprezan i njegov monetarni balon pukne, ljudi oko njega bi opet loše prošli zahvaljujući prekidom koji je izazvan kolapsom njegove banke i gubitka vrednosti njegovih menica koje su još u cirkulaciji.

Takvo je bilo rođenje modernog bankarstva. Mnogi ljudi osećaju da je to nepošten sistem. Jeste. U isto vreme je društveno i ekonomski destabilizirajući, a svi veliki svetski monetarni i bankarski sistemi danas funkcionišu na bliskoj varijaciji sistema koji sam upravo opisao.

Do 17. veka Medici bankarska kuća iz Italije osmislila je ideju da koristi zlato kao komoditet na kojem zasniva svu papirnu valutu. Zlato je cenjeno kao savršena osnova za papirnatu novčanicu zbog njegove retkosti i poželjnosti. Ovo je bio početak „zlatnog standarda“ u kojem su se svi proizvodi i usluge vrednovali u odnosu na zlato (i ponekad srebro). Zlatni standard je sigurno bio sjajna zamisao za one ljude koji su posedovali izobilje zlata i srebra ali je stvorilo veštačku zavisnost od komoditeta koji nije ni približno korisan kao mnogi drugi proizvodi.

Zasnovati ceo monetarni sistem na jednom komoditetu je bolje nego zasnivati ga na nikakvom ali i pod zlatnim standardom novčanice će daleko prevazići metale koji služe da podupru novčanice. Jednom kada je zlatni standard stvoren za novčanice se mislilo da su „dobre kao zlato“ zato što su ljudi mogli da ih zamene za pravo zlato. Ovo je stvorilo lažan osećaj sigurnosti. Kako je sve više zlatnih menica izlazilo u promet one su postepeno postajale manje vredne, dovodeći do stalne inflacije. Vlasnici zlata/bankari morali su da izdaju konstantno menice jer tako su zarađivali. Sve dok su bankari pomno planirali i ljudi imali vere u menice, pisci menica su mogli da budu korak ispred neizbežne inflacije koju su stvorili i stvore ogroman profit.

Ako bi, sa druge strane, izdali previše i mnogo njih vrati se na isplatu, oni bi mogli da smanje vrednost menica kako bi sačuvali svoje zlato. Na ovaj način, inflacioni papirni novac, čak i pod zlatnim standardom, postao je izvor bogatstva i moći onima koji su stvarali novac. Takođe je generisalo nedugovanje na ogromnoj skali jer je većina „stvorenih-ni-iz-čega“ zlatnih menica bilo pušteno u zajednicu kao pozajmice koje će se vratiti bankarima. Ako ljudi ne bi zajmili od bankara malo novog novca bi ušlo u cirkulaciju i ekonomija bi usporila.

Ovaj metod stvaranja novca jasno je uništio istinitu svrhu novca: da predstavlja postojanje stvarnih komoditeta kojima se može trgovati. Inflacijski papirni novac omogućava šaci ljudi da apsorbuju i manipulišu ogromnim bogatstvom, koje je ustvari vredna dobra i usluge koje ljudi proizvode, jednostavnim činom štampanja novca i laganim uništavanjem njegove vrednosti inflacijom. To izaziva da novac postane svoj sopstveni komoditet koji može biti manipulisan po svojim uslovima, uglavnom na uštrb

sistema proizvodnja i trgovina. Novac je trebalo da asistira tom sistemu ne da njim dominira i da ga kontroliše.

Sistem inflacijskog papirnog novca opisan iznad bio je nova „nauka“ o novcu koji su instalisali revolucionari Bratstva. Rana verzija sistema bila je uspostavljena u Holandiji 1609. godine. To je bila godina u kojoj su holandske i španske sile potpisale primirje suspendirajući osamdesetogodišnji rat. Primirje je obeležilo rađanje nezavisne Holandske republike i osnivanje Banke Amsterdama iste godine.

Privatna banka Amsterdama funkcionisala je po sistemu inflacijskog papirnatog novca opisanog iznad. Njom je upravljala grupa finansijera koji su udružili svoje vredne metale kako bi stvorili imovinsku bazu Banke. Uz raniji dogovor sa novom vladom, banka je pomogla holandskim snagama da nastave rat protiv španije izdajući četiri puta više menica nego što je imovinska baza Banke. Holandski magistrati su zatim mogli da povuku $\frac{3}{4}$ „stvorenog-ni-iz-čega“ novca da finansiraju sukob. Ovo otkriva primarni razlog zašto je sistem inflacijskog novca stvoren: omogućava nacijama da ratuje i produžava svoje ratove. Uz to čini ljudske napore za fizičkom egzistencijom u modernoj ekonomiji težim zahvaljujući masivnom dugu i parazitskom apsorpcijom bogatstva koju izaziva sistem. Dalje, stalna inflacija smanjuje vrednost narodnog novca tako da njihovo akumulirano bogatstvo polako propada. Skrbnički ciljevi izraženi u pričama Rajski Vrt i Vavilonska Kula su uveliko unapređeni sistemom novog papirnatog novca.

Početni uspeh Banke Amsterdama ohrabrio je slična bankarska uređenja u drugim nacijama. Najzapaženiji potomak bila je Banka Engleske, osnovana 1694. godine. Banka Engleske uspostavila je obrazac za naše moderne centralne banke poboljšavanjem holandskog sistema inflacijskog papirnog novca. Sistem banke Engleske se prenosio od nacije do nacije, često na plećima revolucija koje su vodili članovi mreže Bratstva. Svetska reformacija najavljena u Fama Fraternitis-u bila je poodmakla do kraja 17. veka i „novi novac“ bio je veliki deo nje, kao što ćemo videti kasnije.

Marširajući Sveci

Jedan od najvažnijih lidera Reformacije bio je John Calvin. Calvin je imao samo 10 godina kada se Luther odcepio od katoličke crkve, ali kao odrastao, postao je jedan od najvatrenijih zastupnika Protestantizma.

Calvin je izdao svoj prvi verski traktat u Bazelu, Švajcarska 1536. godine. Calvin je proveo svoj život pišući i propovedajući svoje jedinstvene interpretacije protestantske doktrine. Rezultat je bio stvaranje protestantske denominacije nazvane po njemu, „Kalvinizam“, čiji je štab bio u Ženevi.

Calvin je nastavio u mističkom stilu M. Luther-a. Sećamo se da je Luther govorio kako je duhovno spasenje nešto što čovek ne može da postigne sam svojim radom. Umesto toga, spasenje je zahtevalo čin verovanja. Istu ideju širio je Calvin ali sa strožim zaokretom. Prema Calvin-ovoj doktrini, čak ni čin vere ili verovanja ne bi obezbedio duhovno preživljavanje osobe. Umesto toga on je proglasio da je duhovno spasenje osobe, ili njeno manjkanje, već predodređeno pre rođenja od Boga. Ne samo da je Bog odlučio unapred ko će postići duhovno spasenje a ko ne, već osoba nije mogla ništa da preduzme povodom te Božije odluke.

Ova nesrećna doktrina je poznata kao „predodređenost“. Calvinova učenja o predestinaciji davala su ljudima malo utehe jer su naglašavala da je većina ljudskih bića duhovno osuđena. Ljudi koje je Bog favorizovao pre rođenja bili su poznati kao „Izabrani“. Izabranih je bilo malo i oni nisu mogli ništa da urade kako bi podelili svoju dobru sudbinu sa ostalima. Izabrani je imao samo jednu obavezu na zemlji a ona je bila da sprečava grehe drugih kao usluga „Bogu“. Calvin je naravno bio jedan od Izabranih.

Čovek bi mogao da se zapita: zašto bi „Bog“ osudio skoro svaku dušu pre rođenja i onda nastavio da ih kažnjava posle rođenja? Čini se prilično okrutno. Prema Kalvinu, ljudska rasa je još uvek bila kažnjavana zbog „prvog greha“ Adama i Eve. Sećamo se, „prvi greh“ bio je rani ljudski pokušaj da stekne znanje o etici i duhovnu besmrtnost.

Kalvin nije pokušao da opravda predestinaciju uprkos njenoj očitoj nepravednosti. Umesto toga je propovedao da je predestinacija misterija prema kojoj ljudi treba da budu ponizni. Mnoge „Božije“ stvari ljudi nikad nisu trebali da razumeju, govorio je on.

Kalvinizam je bio više od nedeljne religije. Bio je to način života. Zahtevao je od svojih sledbenika pragmatičan i prost način života u kojem je najviša dužnost osobe bila da glorifikuje Boga u svojim svakodnevnim aktivnostima. Ljudi su učeni da su njihove pozicije u životu, bez obzira koje one bile, bile njihovi „pozivi“ od Boga. Kalvanizam je očigledno bio filozofija feudalizma za moderno doba.

Na verskim osnovama Calvin je zabranio opijanje, kockanje, plesanje i pevanje. To si bili gresi koje izabrani treba da iskoreni na zemlji. Na ničije iznenađenje kalvinisti su brzo stekli reputaciju za svoju ozbiljnost i bezbojnost. Postali su i nasilni. Calvin nije bio tolerantan čovek i usvojio je neke od okrutnih praksi istočnorimskih imperatora. Na primer, Calvin je podržavao smrtnu kaznu za jeresi protiv njegovih novih doktrina i zahtevao je da „veštice“ budu spaljene na lomači.

Kalvinizam se proširio iz svog utočišta u Švajcarsoj na druge zemlje. U Holandiji kalvinisti su imali veliku ulogu u zagovaranju i započinjanju osamdesetogodišnjeg rata, koji nam je dao Banku Amsterdama. U Velikoj Britaniji kalvinizam je bio osnova puritanske religije.

Kao njihova braća kalvinisti u Holandiji, Engleski puritanci su odlučili da sprovedu svoja mračna uverenja i materijalne interese kroz nasilne revolucije. Godine 1642. grupa poznatih i uticajnih britanskih puritanaca povelu je civilni rat protiv engleskog kralja, Charles-a I.

U očima puritanaca Čarls je počinio zločine protiv Boga oženivši katolkinju i bivajući tolerantan prema katolicizmu. Posle pobede i obezglavlivanja Čarlsa, pobedničke puritanske armije postavile su svog diktatora na čelo Britanije: Oliver Cromwell-a.

Pod Kromvelom puritanci su mogli da ubace svoja religiozna uverenja u arenu vanjskih poslova. Engleski puritanci su snažno verovali u koncept Armagedona tj. Konačnu Bitku. Verovali su da je velika Konačna Bitka počela i da će eskalirati krajem 17. veka i da je puritanski građanski rat protiv Čarlsa I bio deo te Bitke.

Papa je proglašen antihristom a katolicizam je smatran Sataninim oruđem. Kromvel je pokušao da oblikuje Englesku spoljnu politiku oko ovih uverenja pokušavajući da učvrsti međunarodnu protestantsku zajednicu i vodeći ratove protiv katolika u raznim oblastima Evrope. Kromvel je verovao da su engleski puritanci bili Božiji „drugo-izabrani“ narod ²⁷ i da su sva njegova dela deo biblijskog proročanstva.

Kalvinistička kosmologija je puno doprinela oblikovanju puritanskih ideja o ratu. Ratovanje je bilo glorifikovano.

Puritanci su verovali da su napetost i borba stalni elementi kosmičke šeme zbog večne borbe između Boga i Satane. Profesor Michael Walzer u svojoj knjizi, Revolucija svetaca: Studija o poreklu radikalnih politika, objašnjava njihovo verovanje na ovaj način:

„Kako postoji stalna opozicija i sukob u kosmosu tako postoji stalni rat na zemlji ... Ova napetost je sama po sebi aspekt spasenja: opušten čovek je izgubljen čovek. „

²⁷ Jevreji su smatrani Božijim „prvo-izabranim“ narodom ali su izgubili Božiju milost.

Od vitalnog je značaja razumeti ovu puritansku ideju jer rat smatra neophodnim korakom ka duhovnom spasenju. Ovo puritansko uverenje je jedna od najopasnijih ideja koju su učile Skrbničke religije. Izazvala je puritance da na mir gledaju kao da je uvreda Bogu jer mir je značio da je borba sa Satanom prestala! „Svetski mir je najgori rat protiv Boga“, napisao je Thomas Taylor 1630. godine. Najviši poziv za puritanca bio je da odmaršira u rat za slavu Boga. Kada nije bilo (nedao Bog) ratova, ljudi su ohrabrivani da pohađaju vojne vežbe radi rekreacije.

Puritansko veličanje rata zajedno sa njihovim strogim pragmatizmom doprineo je promenama u načinu ratovanja. Generacijama ranije, Dijalektski materijalizam je filozofija koja tvrdi da su sukobi između društvenih klasa neizbežni i da su takvi sukobi prvi stupanj u procesu koji će na kraju dovesti do bezklasne Utopije na zemlji.

Renesansa je imala veoma interesantan uticaj na ratovanje u Evropi. Rat je postao „džentlmentska“ aktivnost – dekorisan i ispunjen govorom mržnje. Evropski vladari su trošili prilične sume novca da stvore estetske i raznobojne armije. Čiste uniforme, ukrašeni barjaci i sjajni oklopi bili su dnevne naredbe. Zanimljivo je da je ceremonijalnost zamenila bitku na bojnom polju. Impresivne renesanske armije su se češće upuštale u beskraje manuvre jedna protiv druge nego što su se zaista borile. Posle dosta pompe, došlo bi često do nemogućnosti da se napadne praćeno elegantnim kavaljerskim manevrom poznatim kao „caracole“. Obe strane su onda mogle sebe da proglase pobednikom sa nekolicinom ili nikakvom žrtvama, i odmarširaju kući ponosno da bi im se ljudi divili. Mladi vojnici bi preživeli kako bi uzбудili srca ljubavnica pričama o časti i hrabrosti na bojnom polju.

U današnjem neuzbudljivom, ultrapragmatičnom svetu, gore navedene aktivnosti mogu izgledati smešno, kao nešto iz Čarobnjaka iz Oza. One su, međutim, izrazito važan fenomen jer je stil renesansnog ratovanja otkrio pravu prirodu ljudskog duha. Većina ljudi će se udaljiti od rata kada im se pruži prilika. Oni će arene sukoba pretvoriti u teatralnu ceremoniju. Oni će izabrati život, uzbuđenje i umetnost pre smrti, bledilo i truljenje. Renesansa je bila kratak period istorije koji je otkrio da kada je manje represije, kada netolerancija i filozofije koje potiču na rat imaju manju važnost i kada su ljudi u mogućnosti da misle i delaju slobodnije, ljudska bića će se kao celina prirodno i automatski udaljiti od ratovanja.

Puritanska ozbiljnost i glorifikacija rata pomogla je da se evropski ratovi učine krvavijim. Puritanske armije su funkcionisale na ideji da ratovi treba da budu efektivni. Imajući to na umu puritanci su eliminisali vojni sjaj i razvili efikasne borbene jedinice rigoroznim vojnim vežbama. Ovaj pragmatični način borbe se brzo proširio kada su druge nacije otkrile da prelepo ukrašen barjak nije mogao da pobedi protiv efektivno uperenog topa. Dok se većina vojnih organizacija i danas upušta u ceremonijalnost, ona je očigledno odsutna u stvarnom vođenju rata. Umesto toga vidimo ozbiljne vojne uniforme i strategije koje hladno izračunavaju nuklearnu mega-smrt uz pomoć procenata i faktora verovatnoće.

To su sve odrazi pragmatizma koji su u rat uneli puritanci i ostali protestanti. Gledajući ratom unakažena tela naših sunarodnika koji su ubijeni efikasnije i pragmatičnije, možda shvatamo da renesansna ceremonijalnost i nije bila tako smešna nakon svega.

Uprkos svojim ranim uspesima, nova puritanska vlada pod Kromvelom nije dugo trajala. Dinastija Stuart je povratila britanski presto 1660. godine krunisanjem Charles-a II (sin obezglavljenog Charles-a I). Čarls II umro je 1685. godine bez naslednika i tako je njegov brat James II preuzeo presto.

James je vladao jedva tri godine posle čega je druga Engleska revolucija počela 1688. godine, poznata kao „Veličanstvena Revolucija“ („Glorious Revolution“). Iako je još uvek postojalo veliko pitanje protestantizma protiv katolicizma, puritanci nisu vodili

Veličanstvenu revoluciju. U svari, ogroman broj puritanaca je izbegao iz Engleske čim je Čarls II preuzeo presto, kako bi osnovao kolonije u Severnoj Americi. Veličanstvena revolucija je vođena, delimično, od strane nikog drugog do Kuće Orange-Nassau. Do vremena V. Revolucije Kuća Orange je bila čvrsto smeštena na holandskom prestolu. Kako je Orange takođe preuzeo vlast nad britanskim prestolom i vladao trima nacijama istodobno je fascinirajuća priča političke intrige.

William i Mary vodili su rat

Kralj Engleske Čarls II i njegov brat/naslednik, Džejms II, imali su sestru Mary, koja se udala za holandskog princa od Orange. Ovaj brak stvorio je porodične veze između kraljevskih kuća Britanije i Holandije. Ova veza je dalje učvršćena brakom ćerke Džejmsa II, Mary II, sa sinom princa od Orange, William III. Kraljevski brakovi u ta vremena nisu bili samo pitanje „uzgajanja“ već su sklapani kako bi obezbedili političku prednost i često su organizovani uz svu sofisticiranost i dovitljivost špijunaže. Nekolicina nemačkih kraljevskih porodica bile su majstori ove igre. Bili su poznati po sklapanju braka sa stranim kraljevskim porodicama kako bi preuzeli vlast nad tim nacijama.

Kuća Orange-Nassau bila je član te prevarantske Nemačke klike. Porodica Stuart, posle teško izborne bitke da povрати engleski presto, upala je u zamku. Njeni brakovi sa Kućom Orange doveli su do toga da se monarhija Stuart potpuno ukine tokom V. Revolucije. Da bi smo shvatili kako se ovo dogodilo i zašto je sve ovo važno za nas hajde da ukratko pogledamo Veličanstvenu revoluciju.

Moćna grupa engleza i škota formirala je protestantsku političku frakciju u Engleskoj poznatu kao Whigs (whig-perika). Njihov štab se zapravo nalazio u Holandiji, koja je naravno bila pod vlašću Kuće Orange. Iz svoje holandske baze, Vigovci su pokrenuli Vig. Revoluciju 1688. godine i brzo skinuli James-a II sa vlasti u puču bez krvi. Zatim su Vigovci postavili njegovog zeta, William-a III Orange, na britanski presto. Kuća Orange je sada vladala Holandijom i Britanijom kao i svojom postojbinom Nemačkom.

Iza ove intrige vidimo senku Bratstva. William III je navodno bio slobodni zidar. U stvari. 1688. godine, vojno tajno društvo je bilo formirano da podržava Vilijama III. Nazvano je po porodici Vilijama III, Red Orange i imalo je odlike slobodnog zidarstva. Orange red je bio antikatolički i njegova svrha bila je da obezbedi da protestantizam ostane dominantna hrišćanska religija Engleske. Orange red je preživeo vekove i danas je najjači u Irskoj gde ima preko 100,000 članova.

Možda je najbolje poznat po svojoj godišnjoj javnoj paradi koja obeležava uspehe Vilijama III u Engleskoj.

Posle preuzimanja britanskog prestola Vilijam III je brzo preduzeo mere da uspostavi iste institucije u engleskoj kao one koje je uspostavila njegova dinastija u Holandiji: jak parlament sa oslabljenom monarhijom i centralnu banku koja koristi inflacionu papirnu valutu. Vilijam i njegova kraljica, Mary II, su odmah gurnuli englesku u skupe ratove protiv katoličke Francuske.

Čovek izabran da organizuje britansku centralnu banku za vreme vlasti Vilijama III bio je misteriozni škotski avanturista po imenu William Paterson, o kome se jako malo zna.

Britanski parlament je u početku odbijao da prihvati Patersonovu šemu centralne banke ali se predomislio kako je britanski nacionalni dug nastavio da raste zbog sukoba koje je ratoborni Vilijam III započinjao. Sistem papirnatog novca sa svojom ugrađenom inflacijom je hvaljen kao način da se finansiraju skupi ratovi. Takse su već bile visoke koliko je to bilo razumno i tako je parlament osetio da nema izbora nego da pokrene šemu. Banka Engleske je tako rođena i ratovanje je moglo da se nastavi, kao što je rat mogao da se nastavi u Holandiji kada je stvorena Banka Amsterdam.

Neki ekonomisti su Banku Engleske obeležili kao „Majku centralnih banaka“. Postala je uzor za sve centralne banke koje su usledile, uključujući centralne banke današnjice. Po šemi banke Engleske, centralna banka bi bila primarna nacionalna banka i pozajmljivala bi isključivo nacionalnoj vladi. Cela uloga centralne banke bila je da vladu stavi u dug i da bude njen glavni kreditor. Menice centralne banke bile bi pozajmljene vladi i te menice bi zatim cirkulisale kao nacionalna valuta. Ovo bi dovelo do toga da se nacija i njen narod osloni na te menice kao na novac. Uspostavljanje Engleske banke izazvalo je da Britanija zapadne u ogroman dug prema monetarnoj eliti („papirna aristokratija“) koja je zatim mogla da utiče na korišćenje resursa nacije. Ovo je „modus operand“i svake centralne banke danas.

Kao i većina modernih centralnih banaka, Engleska banka bila je privatna ili privatno vođena banka sa kvazi vladinim statusom. U skladu sa Patersonovim planom, finansijeri koji su sakupili svoje resurse da stvore Englesku banku dobili su odobrenje od vlade da izdaju zlatne i srebrne menice u količini koja mnogo puta prevazilazi sakupljena dobra finansijera. Standardna praksa bankara tokom tog perioda bila je izdaju menica četiri do pet puta više od svojih vrednih metala. Engleska banka, međutim, izdala je neverovatnu multiplikaciju od 16 2/3. Britanska vlada pristala je da pozajmi te menice i smatra ih legalnim novcem za upotrebu u svojim kupovinama. Vlada je prihvatila ovaj plan zato što nije morala da vraća početni zajam već samo kamatu na zajam. Neće li Engleska banka izgubiti novac takvim ugovorom? Nipošto.

Finansijeri su sakupili ukupno 72,000 funti u zlatu i srebru. Izdavanjem menica koje su vredele 16 2/3 puta više od osnove, banka je mogla da pozajmi Engleskoj 1,200,000 funti u papirnom novcu. Godišnja kamata bila je 8 1/3 % što je bilo jednako sumi od 100,000 funti. Ovo je dostiglo profit od 28,000 funti ili 39% za samo godinu dana!

Dvadesetde godine kasnije pošto je uspostavljena Banka Engleske identična banka je uspostavljena u Francuskoj 1716. godine. Osnivač francuske verzije bio je John Law, koji je postao ministar finansija Francuske. Zbog svog truda, Law je nazvan „Ocem inflacije“.

Ova titula nije tačna jer je praktikovanje inflacije počelo ranije. Međutim, spektakularna inflacija, koja je zahvatila Francusku pošto je Law-ova centralna banka bila nacionalizovana, počastila ga je ovom titulom.

Kao sin zlatara koji je postao bankar, John Law bio je interesantan lik na mnogo načina. Bio je veoma posvećen školama mističizma Bratstva koje su bile iza mnogih bitnih društvenih promena koje su se dešavale u njegovo vreme. Biograf Hans Wantoch opisuje Law-a kao „jednog od poslednjih alhemičarskih mistika, astrologa koji su izumirali u vreme Voltera ali u svojoj potrazi za kamenom mudrosti izmislio je inflaciju.“ Još jedna interesantna činjenica je da je Law bio Škot sa nepoznatom prošlošću, kao i William Paterson. Škotska veza između Law-a i Paterson-a može biti važna kada kasnije pregledamo dokaze da je Škotska bila bitan centar tajne ali dalekosežne aktivnosti Bratstva u Evropi.

Law je igrao na francusku opravdanu paranoju od engleske kako bi ubedio francusku vladu da uspostavi centralnu banku identičnu onoj u Britaniji. Rat koji je ranije započeo Vilijam III izazivao je ozbiljno crpljenje francuskog bogatstva. Law-ov predlog izgledao je kao atraktivno rešenje i tako je napokon usvojen.

U početku je izgledalo da francuska valuta izdata po Law-ovom planu revitalizira francusku ekonomiju. Ovo se desilo jer su banknote mogle biti zamenjene za kovanice u koje su ljudi imali vere. Pošto je banka Francuske postala nacionalizovana, nije pažljivo i postepeno povećala broj menica već ih je izdala zastrašujuće previše. Ljudi su brzo shvatili da ima mnogo više papirnih novčanica u cirkulaciji nego što ima kovanica da ih podrže. Rezultat je bio razbijanje popularnog poverenja u menice i konsekvantne promene francuske ekonomije.

Veličanstvena revolucija iz 1688. godine ne samo što nam je dala Englesku banku, koja je i danas Velika centralna banka Engleske, takođe nam je dala trenutnu kraljevsku porodicu: Kuću Windsor-a. Kuća Windsor-a direktno potiče iz nemačke kraljevske porodice Hannover²⁸, koja je imala intimne veze sa Kućom Orange i drugim nemačkim prinčevinama uz pomoć oženi-pa-zbaci taktike. Posle smrti Vilijama III njegova sestra Anna je postavljena na britanski presto. Po ranijem dogovoru, posle Anine smrti, britanski presto je porodica Orange trebala da preda vladarima iz nemačke pokrajine Hannover, koji su takođe ranije stupili u brak sa britanskom porodicom Stuart.

Prvi Hanoverski princ, Duke Ernest Augustus (1629-1698), se oženio unukom engleskog kralja James-a I. Prvi Hanoverski kralj koji je zauzeo britanski presto bio je George Louis, koji je postao George I od Engleske. George I nije znao engleski jezik i na Englesku je gledao kao na privremenu imovinu. Nastavio je da posvećuje najviše svoje pažnje svojoj nemačkoj domovini. Kako su se generacije Hanoveraca uzdizale na britanski presto, tako su se za stalno ukopali u britansko društvo. Hanoverijanci su dali Engleskoj sve njene monarhe kroz 1901, a Hanoverski potomci sa strane kraljice Viktorije su popunili ostala mesta sve do danas. Tokom svog tog vremena, dinastija je nastavila da održava čvrste veze sa drugim Nemačkim visokouglednim porodicama. Tokom prvih 150 godina Hanoverske vladavine u Engleskoj, na primer, britanski hanoverski kraljevi su ženili samo ćerke drugih Nemačkih kraljevskih porodica.

Nije iznenađujuće što se širila opozicija u Engleskoj prema hanovercima pošto su preuzeli vlast. Mnogi englezi su razumno osećali da nemački monarsi nemaju razlog da vladaju britanskim podanicima. Pojavila se anti-hanoverska frakcija koja je htela da vrati Stuarte na britanski presto. Zbog ovoga hanoverci su odlučili da ne dopuste veliku armiju britanaca u zemlji, bojeći se vojnog puča. Umesto toga, kada je engleskoj trebala velika vojska, hanoverci su koristili novac iz britanskih zaliha da iznajme plaćenike od svojih nemačkih prijatelja i iz svoje prinčevine Hannover, po visokoj ceni.

Najveći broj plaćenika je davala kraljevska porodica od Hesse-a, koja je imala bliske i prijateljske odnose sa nemačkom Kućom Hannover. Zanimljiv aspekt tog plaćeničkog dogovora je da su neki važni članovi tih nemačkih porodica, pogotovu iz Hesse, kasnije postali lideri novog tipa slobodnog zidarstva koje je stvoreno da obori hanoverce sa engleskog prestola

Pre nego što proučimo ovu neverovatnu situaciju, trebali bi da napravimo osvrt na dešavanja u Masonstvu tog vremena. Odvijale su se ogromne promene koje će Masonstvo pretvoriti u najveću filijalu mreže Bratstva.

Masoni

Kako je ljudska istorija ušla u 18. vek, promene su se dešavale. Inkvizicija je skoro izumrla a bubonska kuga zajedno sa njom. Studenti Masonske istorije znaju da je rani 18. vek bio važan period za slobodno zidarstvo. Masonske lože u Engleskoj su privukle mnoge članove koji nisu bili masoni ili zidari po zanatu. Ovo se desilo jer je masonstvo evoluiralo u nešto drugo od zanatskog esnafa. Postajalo je bratsko društvo sa tajnom mističkom tradicijom. Mnoge lože su tiho otvarale svoja vrata ne-masonima, pogotovu lokalnim aristokratama i ljudima od uticaja. Do 1700. godine 70% svih masona bili su ljudi iz drugih zanimanja. Oni su nazivani „Prihvaćeni Masoni“ jer su primljeni u ložu iako nisu bili masoni po zanatu.

24. juna 1717. godine predstavnici četiri britanske lože sreli su se u Goose & Gridiron pivari u Londonu i stvorili novu Veliku Ložu. Nova Velika Loža, koju su neki nazivali

²⁸ U Nemačkoj, Hanover je spelovano sa dva „n“. U Britaniji se spelovalo sa samo jednim. Ja ću koristiti britansko spelovanje „Hanover“ kada mislim na porodicu u Britaniji, a Nemačko spelovanje „Hannover“ kada mislim na nemačku državu.

„Matična Velika Loža Sveta“, zvanično je odbacila esnafski aspekt Masonstva („operativno masonstvo“) i zamenila ga tipom Masonstva koji je bio strogo mistički i bratski („spekulativno Masonstvo“). Titule, oruđa i proizvodi masonskog zanata su u potpunosti pretvoreni u mističke i simbole bratstva. Ove promene nisu bile iznenadne, ali su bile rezultat trenda koji je počeo mnogo pre 1717. godine.

Nekoliko istoriskih knjiga netačno tvrdi da je Matična Velika Loža iz 1717. godine bila sam početak Masonstva. Kao što smo videli, koreni Masonstva su čvrsto uspostavljeni mnogo pre toga, čak i u Engleskoj. Na primer, jedna masonska legenda govori da je princ Edwin iz Engleske pozvao esnafe slobodnih zidara u svoju zemlju oko 926 pne. da pomognu izgradnju nekoliko katedrala i kamenih zgrada. Prijavljeni su masonski manuskripti koji datiraju iz 1390 i 1410 godine. Rukom pisani zapisnici sa masonskog sastanka iz 1599 godine su predstavljeni u Istoriji Masonstva od Albert Mackey-a. Masonstvo je tako dobro uspostavljeno u Engleskoj do 16. veka da je poznata šizma iz 1567 godine zabeležena. Šizma je podelila Engleske masone u dve glavne frakcije: „York“ i „London“ masone.

Novi sistem Velike Lože uspostavljen u „Goose & Gridiron“ pivari 1717. godine i sastojao se u početku od samo jednog stepena inicijacije. U roku od pet godina nakon osnivanja Lože dva dodatna stepena su dodata tako da se sistem sastojao od tri korak: Šegrt, Kalfa i Majstor mason. Ovi nivoi se uobičajeno nazivaju „Plavi Stepeni“ pošto je plava boja simbolično bitna u njima. Tri Plava Stepena su ostala prva tri koraka skoro svih masonskih sistema od tada.

Matična Velika Loža izdala je povelje ljudima u Engleskoj, Evropi i Britanskom carstvu ovlašćujući ih da uspostavljaju lože koje praktikuju Plave Stepene. Raznovrsne aktivnosti bratstva omogućile su muškarcima da zanimljivo provode svoje vreme i Masonstvo je uskoro postalo izrazito popularno. Mnogi sastanci lože održavani su u tavernama gde je žestoko opijanje bio deo atrakcije. Naravno, mnogi članovi su privučeni u lože obećanjima o bratstvu i duhovnom prosvetljenju.

Nova Matična Velika Loža bila je navodno vrlo stroga u svom pravilu koje zabranjuje političke kontraverse unutar loža. Ideja je bila da Masonstvo bude nezavisno od političkih pitanja i problema. U praksi, međutim, Matična Velika Loža, koja je uspostavljena svega tri godine nakon krunisanja prvog hanoverskog kralja, podržavala je novu nemačku monarhiju u vreme kada su joj se mnogi englezi protivili.

Jedan od najranijih i najuticajnijih Velikih Majstora sistema Matične Lože bio je velečasni John T. Desaguliers, koji je izabran za Velikog Majstora 1719. godine. On je ranije napisao traktat koji tvrdi da su hanoverci jedini legitimni vladarci Engleske po „prirodnim zakonima“. 5. novembra 1719. godine on je dao prva dva masonska stepena Frederiku, princu od Velsa – Hanovercu. Tokom sledećih generacija, članovi hanoverske kraljevske porodice su čak postajali i Veliki Majstori.²⁹ Ako bi smo makijavelistički posmatrali aktivnosti Bratstva mi bi smo očekivali da mreža Bratstva bude izvor frakcije koja podržava opoziciju. To je tačno ono što se desilo. Ukratko posle osnivanja Matične Velike Lože, drugi sistem masonstva je pokrenut koji se direktno protivio Hanovercima!

Kada je Džejms II svrgnut Veličanstvenom revolucijom 1688, pobjegao je iz Engleske. Njegovi sledbenici su brzo formirali organizacije da mu pomognu u vraćanju Britanskog

²⁹ Augustus Frederick (1773-1843), deveti sin George-a III, bio je V.Majstor 30 godina pre svoje smrti. Pre toga, njegov stariji brat, koji je postao kralj George IV, je imao poziciju V.Majstora. Kasniji kraljevski V.Majstor bio je kralj Edward VII, sin kraljice Viktorije; Edward je bio V.Majstor 27 godina dok je bio princ od Velsa. Najskoriji V.Majstor koji će postati kralj bio je Vojvoda od Jorka, koji je zatim postao kralj George VI (1936-1952).

prestola. Najefektivnija i vojna grupa bila je organizacija Jakobinaca. Bazirana u Škotskoj i katoličkoj Irskoj, Jakobinci su mogli da sakupe veliku podršku za Stuarte. Izveli su mnoge pobune i vojne kampanje protiv Hanoveraca, iako na kraju nisu uspjeli da ponovo krunišu Stuarte. Kada je neuspješni Džejms II umro 1701. godine, njegov sin, samo-prozvani Džejms III nastavio je porodičnu bitku da osvoji britanski presto. Nova podgrupa Masonstva je stvorena da mu asistira. Ta podgrupa je uređena po ugledu na stare Vitezove Templare.

Čovek koji ih je navodno osnovao bio je odani sledbenik Džejmsa III, Michael Ramsey. Ramsey je bio škotski mistik kojeg je Džejms III unajmio kao tutora za svoja dva sina u Francuskoj. Remzijevo cilje bilo je da ponovo uspostavi osramoćene Templare u Evropi. Da bi ovo postigao, Remzi je usvojio isti pristup koji je koristila Matična Velika Loža Londona: ponovo oživljeni Templari bili bi tajno mističko/bratsko društvo otvoreno za ljude raznih zanimanja. Stare viteške titule, uniforme i „oruđa zanata“ bi bile iskorištene za simboličke i ritualne svrhe. U skladu sa ovim ciljevima Remzi je sebe nazvao Chevalier (Vitez) Ramsey.

Remzi nije radio sam. Pomagali su mu i drugi koji su podržavali Stuarte. Među njima bio je i engleski aristokrata, Charles Radcliffe. Radcliffe je bio Jakobinac koji je uhapšen zajedno sa svojim bratom, Erlom od Derwentwater-a, zbog njihovih veza sa propalom bunom iz 1715. godine koja je trebala da vrati Džejmsa III na britanski presto.

Oba brata su osuđena na smrt. Erl je obezglavljen ali Radcliffe je uspeo da pobjegne u Francusku.

U Francuskoj, Radcliffe je preuzeo titulu Erla od Derwentwater-a. Bio je predsedavajući na sastanku 1725. godine koji je organizovao novu masonsku ložu koja se zasnivala po ugledu na Templare kako je to predstavio Remzi. Derwentwater-a loža bila je instrument kojim će novi Templarski sistem Masonerije ući u Evropu. Derwentwater je tvrdio da je odobrenje da formira svoju Ložu dobio od Kilwinning Lože iz Škotske – škotska najstarija i najpoznatija loža.³⁰ Templarsko Masonstvo je zbog toga često nazivano Škotsko Masonstvo zbog navodnog škotskog porekla. Remzijevo škotsko masonstvo privuklo je mnogo članova tvrdeći da su Templari zapravo tajno kreirali sistem Matične Velike Lože.

Prema Remziju, Templari su otkrili „izgubljena“ učenja vekovima ranije u Svetoj zemlji u vreme krstaških ratova. Doneli su učenja natrag u Evropu i posle osramoćenja i progona, tajno održali učenja živim stotinama godina u Francuskoj, Engleskoj i Škotskoj. Posle vekova skrivanja u senkama Templari su oprezno ponovo izronili otkrivajući samo Plave Stepene kroz Matičnu Veliku Ložu. Remzi je tvrdio da su tri Plava Stepena bila izdata samo da bi se testirala vernost masona.

Kada bi mason dokazao svoju vernost dostižući treći stepen, bilo bi mu dozvoljeno da napreduje ka „pravim“ stepenima: četvrtom, petom i višim. Remzi je izjavio da ga je tajna templarska baza u škotskoj ovlastila da objavi više stepene. Prema njegovoj priči, škotski Templari su tajno delali kroz ložu u Kilwinning-u.

³⁰ Postoji i debata da li je Lord derwentwater takođe dobio povelju i od Matične Velike Lože Engleske da otvori svoju novu Francusku ložu. Mnoge istorije tvrde da jeste ali neki učenici Masoni uveravaju da nema zapisa da takva povelja postoji i da je njegova loža bila nezvanična. Naglašavano je da Matična Velika Loža Engleske ne bi dala Derwentwater-u povelju pošto su znali za njegova pro-Stuart politička opredeljenja.

Lord Derwentwater je nastavio da bude politički aktivan i pokušao je da se pridruži Charles Edward-u tokom pobune Jakobinaca 1745. godine. Brod na kojem se nalazio je zarobio engleski kruzer. Odveden je u London gde je pogubljen u decembru 1746. godine.

Kako bi uticali na svoje pro-Stuart političke ciljeve, škotske lože promenile su biblijski simbolizam trećeg Plavog Stepena u politički simbolizam da predstavlja Kuću Stuart. Remzijeve „viši“ stepeni sadržali su dodatni simbolizam koji je „otkrivao“ zašto masoni imaju obavezu da pomognu Stuarte da povrate presto Engleske.

Radi ovoga mnogi ljudi su na škotsko Masonstvo gledali kao na pametan pokušaj da se masoni namame dalje od sistema Matične Velike Lože koji je podržavao Hanoversku monarhiju i preobrati nove pristalice u pro-Stuart masone.

Sami Stuarti su se pridružili Remzijevoj organizaciji. Džejms III je prihvatio templarsku titulu „Chevalier St. George“. Njegov sin, Charles Edward, bio je primljen u Red Vitezova Templara 24. septembra 1745, iste godine kada je poveo glavnu Jakobinsku invaziju na Škotsku.

Dve godine kasnije, 15. aprila 1747, Charles Edward uspostavio je masonsko „Škotsko Jakobinsko Poglavlje“ u Francuskom gradu Arras. Charles Edward je kasnije poricao da je ikad bio mason kako bi uništio štetne glasine da je Škotsko Masonstvo ustvari paravan za Stuart slučaj (što je u velikom slučaju i bio), iako je bio Veliki Majstor u škotskom sistemu. Dokaz da je bio V. Majstor otkriven je 1853 kada je neko našao povelju koju je on izdao da se ustanovi gore navedena loža u Arras-u. Ova povelja u jednom delu navodi:

„Ja, Charles Edward, kralj Engleske, Francuske, Škotske i Irske, i kao takav Zamenski Veliki Majstor Poglavlja H., poznat po tituli Vitez Orla i Pelikana...“³¹

Upravo smo diskutovali o osnivanju dva sistema Masonerije. Svaki je podržavao suprotnu stranu važnog političkog sukoba u Engleskoj – sukob koji je uticao i na druge evropske nacije. Oba sistema Masonerije su nastala u razmaku manjem od pet godina jedan od drugog. Remzijeva priča o tome kako su dva sistema nastala stoga sadrži neke zaista zapanjujuće implikacije. Njegova priča sugerše da je mala skrivena grupa ljudi koja pripada mreži Bratstva u Škotskoj namerno stvorila dva opoziciona tipa Masonerije da bi ohrabrila i podržala obe strane nasilne političke kontraverse. Ovo bi bio zastrašujuće jasan primer makijavelizma.

Koliko je istinita Remzijeva priča? Da bi smo odgovorili na ovo pitanje prvo moramo da se upoznamo sa istorijom Masonerije u Škotskoj.

Škotska je dugo bila važan centar masonske aktivnosti. Najraniji od starih zidarskih esnafa u Škotskoj bio je osnovan u Kilwinning-u 1120. godine pne. Do 1670 Kilwinning Loža je već upražnjavala spekulativno Masonstvo.

Škotske lože su bile jedinstvene po tome što su bile nezavisne od Engleske Velike Lože čak i nakon što su počele da praktikuju Plave Stepene sistema Engleske Velike Lože. Sama Kilwinning Loža je izdavala povelje još od ranog 15-og veka. Prestala je to da radi samo 1736 godine kada se pridružila ostalim škotskim ložama u izdizanju Edinburske Lože na poziciju Velike Lože Škotske. Nova Velika Loža Škotske u Edinburgu usvojila je spekulativni sistem Engleske Velike Lože ali je ipak ostala nezavisna od nje i izdavala je svoje povelje. Oko sedam godina kasnije, u 1743. godini, Kilwinning Loža se odcepila od Velike Lože Škotske zbog naizgled trivijalnog nesporazuma.

Kilwinning je postavila sebe kao nezavisno masonsko telo („Matična Loža Kilwinning-a“) i još jednom je izdavala svoje povelje. Godine 1807, Kilwinning Loža se odrekla svih prava na izdavanje povelja i pridružila se opet Velikoj Loži Škotske. Mi vidimo velike vremenske periode u kojima je Kilwinning Loža bila nezavisna od svih drugih Loža i kada je mogla da izda povelje Templarskim masonima. Bila je nezavisna u vreme kada su

³¹ Za Poglavlje H. se veruje da je bilo Škotska loža u Heredonu. Charles Edward je nazvan „Zamenski“ Veliki Majstor jer je njegov otac, kao kralj Škotske bio smatran za „naslednog“ Velikog Majstora.

Remzi i Derwentwater tvrdili da su dobili odobrenje od Kilwinning-a da uspostave templarske stepene u Evropi.

Neki masonski istoričari argumentuju da Kilwinning Loža i druge škotske lože nisu imale ništa sa stvaranjem takozvanih „škotskih“ stepene. Oni tvrde da su škotski stepeni svi bili stvoreni u Francuskoj od strane Remzija i njegovih Jakobinskih kohorti. Neki masonski pisci tvrde da templarstvo nije stiglo u Škotsku do 1798 godine – decenijama pošto se primilo u Evropi. Ti pisci dalje tvrde da Kilwinning Loža nikada nije praktikovala ništa osim Plavih Stepene engleskog sistema. Drugi veruju da je Remzi, koji je rođen u okrugu Kilwinning, pridavao škotsko poreklo svojim stepenima iz nacionalističkog ponosa i da bi pomogao izgradnji političke podrške za Stuarte u Škotskoj. Ovi argumenti zvuče ubedljivo ali istoriska dokumentacija dokazuje da su svi netačni.

Prvo, već smo videli da je Škotska ovoj eri dala važne istoriske ličnosti koje su doprinele nekim promenama koje su pisali revolucionari Bratstva. Michael Ramsey je treći misteriozni Škot nepoznatog porekla kojeg smo videli da doprinosi važnim promenama u Evropi. O druga dva smo diskutovali ranije: William Paterson, koji je pomogao nemačkim vladarima da osnuju centralnu banku Engleske, i John Law, koji je bio arhitekta centralne banke Francuske.

Drugo, škotske masonske lože bile su prirodno mesto za pro-Stuart templarske stepene da se izdignu. Škotska je snažno podržavala Stuarte a Jakobinci su tamo bili bazirani. Decenijama pre nego što je kreirana Engleska Velika Loža mnogi masoni u Škotskoj su bili poznati po pomaganju Stuarata. Ovi škotski podanici koristili su svoje lože kao tajna mesta za sastanke na kojima su se izlegale političke intrige. Pro-Stuart masonska aktivnost ide unazad sve do 1660. godine – godine kada su Stuarti restaurirani (oduzeli presto od Puritanaca).

General Monk, koji je imao veliku ulogu u restauraciji, je navodno bio mason. Na kraju, postoji neoporiv dokaz da su škotske lože, uključujući i onu u Kilwinning-u, bile umešane u templarstvo decenijama pre 1798. godine. Masonski istoričar Albert Mackey navodi u svojoj Istoriji Masonstva da je 1779. godine Kilwinning loža izdala povelju nekim Irskim masonima koji su sebe nazivali „Loža Visokih Vitezova Templara“. Pre više od decenije, 1762. godine, Loža Sv. Andrew-a iz Bostona obratila se Velikoj Loži Škotske za dozvolu (koju je kasnije dobila) po kojoj bi mogla da rasoravlja o „Kraljevskom Luku“ i stepenima Vitezova Templara na svom sastanku održanom 28. avgusta 1769. godine. Bitno je da se Loža Sv. Andrew-a obratila Velikoj Loži Škotske a ne nekoj francuskoj loži.

Tako smo potvrdili dva elementa Remzijeve priče: 1) da su škotske lože praktikovale templarsko masonstvo, i 2) da je Škotska Velika Loža davala Templarima povelje najkasnije 1762. godine. Možemo sa sigurnošću da pretpostavimo da je Škotska Velika Loža bila umešana u templarstvo pre te godine jer je Loža morala da uspostavi templarske stepene pre nego što druga loža može da ih zatraži. Nažalost, nema dokaza koji ukazuju kada je templarstvo otpočelo u škotskim ložama. Remzi i Derwentwater, naravno, tvrde da su templarski stepeni već postojali u ranim 1720-im. Škotske lože su mogle već biti umešane u neki oblik templarstva u to vreme.

Razumljivo je da su Škotske lože bile vrlo tajnovite o svojim templarskim aktivnostima. Mi znamo o povelji Loži Sv. Andrew-a iz 1762. godine iz zapisa nađenih u Bostonu. Treba samo pogledati sudbinu dva Erla od Derwentwater-a kako bi razumeli opasnosti koje su pretile tim ljudima, uključujući masone, koji su bili uključeni u političke aktivnosti podržavanja Stuarata.

Nije svaki element Remzijeve templarske priče bio poduprt dokazima. Na primer, samo Masonstvo nije započeto od strane Vitezova Templara kao što je Remzi implicirao. Zidarski esnafi koji su izrodili Masoneriju postojali su mnogo pre no što su osnovani

Vitezovi Templari. Sa druge strane postoji posredni dokaz da su Vitezovi Templari bili zaista ti koji su doneli Plave Stepene u Englesku.

Kao što je pomenuto u poglavlju 15, mislilo se da su tri Plava Stepena već bila upražnjavana vekovima ranije od sekte Ubica/Asasina iz Persije. Templarski Vitezovi su imali čest kontakt sa Asasinima tokom Krstaških ratova. Tokom perioda kada se nisu borili međusobno, Asasini i Templari su uspostavljali primirja i upuštao se u druge prijateljske odnose. Jedno primirje je čak dozvolilo Templarima da podignu nekoliko utvrđenja na teritoriji Asasina. Neki istoričari veruju da su tokom tih zatišja Templari naučili neka mistička učenja Asasina i uneli ih u svoj sistem. Stoga je vrlo moguće da su Templari imali Plave Stepene mnogo ranije nego što su osnovani od strane Engleske Matične Velike Lože.

Sledeći posredni dokaz je da su tokom Krstaških pohoda Templari bili na vrhuncu svoje moći u Evropi. Posedovali su imanja širom Kontinenta. Njihova imanja u Škotskoj su bila naročito brojna.

Kada su Templari napustili Svetu zemlju posle Krstaških ratova, vratili su se na svoja imanja širom sveta, uključujući i Škotsku. Nakon što je Red Templara bio progonjen u Evropi, mnogi templari su odbili da napuste svoje templarske tradicije i obavljali su svoje aktivnosti u tajnosti. Neki tajno aktivni templari pridružili su se masonskim ložama, uključujući i one u Škotskoj i Engleskoj. Zato je zamislivo da su Templari bili provodnik kroz koji su tri Plava Stepena putovala od Asasin sekte, kroz Škotsku do Matične Velike Lože iz 1717. godine.

Neki Masoni mogu videti svaki pokušaj da se Plavi Stepeni povežu sa sektom Asasina kao način da se diskredituje Masonstvo, iako je tu vezu predložio jedan od masonskih najcenjenijih istoričara. U raspravi o takoj vezi, važno je imati na umu da tehnike ubijanja koje su koristili Asasini nikada nisu bile učene u Plavim Stepenima. Asasini su posedovali dugu mističku tradiciju koja se pružala daleko izvan njihovih kontraverznih političkih metoda. Dalje, Asasini su posudili mnoga od svojih mističkih učenja iz ranijih sistema Bratstva. Tako da Plavi Stepeni svoj začetak mogu imati i pre osnivanja organizacije Asasina.

Koja je prava istina o poreklu Plavih Stepena i Škotskih Stepena se ne zna ali su oba sistema zadobila veliku popularnost. Na kraju su Škotski Stepeni dominirali skoro svim Masonstvom. U kontinentalnoj Evropi centar škotskog masonstva bila je Nemačka, gde je ista mala grupa nemačkih prinčeva koje smo posmatrali uskoro isplivala kao vođe u novoj templarskoj masoneriji.

„Kraljevski Pacovi“

Kroz celu istoriju, male grupe političkih i ekonomskih elita koje su pripadale mističkoj mreži Bratstva su profitirale od sukoba koje je razvijala Mreža. Ako su drevni Mesopotamski, Američki i biblijski zapisi tačni, onda su te ljudske elite zapravo samo na vrhu zatvorske hijerarhije. Mi možemo označiti te elite kao „Kraljevski Pacovi“ zemlje.

Izraz „Kraljevski Pacov“ potiče iz novele James Clavell-a po kojoj je kasnije snimljen film sa George Segal-om. Priča Kraljevski Pacov se tiče grupe Amerikanaca i Britanaca koji su zarobljenici rata u japanskom logoru za vreme Drugog Svetskog rata. Putem pametne trgovine i organizacije, jedan od američkih zatvorenika, vodnik King, uspeva da sakupi bogatstvo od materijalnih dobara koja drugi zatvorenici očajnički žele. Kao rezultat toga on sedi na vrhu zatvorske hijerarhije i često je u mogućnosti da kupilojnost cigaretom ili svežim jajetom.

Drugi zatvorenici ga zovu prosto King (Kralj), jer on je to unutar zatvora. Kada mu sine ideja da uzgaja pacove kao hranu, dobija nadimak „Kralj Pacov“, koji mu na neki način i pristaje.

Kralj Pacov uživa svaki luksuz koji drugi zatvorenici žele, ali ipak ostaje činjenica da je i on sam zatvorenik. Kralj Pacov može da ostane na vrhu samo dok su svi zatvorenici. Na kraju filma, kada je rat okončan i logor oslobođen on više nema zatvorsko okruženje na koje može da se osloni kako bi ostao na vrhu. Na slobodi, on je izgubljen, pitajući se da li stvarno pozdravlja oslobođenje.

U poslednjoj sceni filma vidimo kako ga odvoze u kamionu kao još jednog običnog vodnika. Mi međutim osećamo, iako on ne, da mu je bolje oslobođenom pošto je krhko carstvo koje je sagradio moglo lako svakog trena biti uništeno od strane japanskih čuvara. Kingov život kao oslobođenog vodnika je daleko sigurniji nego njegovo postojanje na vrhu potlačene zatvorske populacije.

Kralj Pacova iz bioskopa bio je simpatičan lik. Oni koje mi označavamo kao „Kraljevski Pacovi“ zemlje nisu tako dragi jer mi ćemo koristiti izraz da opišemo samo one pojedince koji pribavljaju svoje zarade i uticaj ne uzgajanjem pacova, već pomaganjem u uzgajanju ratova i patnji za ljude.

Hiljadama godina zemlja je imala bezbrojan sled „Kraljevskih Pacova“. U ovom poglavlju pogledaćemo posebno zanimljivu grupu njih: nebitni nemački prinčevi 18-og veka. Oni i njihov odnos prema misticizmu Bratstva stvaraju fascinantn pogled na zanimljiv element politike 18-og veka – politika koja je uticala na oblikovanje društvenog, političkog i ekonomskog sveta u kojem danas živimo.

Nemačka je postala centar Templarskog Masonstva u kontinentalnoj Evropi. Viteški stepeni su uzeli jedinstven karakter u Nemačkim državama gde su stepeni pretvoreni u sistem Masonerije nazvan „Strogo Nadgledanje“. „Strogo Nadgledanje“ je tako nazvano jer je svaki polaznik bio obavezan da da zakletvu o strogoj i nepogovornoj poslušnosti onima koji su imali viši čin unutar Reda. Zakletva poslušnosti se protezala i na misteriozni lik poznat kao „Nepoznati Nadređeni“, za kojeg se govorilo da je bio tajni lider Strogog Nadgledanja i koji je navodno predsedavao u Škotskoj. Članovi Strogog Nadgledanja su prvo prolazili kroz Plave Stepene pre nego što su uvođeni u više stepene. „Nepoznati Nadređeni“ je imao titulu „Vitez Crvenog Pera“. Iako je tajnovitost u Strogom Nadgledanju bila velika nekoliko propusta otkriva da je Strogo Nadgledanje bilo odano Škotskim stepenima radeći protiv Kuće Hanover u korist Stuarta.

Strogo Nadgledanje se brzo širilo nemačkim zemljama i postalo je dominantni oblik Masonstva sledećih decenija. Takođe je postalo uticajno u drugim zemljama kao što je Francuska, koja je bila drugi po veličini centar Masonstva u Evropi (Nemačka je bila najveći). U svim nacijama članovi Strogog Nadgledanja zaklinjali su se na poslušnost „Nepoznatom Nadređenom“ iz Škotske. Prema J.M. Roberts-u koji u svojoj knjizi Mitologija Tajnih Društava kaže:

„Strogo Nadgledanje je izazvalo sumnju i neprijateljstvo u Francuskoj zbog svog Nemačkog porekla i zato što je Veliki Orient (Francusko vrhovno Masonsko telo) priznao autoritet nepoznatih nadređenih iz Strogog Nadgledanja nad francuskim masonima.“

Jedan od najranijih Velikih Majstora Strogog Nadgledanja bio je G.C. Marschall. Nakon njegove smrti 1750. godine mesto je zauzeo Nemač iz Saksonije: baron Von Hund. Stepene Strogog Nadgledanja su skoro svi stvoreni na početku Von Hund-ovog Majstorovanja, ali mu je i dato priznanje što je učinio najviše da ih stavi u prepoznatljiv oblik. Von Hund je izjavio da je njegovu inicijaciju u Red Hrama (tj. Viteza Templara) obavio lord Kilmarnock, čuveni plemić iz Škotske. Von Hund je takođe tvrdio da je upoznao i „Nepoznatog Nadređenog“ i Charles Edward-a. Kao i Michael Ramsey, Von Hund je imao misiju da ponovo uspostavi Vitezove Templare u Evropi. Von Hund je sakupljao novac kako bi odkupio zemlju koja je vekovima ranije oduzeta templarima. Iako je Von Hund imao uspeha, neprijatelji su ga proglasili prevarantom i na kraju je izgubio ugled. Strogo Nadgledanje je steklo mnoge sledbenike među nemačkim kraljevskim

porodicama (iako su se neki protivili i ostali odani Engleskom masonskom sistemu). Ovo je zagonetka. Neke kraljevske porodice umešane u Strogo Nadgledanje bile su politički saveznici Hanovera. Zašto bi oni učestvovali u obliku Masonstva koje se tajno protivi engleskoj kući Hanover?

U nekim slučajevima, izgleda da su se kraljevski članovi pridruživali Strogom Nadgledanju pošto je prestalo da bude ekstremno nastrojeno u korist Stuarta. Do 1770-ih Stuart pokret je oslabio kada su se neki od onih nemačkih prinčeva pojavili kao lideri Strogog Nadgledanja. Sa druge strane, postoji još jedan bitan faktor koji treba uzeti u obzir:

Neprijatelji Engleske koji su nastali Stuart pobunom i drugim konfliktima bili su izvor ogromnog profita tim nemačkim prinčevinama, uključujući i Hannover! Ta ista mala klika nemačkih kraljevskih dinastija koja se ženila stranim kraljevskim porodicama i zatim ih svrgavala, zaradila je velike novce iz sukoba koje je pomogla da se stvore – sukobe koji je takođe zakuvala mreža Bratstva.

Da bi bolje razumeli ovu situaciju, moramo napraviti malu digresiju i pogledati istoriju Teutonskih Vitezova nakon njihovog poraza u Krstaškim ratovima.

Kada su se Krstaški ratovi završili, Teutonski vitezovi su, kao i Templari i Hospitalci, našli posao drugde. 1211. godine, dok su bili pod vođstvom Velikog Majstora Hermann von Salza, Teutonski vitezovi su pozvani u Mađarsku da pomognu borbu koja se tamo odvijala. Za svoje usluge nagrađeni su oblašću Burzenland u Transilvaniji, koja je bila pod Mađarskom upravom. Međutim, Vitezovi su isterani jer su zahtevali previše zemlje. Posle odlaska iz Transilvanije, Vitezove je pozvao Conrad, Poljski princ, da mu pomognu u borbi protiv paganskih Slovena u Prusiji. Vitezovi su opet nagrađeni zemljom. Ovaj put su dobili veliki deo Prusije.

Vitezovi su stekli još jednog dobročinitelja: Nemačkog cara Frederika II – čoveka koji je sklopio desetogodišnje primirje o kojem smo diskutovali u 15. poglavlju. Iako je Frederik radio kao čovek mira, bio je povezan i sa ovom organizacijom rata. Frederik je 1226 godine Vitezove učinio nadlordovima Prusije. Velikom Majstoru, von Salza-u, dao je status princa. On je takođe bio odgovoran za reorganizaciju Reda.

Teutonski Vitezovi su se do 1229. godine temeljno proširili Prusijom. Gradili su solidne tvrđave i preobraćali prusku populaciju u hrišćanstvo energičnim vojnim kampanjama. Do 1234. godine Vitezovi su bili politički autonomni i služili su samo Papi. Oni su bili pravi vladari Prusije a ne Papa.

Uz Papsku podršku redovi Teutonskih vitezova su brzo postajali brojniji. Mnogi nemci su odlazili u Prusiju kako bi ušli u novi i potencijalno unosan teatar rata. Ova migracija je na kraju dovela do potpune „germanizacije“ Prusije. Trgovina i industrija su vremenom zamenile oružani sukob i Prusija je postala veliki trgovinski centar. Do ranih 1300-tih dominacija Teutonski vitezova se prostirala nad velikim delom južne i jugoistočne obale Baltičkog mora. Teutonski Vitezovi su imali dva veka da ostave svoj neizbrisiv znak na centralnu i zapadnu Evropu. Pre nego što su izgubili moć, Vitezovi su uspostavili vojni karakter Prusije koji će definisati tu oblast vekovima kasnije. Ranih 1500-tih sudbina Teutonskih vitezova se pogoršala. Poljska ih je isterala iz zapadne Prusije. Godine 1618 Prusija je cela bila pod vlašću Hohenzollern dinastije. Ovo je efektivno označilo kraj autonomne Teutonske vladavine.

Uprkos kontinuiranim sukobima između Vitezova i Hohenzoller-a radi kontrole nad Prusijom, Hohenzoller-i su zadržali važne elemente Viteške organizacije. Baren jedan Hohenzoller, Albert od Brandenburg-Anspach-a, bio je Veliki Majstor Reda oko 1511. godine. Prusija pod Hohenzoller-ima usvojila je boje Teutonskih plaštova (crnu i belu)

kao zvanične boje zemlje. Dvoglava Teutonska ptica postala je pruski nacionalni simbol. Kao i druge iteške organizacije iz Krstaških ratova i Teutonski vitezovi su vremenom pretvoreni u tajno bratsko društvo, ovaj put pod sponzorstvom kraljevske porodice Hapsburg iz Austrije. Teutonski vitezovi i danas opstaju u tom obliku.

Pod vlašću Hohenzollern-a moć i uticaj Prusije je rastao. Prusija je postala veliki igrač u zamršenoj političkoj situaciji u Evropi. Do 18. veka, Hohenzollern-i su se izmešali sa svojim nemačkim kraljevskim susedima putem brakova. Na primer, najpoznatiji Hohenzollern,

Frederik II (poznatiji kao „Frederick Veliki“), je po želji svoga oca oženjen 1733 sa Elizabeth Christina iz severozapadne nemačke prinčevine Brunswick. (1569 Brunswick dinastija je osnovala Brinswick-Luneburg porodičnu liniju koja je kasnije postala porodica Hannover.)

Frederikova majka bila je Sophia Dorothea, sestra Hanoverskog kralja George-a II. Generacijama ranije, čukundeda Frederika Velikog oženio je Henrietta-u, ćerku princa od Orange-a.

Politički brakovi, koji su bili bez ljubavi, su često bili nezadovoljavajući onima koji su bili u njemu. Ovo se pokazalo kao istina u braku Frederika Velikog i Elizabeth Christina-e od Brunswick-a. Frederik je hteo da oženi neku od Hanovera ali je očeva čvrsta volja prevladala.

Uprkos ovom nesretnom dogovoru, Frederik je i dalje imao prijateljske odnose sa drugima iz porodice Brunswick. U Brunswick-u je Frederik tajno iniciran u Masonstvo 14. avgusta 1738. godine, protiv očeve želje. Inicijaciju je odobrila Loža Hamburga iz Hanovera. Loža je praktikovala Plave Stepene engleskog Masonstva. Dve godine nakon inicijacije Frederik je postao kralj Prusije. Zatim je javno obelodanio svoje masonsko članstvo i inicirao druge u Red.³² Na Frederikovu zapovest Velika Loža je osnovana u Berlinu i nazvana Loža Tri Planete. Njen prvi sastanak je održan 13. septembra 1740. godine. Ova Loža je počela kao loža engleskog sistema i imala je pravo da izdaje povelje.

Koliko je dugo Frederik ostao aktivan u Masonima je i danas tema debata. Neki istoričari veruju da je 1744 prestao da se bavi masonskim aktivnostima jer su potrebe rata zaokupile njegovu potpunu pažnju. Njegov cinizam se kasnije preneo i na masonstvo. Ipak, njegovo ime je nastavilo da se pojavljuje na poveljama čak i kada je navodno bio neaktivan. Nije sigurno da li je Frederik pozajmio ime izdavanju povelja ili je lično bio umešan u proces.

U otprilike deset godina od Frederikovog primanja u masone Strogo Nadgledanje i njegovi škotski stepeni bili su u procesu skoro potpunog preuzimanja nemačkog masonstva. Frederikova Loža Tri Planete je nesumnjivo očigledno postala „Strogo Nadgledanje“ kada su njeni novi statuti usvojeni 20. novembra 1764. godine. Baron Von Hund, Veliki Majstor Strogog Nadgledanja, je 1. januara 1766. godine konstituisao Tri Planete kao Škotsku ili Direktoralnu Ložu opunomoćenu da ovlasti druge Lože Strogog Nadgledanja. Sve lože već ovlašćene od Tri Planete osim jedne (Kraljevska Jork Loža) su prešle u vlasništvo (škotskog) sistema Strogog Nadgledanja.

Kakva god Frederikova masonska umešanost bila ili ne bila, on i njegovo Prusko kraljevstvo su profitirali od Engleskih sukoba kojima je škotsko masonstvo doprinosilo. Uprkos svom liberalizmu i anti-makijavelističkim ubeđenjima Frederik je dokazao svojim delima da je isto ratoboran i pronicljivo manipulativan u kompleksnim mrežama evropske politike kao i bilo koji čovek njegovog vremena. Njegov cilj je bio vojna ekspanzija

³² Frederik je 1740 inicirao nekolicinu važnih nemačkih plemića u Masonstvo: svog brata, princa William-a; princa Čarlsa od Brandenburg-a; i Frederick William-a, vojvodu od Holstein-a.

pruskog kraljevstva. Frederik je 1740-tih imao političku alijansu sa Francuskom. Francuska je aktivno pomagala Jakobince protiv Hanoveraca a Londonom su kružile glasine da Frederik pomaže Jakobince da se pripreme za svoju veliku invaziju Engleske 1745. godine.

Frederik je posle opet sklopio savez sa Engleskom i nastavio da profitira na engleskim mukama. Ne samo da je stekao teritorije nego i novac takođe. Udeo u Frederikovom monetarnom profitu imale su i druge nemačke prinčevine, uključujući i Hannover. One su sve zarađivale iznajmljujući nemačke vojnike engleskoj po visokim cenama. Hannover se već decenijama upuštao u ovakve poduhvate.

Iznajmljivanje Nemačkih plaćenika Engleskoj je možda bila jedna od najvećih „prevara“ u istoriji Evrope: mala grupa nemačkih porodica bi zbacivanjem postavila jednog od svojih na engleski presto. Zatim bi iskoristili svoj uticaj da je militarizuju i umešaju u ratove. Čineći to, oni su mogli da mužu britansko bogatstvo iznajmljujući skupe vojnike Engleskoj da se bore u ratovima koje su oni pomogli da nastanu! Čak i ako bi Hanoverci bili svrgnuti u Engleskoj oni bi otišli u nemački Hannover sa pozamašnim profitom zarađenim od ratova da svrgnu njih. Ovo može biti jedno rešenje zagonetke zašto su neki članovi ove nemačke klike podržavali Škotsko Templarsko Masonstvo i kasnije zauzeli liderske pozicije u njemu

Engleska je iznajmljivala Nemačke plaćenike putem potpisivanja „slabih primirja“, koja su zapravo bila poslovni ugovori. Engleska je zakoračila u slaba primirja odmah nakon što je Nemačka preuzela njenu zemlju Kućom Orange 1688. godine. Kao što se sećamo, jedna od prvih stvari koje su Vilijam i Meri učinili posle preuzimanja prestola jeste bila guranje Engleske u rat.

Nemački plaćenici su bili stalan teret Engleskoj. Jedan rani pomen njih nađen je u korespondenciji vojvode od Marlborough-a.³³ Marlborough je bio engleski lider koji se borio na evropskom kontinentu protiv Francuske tokom Rata za Španskog Naslednika (1701-1714).³⁴ Hannover je iznajmljivao trupe engleskoj u to vreme – godinama pre nego što je Hannover preuzeo britanski presto. 15. maja 1702. godine, Marlborough je diskutovao potrebu da se plate Hanoverske trupe kako bi se borile:

„Ako imamo Hanoverske trupe, bojim se da će 100,000 kruna morati biti dato njima pre nego što krenu, tako da bi bilo od velike koristi ako bi taj novac bio spreman kada stignem u Holandiju.“

Četiri dana kasnije, 22,600 funti bilo je odobreno od Engleske vlade da se isplate plaćenici.

Prusija i Hesse su takođe obezbeđivali plaćenike za Englesku tokom tog rata. Pišući iz Haga 26. marta 1703, Marlborough je jadikovao:

„Sada kada sam ovde (u Hagu) saznajem da Prusi, Hessijanci i Hanoverci nisu dobili ništa od njihovih taksi...“

Engleski sledeći veliki evropski rat bio je Rat za Austriskog Naslednika (1740-1748). Frederik Veliki je ovaj put bio saveznik sa Francuskom protiv Engleske. Ovo nije sprečilo druge Nemačke prinčevine da nastave svoje poslovne odnose sa Engleskom, naročito Hannover i Hesse. Iako je Hannover bio na britanskom prestolu nije hteo da prekine svoje unosne poslove. Ona je čak šta više iskoristila to da izvuče veće cene za Hanoverske plaćenike. Pismo koje je 9. decembra 1742. godine napisao Horace

³³ Pisma koja je napisao vojvoda od Marlborough-a su ovde prevedena na moderni engleski.

³⁴ Ratovi za „naslednika“ su bili ratovi začeti raspravom ko bi trebao da nasledi kraljevski presto. Velike evropske sile bi se često umešale i pretvarale ih u sukobe velikih razmera koji bi trajali godinama.

Walpole, bivši britanski premijer, razmatralo je ogromnu taksu koju je Engleska trebala da plati za iznajmljivanje 16,000 Hannoverskih vojnika:

„... izašao je veoma hrabar pamflet ... koji potvrđuje da je svako primirje sklopljeno od uzdizanja (na britanski presto) ove porodice (Hanover), Engleska žrtvovana u interesu Hanovera...“

Pamflet koji spominje Warpole sadrži ove zabavne reči:

„Velika Britanija je dovoljno dugo nosila Hanovere na svojim plećima, i ako je istrošena stalnim zamaranjem, ona nastavlja dalje... U interesu ovog ostrva, ovaj put moramo nadvladati ili postati ništa drugo do novčana-provincija Hannoveru.“

Na kraju, opozicija slabim primirjima je propala. Engleska je zaista postala Hannoverska „novčana-provincija“.

Slaba primirja su stvarno bila unosna. Na primer, u ugovoru od 26. decembra 1743, Britanija je odobrila 393,733 funti za 16,268 Hannoverskih vojnika. Ovo se ne čini puno dok ne shvatimo da je vrednost funte bila mnogo veća nego danas. Da bi sakupio ovoliku sumu parlament je išao tako daleko da je čak odobrio lutriju.

U isto vreme kada je Engleska ratovala u Ratu za Austriskog Naslednika, borila se i protiv Jakobinaca. Još Nemačkih trupa je bilo potrebno za taj front.

Charles Edward iz porodice Stuart je 12. septembra 1745 započeo svoju čuvenu invaziju Engleske preko Škotske. „Bonnie Prince Charlie“, kako su zvali Charles Edward-a, je 17. septembra osvojio Edinburg i približavao se Engleskoj sa namerom da osvoji London. To je značilo više novca za Hesse. 20. decembra 1745. godine, Hanoverski kralj George II objavio je da je poslao po 6,000 vojnika iz Hesse-a da se bore u Škotskoj protiv C. Edward-a. Kralj George je parlamentu pokazao račun za Hessijanske trupe. Odobren je. Hessijanske trupe su se iskrcale 8. februara sledeće godine. U međuvremenu, na evropskom frontu, Engleska je unajmola vojnike iz Holandije, Austrije, Hanovera i Hessea da bi ostvarila svoje „interese“ tamo. Računi su bili zapanjujući.

Rat na kontinentu se napokon završio. Naravno, nije prošlo mnogo pre nego što su se evropski vladari upustili u drugi. Ovaj put bio je to Sedmogodišnji rat (1756-1763) – jedan od najvećih oružanih sukoba u evropskoj istoriji do tog vremena.³⁵ Frederik je opet sklopio savez sa Engleskom, i dve nacije (Engleska i Prusija) su se sukobile sa Francuskom, Austrijom, Rusijom, Švedskom, Saksonijom, Španijom i kraljevstvom dve Sicilije. Frederik se ovaj put nije udružio sa engleskom zbog promenljive ljubavi prema Britaniji. Engleska mu je plaćala. Po Vestminsterskom primirju koje je stupilo na snagu aprila 1758. godine, Frederik je dobio pozamašnu novčanu pomoć od Engleske kako bi odbranio svoje interese! Primirje je trajalo od aprila do aprila i obnavljalo se godišnje.

Tokom Sedmogodišnjeg rata, Engleska je takođe davala novac kako bi pomogla da Hannover odbrani svoje Nemačke interese. Francuska je napala Hannover, Hesse i Brunswick. Nešto od novca koji je isplaćen Hannover-u i Hesse-u su ove prinčevine iskoristile da odbrane svoje granice. Primirje sa Hesse-om, sklopljeno 18. juna 1755 (malo pre početka Sedmogodišnjeg rata), je bilo posebno unosno. Pored novca za okupljanje vojske i novca da se pribave odmorni konji, Hesse-u je odobrena godišnja pomoć od 36,000 funti kada trupe primaju nemačku platu i duplo toliko kada počnu da primaju britansku. Dodatnih 36,000 funti je direktno otišlo u kofere Landgrave-a od Hesse-a.

³⁵ Sedmogodišnji rat je zapravo bio proširenje rata između Engleske i Francuske u Severnoj Americi. Proširenje rata na Evropu je pokrenuo sam Frederik Veliki kada je napao Saksoniju.

Mnogi engleski lordovi nisu smatrali da su nemačke trupe vredne tolikog novca. Dok je diskutovao moguću francusku invaziju engleske, Warpole se našalio: „ako francuzi dođu, barem ćemo dobiti nešto za sav novac koji smo dali Hanovercima i Hessijancima!“

Nemačka prinčevina koja je najviše profitirala od biznisa iznajmljivanja vojnika bila je Hesse.

U kratkom osvrtu na istoriju Hesse-a vidimo da je, nakon smrti Philip Magnanimous 1576, Hesse podeljen između Filipova četiri sina na četiri glavne provincije: Hesse-Kassel (često spelovano i Hesse-Cassel), Hesse-Darmstadt, Hesse-Rheinfels i Hesse-Marburg. Najvažnija i najmoćnija od ove četiri postala je Hesse-Kassel, u koju su kasnije priključene Hesse-Rheinfels i Hesse-Marburg.

Iznajmljivanje plaćenika Engleskoj je posta najunosniji posao kraljevske porodice Hesse. Iako je i sam Hesse bio uplašen tokom nekih evropskih sukoba, Hessijanska dinastija je zaradila ogromno bogatstvo od posla sa vojnicima. U stvari, Landgrave Frederick II od Hesse-Kassel-a (ne treba ga mešati sa Frederikom II od Prusije ili sa nemačkim carem Frederikom II iz perioda Krstaških ratova) učinio je Hesse-kassel najbogatijom prinčevinom u Evropi iznajmljujući plaćenike engleskoj tokom rata za američku nezavisnost poznatim i kao američka revolucija. Kraljevska kuća Brunswick je takođe imala koristi od Američke revolucije. Njen poglavar, Charles I, iznajmljivao je vojnike Engleskoj po veoma pristojnoj ceni.

Kao što možemo videti, Hesse, Hannover i nekolicina drugih nemačkih pokrajni je solidno profitiralo od sukoba koji su mučili Englesku. Britanski problemi dali su im mogućnost da pljačkaju njenu riznicu na uštrb engleskog naroda. Ovo je imalo propratni efekat guranja Engleske u sve veći dug prema novim bankarima sa njihovim inflacijskim papirnatim novcem.

I narod Nemačke je patio. Većina plaćenika iznajmljena Engleskoj bili su mladi ljudi koji su prisiljeni da se bore tamo gde ih njihovi lideri pošalju. Mnogi su osakaćeni i ubijeni kako bi njihovi vladari mogli da uživaju u većem luksuzu. Bogatstvo i uticaj male grupe nemačkih dinastija je bila izgrađena na krvi mladih.

Vrebajući iza ovih aktivnosti mi nastavljamo da otkrivamo prisustvo mreže Bratstva. Kako su godine prolazile, članovi kraljevskih porodica Hesse i Brunswick su isplivali kao lideri Strogog Nadgledanja. Na primer, 1772. godine, na masonskom kongresu u Kohlo-u, vojvoda Charles William Ferdinand od Brunswick-a je izabran da nasledi Von Hund-a kao Veliki Majstor Strogog Nadgledanja.³⁶ Nekoliko godina nakon njegovog izbora na mesto Velikog Majstora, vojvoda Ferdinand nasledio je Charles-a I kao vladar Brunswick-a i nasledio je novac od Brunswick-ovog iznajmljivanja plaćenika.

Deljenje obaveza vođstva u Strogom Nadgledanju sa vojvodom od Brunswick-a imao je princ Karl od Hesse-a, sin Frederika II od Hesse-Kassel-a. Prema Jacob Katz-u i njegovoj knjizi, Jevreji i Masoni u Evropi, 1723-1939, princ Karl je kasnije „prihvaćen kao poglavar svih nemačkih Masona“. Karlov brat, William IX, koji je kasnije nasledio prinčevinu i ogromno bogatstvo Hesse-Kassel-a od njihovog oca, je takođe bio mason. William IX je obezbedio plaćenike Engleskoj kada je ranije vladao Hesse-Hanau-om.

³⁶ Sa izborom vojvode Ferdinanda, Strogo Nadgledanje je doživelo nekoliko promena. Strogo Nadgledanje je eformalno nazivano „Ujedinjene Lože“. Drugi kongres je održan deset godina kasnije u Wilhelmsbad-u (grad blizu Hanau-a u Hesse-Kassel-u). Tamo je ime „Strogo Nadgledanje“ u potpunosti odbačeno i Red je od tada nazvan „Korisni Vitezovi Svetog Grada“. Kongres u Wilhelmsbad-u je zvanično napustio priču da su Templari originalni kreatori Masonstva. Međutim, Viteški stepeni su zadržani kao i ideja o vođstvu od strane „Nepoznatog Nadređenog“.

Koliko važnu ulogu je zaista imalo samo Bratstvo u manipulaciji ovim aferama? Da bi smo odredili da li je bilo prave umešanosti Bratstva makijavelističke prirode, pomoglo bi ako bi otkrili bar jednog agenta Bratstva koji je učestvovao prvo u jednoj frakciji a zatim u drugoj. Trebao bi nam agent Bratstva koji se kretao u svim krugovima: od Jakobinaca do birača Hesse-a, od kralja Francuske do Prusije. Zanimljivo je da je istorija zabeležila baš takvog pojedinca. U normalnim okolnostima mi ne bismo saznali za takvog agenta zbog tajnosti koja okružuje aktivnosti Bratstva.

Ova osoba, međutim, vrlinom svoje upadljive pojave, svojim izuzetnim umetničkim talentima i svojom nadarenošću za dramu, privukla je tako puno pažnje na sebe da su njegove aktivnosti i putovanja zabeležena za buduće naraštaje od strane ljudi koji su ga okruživali. Proglašen bogom od jednih a šarlatanom od drugih, ovaj upadljivi agent Bratstva je bio najpoznatiji po svom lažnom imenu: Grof od Sen Žermena (the Count of St. Germain).

Grof od Sen Žermena

Kontraverzan lik u intrigama 18. veka Evrope bio je tajanstvena i interesantna individua poznata kao grof od Sen Žermena.³⁷

Život Sen Žermena bio je tema mnogih članaka i barem jedne knjige. Od njegove navodne smrti 1784. godine, postojala je tendencija da ga poistovete sa božanstvom ili da ga odbace kao nebitnog šarlatana. Izgleda da ni jedna karakterizacija ne otkriva šta je on zaista bio.

Aktivnosti Sen Žermena su važne jer njegova kretanja ostvaruju fascinantnu vezu između ratova koji se odvijaju u Evropi, viših nivoa Bratstva i grupe nemačkih prinčeva – posebno iz Kuće Hesse. Prva od mnogih misterija koje okružuju Sen Žermena jeste činjenica o njegovom rođenju.

Mnogi istraživači veruju da je on potomak Francis-a II, vladara jednom moćne prinčevine Transilvanije. Transilvanija, poznata kao dom mitskog čoveka vampira, Drakule, imala je veze sa dinastijom u Hesse-u. Francis II od Transilvanije je oženio šesnaestogodišnju Charlotte Amalie od Hessen-Reinfels, 25. septembra 1694. godine u katedrali Cologne u Nemačkoj. Iz ovog braka nastalo je dvoje dece. Međutim, kada je 1737 objavljen testament Francis-a II, treći neimenovani sin je naveden kao naslednik. Ispostavilo se da je ovo treće dete Leopold-George, najstariji sin i naslednik Transilvanijskog prestola. Leopold-George je rođen 1691. ili 1696. godine, u zavisnosti čiju teoriju neko prihvata. Zbog nesigurnosti njegovog datuma rođenja, ne zna se da li je bio sin Charlotte od Hesse-a ili prve žene Francis-a II.

Ono što je izgleda tačno jeste da je njegova rana “smrt” 1700. godine iscenirana kako bi ga spasila od smrtonosnih intriga koje će uništiti Transilvanijsku dinastiju i okončati nezavisnost Transilvanije.

Veruje se da je Leopold-George bio grof od Sen Žermena.

Sen Žermen se prvi put pojavio u evropskom društvu 1743. godine kada je bio čovek u nekim četrdesetim. Malo se zna o njegovom životu pre toga. Dosije o misterioznom grofu je napravljen po naredbi francuskog cara Napoleona III (1852-1870) ali, nažalost, svi dokumenti su izgoreli u požaru koji je zahvatio kuću u kojoj su bili. Ovo je dovelo do gubljenja nezamenljivih informacija o Sen Žermenu. Sen Žermenova tajnovitost samo produbljuje misteriju o njegovom životu. Preostale informacije ukazuju da je Sen Žermen bio odgojen da postane jedan od najaktivnijih, najinteresantnih i najuspešnih tajnih političkih agenata Bratstva u 18. veku.

³⁷ Ne treba ga pomešati sa francuskim generalom istog imena ili sa Claude Louis de St. Germain, mistikom 18. veka.

O Sen Žermenovim ranim danima, lider Strogog Nadgledanja princ Karl od Hesse-a napisao je da je Sen Žermen bio kao dete odgajan od strane poslednjih iz moćne porodice Medici iz Italije. Vojvoda od Medici-ja, kao i neki prethodni Medici-ji, bio je opsednut mističkim filozofijama koje su preovlađivale Italijom tog doba, što može objasniti Sen Žermenovu veliku umešanost u mrežu Bratstva kao odraslog. Veruje se da je Sen Žermen studirao na univerzitetu u Sieni dok je bio pod patronatom Medici-ja.

Prvo dokumentovano pojavljivanje Sen Žermena u evropskom društvu desilo se u Engleskoj 1743. godine. U to doba, Jakobinska stvar je bila veoma izražena a invazija Škotske je trebala da se desi za dve godine. Tokom te dve krucijalne godine pred invaziju, Sen Žermen je boravio u Londonu. Samo mali deo njegovih aktivnosti tokom tog vremena je dostupan. Sen Žermen je bio nadaren muzičar i nekoliko njegovih muzičkih kompozicija je bilo javno izvedeno u Little Haymarket teatru u februaru 1745. godine. Sen Žermen je takođe imao nekoliko dela za trio koja je izdala kompanija Walsh iz Londona.

Međutim, britanske vlasti nisu mislile da je Sen Žermen u Londonu kako bi jurio svoju muzičku karijeru. Decembra 1745. godine Sen Žermen je uhapšen od strane britanaca pod sumnjom da je jakobinski agent. Pušten je kada pisma Charles Edward-a, koja su navodno bila kod njega, nisu nađena. Horace Walpole je kasnije pisao o hapšenju:

“... pre neki dan uhapsili su čudnog čoveka, koji se predstavlja kao grof od Sen Žermena. On je bio ovde ove dve godine, neće da kaže ko je niti odakle je, ali tvrdi dve divne stvari, prva je da se ne predstavlja svojim pravim imenom a druga, da nikad nije imao odnose, ili želju da ima neke odnose sa bilo kojom ženom – ili sa zamenom. On peva, svira violinu prelepo, komponuje, lud je i nije baš razuman.”

Posle oslobođanja, Sen Žermen je napustio Englesku i proveo jednu godinu kao gost princa Ferdinand von Lobkowitz-a, prvog ministra Austriskog cara. Rat za Austriskog Naslednika je još uvek besneo u to vreme, u kojem su Austrija i Engleska bile ujedinjene protiv Francuske i Prusije. Tokom ove posete Austriji, Sen Žermen je bio predstavljen francuskom ministru rata, Marsal de Belle-Isle-u, koji je zauzvrat predstavio Sen Žermena francuskom dvoru.

Ovo je zanimljiv sled događaja. Ovde imamo čoveka koji je uhapšen kao osumnjičeni neprijatelj Engleske za vreme rata, koji je odmah zatim otišao da odsedne kod vrhovnog ministra nacije (Austrije) koja je u savezu sa Engleskom. Tokom tog boravka, taj isti čovek se sprijateljiio sa ministrom rata nacije (Francuske) koja je bila neprijatelj Austrije! Sen Žermenovi politički kontakti na svim zaraćenim stranama bili su neverovatni.

Šta je Sen Žermen radio sledeće tri godine nakon napuštanja Austrije nije sigurno. Sen Žermen se pojavio u evropskom društvu ponovo 1749. godine, ovaj put kao gost Francuskog kralja Louis-a XV. Francuska, katolička nacija, je aktivno podržavala Jakobince u borbi protiv engleskih Hanoveraca. Francuska je takođe bila umešana u mnoge strane intrige. Prema dami francuskog dvora koja je kasnije pisala o Sen Žermenu u svojim memoarima:

“Od 1749, Kralj (Louis XV) je upošljavao njega (Sen Žermena)

na diplomatskim misijama i on se u njima dokazao kao častan.”

Kralj Louis je stekao slavu kao arhitekta tajne diplomatije 18. veka. Prihvatanje Sen Žermena na Francuski dvor i njegov rad za francuskog kralja kao političkog agenta je bitan iz nekoliko razloga:

Prvo, ukazuje na važnu ulogu koju su članovi Bratstva imali u stvaranju i radu nacionalnih i internacionalnih obaveštajnih mreža kroz istoriju; stvar kojom ćemo se detaljnije pozabaviti u kasnijim poglavljima.

Drugo, kao katolik, kralj Louis XV se pridržavao Papinih dekreta. Papstvo je bilo neprijateljski nastrojeno prema Masonstvu. Zaista, rimski katolicizam i masonstvo su obe frakcije sa poreklom u Bratstvu koje su se dugo protivile jedna drugoj. Louis XV je 1737. godine izdao edikt kojim zabranjuje svim francuskim podanicima da imaju bilo šta sa Masonstvom.

Tokom narednih decenija francuska vlada je aktivno vršila presiju nad masonima policijskim racijama i hapšenjem. Edikt Louis-a XV iz 1737 je bio praćen godinu kasnije papskom bulom pape Klementa koja je zabranila katolicima svuda učestvovanje u ili podržavanje masonstva pod kaznom ekskomunikacije; a ipak tu je bio grof od Sen Žermena, koji će kasnije otkriti umešanost u Bratstvo koje traje celi život, koji odseda kao gost Kralja. Najverovatnije objašnjenje, zasnovano na poznatim činjenicama iz Sen Žermenovog života, je da on nije bio toliko mason koliko je bio agent višeg Bratstva. Takođe je verovatno da francuski kralj nije razumeo Sen Žermenovu ulogu u mreži Bratstva.

Sen Žermenove tačne aktivnosti od 1749 do 1755 su uglavnom nepoznate. 1755. godine je drugi put oputovao za Indiju. Išao je sa engleskim oficirom Robert Clive-om, koji je tamo odlazio kako bi se borio protiv Francuza! Indija je bila glavno poprište rata gde je mnogo toga bilo na ulogu. Oficir Clive je bio bitan vođa na britanskoj strani.

Ovo putovanje je još jednom naglasilo Sen Žermenove izuzetne političke kontakte i njegovu mogućnost da se kreće između važnih lidera zaraćenih kampova. Jedan biograf je predložio da je Grof mogao biti tajni agent za kralja Francuske Louis-a XV kada je otišao za Indiju, jer kada se Sen Žermen vratio, bio je nagrađen 1758. godine apartmanom u francuskoj kraljevskoj palati u Chambord-u. Takođe mu je data i laboratorija za njegova hemijska i alhemijska eksperimentisanja, u kojima je Louis XV povremeno učestvovao. Sen Žermen je očito bio upadljiv lik sa dosta kvaliteta. Jedan od talenata koji mu je doneo slavu bilo je njegovo pozamašno poznavanje alhemije. (Alhemija meša misticizam sa hemijom i bila je redovan i važan deo Rosikrucijanske prakse.)

Sen Žermen je postao tema tračeva na francuskom dvoru jer je tvrdio da poseduje alhemijski Elikzir Života.

Za Eliksir se govorilo da je tajna formula koja je ljude činila fizički besmrtnima. Ovo je bio isti Eliksir za koji su mnogi evropski Rosikrucijanci tvrdili da ga poseduju. Sen Žermen je možda bio neiskren kada je dao takvu izjavu, međutim. On je citiran kako govori kralju Louis-u XV, „Gospodine, ja ponekad zabavljam sebe ne tako što uveravam, već dopuštanjem da se veruje, da sam živio u drevnim vremenima.“

Sen Žermen je napustio Francusku 1760. godine i otišao u Hag u Holandiji. Ovo putovanje se odigralo za vreme vrhunca Sedmogodišnjeg rata. Holandija je bila neutralna zemlja tokom tog sukoba. Šta je tačno Sen Žermen hteo da postigne u Holandiji ostaje nerazjašnjeno do danas. Nakon što je sebe deklarirao tajnim agentom kralja Louis-a XV, Sen Žermen je zatražio audijenciju kod engleskog predstavnika u Hagu. Sen Žermen je tvrdio da je tamo kako bi pregovarao o miru između Engleske i Francuske. Međutim, francuski ministar spoljnih poslova, vojvoda od Choiseul-a, i francuski ambasador u Holandiji, Grof D’Affry, nisu bili obavešteni od svog kralja o navodnoj Sen Žermenovoj misiji. Tako je vojvoda od Choiseul-a obeležio Sen Žermena kao šarlatana i naredio njegovo hapšenje. Da bi izbegao hapšenje od strane holandskih vlasti, Sen Žermen je pobeo za London iste godine. Sen Žermenov beg je bio pomognut od strane uticajnog prijatelja, Grofa Bentinck-a.

Rezultat ovog debakla i nevoljnost Louis-a XV da javno prizna Sen Žermena za svog agenta, Sen Žermen nije mogao da se vrati u francusko kraljevsko društvo sve do 1770 –

kada je njegov neprijatelj, vojvoda od Choiseul-a, bio osramoćen i skinut sa vlasti. Sen Žermen je imao drugi i možda čak važniji razlog za odlazak u Holandiju. Pismo koje je 25. marta 1760. godine napisao princ de Galtzin, Ruski ministar u Engleskoj, ponudio je ovaj uvid u Sen Žermenove aktivnosti u Holandiji:

„Ja znam Grofa od Sen Žermena dobro po njegovoj reputaciji. Ovaj čovek je neko vreme boravio u ovoj zemlji i ja ne znam da li mu se svidelo. Postoji neko ovde sa kim se on dopisivao, i ta osoba izjavljuje da je cilj grofovog putovanja u Holandiju bio finansijski biznis.“

Finansijski posao koji spominje de Galitzen bio je veoma tajan. Izgleda da je on bio prava svrha Sen Žermenove posete. Sen Žermen je bio u Holandiji kako bi eksploatisao brak princeze Caroline za nemačkog princa od Nassau-Dillenburg-a za potrebe osnivanja „Fonda“ za Francusku. Sen Žermen je hteo da pregovara o formiranju Fonda sa holandskim bankarima. Prema francuskom ambasadoru D’Affrey-u „njegov cilj uopšteno je bio da obezbedi kredit tamo za nas.“

Formiranje Fonda je verovatno bio pravi razlog za Sen Žermenovu ekstremnu tajanstvenost. Francuska je već imala važne finansijere: bogatu braću Paris-Duverney. Braća Paris su spasila finansijsko stanje Francuske posle katastrofalne epizode Francuske banke sa inflacijskim novcem John Law-a. Sen Žermen je bio neprijateljski nastrojen prema braći Paris i nije želeo da oni steknu kontrolu nad Fondom.

Sen Žermen je imao legitimne osnove da se buni na uticaj braće Paris. Sen Žermenova misija u Hagu bila je pokušaj da preotme finansijsku kontrolu od braće Paris i vrati je u ruke iste grupe finansijera čiji su predhodnici institucionalizovali sistem inflacijskog papirnatog novca – isti onaj sistem koji je i doveo do finansijskog kraha Francuske i intervencije braće Paris. Zbog Sen Žermenovog iznenadnog i prisilnog odlaska iz Holandije, on nikada nije bio u mogućnosti da završi svoju finansijsku misiju.

Po dolasku u London nakon bekstva iz Holandije, Sen Žermen je još jednom uhapšen i pušten. Tokom ovog kratkog boravka u Engleskoj, Sen Žermen je objavio sedam solo kompozicija za violinu.

Sen Žermen je nastavio svoje tajne političke aktivnosti nakon napuštanja Londona. Tajno se vratio u Pariz 1760. godine. Veruje se da je tamo boravio kod svoje prijateljice, princeze od Anhalt-Zerbst-a. Anhalt-Zerbst je bila nemačka pokrajina koja je iznajmljivala plaćenike Engleskoj, iako nikad nije skupila isto bogatstvo kao neki njeni nemački susedi.

Princeza od Anhalt-Zerbst-a je imala ćerku, Catherine II. Catherine II se udala 21. avgusta 1744. godine za Peter-a III od Rusije. Ovaj brak je organizovao pruski Frederik Veliki, koji je bio prijatelj Anhalt-Zerbst porodice i barem u to vreme i Sen Žermenov.

Dve godine posle Sen Žermenovog tajnog povratka u Pariz, 1762. godine, Peter III je preuzeo presto Rusije. Sen Žermen je istog momenta otputovao u Sankt Petersburg, glavni grad Rusije, gde je pomogao Catherine da svrgne Peter-a i postavi je za Caricu Rusije. Ruska porodica Orloff je asistirala u puču. Za Orloff-e se veruje da su udavili Peter-a u isceniranoj javnoj tuči. Za svoje zasluge u puču Sen Žermen je dobio čin generala Ruske armije i ostao je blizak prijatelj porodice Orloff dugi niz godina. Catherine, koja je kasnije postala poznata kao „Katarina Velika“, nastavila je da vlada Rusijom 29 godina.

Ovim hrabrim pučem Sen Žermen je pomogao da se Rusija dovede pod vlast iste male grupe nemačkih kraljevskih porodica pod koju su pala druge evropske zemlje. Isti *modus operandi* je iskorišten: ženidba kraljevskog Nemca sa žrtvenom dinastijom koju prati revolucija ili puč. Ovde nalazimo dokaz o direktnoj umešanosti Bratstva u liku Sen Žermena.

Šta je Sen Žermen radio između 1763 i 1769 pošto je napustio Rusiju je misterija. Zna se da je proveo odprilike jednu godinu u Berlinu i da je kratko bio gost Friedrich August-a od Brunswick-a. Od Brunswick-a Sen Žermen je nastavio svoja putovanja po Evropi. U Francusku se vratio 1770. godine. U 1772. godini Sen Žermen je opet radio kao agent za Louis-a XV, ovog puta tokom pregovora u Beču o podeli Poljske. Na Sen Žermenovu nesreću Louis XV je umro 10. maja 1774. godine a njegov devetnaestogodišnji unuk, Louis XVI, pružio je presto. Novi kralj je vratio Choiseul-a na vlast i lično omrznuo Sen Žermena.

Grof je bio primoran da napusti francusko društvo po poslednji put.

Sen Žermen je momentalno otputovao za Nemačku gde je, posle samo jedanaest dana od smrti Louis-a XV, bio gost William-a IX od Hesse-a – princa koji će naslediti ogromno bogatstvo Hesse-Kassel-a. Prema putopisima J.J. Bjornstahl-a:

„Bili smo gosti na dvoru princa Wilhelm von Hessen-Cassel-a (brata Karl von Hessen-a) u Hanau, blizu Frankfurt-a.

Kada smo se vratili u dvorac Hanau 21. maja 1774. godine, tamo smo zatekli lorda Cavendish-a i grofa Sen Žermena; oni su došli iz Lausanne i nastavljali dalje ka Cassel-u i Berlinu...”

Posle posete domu Hessianskog princa, Sen Žermen je nastavio da putuje Evropom. Bio je dobrodošao kao gost kod Margrave od Brandenburg-a i ostali. Na kraju, 1779. godine, Sen Žermen je primio princ Karl od Hesse-a, koji je bio vrhovni vođa Strogog Nadgledanja. Sen Žermen je poslednjih pet godina nama poznatog života proveo sa Karlom.

Sen Žermen je navodno umro 1784. godine. Crkvene knjige u Eckenforde-u sadrže sledeći zapis: Preminuo 27. februara, sahranjen 2. marta 1784. godine, takozvani Grof od Sen Žermena i Weldona³⁸ – dalje informacije nepoznate.

Tek nakon njegove navodne smrti isplivao je njegov pravi status unutar Bratstva. Ne samo da je Sen Žermen prikazan kao jedan od najviših predstavnika Bratstva, on je takođe smatran božanstvom kao fizički besmrtno biće koje nije starilo ili umrlo. Određeni broj njegovih savremenika koji su mu se divili, tvrdio je da su videli Sen Žermena u vremenima kada bi to bilo nemoguće za njih zbog Sen Žermenovih godina. Na primer, baron E.H. Gleichen, piše u svojim memoarima koji su izdati 1868. godine: „Ja sam čuo Rameau-a i starog rođaka francuskog ambasadora u Veneciji kako svedoče da su poznavali Sen Žermena 1710. godine, kada je on izgledao kao čovek u njegovim pedesetim.”

Ako je Sen Žermen imao pedeset godina 1710. onda bi imao 124 godine kada je navodno umro. Ima, međutim, onih koji tvrde da Sen Žermen nije umro 1784. godine. Nemački mistički magazin objavljen 1857, Magazin „der Beweisfuhrer fur Verurtheilung des Freimaurer-Ordens“, izjavio je da je Sen Žermen bio jedan od francuskih predstavnika na konvenciji masona u Parizu 1785. godine, godinu kasnije od njegove navodne smrti. Drugi pisac, Cantu Cesare, u svom delu, Gli Eretici d'Italia, izjavio je da je Sen Žermen bio prisutan na čuvenoj Wilhelmsbad masonskoj konferenciji koja je takođe održana 1785. godine.

Ove izjave neki ljudi vide kao dokaz da je Sen Žermenova smrt iscenirana (možda po drugi put u njegovom životu) kako bi mu omogućila da pobegne od kontraverzi koje su ga okružavale i da ostatak svog života provede u relativnom miru.

³⁸ Sen Žermen je koristio mnoge alijase. Weldon je bio jedan od njih.

Sen Žermenovo navodno pojavljivanje nakon smrti nije se završilo 1785. godine. Grofica D'Adhemar, članica francuskog dvora koja je napisala svoje memoare malo pre svoje smrti 1822. godine, je viđala Sen Žermena mnogo puta posle njegove navodne smrti, uglavnom u vremenima naglih i nasilnih promena. Ona tvrdi da je Sen Žermen poslao upozorenja Kralju i Kraljici Francuske (svom neprijatelju Louis-u XVI i Mariji Antoaneti) malo pre izbijanja Francuske Revolucije koja se dogodila 1789. godine. Ona je takođe tvrdila da ga je videla 1793, 1804, 1813 i 1820 godine. Rosikrucijanski pisac, Franz Graeffe, izjavio je da se Sen Žermen pojavljivao u Austriji posle svoje navodne smrti, i da je tamo počastvovan kao napredni Kalfa Bratstva.

U kasnom 19. veku, madam Helena Blavatsky, jedan od su-osnivača Teosofskog Društva, objavila je da je Sen Žermen bio jedan od Skrivenih Majstora Tibeta koji su tajno kontrolisali sudbinu sveta. U Mađarskoj 1919. godine za vreme komunističke revolucije pojavio se čovek koji je tvrdio da je Sen Žermen. Naposljetku, 1930. godine, čovek po imenu Guy Ballard tvrdio je da je sreo Sen Žermena na planini Shasta u Kaliforniji i da mu je Sen Žermen pomogao da uspostavi novi odsek Bratstva, poznat kao „JA SAM“. Pogledaćemo „JA SAM“ u kasnijim poglavljima.

Jesu li svi ovi svedoci lagali? Verovatno ne. Bratstvo je povremeno sponzoriralo „rezekcije“ kao način da se obože određeni članovi. To je učinjeno i sa Isusom. U stvari, one filijale Bratstva koje deificiraju Sen Žermena (a sigurno to ne rade sve) često Sen Žermenu daju isti duhovni status kao i Isusu. Zašto je Sen Žermen izabran za deifikaciju možda nikada neće biti u potpunosti shvaćeno. Možda su njegovi uspesi u korist Bratstva bili brojniji nego što mi znamo. Kakav god razlog bio, jasno je da je Sen Žermen bio smrtan. On jeste umro, ako ne na datum koji je prijavljen, onda sigurno u roku od jedne decenije od tada.

Tokom njegovog života, a i danas, mnogi ljudi su obeležili Sen Žermena kao prevaranta i šarlatana. Neki kritičari tvrde da Sen Žermen nije bio ništa više do slatkorečivi prevarant običnog porekla koji je u kraljevsko društvo ušao putem svojih ubeđivanja i zanimljivim karakterom. Dokazi koje smo pogledali jasno ne podržavaju ove argumente. Nije bilo lako za autsajdera da uđe u tako puno kraljevskih krugova i ostane tamo. Sen Žermenova umešanost u zbacivanje Petra u Rusiji nije bila sitna prevara; bio je to veliki puč koji je izmenio politički pejzaž Evrope. Da, Sen Žermen je bio šarlatan u mnogim stvarima ali to nije učinilo njegove političke aktivnosti i veze manje bitnim. Sen Žermenova upadljivost i interesantnost sakrila je smrtno ozbiljnu stranu njegovog života. Njegova putovanja i aktivnosti povezala su Bratstvo sa Hessijanskim prinčevima, francuskim intrigama, ratovima u Evropi i bankarima papirnatog novca.

Ličnost Sen Žermena otkriva da kada diskutujemo o uticajima „iza scene“, mi ne govorimo obavezno o zastrašujućim likovima koji se šunaju u senkama radeći nepojmljive stvari. Mi obično diskutujemo o ljudima koji su živahni i interesantni isto koliko i mi sami. Oni uspevaju i oni neuspevaju. Oni imaju dobru i lošu stranu kao i svi drugi. Oni vežbaju uticaj nad ljudima. Na njih utiču iste stvari koje utiču ina ostale. Ova uviđanja vode ka važnoj poenti:

Kada neki pisci opisuju uticaj Mreže Bratstva u istoriji i kada o tome čitaoci čitaju, oni zamišljaju čudne podzemne „okultne“ sile na delu. Ovo je iluzija koju stvaraju misticizam i tajanstvenost samog Bratstva. Promene u društvu, bile one dobre ili loše, su izazvane ljudima koji obavljaju poslove. Mreža Bratstva je samo bila efikasan kanal da se ljudi podstaknu na delanje i da se veliki deo onoga što rade učini tajnim. Uticaj mreže Bratstva se dojmio misterioznim i „okultnim“ jer su se mnoge stvari odigrale nezabeleženo i nisu bile poznate autsajderima. Iskvarena mreža Bratstva danas nema, niti je ikad imala, efektivne „okultne“ moći. Stoga, svet može biti učinjen boljim jednostavnim radom ljudi. Nije potreban čarobni štapić. Samo da se zasuču rukavi.

Ovde Vitez, tamo Vitez

Čak i nakon kolapsa Stuart slučaja Viteški stepeni su ostali popularni i brzo su se širili. Pro-Stuartska orjentisanost je nestala u korist antimonarhijskih filozofija u nekim Templarskim organizacijama i pro-monarhijskih ubeđenja u drugima. Masoni koji su praktikovali Templarske stepene igrali su važne političke uloge na obe strane u ratu između monarhije i antimonarhije u 18. veku, pomažući tako da to pitanje ostane aktuelno kako bi ljudi nalazili da je vredno stalnog sukoba oko njega. Na primer, kralj Švedske, Gustavus III, i njegov brat Karl, vojvoda od Sodermanland-a, su inicirani u Strogo Nadgledanje 1770. godine. U sledećoj godini, jedno od prvih Gustavovih dela kada je zauzeo švedski presto bilo je da pokrene puč protiv švedskog Riksdag-a (parlamenta) i vrati Kruni veće moći. Prema Samuel Harrison Baynard-u, koji piše u svojoj knjizi, Istorija Vrhovnog Saveta, Gustavu su dosta pomogli prijatelji masoni.

Viteški stepeni su se takođe odomaćili u Irskoj gde su se ugradili u Red Orange (Narandžasti Red). Kao što se sećamo, Narandžasti Red je bio militantna organizacija po uzoru na Masonstvo. Osnovan je kako bi obezbedio da protestantizam ostane dominantna religija u Engleskoj. Članovi Orange Reda su se zakleli da će podržavati Hanoverce sve dok Hanoverci nastavljaju da podržavaju protestantizam. Viteški stepeni su kao pelcer ubačeni u Narandžasti red u ranim 1790-tim, kada je slučaj Stuart-a bio skoro mrtav. Templarski stepeni Narandžastog Reda su bili, i danas su, zvani „Crno Pravilo“ („Black Preceptory“). Iako se Narandžasti red i Crno Pravilo smatraju jednakima po statusu i rangu, ulazak u Crno Pravilo se postiže samo pošto je osoba prvo prošla kroz stepene Narandžastog Reda. Prema Tony Gray-u, koji piše u svojoj fascinantnoj knjizi, Narandžasti Red, Crno Pravilo danas ima 11 stepena i „velika tajanstvenost i dalje skriva unutrašnja delovanja ove zanimljive institucije“. Otprilike 50% do 60% od svih članova Narandžastih postanu članovi Pravila. Sam Narandžasti red nastavlja da bude izraženo protestantski i anti-katolički, i na ovaj način doprinosi nekim konfliktima između katolika i protestanata danas u Irskoj.

Drugo interesantno poglavlje u istoriji Templarskih stepena obuhvata stvaranje lažnih „Illuminata“. „Illuminati“ je, kako se sećamo, bilo latinsko ime koje je dato Bratstvu. Drugi „Illuminati“ su 1779. godine stvoreni u minhenskoj loži Strogog Nadgledanja. Ove druge, lažne „Illuminate“ je vodio bivši jezuitski sveštenik po imenu Adam Weishaupt i bili su struktuirani kao polu-autonomna organizacija. Otvoreno politički i antimonarhijalni, Weishaupt-ovi „Illuminati“ oformili su drugi kanal „viših stepena“ koje masoni trebe da pohađaju kada završe Plave Stepene. Weishaupt-ovi „Illuminati“ imali su svog „skrivenog majstora“ poznatog kao „Drevni Škotski Nadređeni“.

Članovi Strogog Nadgledanja koji su inicirani u ove „Illuminate“ verovatno su verovali da su inicirani u više ešelone pravih Illuminata ili Bratstva. Kada bi bili inicirani pod strogim zakletvama tajnosti, članovima bi „otkrivali“ veliki deo političke i antimonarhijske filozofije. Međutim, Weishaupt-ovi „Illuminati“ su ubrzo napadnuti.

Njihov štab u Nemačkoj Bavariji je doživeo raciju 1786. godine. Mnogi radikalni politički ciljevi Illuminata su bili otkriveni u dokumentima zaplenjenim tokom racije. Vojvoda od Brunswick-a, delajući kao Veliki Majstor Nemačkog Masonstva izdao je manifest osam godina kasnije kao kontrameru Weishaupt-ovim lažnim „Illuminatima“ pošto javni skandal više nije smeo da se nastavi. Mnogi Rosikrucijanci su se pridružili zaustavljanju Weishaupt-ovih Bavarskih „Illuminata“. Uprkos represiji ovi „Illuminati“ su opstali i danas.

Mnogi ljudi greškom veruju da su Weishaupt-ovi „Illuminati“ bili pravi Illuminati i da su preuzeli svo Masonstvo. Ova greška je izazvana Weishaupt-ovom željom da njegovi stepeni postanu jedini „viši stepeni“ masonstva. Još se mogu naći knjige koje teorišu da su Weishaupt-ovi „Illuminati“ bili i ostali izvor skoro svih društvenih zla čovečanstva. Pažljivo proučavanje dokaza ukazuje da su Weishaupt-ovi „Illuminati“ zapravo bili diverzija. Iako su Weishaupt-ovi „Illuminati“ doprineli revolucionarnom agitovanju u Evropi, njihov uticaj na istoriju nije bio veliki kao što neki ljudi veruju, uprkos ogromnom

publicitetu koji su imali. Društvena zla kojim su ponekad okrivljavani Weishaupt-ovi „Illuminati“ postojala su mnogo pre rođenja Adam Weishaupt-a.

Ono što je preuzelo skoro celo masonstvo u 18. veku bili su Templarski stepeni, koji nisu bili isto što i Weishaupt-ovi „Illuminati“. Pravi značaj bavarskih iluminata je da su oni bili antimonarhijska frakcija kojoj je dozvoljeno da radi izvan lože Strogog Nadgledanja; u međuvremenu, Strogo Nadgledanje je uopšteno smatrano pro-monarhijski i podržavalo je pro-monarhijske slučajeve, kao u zbacivanju švedskog Ricksdag-a, pomenutog ranije. Ovo je stvorilo Strogo Nadgledanje izvorom tajnog agitovanja na obe strane sukoba monarhije protiv antimonarhije godinama koje slede – još jedan primer makijavelizma Bratstva.

Svetska transformacija ljudskog društva najavljena u rosikrucijanskoj „Fama Fraternitis“ i počela je kada su Masoni i drugi članovi mističke mreže povelili brojne revolucije širom sveta. Ustanci nisu bili ograničeni samo na Evropu; prelili su se preko Atlantskog okeana i uhvatili korene u evropskim kolonijama severne Amerike. Tamo su izrodili jedinu najuticajniju naciju na zemlji danas: Sjedinjene Američke Države.

Američki feniks

Kada su evropski kolonisti odplovili za severnu Ameriku, organizacije Bratstva su odplovile sa njima. Grupa rosikrucijanskih lidera iz Evrope je 1694. godine osnovala koloniju u današnjoj državi Pensilvaniji. Neke od njihovih atraktivnih zgrada u Ephrata-i još uvek stoje kao jedinstvene turističke atrakcije.

Masonstvo je pratilo proces. Vojvoda od Norfolka je 5. juna 1730. godine, dao Daniel Coxe-u iz Nju Džersija jednu od najranijih poznatih masonskih deputacija koja je stigla u američke kolonije. Deputacija je imenovala g-dina Coxe-a privremenim Velikim Majstorom Njujorka, Nju Džersija i Pensilvanije. Takođe mu je dozvolila da uspostavlja lože. Jednu od najranijih zvaničnih kolonijalnih loža osnovao je Henry Price u Bostonu 31. avgusta 1733. godine uz povelju od Matične Velike Lože Engleske. Istoričar masonstva Albert Mackey veruje da su lože verovatno postojale i ranije ali da su njihovi podaci izgubljeni.

Masonstvo se širilo brzo američkim kolonijama kao što se širilo brzo i u Evropi. Rane lože u britanskim kolonijama su skoro sve dobile povelju od Engleske Matične Velike Lože a članovi ranih loža su bili odani britanski podanici. Englezi nisu bili jedini koji su kolonizovali Ameriku. Engleska je imala velikog rivala u Novom svetu: Francusku. Takmičenje između dve nacije izazvalo je česte razmirice oko kolonijalnih granica. Ovo je dovelo do nekoliko nasilnih sukoba na američkom tlu, kao što je Rat kraljice Anne tokom prve decenije 18. veka, i Rat kralja George-a 1744. godine. Čak i u vreme mira odnosi između dve velesile bili su sve samo ne glatki.

Jedan od odanih britanskih vojnih oficira u kolonijama bio je čovek po imenu Džordž Vašington. Sa 20 godina je primljen u redove masona, 4. novembra 1752. U svojim srednjim dvadesetim Vašington je postao oficir kolonijalne vojske, koja je bila pod vlašću Britanije. Sa svojih 186 cm i skoro 90 kilograma, Vašington je bio fizički impresivna osoba.

Jedna od Vašingtonovih vojnih obaveza bila je da pazi na francuske trupe u napetim pograničnim oblastima. Primirje sklopljeno u Aix-la-Chapelle 1764. godine okončalo je Rat kralja Džordža i njime Francuska dobija neke teritorije. I Engleska i Francuska su imale dobrobiti od ovog prestanka sukoba jer su ih ratovi obe gurali u dugove. Čak ni inflaciona papirata moneta koju su obe zemlje koristile da plate svoje ratove nisu sprečile ozbiljne finansijske poteškoće koje ratovi uvek nose sa sobom.

Nažalost mir je potrajao manje od decenije. Prekinuo ga je, tvrde neki istoričari, Džordž Vašington tokom jednog izviđačkog pohoda u Ohajo dolinu. Vašington i njegovi ljudi videli su grupu francuskih vojnika koja njih nije. Na Vašingtonovu zapovest trupe su otvorile vatru bez upozorenja. Ispalo je da su Vašingtonovi ljudi iz zasede napali francuske ambasadore koji putuju sa uobičajenom vojnom pratnjom. Francuzi su kasnije tvrdili da su dolazili da pregovaraju sa Britancima kako bi razrešili neke razmirice koje postoje u vezi sa oblasti Ohajo.

Ašington je opravdao svoj napad izjavljujući da su se francuski vojnici „šunjali“ i da je njihovo pozivanje na diplomatski imunitet bila samo maska. Kakva god da je istina, Francuzi su smatrali da su žrtve neisprovocirane vojne agresije. Francuski i Indijanski Rat samo što nije počeo. Na Evropu se proširio kao Sedmogodišnji rat.

Obnovljeni rat je bio katastrofalan. Po Frederiku Velikom, Sedmogodišnji rat je odneo oko 830,000 vojnika i još stotine hiljada civilnih života. Velika ekonomska šteta je naneta i Engleskoj i Francuskoj. Kada je rat okončao, Engleska se suočila sa nacionalnim dugom od 136 miliona funti, većinu toga dugujući bankarskoj eliti. Da bi isplatila dug, engleski parlament je raspisao visoke takse u svojoj zemlji. Kada je porez postao previsok obaveze su prenete na dobra u američkim kolonijama. Obaveze su ubrzo postale bolna tačka među američkim kolonistima koji su počeli da se opiru.

Druga promena izazvana Ratom bila je Hanoversko napuštanje polise o držanju male stajaće armije u Britaniji. Engleske oružane jedinice su se dosta raštrkale. Ovo je dovelo do potrebe da se građani još više oporezuju. Dodatno, oko 6,000 britanskih trupa je trebalo smeštaj koji su često oduzimali kolonistima sa pravom vlasništva. Ovo je stvorilo još više nezadovoljstva među kolonistima.

Sledeća posledica Rata (barem u umovima kolonista) bila je kapitulacija Engleza na nekoliko zahteva američko indijanskih nacija. Američki indijanci su se borili na strani Francuza zbog naseljavanja indijanskih teritorija britanskim kolonistima. Posle Francusko-Indijanskog rata, Kruna je 1763. izdala Proklamaciju kojom predeo između Apalači planina i Misisipi reke proglašava indijanskim rezervatom. Britanskim podanicima nije bilo dozvoljeno da se naseljuju tamo bez odobrenja od Krune. Ovo je naglo zaustavilo zapadnu ekspanziju.

Prva nova britanska taksena mera stupila je na snagu 1764. Bila je poznata kao Zakon o Šećeru. Operezovala je drvo, hranu, rum i malasu. Sledeće godine nova taksa, Zakon o Markici, je stavljena na snagu kako bi pomogla da se plate britanske trupe stacionirane u kolonijama.

Većina kolonista se protivila taksama i načinu na koji su sakupljane. Po britanskim „zakonima o saradnji“ na primer, Krunini carinici su smeli da traže gde god požele dobra koja su prokrijumčarena. Carinici su imali skoro neograničenu vlast da pretraže i zaplene bez obaveštenja i naloga.

U oktobru 1765 predstavnici iz devet kolonija sreli su se na kongresu u Njujorku. Oni su doneli Deklaraciju Prava izražavajući svoje protivljenje na oporezivanje bez kolonijalnih predstavnika u britanskom parlamentu. Deklaracija se takođe protivila suđenjima bez porote od strane britanskih admiralskih sudova. Pet meseci kasnije, 17. marta 1766. godine Zakon o Markici je poništen.

Uprkos iskrenim pokušajima britanskog parlamenta da udovolji mnogim zahtevima kolonista, važan pokret za nezavisnost se razvijao u američkim kolonijama. Pod vođstvom Samuel Adams-a, tajna organizacija koja je sebe nazivala „Sinovi Slobode“ počela da izvršava čine nasilja i terorizma. Spalili su dokumentaciju Vrhovnog Admiralskog suda i poharali domove raznih britanskih zvaničnika. Pretili su nasiljem protiv agenata carine i drugih britanskih vlasti. Sinovi Slobode su organizovali

ekonomske bojkote pozivajući koloniste da otkazu porudžbine britanskih proizvoda. Ova dela su pogodila Englesku jer su kolonije bile veoma bitne Britaniji za trgovinu. Stoga se Engleska još jednom, 1770. godine, naklonila kolonistima ukidajući sve takse osim na čaj. Međutim, tada je već bilo kasno zaustaviti revoluciju.

Rezultat je bio krvoproliće. „Bostonski masakr“ se odigrao 5. marta 1770. godine u kojem su britanske trupe pucale na bostonsku masu i ubile petoro ljudi. Tenzija je nastavila da raste i još tajnih revolucionarnih grupa je formirano. Britanija i dalje neće da skine porez sa čaja. Tri godine posle Bostonskog masakra, 14. oktobra 1773. godine, kolonisti obučeni u Indijance ušunjali su se na britanski brod usidren u bostonskoj luci i bacili velike količine čaja u vodu. Ovaj incident je bio poznata „Bostonska čajanka“.

Ovi činovi pobune izazvali su parlament da uvede trgovinske sankcije protiv kolonista. Sankcije su samo raspalile pobunu. Godine 1774. godine, grupa kolonijalnih lidera sastala se na Prvom Kontinentalnom Kongresu da protestuje protiv britanskih akcija i da pozove na civilnu neposlušnost. U martu 1775. godine, Patrick Henry održao je svoj čuveni „Dajte mi slobodu ili mi dajte smrt“ govor na konvenciji u Virdžiniji. Za manje od mesec dana od tog govora, američka revolucija je započela bitkom kod Concord-a, gde je organizovana kolonijalna milicija zvana „Ljudi od minute“ („the minute men“ ljudi koji su spremni za borbu istog trena kada zatreba) izgubila osam ljudi a usmrtila 273 britanca. U junu te iste godine, Džordž Vašington, za kojeg neki istoričari veruju da je pokrenuo lavinu kada je naredio napad na francuze u Ohajo dolini, je bio imenovan glavno-komandujućim nove dobrovoljačke Kontinentalne armije.

Istoričari su zabeležili da ekonomski motivi nisu bili jedino što je gonilo Američke revolucionare. Ovo je postalo očigledno kada je britanski parlament ukinuo sve poreze koje je odredio. Kralj George III, iako je bio Hanoverac, bio je popularan kod kuće i u početku je sebe smatrao prijateljem kolonista. Napadi na njega od strane revolucionarnih govornika su ga zabrinjavali jer je smatrao da je njegova uloga u tim problemima mala. Više revolucionarne retorike trebalo bi uperiti na parlament. Bilo je jasno da postoji nešto dublje što pokreće revolucionare: buntovnici su rešili da uspostave potpuno novi društveni poredak. Njihov revolt je bio raspaljen filozofijama koje su uključivale mnogo više stvari nego njihove svađe sa Krunom. Jedna od tih filozofija bila je Masonstvo.

„Ko je Ko“ američke revolucije je skoro „Ko je Ko“ američkog kolonijalnog masonstva. Masoni koji su se borili na strani revolucionara uključuju George Washington, Benjamin Franklin (koji je bio mason najkasnije od 1731.), Alexander Hamilton, Richard Montgomery, Henry Knox, James Madison i Patrick Henry. Revolucionari koji su bili Veliki Majstori uključuju Paul Revere, John Hancock i James Clinton uz Vašingtona i Frenklina. Prema LaVon P. Linn-u u njegovom članku „Masonstvo i nacionalna odbrana, 1754-1799“, od oko 14,000 oficira u Kontinentalnoj armiji, jedna sedmina, ili 2,018 su bili masoni. Oni su predstavljali ukupno 218 loža. Njih sto su bili generali. Linn primećuje: „U svim našim ratovima, polazeći od Francusko-Indijanskog rata i Rata za Američku nezavisnost, siluete američkih vojnih masona su se nadvile visoko iznad bitaka.“

Evropa je snabdela amerikance sa još dva važna masona. Iz Nemačke je došao baron Von Steuben, koji je lično Vašingtonove neuredne trupe pretvorio u vojsku spremnu za borbu. Von Steuben je bio nemački Mason koji je služio u Pruskoj armiji kao pomoćnik Frederika Velikog. On je bio otpušten 1763, tokom pruske demobilizacije nakon Sedmogodišnjeg rata. U vreme kada su Von Steuben-ove usluge bile potrebne u Francuskoj od strane Bendžamina Frenklina, Steuben je bio kapetan sa pola plate koji je bio bez posla u vojsci već 14. godina. Frenklin, kako bi dobio odobrenje od Kongresa, lažirao je Von Steuben-ov dosije tvrdeći da je on podporučnik. Varka je upalila u korist Kontinentalne armije.

Drugi evropljanin bio je markiz de La Fayette. La Fayette je bio bogati francuski plemić, u svojim ranim dvadesetim, koji je bio inspirisan vestima o američkoj revoluciji dok je

služio u francuskoj vojsci u Evropi, pa je odplovio u Ameriku da pomogne revolucionarima. Tokom svoje službe u Kontinentalnoj armiji, 1778. godine, La Fayette je primljen u masone. Kasnije, nakon rata, La Fayette je otkrio koliko je važno bilo masonstvo za vođstvo revolucionarne vojske. Tokom svoje poslednje posete Americi, 1824. godine, La Fayette je rekao:

„U jednom trenutku (dok sam služio pod generalom Vašingtonom) nisam mogao da se oslobodim sumnje da general gaji nepoverenje prema meni; ovo nepoverenje je potvrđeno činjenicom da mi nikada nije dato mesto zapovednika. Ova misao bila je opsesija i nekada me je činila vrlo nesretnim. Kada sam postao američki mason general Vašington kao da je video svetlost. Od tog trenutka nisam imao razloga da sumnjam u njegovo potpuno poverenje. A uskoro sam dobio važno komandno mesto.“

Kada uzmemo u obzir učestalost masona u američkoj revoluciji³⁹ neće nas iznenaditi da je revolucionarno agitovanje dolazilo direktno iz Masonskih loža. Prema Linn-ovom članku, čuvena bostonska čajanka bila je delo masona koji dolaze direktno iz lože:

„6. decembra 1733, grupa maskirana u američke Indijance je izgleda napustila Ložu Sv. Andrew-a u Bostonu i otišla u bostonsku luku gde su tovari čaja bili bačeni u more sa tri broda iz istočne Indije. Loža Sv. Andrew-a je zatvorena ranije te večeri. Sven G. Lunden u svom članku,

„Uništenje Masonstva“, izjavljuje da je loža Sv. Andrew-a bila vodeće masonsko telo u Bostonu. On dodaje: „I u knjizi koja sadrži zapise lože i koja postoji i danas, nalazi se skoro prazna strana tamo gde bi rebali biti zapisi od tog nezaboravnog četvrtka. Umesto toga strana sadrži samo jedno slovo – veliko T. Ima li to ikakve veze sa čajem (tea)?

Možemo se zapitati kako su američke lože postale izvor revolta kada su skoro sve bile uređene po engleskom sistemu koji je, kako se sećamo, bio pro-Hanoverski i zabranjivao je političke kontraverze unutar loža. Mora se imati na umu da su do 1760-tih anti-Hanoverski templarski stepeni bili čvrsto uspostavljeni u Evropi i da su tajno prenešeni u mnoge lože američkih kolonija. Na primer, kao što je pomenuto u predhodnom poglavlju, Loža Sv. Andrew-a iz Bostona je prihvatila templarske stepene već 28. avgusta 1769, pošto je aplicirala za nalog 1762 godine od Škotske Velike Lože u Edinburgu. Ta aplikacija je učinjena skoro deceniju pre nego što je počela američka revolucija. Neki Templari nisu bili samo anti-Hanoverci, već su tražili aboliciju cele monarhije.

Filozofska važnost Masonstva američkim revolucionarima može biti viđena takođe u simbolima koje su revolucionarni lideri izabrali da predstavljaju novu američku aciju. Oni su bili simboli Bratstva i Masona.

Među najbitnijim simbolima nacije je nacionalni grb. Rani predlog za američki nacionalni grb dao je William Barton 1782. godine. U gornjem desnom uglu Bartonovog crtača je

³⁹ Dva važna revolucionarna lidera za koje se smatra da nisu bili masoni su Samuel Adams i Thomas Jefferson. Prema John C. Miller-u, koji piše u svojoj knjizi, Sam Adams, Pionir u propagandi: „Iznenadujuće je otkriti da Sam Adams, koji je bio u skoro svakom liberalnom političkom klubu u Bostonu, nije bio mason. Mnogi od njegovih prijatelja su bili visoko kotirani masoni a bostonska loža je dosta pomagala revoluciju ali Sam Adams se nikada nije učlanio u masonsko društvo. Ime Tomasa Džefersona je zabeleženo u zasedanju Velike Lože Virdžinije 1883. godine kao posetioca Charlottesville Lože Br. 60, 20. septembra 1817. Gazeta Pitsburške biblioteke, tom 1, od 4. avgusta 1828. godine spominje Džefersona kao uglednog masona. Za života je čak bio optuživan da je agent Weishaupt-ovih bavarskih „Iluminata“. Skoriye, neki rosikrucijanci su naveli Džefersona kao člana svog bratstva. Uprkos svemu ovome, pravi zapisi o Džefersonovom članstvu u bilo kojoj od ovih organizacija su izgleda nestali ili su nepostojeći. Iz ovih razloga, neki istoričari masonstva veruju da je Džeferson bio neaktivni mason ili uopšte nije ni bio član.

piramida kojoj nedostaje vrh. Umesto vrha je trogao sa „Sve-videćim Božijim Okom“. Sve-videće oko je, kako se sećamo, dugo bio jedan od najbitnijih simbola masonstva.

Čak je bio prišiven na kecelje Džordža Vašingtona, Bendžamina Frenklina i drugih masona revolucionara. Iznad piramide i oka na Bartonovom crtežu su latinske reči Annuit Ceoptis koje znače „On (Bog) je naš početak učinio uspešnim“. Na dnu je natpis Novus Ordo-Seclorum: „Početak novog poretka vremena“. Ovaj donji natpis nam govori da su lideri revolucije ustvari stremili ka širem univerzalnom cilju koji je obuhvatao mnogo više od njihovih trenutnih briga kao kolonista. Oni su zamišljali promenu u celom svetskom društvenom poretku, što prati cilj najavljen u Fama Fraternitis-u.

Bartonova piramida i prateći latinski zapisi su usvojeni u celini. Dizajn je i danas deo Američkog Velikog Grba koji se može videti na poledini novčanice od jednog dolara.

Glavni deo Bartonovog crteža nije prihvaćen osim jednog malog dela. U centru Bartonovog predloga je štit sa dve ljudske figure koje stoje na obe strane. Iznad štita je feniks raširenih krila; u sredini je mali feniks koji gori. Kao što je pomenuto ranije, feniks je simbol Bratstva korišten još od dana drevnog Egipta. Feniksa su usvojili Oci Osnivači za prvi zvanični grb Sjedinjenih Država po dizajnu predstavljenom od strane Charles Thompson-a, sekretara Kontinentalnog Kongresa. Prvi primer grba Sjedinjenih Država prikazuje dugovratu pticu: feniksa. Feniks u ustima drži barjak sa rečima E. Pluribus Unum („Od mnogih, jedan“). Iznad glave ptice je trinaest zvezda koje se probijaju kroz oblak. Jednom nogom feniks drži tobolac strela a drugom granu masline. Neki ljudi su zamenili pticu sa divljom ćurkom zbog dugog vrata; međutim, feniks isto ima dug vrat a i sva druga obeležja ptice jasno ukazuju da je to feniks. Grb je povučen 1841. godine i feniks je zamenjen beloglavim orlom – nacionalnom pticom Amerike.

Masoni smatraju da njihove bratske veze prevazilaze političke i nacionalne podele. Kada je rat za Američku Nezavisnost bio gotov, američke lože su se odvojile od Matične Velike Lože Londona i stvorile svoju autonomnu Američku Veliku Ložu. Škotski stepeni su uskoro postali dominantni u američkom masonstvu. Dva glavna oblika masonstva koja se danas praktikuju u Americi su York Rite (verzija originalnog engleskog Jork Rituala) i Scottish Rite (Škotski Ritual). Moderni Jork Ritual ima ukupno deset stepeni: majviši je „Vitez Templar“. Škotski Ritual ima ukupno 33 stepena, od kojih su mnogi Viteški stepeni.

Uticaj masonstva u Američkoj politici je ostao snažan dugo nakon završetka Revolucije. Oko jedna trećina svih predsednika Sjedinjenih Država bili su masoni, većina njih u Škotskom Ritualu.⁴⁰

Uticaj masonstva u američkoj politici je prevazilazio predsedništvo. Senat i Donji dom su imali veliki broj masona velikim delom nacionalne istorije. Na primer, 1924. godine, masonska publikacija je nabrojala 60 senatora koji su masoni. Oni su činili više od 60% Senata. Više od 290 članova Donjeg doma su imenovani članovima lože. Ovo prisustvo masona je oslabilo donekle u skorijim godinama. U reklamnom dodatku nazvanom, „Masonstvo, stil života“, Velika Loža Kalifornije je otkrila da je u 97. Kongresu (1981-1983), bilo samo 28 članova lože u Senatu i 78 u Donjem domu. Dok to predstavlja

⁴⁰ Pored Džordža Vašingtona i Džejmisa Medisona, masoni predsednici su bili: James Monroe (iniciran 9. novembra 1775), Andrew Jackson (iniciran 1800), James Polk (iniciran 5. juna 1820), James Buchanan (iniciran 11. decembra 1816), Andrew Johnson (iniciran 1851), James Garfield (iniciran 22. novembra 1861 ili 1862), William McKinley (iniciran 1. maja 1865), Theodore Roosevelt (iniciran 2. januara 1901), William Howard Taft (iniciran 18. februara 1908), Warren Harding (iniciran 28. juna 1901), Franklin D. Roosevelt (iniciran 10. oktobra 1911), Harry S. Truman (iniciran 9. februara 1909) i Gerald Ford (iniciran 1949). Lista uglednih američkih masona takođe uključuje ljude kao što su J. Edgar Hoover, osnivač FBI, koji je dostigao 33. stepen Škotskog Rituala i predsednički kandidat Jesse Jackson (iniciran 1988). Poznati američki umetnici, kao što su Mark Twain, Will Rogers i W. C. Fields su takođe bili članovi.

pozamašan pad od 1920-ih, Masonstvo i dalje ima dobar broj predstavnika u Senatu sa više od četvrtine tog zakonodavnog tela ispunjenog članovima Zanata.

Američka Revolucija je bila više od lokalnog ustanka. Umešala je mnoge nacije. Francuska je bila tajni učesnik u Američkom cilju mnogo ranije nego što je rat zaista izbio. Francuski ministar spoljnih poslova, vojvoda od Choiseul-a, je već 1767. godine poslao tajne agente u američke kolonije da ispituju mišljenje javnosti i da vide koliko je naraslo seme revolta. Francuska je zakodre odposlala agente provokatore da tajno zakuvaju anti-britansko raspoloženje. Benjamin Franklin, koji još nije bio predan ratu sa Engleskom je, 1767. godine, optužio Francusku da raspiruje vatru između Britanije i njenih američkih podanika. Kada je Choiseul povučen 1770. godine, njegov naslednik, grof de Vergennes je nastavio Choiseul-ovu politiku i bio je instrument u uvođenju Francuske u otvorenu vojnu podršku za američki cilj nakon što je Rat za Nezavisnost počeo.⁴¹

Frederik Veliki od Prusije je drugi koji je otvoreno podržavao američke buntovnike. On je bio među prvim evropskim vladarima koji je priznao Sjedinjene Države kao nezavisnu naciju. Frederik je išao tako daleko da je zatvarao luke Hessijanskim plaćenicima koji su plovili da se bore protiv revolucionara. Koliko je Frederik bio umešan u američki cilj nikada neće biti poznato. Nema sumnje da su kolonisti osećali da mu duguju i da su ga gledali kao jednog od njihovih moralnih i filozofskih lidera. Decenijama nakon Revolucije, jedan broj masonskih loža u Americi je prihvatio nekoliko škotskih stepena koje je navodno kreirao Frederik. Prva američka loža Škotskog Rituala, koja je uspostavljena u Čarlstonu, Južna Karolina, izdala je obaveštenje 10. oktobra 1802. godine izjavljujući da je autorizacija njenih najviših stepena došla od Frederika, kojeg su još uvek smatrali poglavarom svog masonstva:

„Na prvi maj, 5786. (1786.), Velika Kostitucija Trideset-trećeg Stepena, pozvala je Vrhovni Savet Suverenog Velikog Inspektora Generalnog, bio je ratifikovan od strane njegovog Veličanstva kralja Prusije, koji je kao Veliki Komandir Reda Princa Kraljevske Tajne⁴², posedovao Suverenu Masonsku moć nad svim Zanatom.

Neki akademici opovrgavaju Frederikovu aktivnost u masonima u kasnim 1700-tim. Oni misle da je njegovo ime jednostavno iskorišćeno da Ritualu da autoritet. Ovaj argument može biti istinit ili barem delimično. Važnost pamfleta iz Čarlstona leži u odanosti koju je rani američki Škotski Ritual izjavio nemačkim Masonskim izvorima tako brzo nakon osnivanja nove američke republike.

Dok su neki nemački masoni iz Prusije pomagali američki cilj, drugi nemački masoni su pomagali Britaniju i to po ogromnoj ceni. Skoro 30,000 nemačkih vojnika bilo je iznajmljeno Velikoj Britaniji od šest nemačkih država: Hesse-Kassel, Hesse-Hanau, Brunswick, Waldeck, Anspach-Bayreuth i Anhalt-Zerbst. Više od pola ovih trupa dala je Hesse-Kassel; ipak, svi nemački vojnici su bili poznati kao „Hessijanci“. Trupe Hesse-Kassel su smatrane najboljim od plaćenika; njihove precizne paljbe su se plašili kolonisti. U mnogim bitkama, bilo je više nemačkih vojnika koji se bore za britance nego što je bilo britanskih vojnika. Bitka kod Trentona, na primer, je bila bitka u kojoj su se

⁴¹ Interesantno je da je Vergennes takođe bio mason. On je podržavao neke od francuskih masona, kao što je Voltaire, koji su stvarali veoma entuzijastičku intelektualnu klimu koja je vodila ka Francuskoj Revoluciji. Francuska revolucija je zbacila Vergennes-ovog kralja, Louis-a XVI, u deceniji od Vergennes-ove smrti. Ironija je da se Vergennes, dok je bio živ, protivio reformama svega onoga što je duboko uraslo u francusko društvo. On je tako pomogao da se stvori popularno nezadovoljstvo koje je učinilo tako puno da se francuska revolucija pretvori u uspeh.

⁴² Stepenu u Škotskom Ritualu su grupisani zajedno u sekcije, i svakoj sekciji je dato ime. Red Princa Kraljevske Tajne se danas naziva Savet Predivnih Prinčeva Kraljevske Tajne i sadrži 31. i 32. stepen Škotskog Rituala. Još jedna indikacija divljenja ranog Škotskog Rituala za Pruske stvari se nalazi u naslovu 21. stepena, koji se naziva Noachite ili Pruski Vitez.

amerikanci borili samo protiv nemaca. Ovo ne znači da su nemački vojnici bili posebno odani Britaniji ili čak svojim nemačkim vladarima. Skoro jedna šestina nemačkih plaćenika (oko 5,000) je dezertirala i ostala u Americi.

Upotreba nemačkih plaćenika stvorila je pometnju i u Engleskoj i u Americi. Mnogi britanski lideri, uključujući i one koji podržavaju monarha, protivili su se zapošljavanju stranih vojnika da pokore britanske podanike. Za Nemce je dogovor bio unosan kao i uvek. Vojvoda od Brunswick-a, na primer, je primio 11,517 funti 17 šilinga i 1,5 penija za prvu godinu rente, i tu cifru puta dva tokom svake od sledeće dve godine. Dodatno, vojvoda je primao „glavarinu“ višu od 7 funti za svakog čoveka, što je totalno 42,000 funti za Brunswick-ovih 6,000 vojnika. Za svakog ubijenog vojnika Brunswick-u je plaćan dodatan porez, a tri ranjena su se računala kao jedan mrtav. Princ Hesse-Kassel-a, Frederik II, zaradio je oko 21,000,000 talira za svoje Hessijanske trupe, što je dostiglo neto zaradu od otprilike pet miliona britanskih funti. To je bila nečuvena suma i iznosila je skoro više od pola Hesse-Kassel bogatstva koje je nasledio William IX kada mu je umro otac 1785. Hesse-Kassel riznica postala je jedna od najvećih (neki kažu najveća) u Evropi zbog Američke Revolucije.

Američka Revolucija je pratila obrazac ranijih revolucija slabeći poglavara države i stvarajući snažnije zakonodavno telo. Nažalost, američki revolucionari su takođe dali svojoj novoj naciji isti inflacioni papirnati novac i sistem centralne banke koji su stvorili revolucionari u Evropi. I pre nego što je Američka revolucija dobijena, Kontinentalni Kongres je ušao u biznis inflacijskog papirnog novca štampajući novac poznat kao „Kontinentalne menice“. Ove menice su proglašene legalnim od Kongresa iako nije bilo ničega da ih podrži. Kontinentalni Kongres je koristio menice da kupi dobra koja je trebao za revolucionarni rat.

Kolonisti koji su sarađivali prihvatili su novac zbog obećanja da će menice dobiti zaleđe kada se rat dobije. Kako su Kontinentalne menice nastavile da silaze sa prese Bena Frenklina, inflacija ih je zahvatila. Ovo je dovelo do štampanja još menica, što je pokrenulo hiperinflaciju. Kada je rat dobijen i kada je nova „čvrsta“ moneta (moneta podržana metalom) bila uspostavljena, Kontinentalne menice su bile zamenljive jedino za novu monetu i to po kursu od jednog centa za dolar. Bila je to još jedna jasna i bolna lekcija o tome kako papirnati novac, inflacija i devalvacija mogu biti korisno oruđe naciji da bi ratovala.

Ironično je da su neki američki Oci Osnivači iskoristili iskustvo sa Kontinentalnim menicama kako bi ubrzali stvaranje centralne banke uređene po ugledu na Banku Engleske kako bi bolje kontrolisali monetu nove američke nacije. Predložena centralna banka bila je vrelo pitanje koje je budilo snažna osećanja za i protiv tog plana. Frakcija koja je zastupala banku je pobedila. Nakon nekoliko godina kontraverzi, američka prva centralna banka, Banka Sjedinjenih Država, je dobila statut 1791. Statut je istekao 20 godina kasnije, bio je obnovljen pet godina kasnije, predsednik Andrew Jackson je 1836 stavio veto, povratila je svoj statut 27 godina kasnije (1863) i napokon postala Banka Federalnih Rezervi, što je američka centralna banka danas. Iako je uvek postojala određena opozicija prema centralnoj banci u Sjedinjenim Državama, zemlja je imala jednu, pod jednim ili drugim imenom većim delom svoje istorije.

Otac Osnivač zaslužan za stvaranje američke prve centralne banke bio je Alexander Hamilton. Hamilton se pridružio revolucionarnom pokretu ranih 1770-tih i do 1777. godine napredovao među Vašingtonovim osobljem. Hamilton je bio dobar vojni komandant i postao je blizak prijatelj Džordža Vašingtona i markiza La Fayette-a. Kada se rat završio, Hamilton je studirao prava, bio primljen u komoru i februara 1784. godine osnovao i postao direktor Banke Njujorka. Hamiltonov cilj je bio da stvori američki bankarski sistem po ugledu na Banku Engleske. Hamilton je takođe želeo da nova vlada

Sjedinjenih Država preuzme sve državne dugove i pretvori ih u jedan veliki nacionalni dug. Nacionalna vlada bi nastavila da povećava dug pozajmljujući od Hamiltonove centralne banke, koja bi bila privatna i kojom bi upravljala mala grupa finansijera.

Kako bi američka vlada odplatila sav ovaj dug?

U činu vrhovne ironije, Hamilton je hteo da oporezuje proizvode kao što je Britanija uradila pre Revolucije! Nakon što je Hamilton postao sekreta trezora on je progurao zakon o oporezivanju destilovanog alkohola. Ovaj porez je rezultirao čuvenom Viski pobunom 1794. godine u kojoj je grupa ljudi odbila da plati porez i počela da govori otvoreno o pobuni protiv nove američke vlade. Na Hamiltonovo insistiranje predsednik Vašington je izveo miliciju i slomio pobunu! Hamilton i njegovi saradnici su uspjeli da uspostave u Sjedinjenim Državama situaciju identičnu Engleskoj pre Američke Revolucije.

Nacija do guše u dugovima koja mora da oporezuje svoje građane kako bi odplatila dug. Čovek se može opravdano zapitati: zašto su se gospoda Hamilton i Vašington trudili da učestvuju u Američkoj revoluciji? Oni su jednostavno iskoristili svoj uticaj da stvore iste institucije u Americi koje su kolonisti smatrali odurnim pod britanskom vladavinom. Ovo pitanje je posebno relevantno danas jer se Sjedinjene Države susreću sa ogromnim nacionalnim dugom višim od dva trilion dolara i visokim porezom nametnutim građanima. Iako su Hamiltonovi planovi bili uspešni oni nisu prošli bez značajne opozicije. James Madison i Thomas Jefferson su vodili bitku protiv uspostavljanja privatne centralne banke. Oni su želeli da vlada bude izdavalac nacionalne monete a ne centralna banka.

U pismu od 13. decembra 1803. godine Džeferson je objavio svoje mišljenje o Banci Sjedinjenih Država:

„Ova institucija je jedna od najsmrtonosnijih pretnji koja postoji, protiv principa i oblika našeg ustava.“ On je dodao:

„... institucija kao ova, koja prodire svojim filijalama u svaki deo Unije, može u kritičnom trenutku da poremeti vladu. Ni jednu vladu koja je pod vazalstvom neke samoupravne vlasti, ili bilo kojim autoritetom osim onog nacije, ili svojih redovnih funkcionera ne smatram sigurnom.“

Iako se jedna od Džefersonovih zamerki centralnoj banci zasnivala na njegovim brigama da bi takva banka mogla da vrši obstrukcije u vreme rata, on je takođe bio dalekovid u vezi nekih efekata koje takva institucija može da ima. Ne samo da su centralne banke Sjedinjenih Država stvorile velike finansijske panike 1893. i 1907. godine, već je finansijsko bratstvo koje upravlja centralnom bankom Sjedinjenih Država vršilo i nastavlja i danas da vrši jak uticaj na poslove Sjedinjenih Država, naročito na spoljne poslove, baš kao što je Džeferson upozorio. Džefersonov moćni uticaj je, slučajno, bio taj koji je izazvao petogodišnje odlaganje obnove povelje banke u 1811. godini.

Upravo smo završili pregled Američke Revolucije u manje ružičastom svetlu. Bio je, međutim, moćan humanitarni uticaj na delu unutar kruga Oca Osnivača koji mora biti objavljen. Direktni rezultat tog uticaja je da je Amerika danas jedna od najslobodnijih zemalja iako su amerikanci i dalje daleko od toga da budu potpuno slobodan narod. Američki osnivači su uspostavili važne slobode, naročito one govora, okupljanja i verske. Odličan Ustav je kreiran za Sjedinjene Države koji se dokazao delotvornim u tako velikom i raznolikom društvu. Genocid koji je izgleda pratio ranije političke aktivnosti Bratstva je odsutan u Američkoj Revoluciji. Američki masoni su danas ponosni na ulogu koju su njihova Braća imala u stvaranju američke nacije i to opravdano.

Iskra humanitarizma koja se periodično pojavi u mreži Bratstva je to opet učinila tokom osnivanja Američke republike.

Ako bi smo nabrajali nekoliko najvažnijih humanitaraca među Ocima Osnivačima, mogli bi smo navesti dobro poznate ličnosti kao što su Tomas Džeferson, Džejms Medison, Patrik Henri i Ričard Henri Li. Međutim, jedan od najvažnijih Oca Osnivača se retko pominje. U njegovu čast nikada nije podignut veliki spomenik u Vašingtonu. Njegov portret ne krasi neku novčanicu i čak nije imao poštansku marku sa svojim likom sve do 1981. Taj čovek je bio George Mason.

Džordža Mejsona je Tomas Džeferson opisao kao „jednog od naših zaista velikih ljudi i prvog u redu veličina“. Mejson je najzapostavljeniji od Oca Osnivača jer je ignorisao političku slavu, velike kancelarije i nikad nije bio poznat po svom govorništvu; ipak stoji kao jedan od najdalekovidnijih ljudi koji je stvorio američku naciju. Nakon Revolucije, Džordž Mejson se protivio Hamiltonovim planovima i izjavio je da je Hamilton „naneo više štete nego Velika Britanija i sve njene flote i armije“. Mejson je najače gurao za usvajanje federalnog Zakona o Pravima. Deset Amandmana ustava Sjedinjenih Država koji zasnivaju Zakon o Pravima su zasnovani na Mejsonovoj ranijoj Virdžinijskoj Deklaraciji o Pravima koju je napisao 1776.

Zakon o Pravima zamalo da nije ušao u Američki ustav, i ne bi ni ušao da se Mejson nije upustio u ogorčenu borbu za njegovo uključivanje. Uprkos njegovom slabom zdravlju, Mejson je izdavao uticajne pamflete kritikujući predloženi Ustav jer su mu manjkala određena individualna prava. Većina potpisnika Ustava, uključujući Aleksandra Hamiltona, proglasili su Zakon o Pravima nepotrebnim. Mejson je insistirao i bio podržan od strane Ričarda Henrija Lija i Tomasa Džefersona. Uz podršku Džejmsa Medisona, Zakon o Pravima je konačno proguran na retifikaciju u poslednjem času. Kada uzmemo u obzir kako je federalna vlada napredovala od tada i kako je krucijalan Zakon o Pravima postao, možemo ceniti kakav je čovek od vizije Mejson zaista bio.

Njegova dalekovidnost i humanost su takođe manifestovane u njegovim pokušajima da u potpunosti ukine robstvo. U vreme kada su njegovi prijatelji Vašington i Džeferson bili posednici robova, Mejson je kritikovao trgovinu robljem kao „sramotu za čovečanstvo“ i radio na tome da se ukine u svim državama. Mejson nije uspeo u tome za svoga života ali se njegov san ispunio vek kasnije kada je robstvo ukinuto u Sjedinjenim Državama trinaestim amandmanom Ustava. Iako većina američkih školaraca ne čuje mnogo o Džordžu Mejsonu na časovima istorije ili ima njegov portret u svojim učionicama, on je bio jedan od velikih heroja ljudske slobode.

Obnovljena iskra humanitarizma koja se izdigla tokom Američke Revolucije je ubrzo bila prekrivena senkom. Uspostavljanje sistema inflacionog papirnato novca u Sjedinjenim Državama bio je trag da je nešto loše u Mreži Bratstva. Kako su slične revolucije koje su vodili masoni izbijale širom sveta, stari horori su se opet pojavili. Jedan od tih horora je bio proračunati genocid.

La Fayette i nekolicina drugih masona su takođe zaslužni za uspeh pokreta protiv robstva. Oni su pripadali masonskoj organizaciji poznatoj kao Societe des Amis des Noirs (Društvo Prijatelja Crnaca) koje je radilo na univerzalnoj emancipaciji Crnaca. Nažalost, Arijanizam je ostao vrlo živ u drugim odsecima Bratstva.

Svet u plamenu

Jedan bitan nus-proizvod Američke revolucije bilo je filozofsko preoblikovanje ljudskog pogleda na revoluciju. Kada je Bendžamin Frenklin bio u Francuskoj kako bi dobio francusku vojnu podršku za američki cilj, on se upustio u intenzivnu kampanju javnih odnosa. On je energično širio ideju o „moralnoj revoluciji“ – koncept koji se već favorizovao u masonskim ložama. Javnost je u to vreme težila da na nasilnu revoluciju

gleda kao na zločin protiv društva. Frenklin je bio uspešan u promeni ove percepcije ohrabrujući ljude da prihvate nasilne revolucije kao korake u napretku čovečanstva. Na revolucionare se ne treba mrštiti kao na kriminalce, govorio je on, jer oni su idealisti koji se bore za slobodu i pravdu. Smišljen je novi moto: „Revolucija protiv tiranije je najsvetija obaveza.“ Ove hrabre ideje su naelektrisale Pariz i pomogle da se dobije Francuska podrška za Američku stvar ali po užasnoj dugotrajnoj ceni za ljudsko društvo. Ideje koje je Frenklin izrazio su pomogle stimulisanje beskrajnih krvavih revolucija od tada.

Američka revolucija je bila praćena mnogim drugim revolucijama i/ili uspostavljanjem vlada republičkog stila kroz zapadni svet i južnu Ameriku. Uspeh Američke revolucije je olakšao skupljanje ljudi za borbu. Tokom ove ere mi smo svedoci Francuske revolucije, stvaranja Batavianske Republike u Holandiji (1795-1806), Helvetske Republike u Švajcarskoj (1798-1805), Cisalpine-ske Republike u severnoj Italiji (1797-1805), Ligurian-ske Republike u Đenovi (1797-1805) i Parthenopean-ske Republike u južnoj Italiji. Između 1810. i 1824. godine, španske kolonije u južnoj Americi su se naoružale i osvojile svoju političku nezavisnost. U Rusiji je 1825. godine izbio Decembrist revolt. Druga revolucija je izbila u Francuskoj 1830. U toj istoj godini revolt u Holandiji doneo je suverenitet Belgije. Poljska revolucija 1830. i 1831. godine je bila uspešno ugušena od strane Rusije. Godine 1848. ogroman talas revolucionarnih aktivnosti je prekrrio Evropu podpomognut međunarodnim kolapsom kredita izazvan dobrim delom novim sistemom inflacijskog papirnatog novca, lošim žetvama i epidemijama kolere.

U skoro svim ovim revolucijama mi nastavljamo da vidimo da važne revolucionarne liderske pozicije drže Masoni. Tokom prve Francuske revolucije, ključni lider pobunjenika bio je vojvoda od Orleansa, koji je bio Veliki Majstor Francuskog Masonstva pre no što je podneo ostavku na vrhuncu Revolucije. Markiz de La Fayette, čovek kojeg je u masonsko bratstvo inicirao Džordž Vašington, takođe je imao važnu ulogu u Francuskoj revolucionarnoj stvari. Jakobinski Klub, koji je bio radikalni nukleus Francuskog revolucionarnog pokreta, osnovan je od strane uglednih Masona. Prema članku Sven Lunden-a, „Uništenje Masonstva“:

„Herbert, Andre Chenier, Camille Desmoulins i mnogi drugi „Girondin-i“ (umereni Francuski republikanci koji podržavaju republikansku vladu iznad monarhije) Francuske revolucije bili su Masoni.“

Masoni su bili primarni lideri Decembrist revolta u Rusiji 1825. godine. Jedan deo planiranja tog revolta odigrao se u njihovim ložama.

U južnoj Americi, prema Richard Dehaan-u, koji piše u Kolierovoj enciklopediji:

„Red (masoni) je igrao važnu ulogu u širenju liberalizma i organizovanju političke revolucije u latinskoj Americi. Kao i Francusko masonstvo, pokret latinske Amerike bio je takođe uglavnom antisveštencički. U Meksiku i Kolumbiji masoni su pomogli da se osvoji nezavisnost od Španije, dok su u Brazilu radili protiv Portugalske dominacije.“

G-din Lunden se slaže:

„U latinskoj Americi takođe, proces oslobađanja od španskog jarma bio je delo masona. Simon Bolivar bio je jedan od najaktivnijih masonskih sinova, a to su bili i San Martin, Mitre, Alvear, Sarmiento, Benito Juarez – sve poznata imena latino-amerikancima.“

Što se tiče drugih revolucija, Lunden dodaje:

„Mnogi od lidera u velikoj godini 1848-oj, koji su videli tako puno ustanaka protiv feudalne vlasti u Evropi, bili su članovi Reda; među njima bio je veliki mađarski heroj demokratije, Louis Kossuth, koji je privremeno izbeglištvo našao u Americi.“

1800-te su bile svedok ratovima italijanskog ujedinjenja koje je vodio Đuzepe Garibaldi (1807-1882), koji je bio mason 33. stepena i Veliki Majstor Italije. Pobednik Garibaldi je postavio Victor Emmanuel-a, drugog masona, na presto.

Italijanski ratovi za ujedinjenje ostavili su dve važne stvari: ujedinjenu Italiju i modernu Mafiju. Mafija je bila slabo povezano tajno društvo osnovano na Siciliji sredinom 1700-tih. U početku, Mafija je bila pokret otpora osnovan da bi se protivio stranim vladarima koji su kontrolisali Siciliju u to vreme. Rani Mafijozi bili su popularni heroji koji su se specijalizovali za kriminalna dela protiv omraženih stranaca. Mafija je formirala andergraund vladu na Siciliji i održavala moć iznuđivanjem. Mafija je asistirala Garibaldiju kada je izvršio invaziju na Siciliju 1860. godine i proglasio sebe diktatorom ostrva. Kada su strani vladari proterani i kada je Italija ujedinjena Mafija je postala nasilna kriminalna mreža koju poznajemo danas.

Masonstvo je očito bilo važan katalizator u stvaranju moderne vlade zapadnog stila. Velika većina Masona koji su učestvovali u revolucijama bila je dobronamerna. Reprezentativni oblik vlade koji su oni pomogli da se stvori je sigurno bio napredak u odnosu na vlade koje su zamenili.⁴³ Sa žaljenjem, ideali tih masona bili su u procesu brze izdaje od strane izvora unutar same mreža Bratstva.

Jedna posledica Francuske reolucije bila je teški poremećaj francuske ekonomije. Proizvodnja hrane je osetno opala a novi režim je bio u velikim političkim problemima jer je većina francuza još uvek bila odana monarhiji. Pod ovim okolnostima, revolucionarna vlada je odlučila da razreši probleme političke opozicije, gladi i raspodele bogatstva smanjenjem populacije Francuske. Radije nego da poveća proizvodnju hrane kako bi ispunila zahteve, odlučeno je da se smanji potražnja kako bi odgovarala količini hrane. Kroz Francusku naciju je pokrenut program masovnog ubijanja kao zvanični program revolucionarnog saveta. Ovaj program je bio poznat kao Vladavina Terora. Ljudi su ubijani svim raspoloživim sredstvima, uključujući giljotinu, masovna davljenja, kamenovanjem, streljanjem i izgladnjivanjem. Iako nije ubijeno onoliko mnogo ljudi koliko je savet planirao, procenjuje se da je 100,000 ljudi umrlo.

Primetili smo da se genocidi izvršavaju grupisanjem ljudi u površne kategorije uglavnom zasnovane na rasi, verskim ubeđenjima ili nacionalnosti. Žrtve su zatim obeležene za ubijanje čak iako nisu krive za zločine protiv svojih ubica. Francuski revolucionari su doveli proces do ekstrema. Tokom Vladavine Terora, ljudi su prosto grupisani prema njihovom ekonomskom stanju i zanimanju. Oni koji su upali u pogrešnu kategoriju su smatrani članovima nepoželjne društvene klase i ubijani. Ovo je sigurno bila najpovršnija podela koju neko može da napravi, ipak grupisanje ljudi na ovaj način je bilo ekstremno uspešno u frakcionalizaciji ljudskih bića.

Francuska revolucija je uvukla skoro sve velike sile Evrope u rat. Prvi koji je imao beneficije od ovoga bio je William IX, princ koji je nasledio ogromno Hesse-Kassel bogatstvo. William IX je iznajmio, po pristojnoj ceni, 8,000 vojnika Engleskoj za borbu protiv Francuske tokom prve polovine 1790-tih. Kada je Napoleon Bonaparta kasnije postao car Francuske, William je stekao još više. Nakon što su Napoleonove trupe okupirale Nemačke oblasti zapadno od Rajne, uključujući i neka Hessijanska imanja, Napoleon je nadoknadio William-u IX nagrađujući ga velikim delom Majnca i dajući mu titulu Elektora – koja je viša od princa. Međutim, prijateljski odnosi između Napoleona i Elektora William-a nisu trajali dugo. William IX je probao da odigra stari trik dodvoravanja

⁴³ Ovim ne želimo da kažemo da je monarhija uvek loša. Istorija je videla nekolicinu dobronamernih monarha koji su dobro vladali, zauzimali se za mir i koji su bili popularni u svom narodu. Nasledno ili životno vođstvo ima prednost u stabilnosti. Može da funkcioniše ako je monarh odgovoran za svoja dela i može biti svrgnut zbog hronične nesposobnosti ili zloupotrebe moći. Monarhije su retko funkcionisale dobro na zemlji jer su monarsi vladali po takozvanom „božanskom pravu“ i stoga nisu bili odgovorni narodu kojim su upravljali.

obema stranama sukoba kako bi zaradio iznajmljivanjem vojnika . William je budalasto iznajmio plaćenike Pruskom kralju za četvrtinu miliona funti da se bore protiv Napoleona i zatim tvrdio da je „neutralan“. Prema Makijavelijevim upozorenjima, ova dvoličnost je konačno sustigla i okrenula se na Kuću Hesse.

Hesse-Kassel je uskoro silom pripojena i učinjena delom Napoleonovog „Kraljevstva Westphalia“. Tek kada je Napoleon doživeo poraz u Bitci kod Lajpciga, 1813. godine, William IX je uspeo da povрати Hesse-Kassel. Hesse-Kassel je ostala pod vlašću njegove dinastije sve do 1866, kada ju je preuzela Prusija. Iako je Hessijanska kraljevska porodica ostala uticajna u Nemačkom društvu sve do duboko u dvadeseti vek, nikada nije povratila ekskluzivnu vlast nad svojim teritorijama. Hesse je spojena u ono što je postalo moderna Nemačka – zemlja koja je većim delom ujedinjena od strane pruske Hohenzollern dinastije.

Nagle promene u Francuskoj su se pokazale kao dobrodošle jednom od finansijskih agenata William-a IX: Mayer Amschel Rothschild (1743-1812), osnivač jedne od najuticajnijih bankarskih kuća u Evropi.

Mayer Amschel bio je ambiciozan i vredan trgovac koji je svoju karijeru započeo u jevrejskom getu Frankfurta na Majni u Hesse-u. Dve decenije pre Francuske revolucije, 1765. godine, Rothschild je uspeo da izboksuje audijenciju kod princa William-a IX, koji je još u to vreme živeo u Hesse-Hanau-u. Mayer Amschel se dodvoravao princu tako što mu je prodavao antikvitetne novčiće po ekstremno niskim cenama. William koji je uvek bio spreman da proširi svoje materijalno bogatstvo na svaki mogući način, je uživao u iskorištavanju Rothschild-ove velikodušne ponude. Kao nagradu, William je odobrio Rothschild-ov zahtev da bude imenovan za „Kruninog agenta Princa Hesse-Hanau-a“. Ovo imenovanje, učinjeno 1769. godine, bilo je više počasno nego stvarno ali je Mayer Amschel-u dalo veliki pomak u njegovom društvu i pomoglo njegove napore da stvori uspešnu bankarsku kuću.

Sledećih dvadeset godina od svog naimenovanja, Mayer Amschel je održavao bliske kontakte sa princem Vilijamom IX. Rothschild-ov cilj bio je da postane jedan od prinčevih ličnih finansijskih službenika. Rothschild-ova upornost se konačno isplatila. Godine 1789, kada je počela Francuska revolucija i četiri godine nakon što je Vilijam IX nasledio bogatstvo Hesse-Kassel-a, Mayer-u je dat njegov prvi finansijski zadatak u ime princa Vilijama. Ovo je, zauzvrat, vodilo ka zavisnoj poziciji ličnog finansijskog službenika princa. Rothschild je napravio bogatstvo raznim aktivnostima dok je služio pod Vilijamom IX. Francuska revolucija i ratovi koje je pokrenula doveli su do mnogih nedostataka širom Hesse-a. Rothschild je iskoristio ovu situaciju i podigao cenu odeće koju je uvezio iz Engleske. Rothschild je takođe sklopio dogovor sa drugim Vilijamovim glavnim finansijskim službenikom, Carl Buderus-om. Ugovor je odobrio Rothschild-u da koristi profit od iznajmljivanja Hessijanskih plaćenika Engleskoj. Virginia Cowles, opisuje ugovor u svojoj odličnoj knjizi, „Rotšildovi, bogtaška porodica“:

„U ovom trenutku je Mayer predložio Carl Buderus-u. Engleska je plaćala Vilijamu IX ogromne sume novca za vojnike; a Rotšildovi su plaćali Engleskoj velike sume novca za materijalna dobra koja su uvozili. Zašto ne pustiti da se ove dve transakcije međusobno ponište a proviziju staviti sebi u džep? Buderus se složio, i uskoro je ova dodatna struna na Rotšildovom luku donosila impresivne prihode.“

Iz ovih početaka se izdigla Kuća Rotšildovih, nazvana po crvenom štitu („roth“-crveno i „schild“-štit) koji im je predstavljao amblem. Porodica Rotšild je uskoro postala sinonim za bogatstvo, moć i bankarstvo. Generacijama kuća Rotšild je bila najmoćnija bankarska porodica Evrope i ostala je uticajna u međunarodnoj bankarskoj zajednici i dan danas. Kuću u Frankfurtu su Rotšildovi delili sa porodicom Schiff. Schiff-ovi su takođe postali velika bankarska porodica i sarađivali su sa Rotšildovima sve do današnjih dana.

Upravljanje Rotšildovom kućom, kao i mnogim drugim kućama, se generacijama prenosilo sa oca na sina. Rotšildovi, Schiff-ovi i druge bankarske porodice se zaista bile deo nasledne „papirne aristokratije“ kojima su revolucionari Bratstva dali veliku moć kada su uspostavili sistem inflacijskog papirnato novca i propratnih centralnih banaka. Mnogi istoričari koji pišu o porodici Rotšild se usredsređuju na činjenicu da je Mayer Amschel bio Jevrejin. Rotšildovi su bili važni podržavaoci jevrejske stvari kroz porodičnu istoriju. Ređe spominjana činjenica je da su Rotšildovi takođe bili povezani sa nemačkim masonstvom. Ovo povezivanje je verovatno počelo sa Mayer Amschel-om, koji je pratio Vilijama IX na njegovim putovanjima u masonske lože. Da li je Mayer zaista postao član nije sigurno. Zna se da je njegov sin, Solomon (osnivač Rotšild banke u Beču) postao mason.

Prema Jakob Katz-u, koji piše u svojoj knjizi, „Jevreji i masoni u Evropi“, 1723-1939, Rotšildovi su bili jedna od bogatih i moćnih Frankfurtskih porodica koja se pojavila na masonskoj listi članova 1811. godine.

Škotski stepeni korišteni u nemačkim ložama su bili hrišćanski po prirodi. Ovo je stvorilo probleme za jevreje, kao što je Rotšild, koji su možda hteli da učestvuju. Da bi se rešila dilema, preduzete su mere u jevrejskim zajednicama da se promene određeni rituali kako bi se masonstvo učinilo prihvatljivijim za jevreje. Specijalne jevrejske lože su stvorene, kao što su „Melchizedek“ lože nazvane u čast Starozavetnog sveštenika kralja čiju smo važnost raspravili u prethodnom poglavlju. Oni koji su pripadali Melchizedekovim ložama bili su članovi „Melchizedekovog Reda“. Ovo je bilo veoma interesantno razvijanje stvari, jer preko Atlantika ime Melchizedek će biti ponovo oživljeno na američkom kontinentu tokom onoga što neki ljudi smatraju da je bila serija bitnih NLO epizoda. Te epizode su dale svetlu novu religiju: Church of Jesus Christ of Latter Day Saints, bolje poznatu kao Mormonska Crkva.

Gospodar Smith i anđeo

Mi smo videli mnogo primera u kojima su versko vrbovanje i oživljavanje bili povezani sa NLO fenomenima: jevrejski pobunjenici u Egiptu pod Mojsijem, hrišćansko vrbovanje pod Hristosom, islamska militantnost pod Muhamedom i verski aktivizam tokom NLO-kužnih godina Crne Smrti.

U ranom 20. veku, posebno interesantan period napete verske groznice prevladao je nekim zajednicama u britanskom Velsu. Ovaj incident je poznat kao Velško Oživljavanje 1904-1905, u kojem je propovednik gonjen „unutrašnjim glasovima“ naelektrisao seoske oblasti svojim propovedima. Ljudi su prijavljivali svakakve vrste neobičnih fenomena tokom godina Oživljavanja, uključujući blještava pokretna svetla na nebu koja bi smo danas obeležili kao NLO. Na primer, čitamo sledeće lične zabeleške očevidaca koja je sakupilo Društvo za Vidovita Istraživanja (Society for Psychical Research – SPR) i izdalo u svom Zapisniku iz 1905:⁴⁴

„Pod brojem jedan moja pažnja nato je bila privučena od strane osobe iz gomile, pogledao sam i video blok vatre kako se uzdizao sa padine planine, i pratio je padinu oko 200 do 300 jardi, pre nego što se postepeno uzdigao na nebo. Zatim se zvezda sudarila sa njim i stvorila vatrenu kuglu. Postajala je svetlija kako se uzdizala, a zatim je dosta krivudala; Zatim kao da se obrazovala u nešto nalik na kacigu broda. Njena veličina sada bi bila otprilike veličine meseca, ali mnogo svetlija i trajala je oko četvrt sata.“

⁴⁴ Za SPR-ov kompletan tekst o Velškom Oživljavanju, molim vas pogledajte „Psychological Aspects of the Welsh Revival“ od A.T. Fryer, koji je izdat u Društvu za Psihološka Istraživanja, Zapisnik, 19:80, 1905. Kopija celokupnog članka može se naručiti od The Sourcebook Project. (Molim vas pogledajte Bibliografiju radi adrese.)

„... zvezda se pojavila, kao vatrena lopta na nebu, blješteći i svetlucajući, i kako je odlazila nagore kao da je ključala. Ovo se nastavilo oko 20 minuta ...“

Interesantno je da su u nekim oblastima Velsa, svetla stigla u potpuno isto vreme kao i Oživljavanje. Zapisnici navode:

Kao odgovor na pitanja o svojim iskustvima g-din M. je izjavio da nikad nije video takva svetla pre Oživljavanja, niti pre nego što je čuo da ih drugi viđaju ... Svetla su viđena „visoko na nebu, gde nas nisu mogle zavarati kuće ili bilo šta drugo“ (zameniti obična svetla za njih); viđana su u vrlo mračnim noćima kao i u onim kada su bile vidljive zvezde i mesec.“

Svetla su viđena barem jedanput blizu kapele, i napuštajući oblast gde je ugledni propovednik živeo, tako naglašavajući direktnu NLO umešanost sa nekim ljudima koji su odgovorni za Oživljavanje: Stigli smo do Llanfair oko 9:15 popodne. Bila je prilično tamna noć. Približavajući se kapeli, koja može da se vidi izdaleka, videli smo svetleće lopte, tamno crvene, kako se uzdižu sa jedne strane kapele, one koja je bila u polju. Nije bilo ničega u tom polju da izazove ovaj fenomen – tj. kuća, itd. Nakon toga došli smo do glavnog puta i hodali skoro dva sata a da nismo videli nikakvo svetlo osim onih u daljini iz pravca Llanbedr-a. Ovaj put se pojavila blješteći, uzdižući se visoko na nebo iz drveća gde je živi dobro poznati velečasni C. E. Razdaljina između nas i svetla koje se pojavilo ovaj put bila je oko milje.

Zatim oko jedanaest sati, kada je služba koju je g-đa Jones obavljala bila dovedena do kraja, dve svetleće lopte uzdigne su se sa istog mesta i sličnog izgleda onima koje smo prvo videli. Nekoliko minuta kasnije dok nas je g-đa Jones obilazila na svom putu kući u kočijama, i nekoliko sekundi nakon što je prošla, na glavnom putu i na samo jardu od nas pojavilo se blještavo svetlo dvaput. Dve ili tri sekunde nakon što je ovo nestalo, sa naše desne strane na 150 do 200 jardi, dvaput su se ukazale veoma velike lopte sličnog izgleda kao one koje su se pojavile na putu. Ovaj put bila je tako blještava i moćna da smo bili omamljeni sekundu ili dve. Odmah zatim se ukazalo blješteće svetlo koje se uzdizalo iz šume gde velečasni C.E. živi. Pojavilo se dvaput ovog puta. Sa druge strane glavnog puta, u blizini, pojavile su se tri svetleće lopte tamno crvene boje koje su se uzdizale iz polja visoko na nebo. Dve od ovih kao da su se podelile dok je ona u sredini ostala nepromenjena. Zatim smo krenuli kući pošto smo ovaj poslednji fenomen posmatrali oko 15 minuta.

Uključeni među Velške vazdušne fenomene bile su muzika i zvučni efekti koji su dolazili sa neba. Čini se da su zvučni efekti bili dizajnirani kako bi snažnije usadili poruke Oživljavača u ljude navodeći ih da misle da svedoče posetama sa nebesa:

E. B., je prošle srede oko 4 sata čuo nešto što je njemu zvučalo kao grmljavina, koju je pratilo ljupko pevanje u vazduhu.

E. E., je u subotu uveče između 7 i 8 časova, dok se vraćao kući sa posla, čuo neku čudnu muziku, sličnu vibraciji izazvanu telegrafskim žicama, samo mnogo glasniju, iako je brdo bilo udaljeno od drveća i žica bilo koje vrste, a i bila je mirna noć.

J. P. Je čuo ljupko pevanje na putu, oko pola milje od svog doma, u subotu uveče pre tri nedelje, koje ga je strašno uplašilo.

Interesantno je da su ovi NLO fenomeni bili opovrgnuti 1905. godine na isti način na koji su moderni NLO-i opovrgnuti danas, otkrivajući da je opovrgavanje fenomen kasnog 20. veka. Jedan istraživač, u svom zapisu od 21. februara 1905. godine, je otpisao sve Velške fenomene kao lampione na farmama, gasove iz močvara, planetu Veneru i „fantazije rastrojenih umova“. Takva objašnjenja nisu bila od velike pomoći 1905. godine nego što su danas u rasvetljavanju nekih originalnih fenomena.

Velško Oživljavanje nije bilo izoliran događaj. Ono je pratilo slična dešavanja u Njujorku skoro vek ranije. Događaji u Njujorku uključili su i viziju koja je dovela do formiranja Mormonske Crkve od strane tinejdžera po imenu Joseph Smith. Njegovu priču vredi pogledati.

Joseph Smith ga je opisao kao divan dan u proleće 1820. godine. Gospodin Joseph je ima 14 ili 15 godina i njegov um je bio u stanju konfuzije. U njegovom rodnom gradu Mančesteru, Njujork, napete razmirice su izbile između raznih hrišćanskih sekti. Kako bi sredio kontraverze u svom umu, Joseph se popeo na brdašce blizu njegovog doma, glasno se molio i nadao se da će mu Bog odgovoriti. Ono što se desilo bilo je više od onoga čemu se nadao:

„ ... istog trena sam bio obuzet nekom silom koja me prožela celog, i imala je tako neverovatan uticaj nadamnom kao da mi se jezik svezao da ne mogu da govorim. Gusta tama me okružila i tada mi se činilo da sam proklet na iznenadno uništenje.

JOSEPH SMITH 2:15⁴⁵

Taman kada je Joseph hteo da se prepusti očajanju, video je:

„ ... stub svetla direktno iznad moje glave, veći od sjaja sunca,

koji se postepeno spuštao dok nije pao na mene.

Našao sam se oslobođenim od neprijatelja koji me je sputavao. Kada se svetlo spustilo na mene video sam dve Persone, čija svetlost i slava prkose svakom opisu, kako stoje iznad mene u zraku. Jedan od njih mi se obrati, pozivajući me po imenu, i reče, pokazujući na drugog – Ovo je Moj Voljeni Sin. Čuj Ga!

JOSEPH SMITH 2:16-17

Tako je počela serija pojavljivanja „anđela“ čiji su navodni diktati osnova Mormonska crkve. Ova crkva je bez sumnje važna institucija. Imala je 1985 oko 5.8 miliona članova a Crkva ima razgranat biznis i velike zemljišne posede. Počevši sa dečakom tinejdžerom na brdu u državi Njujork, Crkva je izrasla da bi vršila uticaj na živote mnogih ljudi.

Džozefova vizija na brdu bila je prva od nekoliko poseta koje će primiti od svog „anđeoskog“ prijatelja. Druga poseta se dogodila tri i po godine posle prve. Džozef Smit je upravo legao i dok se molio:

Otkrio sam da se svetlo pojavljuje u mojoj sobi, koje se pojačavalo dok soba nije bila osvetljenija nego u podne, kada se trenutno persona ukazala kraj mog kreveta, stojeći u vazduhu, jer njegove noge nisu dodirivale pod.

Imao je na sebi dugačku košulju neverovatne beline kakvu na zemlji nikada nisam video; niti verujem da bilo koja zemaljska stvar može da se napravi da izgleda tako sjajno belo i blještavo.

JOSEPH SMITH 2:30-31

Ukazanje u Džozefovoj sobi imalo je gole dlanove, stopala, ručne i nožne zglobove. Takođe je imao голу glavu, vrat i grudi. Ukazanje se predstavilo kao Moroni, anđeo čoveka koji je živio vekovima ranije. Rezerektovani „Moroni“ je preneo poruku Džozefu koja se sastojala od citata iz Otkrovenja u Starom zavetu. Moroni je izjavio da će se proročanstva uskoro ispuniti. Moroni je takođe obavestio Džozefa o postojanju drevnih metalnih ploča koje sadrže delove istorije ranog severno Američkog kontinenta. Džozefu

⁴⁵ Reči Joseph Smith-a su citirane iz knjige, Biser velike cene (Pearl of Great Price).

je rečeno da kasnije mora da iskopa ploče, prevede ih i pokaže prevod svetlu. Posle ove poruke, lik Moronija je nestao na jedinstven način:

„ ... video sam svetlo u sobi kako se skuplja oko njega koji mi je govorio, i nastavilo je tako dok soba opet nije ostala u mraku, osim oko njega; kada se otvorio provodnik pravo do neba, i on se uzdizao dak nije posve nestao ...“

JOSEPH SMITH 2:43

Džozef nije imao mnogo vremena da razmišlja o zanimljivom fenomenu. Misteriozno svetlo i posetilac su uskoro ponovo ušli u njegovu sobu. O ovoj drugoj poseti te noći Džozef kaže:

On (anđeo) uđe, i opet ponovi iste stvari koje je uradio za vreme prve posete, bez ikakve razlike; kada je završio, obavestio me o velikim prokletstvima koja će doći a zemlju, uz veliko razaranje glađu, mačem i zarazama; i da će ova strašna prokletstva doći na zemlju u ovoj (Džozefovoj) generaciji. Prenevši ove reči, on se opet uzdigao kao što je učinio ranije.

JOSEPH SMITH 2:45

Ukazanje iz Džozefove spavaće sobe dolazilo je i odlazilo tokom cele noći. Sledećeg dana, dok je bio napolju u polju, iscrpljeni mladi Smith iznenada je izgubio snagu dok je pokušavao da se popne preko ograde i pao onesvešćen na zemlju. Kada je došao svesti Džozef je gledao iznad sebe istog anđela koji ponavlja istu poruku. Novi post-skriptum je bio dodat: anđeo je uputio Džozefa da kaže ocu za vizije.

Neki kritičari raspravljaju o tačnosti priča Džozefa Smita, ističući da Smit nije zabeležio svoju prvu viziju na papiru dok nije prošlo 19 godina od njenog dešavanja. Pod uslovima u to vreme, ovo odlaganje je razumljivo kada uzmemo u obzir Džozefovu mladost i minimalno obrazovanje.

Da li je Smit imao prave verske vizije kako njegovi sledbenici veruju, ili je bio, kako drugi predlažu, žrtva NLO-ovog poigravanja?

Džozefov anđeo, Moroni, bio je drugačiji od anđela koje su opisali Jezekilj i Jovan u Bibliji. Smitov anđeo nije nosio predmete koji se mogu protumačiti kao šlem ili čizme. Moroni je bio lik u pravoj košulji. Međutim, izgleda da je Džozef gledao u snimljen lik projektovan kroz prozor u njegovu sobu. Trag ka ovome leži u Džozefovim rečima da je Moroni ponovio drugu poruku „bez imalo razlike“. Ovo ukazuje na snimljenu poruku. Način na koji je Moroni nestao upućuje na svetlom projektovan lik iz izvora koji se nalazi izvan kuće na nebu.

Kada se Moroni vratio po treći put te iste noći, Smit ga je „čuo kako vežba ili ponavlja nanovo ... iste stvari – kao pre ...“(Joseph Smith 2:48-49). Ako je Smitov račun tačan i povezan sa NLO, bilo bi veličanstvenog humora u njemu. Danas možemo otići u Dizniland i diviti se neverovatnim, živopisnim, projektovanim likovima glava koje govore u Kući Strave. Slična projekcija gledana od strane mladog seljačića u 19. veku bi bez sumnje bila smatrana ničim drugim do pravom vizijom od Boga. Naracija mladog Smita slični ranijim susretima sa Skrbnicima na mnogo načina: jarko svetlo silazi sa neba praćeno pojavljivanjem „anđela“. Džozefovo svedočenje da se osetio obuzetim i da nije mogao da se pomeri je identično sa nekoliko modernih NLO bliskih susreta u kojima očevidci tvrde kako su bili imobilisani, pogotovu pre otmice.

Drugi Mormonski zapisi teže podržavanju verovatnoće da je Džozef Smit imao susret sa NLO-om. Mormonske doktrine koje je otkrio Smit tvrde da postoje mnoge naseljene planete u svemiru. Ovo je bila izrazito smela ideja za neobrazovanog čoveka

devetnaestog veka. Smit je dodao da Bog naseljava ljudsko telo od krvi i mesa (vidi, Doktrine i Zaveti 130:20) i da Bog živi blizu zvezde zvane Kolob (vidi Abraham 3:1-3).

Drugim rečima, Bog je čovekoliki vanzemaljac koji živi na drugoj planeti. Ono što izgleda jasno imamo u Džozefovim iskustvima je još jedno pojavljivanje naših Skrbničkih prijatelja koji se pretvaraju da su Bog i mešaju se u ljudska posla usadjujući još jednu apokaliptičnu religiju na zemlji. Grube kritike su često usmerene na „bibliju“ Smitove religije: Knjigu Mormona. Za Knjigu Mormona se govori da je prevod drevnih metalnih tablica koje je Smit iskopao po komandi svog anđela. Priče koje su sadržane u Knjizi Mormona su izuzetne, i mnogima, neverovatne.

Knjiga Mormona je napisana u prozi koja sličići Starom zavetu. Povezuje istoriju drevne severne Amerike sa istorijom opisanom u Starom zavetu. Prema Knjizi Mormona, ljudi iz Palestine su prebaćeni u podmornicama koje izgledaju kao letećići tanjiri u Ameriku vođeni „Bogom“ 600 godine pre nove ere. „Bog“ ih je slao u Novi Svet uglavnom zbog incidenta sa Vavilonskom kulom. Negde u Americi (možda Meksiko ili Centralna Amerika) izbeglice su podigle velićanstvene gradove koji su stajali rame uz rame onima iz Starog Sveta. Oni su ratovali i bili odani istom „Bogu“ i „anđelima“ koje su obožavali na Srednjem Istoku. Knjiga Mormona govori o redovnim posetama „anđela“ i o njihovoj dubokoj umešanosti u poslove drevne Amerike. Anđeli su ohrabrivali svoje ljudske slugе da razvijaju važne vrline, od kojih je najvažnija bila, naravno, poslušnost.

Knjiga Mormona nam govori o mnogim drugim izuzetnim događajima koji su se odigrali u drevnoj Americi kako je vreme prolazilo. U prvom veku nove ere, Isus Hristos se navodno ukazao u Americi odmah nakon sog raspeća na drugom kraju sveta. Vizija Hrista u Knjizi Mormona je potpuna, zajedno sa velićanstvenim zracima svetla na nebu iz kojih se Isus pojavio.

Iako mnogi akademici uzimaju Stari zavet ozbiljno kao istorijsku zabelešku, malo je takvog uvažaaanja dato Knjizi Mormona. Priče iz Knjige Mormona izgledaju nećuveno, i naćin na koji je Džozef Smit navodno pribavio i preveo ploće izgleda sumnjiv, tako da je vrlo malo akademske pažnje posvećeno njima.

Pitanje je: treba li Knjiga Mormona biti odbaćena?

Zapravo, Knjiga Mormona bi mogla biti jedan od najvažnijih istorijskih zapisa koji dolaze iz Skrbnićkih religija. Zasnovano na svemu što smo već proućili u ovoj knjizi, istorija drevne Amerike kako je isprićana u Knjizi Mormona je taćno tip istorije koji bi smo oćekivali.

Svet je mali. Mi bi smo oćekivali da će Skrbnićka rasa vladati ljudskim druştvom na isti naćin svuda, na svakom kontinentu. Od njih bi oćekivali da pokažu istu brutalnost i da promovišu identićne religijske fikcije. Datumi iz Knjige Mormona o dolasku Palestinaca u Ameriku su posebno interesantni jer se poklapaju sa datumima koje su istorićari odredili pojavljivanju drevnih civilizacija Meksika i Centralne Amerike. Knjiga Mormona bi mogla dati objašnjenje zašto su se te civilizacije iznenada pojavile u Severnoj i Centralnoj Americi tako dugo nakon što su slične civilizacije već došle i prošle na suprotnoj strani sveta.

Ovo i dalje ostavlja zagonetku nerešenom.

Ako je Knjiga Mormona barem delimićno taćna, gde su ruševine gradova koje nabraja? Mnoge predivne Amerićke ruševine su naćene, naravno, ali ne svi ključni gradovi spomenuti u Knjizi Mormona. Knjiga Mormona nudi odgovor: neki su potpuno unišćteni od strane „Boga“ u zastrašujućoj kataklizmi. Kao i drugde, bilo je veoma teško ljudima u drevnoj Americi da udovolje svojim Skrbnićkim gospodarima. Knjiga Mormona nam

otkriva da su neki drevni Amerikanci to zaista radili veoma loše. Kao rezultat, masivna kazna je naneta velikoj američkoj oblasti navodno oko 34. godine nove ere, slučajnost sa raspećem Isusa na drugoj strani sveta. Knjiga Mormona izvanredno beleži ovu američku kataklizmu. Precizno opisuje nuklearni holokaust:

„ ... u trideset i četvrtoj godini, prvog meseca, na četvrti dan meseca, podigla se velika oluja, kakva nije nikad bila poznata u svojoj zemlji.

I bio je takođe veliki i strašni divlji vetar; i bila je strašna grmljavina, tako da se zemlja tresla kao da će iznenada da se otvori.

I bile su blještave munje, kakve nisu bile poznate u celoj zemlji. I grad Zarahemla se zapalio: I grad Moroni je potonuo u dubine mora, i stanovnici su se podavili.

I zemlja je nanešena na grad Moronihah da je na mestu grada nastala velika planina.

I beše velika i strašna destrukcija u zemlji južnoj.

Ali bi još veće i strašnije razaranje u zemlji severnoj; jer gle, celo lice zemlje beše promenjeno, zbog divljeg vetra i vrtloga i grmljavine i munja, i zbog velikog trešenja cele zemlje;

I mnogi veliki i poznati gradovi behu potopljeni, i mnogi behu spaljeni, i mnogi behu trešeni dok se zgrade ne srušišu na zemlju, i stanovnici behu pobijeni, i mesta behu ostavljena pusta.

I behu neki gradovi koji su preostali; ali šteta je bila ogromna, i beše mnogo njih koji su bili pobijeni.

I tako lice cele zemlje postade deformisano zbog divljeg vetra, i grmljavine, i munja, i potresa.

I gle, stene behu prepolovljene; behu slomljene na licu cele zemlje, toliko da su ih nalazili u komadićima.

I kada su prošle grmljavine, i munje, i oluja, i divlji vetar, i potresi – i gle, trajahu oko tri sata vremena; i neki rekoše da je bilo duže; sve ove velike i strašne stvari behu gotove za tri sata vremena – i zatim gle, beše tama na zemlji.

I bi gusta tama na licu cele zemlje tolika da oni koji nisu pali (umrli) bejahu u stanju osetiti isparenja tame;

I nije moglo biti svetla, zbog tame, niti sveće, niti baklje; niti je mogla vatra biti zapaljena od njihovog finog i suvog drveća, tako da nije moglo biti nikakvog svetla;

I ne bi viđeno nikakvo svetlo, niti vatra, niti bljesak, niti sunce, niti mesec, niti zvezde, jer velike bejahu magle tame koje behu na zemlji.

I trajaše tri dana da svetlo nije viđeno; i bi veliko kukanje i zapomaganje i plakanje i žaljenje među svim ljudima neprestano; da, veliko beše žaljenje ljudi, zbog tame i velikog razaranja koje ih je zadesilo.

3 NEPHI 8:5-23, KNJIGA MORMONA

Tutnjava, bljeskanje munja, brzo spaljivanje gradova, sve to za tri sata praćeno sa tri dana guste teške tame tačno opisuje nuklearni napad praćen neizbežnim gustim radijacijskim oblakom. Gore navedeni pasus je naročito izuzetan kada se setimo da je

prvi put izdat pre više od jednog veka – mnogo pre nego što je čover otkrio nuklearno oružje. To daje dodatni kredibilitet tvrdnji Mormonske Crkve da Džozef Smit nije izmislio Knjigu Mormona kao što neki kritičari optužuju. Veoma je neverovatno da neka osoba iz Smitovog vremena slučajno zamisli događaj koji tako blisko oslikava nuklearni holokaust.

Neki Mormoni naglašavaju da duhovna učenja koja se nalaze u mormonskim tekstovima imaju veću vrednost od istorijskih informacija. Mormonska duhovna ubeđenja su zaista bitna jer su veoma iskrena o Skrbničkim namerama.

Osnovna duhovna ubeđenja Mormonske Crkve mogu biti sažeta u sledeće:

Ljudi su besmrtna duhovna bića koja okupiraju ljudska tela. Duh je istiniti izvor inteligencije i karaktera a ne telo. Kao duhovna bića, mi smo postojali pre rođenja i nastavićemo da postojimo nakon smrti. Istiniti cilj života jeste da poboljša duhovnost, i svako može da postigne rehabilitovano duhovno stanje koje oslikava stanje Vrhovnog Bića. Etika je važan korak za postizanje takvog stanja. Svako je obdaren slobodnom voljom. Ova uverenja zvuče kao učenja maverik religije. Odmah možemo razumeti zašto je toliko ljudi privukao Mormonizam i zašto ostaju odani sledbenici. Članovima su rečene važne istine. Kada se udubimo u Mormonska dela, međutim, otkrivamo da je gore navedenim istinama dat fatalni zaokret koji zapravo sprečava ljude da ikad dostignu svoje duhovno spasenje.

Mormonski tekstovi govore da su ljudi zapravo besmrtna duhovna tela koja naseljavaju ljudska tela. Duhovna tela su napravljena od materije i izgledaju isto kao ljudska tela. Džozef Smit je rekao da je „duh substanca; da je materijalan, ali da je čišća, elastičnija i rafiniranija materija nego što je telo“. (HC, IV. P. 575.) Za Vrhovno Biće (Boga) kaže da je slično materijalno biće koje naseljava savršeno i besmrtno telo od krvi i mesa. Krajnji cilj Mormonstva je da se postigne isto stanje kao „Bog“ i da se obitava u savršenom besmrtnom ljudskom telu ostatak večnosti. Mormonska učenja, koja navodno potiču sa drevnih ploča i od Skrbničkih „anđela“, potiču ljude da prigrle žalosnu sudbinu beskrajne zarobljenosti u ljudskim telima. Knjiga Mormona izražava taj cilj na ovaj način:

„Duh i telo biće opet ujedinjeni u svom savršenom obliku; ... njihovi duhovi ujedinjeni sa njihovim telima, nikada da ne budu razdvojeni;“

ALMA 11: 43, 45

Drevni Mesopotamski tekstovi rekli su nam da su Skrbnički „bogovi“ hteli da za stalno sjedine duhovna bića sa ljudskim telima kako bi Skrbnici imali rasu robova. Maverik religije su tvrdile da je duhovno mešanje sa ljudskim telom primarni izvor patnje. Kako bi opovrglo ova maverik učenje i promovisalo Skrbničke ciljeve, Mormonstvo lažno objavljuje da duhovno biće može dostići krajnju sreću i samo ako je za stalno ujedinjeno sa materijom:

„Jer čovek je duh. Elementi su večiti, i duh i element, narazdvojno povezani, primaju punoću užitka;

A kada su razdvojeni, čovek ne može primiti punoću užitka.“

DOKTRINE I ZAVETI 93: 33-34

Samo tamo gde je pravo duhovno razumevanje izgubljeno može takvo učenje da se primi, kao što je rasprostranjeno na zemlji.

Mormonstvo uči da je svako živeo sa Nebeskim Ocem (Bogom) pre no što je došao na zemlju. Kao Božiji veliki plan, ljudi su slati na zemlju kako bi naučili dobro od lošeg, i kako bi demonstrirali Bogu da preferiraju da čine dobro više nego zlo. Međutim, nešto je

urađeno svim duhovnim bićima koja su poslata na zemlju: oni su dobili amneziju o svojim postojanjima pre rođenja. Prema pamfletu koji je izdala Mormonska crkva:

„... iako bi smo mogli ponekad da osetimo nagoveštaje naše predsmrtne egzistencije (duhovno postojanje pre uzimanja tela) kao „kroz zamagljeno staklo“, bilo bi efektivno blokirano iz našeg sećanja.“

Ovo je izuzetna tvrdnja, jer predlaže da je sećanje čiste duhovne egzistencije na neki način namerno blokirano iz ljudskih sećanja od strane Skrbničkog društva kao deo njihovog napora da spoje duhovna bića sa ljudskim telima. Skrbničko društvo izgleda da ima učinkovite metode za uklanjanje sećanja, kao što je demonstrirano u modernim slučajevima NLO otmicama u kojima ljudske žrtve dožive skoro potpunu amneziju što se tiče njihovog doživljaja otmice.

Nasilna amnezija opisana u Knjizi Mormona imala je nekoliko svrha od kojih je jedna bila:

„...kako bi obezbedio da naš izbor dobrog ili lošeg reflektuje naše zemaljske želje i volju, a ne zapamćeni uticaj našeg Sve-Dobrog Nebeskog Oca.“

Ovo je takođe zapanjujuća izjava. Navodi na pomisao da je duhovno sećanje zamagljeno kako bi ljudi bazirali svoje akcije na osnovu njihovih briga kao materijalna bića radije nego na njihovom znanju i sećanju duhovne egzistencije. Ovo može samo da umani mogućnost pojedinca da dostigne viši nivo etike jer prava etika mora na kraju uzeti u obzir duhovnu prirodu osobe kada se suprostavi sa etičkom dilemom. Ograničavanjem svih pitanja etike na striktno zemaljske brige, ljudi su sprečeni od punog razrešavanja tih etičkih pitanja koja će ih zateći na putu ka punom duhovnom oporavku. Ova restrikcija je tačno ono što su Skrbnici hteli, kao što je otkriveno u Starom zavetu: „Bog“ nije želeo da Adam i Eva „jedu“ sa „drвета poznanja dobra i zla“ jer bi vodilo ka saznanju kako povratiti duhovnu besmrtnost.

Gornji pasus dalje predlaže da postoji Skrbnička namera da blokira ljudsko sećanje na Vrhovno Biće. Implikacija je da ljudi ne samo što imaju pohranjena saćanja o predhodnoj duhovnoj egzistenciji već takođe imaju skrivena saćanja o kontaktu sa Vrhovnim Bićem. Ako takvo sećanje postoji, možemo odjednom razumeti zašto su Skrbnici pokušali da je prikriju. Blokiranjem takvog sećanja, Skrbničko društvo dalje produbljuje duhovno neznanje i ima bolje mogućnosti da promoviše svoje religijske neiskrenosti i fikcije.

Ovim ne želi da se kaže da je Skrbničko društvo samo krivo za izazivanje duhovnog propadanja i amnezije. Takvo propadanje je verovatno počelo davno pre formiranja Skrbničke civilizacije.

Mormonski spisi bi samo nagovestili da su Skrbnici iskoristili takvo propadanje i ubrzali ga kako bi koristilo njihovim ciljevima.

Zabeležili smo korišćenje uzgajanja rata kao Skrbničkog oruđa za održavanje kontrole nad ljudskom populacijom. Prema Knjizi Mormona, ovo oruđe je korišćeno u drevnim Američkim civilizacijama gde je „Bog“ držan odgovornim za izbijanje mnogih ratova:

„I dođe vreme kada posvedočih da bes Božiji beše proliven na veliku i Satansku crkvu, toliko da behu ratovi i glasine o ratovima među svim nacijama i porodicama zemlje.“

1 NEPHI 14:15

Mormoni tvrde da će biti nastavljeno uzgajanje ratova kao „Božijeg“ oruđa za održavanje kontrole:

„Da, kako generacije prolaze biće krvoprolića, i velikih katastrofa među njima;“

2 NEPHI 1: 12-13

U svjetlu gore navedenog, nije iznenađujuće otkriti da je Mormonstvo još jedan odsek mreže Bratstva, iako je Mormonska crkva tradicionalno bila protiv drugih tajnih društava, kao što je Masonstvo. Mormonsko suprotstavljanje Masonstvu je zasnovano na odlomku iz Knjige Mormona koji nagoveštava da se Bog protivi tajnim društvima. Na primer, čitamo u 2 Nephi 26: 22-23:

„I postoje takođe tajne kombinacije, čak i vremenima starim, prema kombinacijama đavola, jer on je osnov svih ovih stvari...”

Mnogi ljudi zameraju tumačenju gornjeg pasusa kako je usmeren protiv društava kao što je Masonstvo. Posle svega nije li Džozef Smit sam stvorio višestupanjsko sveštenstvo patentirano po ugledu na Masonstvo, zajedno sa tajnim ceremonijama i ceremonijalnom keceljom?

Mormonsko sveštenstvo je podeljeno na dva dela: Aronovi Sveštenici (nazvani po Mojsijevom bratu) i Visoko Sveštenstvo, bolje poznato kao Melchizedek-ovo Sveštenstvo (nazvano po biblijskom kralju Melchizedek-u). Prema Alma 13: 1-14, Mormonsko visoko sveštenstvo je baš isto ono kojim je Melchizedek vladao mnogo vekova ranije. Mormonsko Sveštenstvo danas nastavlja da prati proces inicijacije korak po korak drugih organizacija Bratstva. Njegove najviše ceremonije se izvode u tajnosti a polaznici moraju da se zakunu na ćutnju. Tokom takvih obreda, inicirani često nose ceremonijalne kecelje dok im se otkrivaju razne „misterije“ kroz upotrebu simbola i alegorija.

Džozef Smit je tvrdio da je formirao Mormonsko sveštenstvo prema diktiranju anđela. Međutim, nije se u potpunosti oslonio na svog vanzemaljskog prijatelja. Smit je takođe postao mason na kratak vremenski period kako bi pozajmio od Zanatlija. Prema Thomas F. O'Dea-u, koji piše u svojoj knjizi, Mormoni:

„Džozef Smit je proizveden u Majstora Mazona 16. marta 1842. godine u loži u Ilinoisu. Toj istoj loži su se pridružili drugi visoki predstavnici Mormona. Možda je najpoznatiji Mormon Mason bio Brigham Young – čovek koji je vodio Mormonski egzodus preko Amerike do Jute i uspostavio štab Crkve u toj državi, gde se nalazi i danas.

Gore navedene činjenice ne znače da je Mormonstvo odeljak Masonstva. Organizacione veze između Mormonske crkve i Masonstva bile su rano prekinute. Smit i rani mormoni su otišli u masone kako bi pozajmili, ne da bi se zaista pridružili. Mormonska crkva je bila samo još jedna frakcija u ratu sa drugim frakcijama Bratstva. Mormonima je rečeno da je njihova religija „jedina prava i živa crkva na licu cele zemlje, čime sam Ja, Gospod, zadovoljan...” (Doktrine i Zaveti 1:30)

Ova izjava se naravno suprotstavlja sa svakom drugom Skrbničkom religijom koja objavljuje istu stvar, tako stavljajući u pokret nerazumne „religijske“ rasprave zbog kojih se ljudi bore i nisu ujedinjeni. Neki ljudi se i danas bore protiv Mormona. Džozef Smit je zbog toga stradao kada ga je ubila besna rulja 1844. godine.

Kroz istoriju napada na Crkvu, Mormoni su našli olakšanje u budućem Sudnjem Danu koji je obećao Smitov anđeo. Smitovi zapisi jasno ukazuju da će Sudnji Dan doći u vreme njegove generacije. Možda je predviđeni Veliki Požar zaista stigao: Američki Građanski rat je izbio 1861. godine. Mnogi Smitovi lični sledbenici bili su još živi kako bi posvedočili taj brutalni sukob koji mora da je izgledao kao Armagedon mogim Amerikancima.⁴⁶ Kao i

⁴⁶ Interesantno je da su Južnjački secesionisti i pokreti za robstvo koji su doveli do toga da se Konfederacija odcepi od Unije, i tako stvori pozornica za Građanski rat, bile pod velikim uticajem mreže Bratstva. Ovo vidimo, na primer, u dva od mnogih predloga za novu zastavu Konfederacije: predlozi su

obično, obećani milenijum mira i duhovnog spasenja nije pratio Armagedon pa su Mormoni uradili što su i mnoge druge apokaliptične religije učinile: oni su ponovo protumačili njihovo proročanstvo Sudnjeg dana kako bi ga održali živim iako je očito neuspelo.

Jedan veliki projekat Mormonske crkve danas je održavanje ogromne geneološke biblioteke – najveće na svetu. „Geneologija“ je nauka o porodičnom poreklu. Govori o tome ko je koga rodio, kao i o rasnim i društvenim karakteristikama osobinog porodičnog stabla. Mormonski geneološki trezori su smešteni u planini u Rocky Mountains oko 20 milja južno od Salt Lake Cityja. Trezori su zaštićeni sa 700 stopa debelim planinskim granitom i čeličnim vratima od 14 tona. Biblioteka je očigledno napravljena da preživi skoro sve. Prema Mormonskom pamfletu, kolekcija podataka proizvodi više od 60,000 rolni mikrofilma svake godine sadržavajući podatke iz katastarskih, dozvola za brak, porodičnih Biblija, registara, grobljanskih listi i drugih izvora.

Ova izuzetna aktivnost počela je tokom prve polovine dvadesetog veka. Ona je navodno obavljana jer mormoni veruju da porodice traju zauvek. Mormoni su učenici da moraju da prate porodične linije kako bi svi oni koji su živeli i umrli u prošlosti mogli biti blagoslovljeni u ceremonijama obavljenim u sadašnjosti od strane modernih mormona.

Mormoni, međutim, nisu ograničili svoja geneološka istraživanja samo na mormonske porodice. Njihov cilj je da „obave neophodno geneološko istraživanje kako bi svi oni u duhovnom svetu sada ili ikada mogli biti pobednički kršteni“. Pošto svako ljudsko biće koje je ikada živelo spada u gore navedenu kategoriju, moramo da zaključimo da je cilj Mormona kompletan geneološki popis cele ljudske rase! Prema Mormonskoj crkvi, baš to i jeste cilj projekta, do stepena do kojeg je to izvodljivo.

Ova aktivnost razumljivo zabrinjava neke ljude. Mnogi pojedinci koji danas žive bili su svedoci rasnog ludila nemačkih nacista i stresli bi se na samu pomisao da mormonska geneološka kolekcija padne u šake rasista. Ova nelagodnost je povećana ranim mormonskim doktrinama koje su stavljale ljude tamnije kože u veoma inferiornu poziciju naspram belaca. Arijanizam je bio bitan element rane mormonske filozofije. U 2 Nephi 5: 21-24, možemo pročitati da je tamnu kožu stvorio „Bog“ kao kaznu za greh.

U svoju korist, Mormoni su skoro odbacili ova rasistička uverenja i sada primaju crnce u svoje sveštenstvo. Ipak moraju uvek biti na oprezu kako ne bi dozvolili da njihovi geneološki podaci dođu u ruke onih koji bi želeli da ih iskoriste u svrhu rasnog „pročišćenja“.

Moderne Mormonske aktivnosti pokazuju mnoga humanitarna naganjanja. Crkva, na primer, podržava snažne porodične veze. Godine 1982, video sam televizijsku reklamu koju je napravila Mormonska crkva, koja izražava važnost ne ignorisanja dečijih dostignuća. Ovo nas dovodi do veoma važne tačke:

Nijedan pojedinac ili organizacija nije samo dobra ili samo loša. U našem ludom svemiru, „apsolutno“ dobro i „apsolutno“ zlo jednostavno ne postoje. U najgorem od ljudi uvek može da se nađe mala iskra dobrote (npr. psihopata Adolf Hitler bio je dobar prema deci),

sadržali „Božije Svevideće Oko“ Bratstva. Pred izbijanje rata grupa južnjaka je stvorila uticajno pro-robsko tajno društvo zvano Vitezovi Zlatnog Kruga. Ti bratski Vitezovi su bili posvećeni očuvanju robstva u zemljama koje se graniče sa Karibskim morem – tkz. „Zlatnim Krugom“. Pečat Vitezova imao je krst sličan Malteškom krstu koji su koristili stari Vitezovi Malte. Vitezovi Zlatnog Kruga su naposljetku nestali i bili su zamenjeni Vitezovima Kju Kluks Klana. Klan je bio okrutno tajno društvo u stilu Bratstva. Navodno osnovan kao šala, Klan je brzo izrastao i postao moćna društvena i politička sila na jugu. Učenja Klana su izrazito rasistička i ukorenjena u Arijanizmu.

i u najboljem od pojedinaca uvek postoji bar jedna stvar koju bi mogli da promenimo. Većina ljudi koja se pridruži grupi ili prati lidera radi to iz pravih razloga: čuli ste element istine ili traže rešenje problema. Pravi trik u procenjivanju osobe ili grupe je odrediti da li je učinjeno više dobrog od lošeg i kako bi loše moglo biti ispravljeno a da se ne uništi ono dobro kojeg ima. Zadatak obično nije lak. Mormonski zapisi objavljuju da „Bog“ namerava da na kraju uništi „svet duhova“ u potpunosti kao deo „Božijeg“ velikog Utopijskog plana za čovečanstvo.

Drugim rečima, ništa osim materijalnog univerzuma neće postojati sve dok su ljudi zemlje zabrinuti. Ovo može da se protumači kao totalno duhovno zarobljavanje u fizičkoj materiji. Takve namere bi zahtevale da filozofije strogog materijalizma budu stvorene i nametnute ljudskoj rasi kako ljudi ne posmatraju izvan granica materijalnog univerzuma. Takve filozofije bi učile da nema duhovne stvarnosti i da sav život, misli i stvaranje nastaju samo iz fizičkih procesa. Takve ideje su postale vrlo popularne i one, nažalost, pomažu da se ljudska rasa gurne u duboki duhovni san. Vodeći ovaj trend mnogo godina bila je politička filozofija koja je dobila svoj inicijalni momentum u Nemačkoj devetneastog veka. Govorim, naravno, o „komunizmu“ – tom uvek zanimljivom miksu apokaliptnosti, materijalizma i protestantske radne etike koja je bila važna sila u 20. veku.

Marksova apokalipsa

Prva Francuska revolucija iz 1789. godine obeležila je početak duge serije ustanaka u Francuskoj. Novi vojvoda od Orleansa, Louis-Philippe, postao je marioneta u julskoj pobuni iz 1830, koja ga je postavila na presto Francuske kao vladara konstitucionalne monarhije. Pomoćnik mu je bio markiz de La Fayette. Drugi važan sledbenik Louis-Philippe-a bio je čovek po imenu Louis-Auguste Blanqui, kojeg je nova vlada odlikovala jer je pomogao da revolucija 1830. godine doživi uspeh.

Blanqui je ostao aktivan revolucionar nakon 1830. godine i pružio je značajno vođstvo za dugi niz ustanaka. Prema Julius Braunthal-u, koji piše u svojoj knjizi, Istorija Internacionale, „Blanqui je bio inspiracija svih ustanaka u Parizu od 1839. do Komune⁴⁷ u 1871. godini.

Jedna od najefikasnijih Francuskih tajnih revolucionarnih grupa bila je „Društvo Sezona“, u kojoj je Blanqui delio vođstvo. Ovo društvo je osmišljeno isključivo za svrhe smišljanja i izvršavanja političkih zavera. Jedna od savezničkih organizacija Društva bila je „Liga Pravednih“. Liga Pravednih je osnovana 1836. godine kao tajno društvo i pomagala je Blanqui-ja i Društvo Sezona u barem jednom revoltu: ustanku iz maja 1839. godine. Nekoliko godina nakon tog ustanka, Ligi se pridružio čovek koji će kasnije postati najčuveniji revolucionarni predstavnik: Karl Marks.

Karl Marks je bio Nemač koji je živio od 1813. do 1883. godine. Mnogi ga smatraju osnivačem modernog komunizma. Njegovi zapisi, naročito Komunistički Manifest, su važan kamen temeljac komunističke ideologije. Kako su neki istoričari istakli, međutim, Karl Marks nije stvorio sve svoje ideje. On je uveliko delovao kao predstavnik radikalne političke organizacije kojoj je pripadao. Za vreme svog članstva u Ligi Pravednih Marks je napisao Komunistički Manifest sa svojim prijateljem, Fridrihom Engelsom. Iako je Manifest sadržao mnogo samih Marksovih ideja, njegov pravi uspeh bio je taj što je

⁴⁷ Komuna je bila revolucionarna grupa koja je upravljala Parizom od 18. marta do 28. maja 1871. godine. Blanqui je pripadao mreži Francuskih tajnih društava koja su organizovala i planirala revolucije. Skoro sva ta tajna društva bila su izrasline aktivnosti Bratstva i bila su uređena prema organizacijama Bratstva. Svako društvo imalo je drugačiju funkciju i ideološku osnovu za privlačenje ljudi u revolucionarnu stvar. Iako se revolucionarna društva ponekad razlikuju u pitanjima ideologije i taktike, imala su jedan zajednički cilj: da podignu revoluciju. Mnogi revolucionarni lideri učestvovali su u nekoliko ovih organizacija istovremeno.

stavio u povezanu formu komunističku ideologiju koja je već inspirisala tajna društva Francuske na revolucije.

Zahvaljujući svom intelektu, Marks je stekao pozamašnu moć unutar Lige Pravednih, i svojim uticajem izazvao je nekoliko promena u toj organizaciji. Marksu se nije dopadao romantično zaverenički karakter mreže tajnog društva kojem je pripadao i bio je u mogućnosti da ukloni neke od tih kvaliteta unutar Lige. Ime Lige je 1847. godine promenjeno u "Komunističku Ligu". Povezane sa Komunističkom Ligom bile su razne "radničke" organizacije, kao što je Nemačko Radničko Obrazovno Društvo (German Worker's Educational Society – GWES). Marks je osnovao odsek GWES-a u Briselu, Belgija.

U ovom trenutku možemo videti neobičnu ironiju u ovim događajima. Ista mreža organizacija Bratstva koja nam je dala Sjedinjene Države i druge „kapitalističke“ zemlje kroz revoluciju sada je aktivno stvarala ideologiju (komunizam) koji bi se suprotstavio ovim zemljama! Važno je da ova poenta bude shvaćena: obe strane moderne „komunista protiv kapitaliste“ borbe su stvorene od strane istih ljudi u istoj mreži tajnih organizacija Bratstva. Ova vitalna činjenica je skoro uvek previđena u istorijskim knjigama. U kratkom stogodišnjem periodu mreža Bratstva dala je svetu dve suprotstavljene filozofije koje su dale cele temelje za tzv. „Hladni Rat“: sukob koji je trajao skoro pola veka. Uzevši u obzir povezanost Karla Marksa sa mrežom Bratstva, neće nas iznenaditi to što Marksova filozofija prati osnovni obrazac Skrbičke religije.

Marksizam je naglašeno apokaliptičan. Uči o „Konačnoj Bitki“ koja uključuje sile „dobra“, i „zla“ koju prati Utopija na zemlji. Primarna razlika je ta što je Marks ukalupio ta verovanja u nereligiozni okvir i pokušao da ona zvuče kao društvena „nauka“ a ne religija. U Marksovoj shemi, sile „dobra“ su predstavljene kao podtlačene „radne klase“ a „zle“ kao posednička klasa. Nasilni sukob između dve klase je prikazan kao prirodan, neizbežan i na kraju zdrav, jer takav konflikt će rezultirati rađanjem Utopije na zemlji. Marksova ideja o neizbežnoj tenziji između klasa reflektuje Calvinističko uverenje da je sukob na zemlji zdrav zato što to znači da se sile „dobra“ aktivno bore sa hordama „zla“.

Marks je pokušao da njegova ideja „neizbežnog sukoba“ zvuči naučno ugrađujući je u koncept poznat kao „dijalektika“. „Dijalektiku“ je osmislio jedan drugi Nemački filozof, Hegel (1770-1831). Hegelova ideja o „dijalektici“ može biti objašnjena na sledeći način: iz teze (ideja ili koncept) i antiteza (kontradiktorno suprotna) neko može proizvesti sintezu (nova ideja ili koncept koja je drugačija od prve dve ali je njihov produkt). Marks je uzeo ovu naizgled naučnu ideju i ugradio je u svoju teoriju društvene istorije. U komunističkom modelu „dijalektičkog materijalizma“, društvena, ekonomska i politička promena dolazi iz sudara suprotnosti. Na ovaj način, beskrajni ratovi u istoriji i neprestani niz suprotstavljenih frakcija na zemlji su ustvari prirodan deo postojanja iz kojeg sve društvene promene moraju da dođu. Ovo čini da beskrajni društveni konflikt izgleda poželjnim i to je tačno iluzija koju je Marks pokušao indirektno da prenese svojom teorijom „klasne borbe“.

Komunistička vizija Utopije je zanimljiva ali bitna. U njoj svako je radnik jednak sa svakim drugim radnikom. Niko ne poseduje ništa ali svi zajedno poseduju sve; svi dobijaju sve što im treba ali ne i sve ono što žele; ali pre nego što se ova Utopija desi, svi prvo moraju da žive u diktaturi. Opa bato! Ova bizarna vizija Utopije se jasno čini dizajniranom da održava čovečanstvo kao radnu rasu i da ohrabri ljude na prihvatanje uslova društvene represije (tj. diktature).

Do Marksovog doba duhovno znanje je dostiglo teško stanje propadanja. Protestantsko „brzo spasenje“ i sramotni rituali praktikovani od strane skoro svih religija su razumljivo gonili mnoge racionalne ljude van okvira religije. Nije iznenađujuće što je validnost sve duhovne stvarnosti počela da se preispituje. Ovo preispitivanje je povelu mnoge ljude da

se priklone strogo materijalističkom pogledu na život, a Marks je obezbedio filozofiju u koju će mnogi od njih da stupe.

Iako je Marks priznao stvarnost duhovne egzistencije, on je pogrešno izjavio kako je duhovna egzistencija u potpunosti proizvod fizičkog i materijalnog fenomena. Na ovaj način, Marksova učenja su pomogla da se promovišu Skrbnički ciljevi izraženi u Knjizi Mormona i u drevnim Sumerskim tablicama o stvaranju trajne unije između duhovnih bića i ljudskih tela. Marksova dela dala su ovoj uniji „naučnu“ prihvatljivost sugestirajući da duh i materija nikako ne mogu biti razdvojeni. Marksistička filozofija je dodala da „supernaturalna“ stvarnost (Stvarnost koja postoji izvan granica materijalnog univerzuma) nije moguća. Tako Marksova Utopija podseća na Biblijski Raj: materijalistički raj u kojem su svi radnici bez puta ka duhovnom znanju i slobodi; drugim rečima, obložen duhovni zatvor.

Tokom iste ere u kojoj je komunizam bio oblikovan u organizovan pokret, bankarska praksa je doživljavala važan razvoj. Do kasnog 19. veka, novi sistem inflacijskog papirnatog novca bio je ustanovljena norma širom sveta. Ovaj novčani sistem nije bio adekvatno organizovan na međunarodnoj skali, međutim, to je bio sledeći korak: stvoriti stalnu svetsku mrežu centralne banke kojom bi moglo da se upravlja sa jedne fiksne lokacije.

Jedan od akademika koji je pisao o ovom razvoju bio je dr. Carrol Quigley, profesor na Harvardu, Princetonu i na Univerzitetu u Džordžtaunu. Knjiga dr. Quigley-ja, „Tragedija i nada“, Istorija sveta u naše vreme, dostigla je slavu jer su je koristili neki članovi John Birch Društva da dokažu svoje „Komunistička Zavera“ ideje. Ostavljajući ovaj loš ugled sa strane, otkrivamo da je knjiga dr. Quigley-ja iscrpno proučena i vredna čitanja. Dr. Quigley nije bio „zaverenički zaludenik“ već visoko poštovani profesor sa izvanrednim akademskim dostignućima. Knjiga dr. Quigley-ja opisuje do detalja razvoj i funkcionisanje međunarodne bankarske zajednice kako je uspostavila sistem inflacijskog papirnatog novca širom sveta.

Hajde da na kratko pogledamo šta je dr. Quigley imao da kaže.

Smešni novac postaje internacionalan

U svojoj knjizi, „Tragedija i nada“, dr. Quigley deli istoriju „kapitalizma“ na nekoliko perioda. Treći, koji je opisan kao period od 1850. do 1931. godine je definisan kao Finansijski Kapitalizam. Dr. Quigley izjavljuje:

„Ovaj treći period komunizma je od tako očaravajuće važnosti u istoriji 20. veka i njegovi neočekivani putevi i uticaji su bili tako podzemni i čak okultni, da nam može biti oprošteno ako posvetimo određenu pažnju na njegove organizacije i metode. Šta je u biti uradio jeste da je uzeo stare neorganizovane i lokalizovane metode rukovanja novcem i kreditima i organizovao ih u integrisani sistem na međunarodnoj osnovi, koji je radio sa neverovatnim i dobro podmazanim objektima mnogo decenija.

Dr. Quigley je opisao celu nameru novo integrisanog sistema: „... Moći finansijskog kapitalizma imale su drugi dalekosežni cilj, ništa manje nego da stvore svetski sistem finansijske kontrole u rukama privatnika koji mogu da dominiraju političkim sistemom svake zemlje i ekonomijom sveta kao celinom.

Ovaj sistem je trebalo da bude kontrolisan na feudalni način od strane centralnih banaka sveta koje delaju zajedno, tajnim dogovorima koji se donose na čestim privatnim sastancima i konferencijama. Vrhunac ovog sistema trebala je da bude Banka za Međunarodne Dogovore u Bazelu, Švajcarska, privatna banka posedovana i kontrolisana od strane svetskih centralnih banaka koje su i same privatne korporacije. Svaka centralna banka ... gledala je da manipuliše stranim berzama, da utiče na nivo ekonomije

u zemlji i da utiče na saradljive političare putem ekonomskih nagrada u poslovnom svetu.“

U engleskom govornom području, novo organizovane centralne banke iskoristile su bitan politički uticaj putem organizacije koju su podržavali, poznatu kao Okrugli Sto. Okrugli Sto je bio „stručni tim“ stvoren da utiče na strane vlade.

Okrugli Sto je osnovao englez po imenu Cecil Rhodes (1853-1902). Rhodes je stvorio ogromnu operaciju izvlačenja dijamanta i zlata u Južnoj Africi i u dve afričke nacije nazvane po njemu: Severnoj i Južnoj Rodeziji (danas Zambija i Zimbabve). Rhodes, koji je obrazovanje stekao na Oksfordu, učinio je više od svakog engleza da eksploatiše izvore minerala u Africi i da južnoafrički kontinent učini vitalnim delom Britanskog kraljevstva.

Rhodes je bio više od čoveka kojeg pokreće stvaranje vlastitog bogatstva. Bio je veoma zabrinut za svet i u kojem je pravcu krenuo, naročito što se tiče ratovanja. Iako je živio pre skoro jednog veka, zamislio je dan kada će oružje ogromne destruktivne snage moći da uništi ljudsku civilizaciju. Njegova dalekovidost inspirisala ga je da kanališe svoje pozamašne talente i lično bogatstvo u izgradnju svetskog političkog sistema pod kojim bi bilo nemoguće da se rat te veličine desi. Rhodes je nameravao da stvori jednu svetsku vladu koju bi vodila Britanija. Svetska vlada bi bila dovoljno jaka da iskoreni bilo kakve neprijateljske akcije bilo koje grupe ljudi. Rhodes je takođe želeo da ujedini ljude postavljanjem engleskog za univerzalni jezik.

Pokušavao je da iskoreni nacionalizam i da poveća svesnost među ljudima da su oni deo većeg ljudskog društva. Sa ovim ciljevima na umu je Rhodes uspostavio Okrugli Sto. U svom testamentu, Rhodes je takođe stvorio čuvenu „Rhodes Stipendiju“ – program koji je i danas u funkciji. Rhodes-ov stipendijski program je dizajniran da promoviše osećanja univerzalnog državljanstva zasnovanog na Anglo-Saksonskoj tradiciji.

Rhodes-ovo srce je jasno bilo na pravom putu. Da je uspeo poništio bi mnoge štetne efekte izazvane od strane navodnih Skrbničkih akcija i iskvarene mreže Bratstva. Univerzalni jezik bi poništio oštećujuće efekte opisane u priči o Vavilonskoj kuli i podeli ljudi na različite jezičke grupe. Promovisanje osećaja univerzalnog državljanstva bi pomogao da se prevaziđu tipovi nacionalizma koji su pomogli razvijanju ratova. Nešto je krenulo po zlu međutim. Rhodes je počinio istu grešku kao i mnogi humanitarci pre njega: mislio je da može da postigne svoje ciljeve putem kanala iskvarene mreže Bratstva. Tako je Rhodes završio stvarajući institucije koje su momentalno pale u ruke onih koji će ih efektivno iskoristiti da podtlače ljudsku rasu. Okrugli Sto ne samo da je izneverio da uradi ono čemu ga Rhodes namenio nego su njegovi članovi kasnije pomogli da se stvore dve najozloglašene institucije 20. veka: „koncentracioni logor“ i sama stvar kojoj je Rhodes posvetio život kako bi je sprečio: „atomska bomba“.

Rhodes-ova ideja o Okruglom Stolu javila se u njegovim ranim dvadesetim. Sa 24 godine, dok je još studirao na Oksfordu, Rhodes je napisao svoj drugi testament koji je opisivao njegove planove. Rhodes-ovo tajno društvo, Okrugli Sto, je konačno bilo rođeno 1891. godine. Bilo je patentirano po ugledu na Masonstvo sa svojim „unutrašnjim“ i „spoljnim“ krugovima. Rhodes-ov unutrašnji krug nazvan je Krug Iniciranih a spoljni je bio Asocijacija Pomoćnika. Ime organizacije,

Okrugli Sto, bila je aluzija na kralja Artura i njegov legendarni okrugli sto. Svi članovi Rhodes-ovog Okruglog Stola bili su „vitezovi“.

Bilo je neizbežno da će ga uspeh i politički uticaj dovesti u kontakt sa drugim „pokretačima i muvačima“ Engleskog društva. Među njima su, naravno, bili glavni finansijeri Britanije. Jedan od Rhodes-ovih glavnih sledbenika bio je engleski bankar, lord Rothschild, čelnik moćne Rothschild filijale u Engleskoj. Lord Rothschild bio je

naveden kao jedan od predloženih članova za Krug Iniciranih Okruglog Stola. Drugi Rhodes-ov saradnik bio je uticajni engleski bankar, Alfred Milner.

Nakon što je Rhodes umro 1902. godine, Okrugli Sto je stekao pojačanu podršku od članova međunarodne bankarske zajednice. Oni su videli u Okruglom Stolu način da povećaju svoj uticaj nad vladama u Britanskom Komonveltu i drugde. U Sjedinjenim Državama, naprimer, prema dr. Quigley-u:

„Stub temeljac ove organizacije (Okruglog Stola) rastao je uz već postojeću finansijsku saradnju koja je tekla između Morgan Banke u Njujorku i grupe internacionalnih finansijera koju su predvodili braća Lazard.

Od 1925. godine pa nadalje, glavni doprinosi Okruglom Stolu dolazili su od bogatih pojedinaca, fondacija i kompanija povezanih sa međunarodnim bankarskim bratstvom. One su uključivale Carnegie United Kingdom Trust, organizacije povezane sa J.P. Morgan, Rockefeller i Whitney porodicama.

Nakon Prvog Svetskog rata, Okrugli Sto je doživeo period proširavanja tokom kojeg su stvorene mnoge podgrupe. Čovek odgovoran za nastajanje mnogih podgrupa bio je Lionel Curtis. U Engleskoj i u svakoj Britanskoj koloniji, Curtis je osnovao lokalno odeljenje (Quigley-jevim rečima „paravanska grupa“) Okruglog Stola zvano Kraljevski Institut Međunarodnih Poslova. U Sjedinjenim Državama „paravanska grupa“ Okruglog Stola je nazvana Savet o Stranim Odnosima (Council on Foreign Relations – CFR).

Mnogi amerikanci danas su upoznati sa Savetom o Stranim Odnosima baziranim u Njujorku. CFR se uglavnom smatrao za „stručni tim“ iz kojeg dolaze veliki brojevi političkih zaposlanika na federalnom nivou. Pod predsedničkom administracijom Ronalda Regana, na primer, više od 70 članova administracije pripadalo je Savetu, uključujući i jedan broj članova glavnog kabineta. CFR je dominirao ranijim predsedničkim administracijama takođe, i dominira trenutnom administracijom. Predsedavajući CFR-a dugi niz godina bio je bankar David Rockefeller, bivši predsedavajući Chase Manhattan banke.

Upozorenje Tomasa Džefersona se obistinilo. Bankarsko bratstvo je upražnjavalo jak uticaj na američku politiku, naročito u spoljnim pitanjima, a Savet o Stranim Odnosima je jedan od kanala kroz koje je to činilo. Nažalost, taj uticaj je pomogao da se očuva inflacija, dugovanje i ratovanje kao status quo.

Dok je Cecil Rhodes bio živ stekao je pozamašnu moć u južnoj Africi i služio je niz godina kao kolonijalni guverner tamo. Imao je jedinstven i učinkovit način deljenja moći. Prema jednom od Rhodes-ovih najbližih prijatelja, dr. Jameson-u, Rhodes je dao odrešene ruke svom čoveku od poverenja. Dr. Jameson je jednom zapisao:

„... G-din Rhodes je prepustio odluku (šta da se radi u situaciji) čoveku na licu mesta, meni, koji verovatno može biti najbolji u proceni uslova. Ovo je Rhodes-ov način. Zadovoljstvo je raditi sa čovekom njegovih ogromnih mogućnosti i udvostručava ga kada otkrijete da u izvršavanju svojih planova sve prepušta vama; iako je bez sumnje u poslednjem primeru sklapanja posla sa Transvaal-om doživeo neuspeh zbog ovog sistema, iako se na duge staze sistem isplatio. On prepušta čoveka samom sebi i zato dobija najbolje za šta su sposobni od svih svojih ljudi.“

Ovo može biti učinkovit stil liderstva osim kada sredstva koja se koriste za postizanje cilja stvaraju svoje probleme. Neki od metoda koje su koristili Rhodes-ovi ljudi naneli su više dugotrajnog zla nego momentalnog dobra. U južnoj Africi, na primer, sukob između Holandskih doseljenika („Boers“) i Engleza prerastao je u Boer rat. Tokom tog sukoba jedan od Britanskih oficira pod Rhodes-om, lord Kitchener, je uspostavio koncentracione logore za držanje uhvaćenih Boera. Kampovi su dobili odobrenje od Kitchener-a 27. decembra 1900. godine i preko 117,000 Boera je zatvoreno u 46 kampova.

Uslovi su bili tako nehumani da je između 18,000 i 26,000 ljudi umrlo, prvenstveno od zaraze. Bio je to pandan masovnom ubistvu. Danas koncentracione logore povezujemo sa nacističkom Nemačkom i komunističkom Rusijom, ali njihova upotreba u 20. veku počinje sa Englezima pod lordom Kitchener-om.

Možda najveća ironija u priči o Okruglom Stolu bila je uloga te organizacije u stvaranju atomske bombe. Nakon Rhodes-ove smrti, Okrugli Sto grupe su nastavile da uspostavljaju druge organizacije. Jedna od njih je bila Institut za Napredne Studije (Institute for Advanced Study – IAS) locirana u Princetonu, Nju Džerzi. IAS je dosta asistirao naučnicima koji su razvijali prvu atomsku bombu za Sjedinjene Države. Članovi instituta bili su Robert Openhajmer, koji je nazvan „Ocem A-bombe“, i Albert Ajnštajn, kome je institut bio drugi dom.

Kao što smo videli, svet je prolazio kroz mnoge važne razvoje kako je ulazio u 20. vek. Centralno bankarstvo je bivalo organizovano u međunarodnu mrežu. Bankari su stekli veliki uticaj u Britanskim i Američkim spoljnim poslovima putem grupa kao što su Okrugli Sto i Savet o Stranim Odnosima. U međuvremenu, komunizam je hvatao zamah u Evropi. Ovaj zamah je urodio plodom 1917. godine kada su komunistički revolucionari uspostavili svoju prvu „diktaturu proleterijata“ u Rusiji. Još jednom, svet je bio na putu ka biblijskoj Utopiji.

Radnički Raj

Mnogim ljudima koji su tada živeli, period od 1914. do sredine 1930-tih je bio puno ispunjenje apokaliptičkog proročanstva. Te godine bile su svedok razarajućeg svetskog rata, iznenadne epidemije gripe koja je ubila desetine miliona u kratkom vremenskom periodu i međunarodni finansijski kolaps u Nemačkoj obeležen hiperinflacijom njene valute. Iznenadne meteorološke promene su se takođe pojavile. Delovi Sjedinjenih Država postali su pustinjske „Činije Prašine“. Ovo je doprinelo velikom uništenju useva i gubitka mnogih porodičnih farmi.

Ovo je bio period u kojem su prijave spektakularnih „vatrene lopti“ (jarko svetlećih meteora) bile izdate od strane Njujork Tajmsa sa povećanom učestalošću. Neke vatrene lopte su naizgled donosile sa sobom razorne oluje, zemljotrese i druge prirodne katastrofe. Nove mesije su se pojavljivale širom sveta. Sigurno su mnogi verovali da je Bog započeo Sudnji Dan.

Početak 20. veka bio je svedok mnogih promena u Nemačkoj. Autonomne prinčevine, kojih je bilo 335, su bile sjedinjene u jednu Nemačku naciju. Ovaj pokušaj ujedinjenja vodila je Pruska Hohenzollern dinastija, koja je istodobno bila u procesu sklapanja velike Nemačke ratne mašine. Ovom mašinom je upravljao Kaiser William, Hohenzollern, koji je pomogao da se Evropa porine u Prvi Svetski rat.

Iza Nemačke militarizacije ležala je mreža Bratstva. U ranim 1900-tim, jedan broj mističkih organizacija u Nemačkoj je širio zanimljivu mešavinu ideja Arijevske vladajuće rase i mističkih koncepta o budućoj slavi Nemačke. Ovo mešanje rezultiralo je mišljenjem o Nemačkoj vladajućoj rasi. Jedan od najčuvenijih pisaca u tom žanru bio je Houston Stewart Chamberlain, Englez odgojen u Parizu i kao mlad tutorisan od strane Prusa. Njegovo najvažnije delo, Die Grundlagen des Neunzehnten Jahrhunderts („Temelji devetnaestog veka“), je izdato 1899. godine. U tom delu, Chamberlain veliča slavu „germanizma“ i najavljuje da je Nemačka nacija ta koja će doneti „novi poredak“ u Evropu. On je naglasio da su Nemci pripadali zapadnoj Arijevskoj grupi naroda i da su stoga rasno superiorniji od drugih.

Iz Nemačke će nastati nova rasa „Superljudi“, objavio je on. Chamberlain je verovao u eu-genetiku (poboljšavanje ljudske rase pažljivim biranjem roditelja) i proglasio je da svi

Arijeviski Nemci imaju obavezu da uzgajaju super rasu od svog Arijevskog semena. Chamberlain takođe nije oklevao da izrazi svoj antisemitizam. On je izjavio da su Jevreju doneli strani uticaj u Evropu i da su poljuljali temelje svih kultura u koje su bili asimilovani.

Car (Kaiser) William Nemačke i mnogi članovi Nemačkog oficirskog korpusa bili su duboko inspirisani Chamberlain-ovim delima. Kaiser je pozvao Chamberlain-a na kraljevski dvor i navodno ga pozdravio ovim rečima, „Bog je bio taj koji je tvoju knjigu poslao Nemačkom narodu a tebe lično meni.“ Chamberlain je ostao gost u carevoj palati u Potsdamu gde je postao duhovni mentor Kaiser-ov. Mističke ideje koje je širio Chamberlain su učinile puno da gurnu Kaiser-a i druge nemačke lidere u megalomaniju koja je dovela do Prvog Svetskog rata. Prvi Svetski rat je bio izazvan serijom kriza izazvanih ubistvom Austrijskog nadvojvode Franca Ferdinanda, naslednika Austrijskog prestola. On i njegova žena, vojvotkinja Sofia, su ubijeni 28. juna 1914. godine u Sarajevu od strane Srbskog ubice koji je pripadao tajnom okultnom društvu zvanom „Crna Ruka“. Politička lančana reakcija pratila je ubistvo i Prvi Svetski rat je počeo kada je Nemački general Helmut von Moltke naredio potpunu vojnu mobilizaciju, koju je pratila invazija Francuske 1. avgusta 1914. godine.

Članovi mističke mreže su još jednom započeli brutalan i besmislen rat. Postoji još jedna priča iz Prvog Svetskog rata koju vredi podeliti. To je priča o neobičnom miru. Ispričana je u Parade magazinu od strane tima pisaca Irving Wallace-a, David Wallichinsky-a i Amy Wallace u njihovoj „Significa“ kolumni. Evo priče onako kako su je oni napisali:

„Uprkos hororima Prvog Svetskog rata pojavilo se jedinstveno primirje kada su se, na par sati, neprijatelji ponašali kao braća.

Badnje večje 1914. godine bilo je mirno na francuskom zapadnom frontu, od Engleskog kanala do Švajcarskih Alpa. Rovovi su se nalazili na 50 milja od Pariza. Rat je bio svega 5 meseci star i odprilike 800,000 ljudi je bilo ranjeno ili ubijeno. Svaki vojnik se pitao hoće li Badnje večje doneti još jednu rundu borbe i ubijanja. Ali nešto se dogodilo: Britanski vojnici su podigli znake „Sretan Božić“ i uskoro su se čule Božićne pesme iz Nemačkih i Britanskih rovova podjednako.

Božić je osvanuo sa nenaoružanim vojnicima koji napuštaju svoje roveve, dok su oficiri obe strane pokušavali neuspešno da spreče svoje trupe od sastajanja sa neprijateljem na sredini ničije zemlje uz pesmu i razgovor. Razmenjujući male poklone – uglavnom slatkiše i cigarete – proveli su Božić mirno duž linije fronta. Na jednom mestu, Britanci su igrali fudbal protiv Nemaca, koji su pobedili 3-2. Na nekim mestima, spontano primirje se nastavilo i sledećeg dana, nijedna strana nije bila voljna da ispali prvi metak. Rat se napokon nastavio kada su stigle sveže trupe a visoka komanda obe armije naredila je da će budući „neformalni sporazumi“ sa neprijateljem biti kažnjavani kao izdaja.

Iznad je još jedna od onih malih ali vrednih pažnje epizoda koje otkrivaju da ljudska bića nisu prirodno stvorena za rat. Kada im se da prilika oni će položiti oružje i upustiti se u konstruktivne i opuštene poslove. Ono što je izazvalo te vojnike da ponovo ratuju bili su pritisci veštačke društvene strukture koji se uzdižu iz mnogih faktora opisanih u ovoj knjizi.

Jedan od glavnih događaja Prvog Svetskog rata bila je Ruska boljševička revolucija 1917. godine. Ovo je bila revolucija koja je pretvorila Rusiju u komunističku naciju kakvom je poznajemo velikim delom 20. veka. Revolucija se desila jednu godinu pre svršetka Prvog Svetskog rata. Velikim delom vodio je Vladimir Ilič Uljanov, koji je bolje poznat po imenu „Lenjin“.

U vreme Revolucije Rusija je bila neprijatelj Nemačke. Sumornost Prvog Svetskog rata je u Rusima probudila snažna anti-nemačka osećanja. Protivnici boljševizma su mogli da

iskoriste to osećanje protiv boljševika optužujući Lenjina da je Nemački agent. Ova optužba je donekle bila istina. Ser Vinston Čerčil, premijer Velike Britanije tokom Drugog Svetskog rata, napisao je:

„Oni (Nemci) su prebacili Lenjina u Zapečaćenom Vozu kao kužnog bakcila iz Švajcarske u Rusiju.“ Čerčil je mislio na voz kojim su Lenjin i njegova pratnja putovali od njihovog revolucionarnog štaba u Švajcarskoj preko Nemačke do Rusije kako bi povelj Revolucionarnu koja se zahuktavala. Nemačka vojska je garantovala siguran prolaz kroz Nemačku za Lenjinov voz ali neće dozvoliti Lenjinu ili njegovim saputnicima da kroče na Nemačko tlo. Posle prvog zaustavljanja voza nakon prelaska granice između Nemačke i Švajcarske revolucionarnoj družini su se pridružila dva Nemačka oficira kao njihova tiha pratnja. Oficiri su ranije bili obavešteni od strane generala 8. Nemačke armije Erich Ludendorff-a, sa istočnog fronta. Ludendorff je kasnije postao jedan od najmoćnijih političara Nemačke i ugledni pobornik Adolfa Hitlera.

Michael Pearson, autor odlične knjige, Zapečaćeni voz, predstavlja dokaz da su Nemci nastavili da podržavaju boljševike i nakon što je Ruska revolucija bila gotova. Nemačka vojska je htela da se uveri da boljševici mogu da zadrže vlast u Rusiji. Prema dosijeima Nemačke kancelarije za spoljne poslove koji su otvoreni 5. februara 1918. godine oni su dali 40,580,997 nemačkih maraka za Rusku „propagandu“ i „specijalne svrhe“. Veruje se da je većina tog novca slata direktno novom komunističkom režimu... U istom dokumentu nalazimo da je Nemačka dala Rusiji 15 miliona maraka samo jedan dan pošto je Lenjin zvanično preuzeo vlast u novembru 1917. godine. Telegram koji je poslao Richard von Kuhlman 3. decembra 1917, Nemački sekretar spoljnih poslova, glasio je:

„... sve dok boljševici nisu od nas, putem raznih kanala, primili sredstva oni nisu bili u mogućnosti da izgrade svoje glavno telo Pravda, da sprovedu energičnu propagandu i da prošire originalno usku bazu svoje partije.“

Tri meseca kasnije, drugi telegram od von Kuhlman-a otkriva:

„... Boljševički pokret nikada ne bi dostigao današnji uticaj ili veličinu bez naše stalne potpore.“

Lenjin je razumljivo porekao optužbe da je primio bilo kakvu pomoć od Nemačke. Nemačka je bila neprijatelj Rusije i Lenjin bi bio smatran izdajicom Rusije. Uostalom, zašto bi kapitalistička Nemačka pomagala komunistima? Tiranski Ruski car je abdicirao pred Revolucijom a vlada postavljena na njegovo mesto bila je republikanskiog oblika patentirana po ugledu na Sjedinjene Države.

Sada se postavlja pitanje: zašto je Nemačka pomagala komunističke revolucionare? Bilo je i drugih političkih grupa u Rusiji koje su mogle biti pomognute.

Prvo, boljševici su verovatno imali najbolje šanse za uspeh. Važan faktor je i to da su neki vrlo ugledni nemački industrijalci i finansijeri sa uticajima u nemačkoj vojsci bili pobornici komunističkog pokreta. Njihova potpora je počela pre Prvog Svetskog rata. Jedan od najisturenijih Marksovih sledbenika bio je bogati nemački industrijalac Fridrih Engels. Engels je čak sarađivao sa Marksom na Komunističkom manifestu. Bitna podrška komunizmu dolazila je i od Nemačke bankarske zajednice.

Max Warburg, vodeći nemački finansijer, pružio je svoje usluge boljševicima, kao što je i bankar Jacob Schiff koji, iako Amerikanac, potiče iz iste nemačke porodice koja je delila kuću u Frankfurtu, generacijama ranije, sa porodicom Rothschild. Prema Schiff-ovom unuku, Schiff je pozajmio ranoj komunističkoj vladi u Rusiji oko 20 miliona dolara. Kombinovana infuzija pozajmica sa zapada i novca od Nemačke bila je jedina stvar koja je omogućila ranom boljševičkom režimu da preživi.

Ima puno razloga zašto su zapadni bankari finansirali boljševike. Zajedničko poreklo komunizma i sistema inflacionog papirnato novca u istoj mističkoj mreži je jedan od faktora koje treba uzeti u obzir. Marksizam je blisko pratio osnovni filozofski obrazac Hrišćanstva i drugih Skrbničkih religija sa njihovim „konačnim bitkama“ i utopijskim porukama. Možda najvažnija činjenica o modernom komunizmu da objasni ulaganje zapadnih banaka jeste činjenica da je komunizam zapravo kapitalizam doveden do ekstrema. Da bi smo ovo razumeli moramo da vidimo šta je zaista „kapitalizam“. „Kapitalizam“ se često poistovećuje sa „slobodnim preduzećima“ a ne bi trebao.

„Slobodno preduzeće“ je nekontrolisana ekonomska aktivnost; pojavljuje se tamo gde je slobodno i otvoreno tržište za proizvodnju i razmenu dobara i usluga. Preduzetnici (ljudi koji započinju biznis i rizikuju) su kičma sistema „slobodnih preduzeća“.

„Kapitalizam“, sa druge strane, ima dve osnovne definicije. Prva definicija odnosi se na takozvana „kapitalna dobra“. To su dobra koja se koriste za proizvodnju drugih proizvoda. Tipično kapitalno dobro bila bi mašina koja se koristi na pokretnoj traci. „Kapitalista“ tako može da znači čovek koji kupuje kapitalna dobra i koristi ih za proizvodnju drugih produkata radi zarade. Ovaj tip kapitaliste se obično može naći u sistemu „slobodnog preduzeća“, ali on ili ona ne trebaju sistem slobodnih preduzeća da bi preživeli. On ili ona mogu postojati u skoro svakom tipu političkog ili ekonomskog sistema sve dok ostvaruju profit. U stvari, ovaj tip kapitaliste često najbolje preživljava u sistemima zatvorenih preduzeća gde ima malo ili nikako konkurencije.

Vlade su kapitalisti kada poseduju ili ulažu u kapitalnu opremu.

Drugi tip kapitaliste je „finansijski kapitalista“. Finansijski kapitalizam je kontrola izvora putem investiranja i kruženja novca. Može a i ne mora da uključuje kupovinu kapitalnih dobara. Finansijski kapitalista obično ulaže svoj novac u deonice i utiče na upotrebu izvora određujući u koja će preduzeća da uloži. Finansijski kapitalista može takođe biti bankar koji sme da stvara inflacijski papirnati novac za pozajmljivanje, i koji je u mogućnosti da utiče na upotrebu izvora načinom na koji pozajmljuje svoj „stvoren ni iz čega“ novac. Finansijskom kapitalisti takođe nije potreban sistem slobodnih preduzeća da preživi i često ima beneficija od monopola.

Kao što možemo videti, kapitalizam nije ista živuljka kao slobodno preduzeće, iako često koegzistiraju. Slobodno preduzeće i kapitalizam često dolaze u sukob jedan sa drugim jer kapitalizam stremlji u pravcu monopola a slobodno preduzeće stremlji ka slobodnom i otvorenom tržištu dostupnom svakom preduzimaču.

U 1989. i ranih 1990-tih, Rusija i nacije istočne Evrope dobrovoljno su odbacile komunizam kako bi ga zamenile demokratijom zapadnjačkog stila. Sovjetski Savez je ukinut i većina Sovjetskih republika postale su nezavisne zemlje ujedinjene u slabo povezanu konfederaciju nazvanu „Komonvelt Nezavisnih Država“. Privatno vlasništvo zemlje i biznisa je vraćeno u velikoj meri. Bez obzira, još uvek je korisno diskutovati kakav je bio Sovjetski Savez pod komunizmom da bi smo razumeli kako je ova važna frakcija Bratstva uradila tako mnogo da prolongira bitne probleme unutar našeg doba. Dalje, komunizam još uvek dominira drugim nacijama i nastavlja da inspiriše revolucionarni sukob u Trećem svetu.

Ekonomski sistem komunističke Rusije bio je ultra kapitalistički jer je njegova industrija bila još više monopolisana a nacionalnom ekonomijom se još više dominiralo od strane istih institucija koje su dominirale kapitalističkim nacijama. Najvažnija od tih institucija bila je Sovjetska centralna banka, koja je funkcionisala kao centralne banke zapadnih nacija. Glavna razlika je bila ta da je Ruska centralna banka imala, i ima u vreme pisanja ovoga, izraženu nametljivu ulogu u ekonomskom životu zemlje.

Centralna banka Sovjetskog Saveza zove se Gosbank. To je i centralna i komercijalna banka spojena u jedno. Od 1980. godine Gosbank je imala odprilike 3,500 filijala i 150,000 zaposlenih. Glavna Sovjetska preduzeća, koja je sva posedovala vlada, ovisila su od Gosbanke za zajmove koji su im pomagali da prevaziđu periode kada su njihovi troškovi bili veći od doprinosa. Drugim rečima, preduzeća komunističke vlade u Sovjetskom Savezu su takođe funkcionisala na principu zarade i gubitka i morale su da pozajme novac od Gosbanke kada dožive gubitak. Kao i u nekomunističkim nacijama, Sovjetska preduzeća su plaćala kamatu na novac koji pozajme. Jedina razlika je bila u tome da je Gosbank naplaćivala fiksnu kamatnu ratu dok su mnoge banke zapada imale promenljive.

Gosbank je bila i još jeste „banka izdanja“, tj., ovlašćena je da izdaje novac. Gosbank stvara novac „ni iz čega“ baš kao i zapadne banke. Iako je Gosbank navodno bila pod kontrolom vlade u komunističkoj Rusiji, zapravo je bila polu-autonomna institucija kojoj su Sovjetska preduzeća bila i ostala veoma dužna.

Gosbank je bila dominantnija u Sovjetskim finansijskim poslovima nego što su centralne banke u zapadnim nacijama jer su sve transakcije između Sovjetskih preduzeća morala da idu preko Gosbanke. Ovo je omogućavalo Gosbanci da nadgleda svakodnevne finansijske transakcije koje uključuju Sovjetska preduzeća. Gosbanka je takođe bila zadežena za isplaćivanje plata svim radnicima. Bila je to ogromna birokratija koja je regulisala Sovjetsku ekonomsku aktivnost do zavidnog stepena.

Kao što možemo videti, Rusija je bila san finansijskog kapitaliste. Marksistička ideja da se sve poseduje „kolektivno“ pod komunizmom jednostavno je značila da određena elita u bankarstvu i vladi ima kompletan autoritet da usmeri upotrebu svih eksploatljivih izvora u zemlji. Sovjetskim radnicima su isplaćivane plate kojim su mogli da kupe lična dobra, ali po Sovjetskom zakonu nisu mogli da poseduju zemlju, zgrade, poslove ili bilo kakvu veliku industrijsku opremu. Sovjetski građani su mogli da prodaju samo „korištene“ ili lično proizvedene predmete ali nisu mogli da zaposle druge radi ličnog profitaili da se uključe u posredničke poslove. Iako su postojali ograničeni izuzeci u tim restrikcijama a crna berza je cvetala, Sovjetski zakoni su stvorili učinkovit monopol u kojem su ruski radnici bili teško eksploatisani kao u strogom feudalnom sistemu; treba samo da uporedimo komnističku Rusiju sa srednjevekovnim feudalizmom kako bi smo uvideli tu činjenicu:

Kao i u evropskim feudalizmima, većina Sovjetskih državljana bila je primorana da pati od nedostatka dobara i usluge, i govoreno im je da moraju da izdrže za dobrobit majke Rusije.

Kao i u starim feudalizmima, Sovjetski narod bio je efektivno „vezan za zemlju“ strogom birokratijom koja je branila ljudima da se sele bez odobrenja vlade. Ta regulacija je postojala kako bi kontrolisala ekonomski i politički život Sovjetske Unije odlučivanjem gde ljudi žive i rade. To je bio isti motiv korišten od strane starih feudalnih lordova da se ljudi vežu za zemlju. Ovo je doprinelo da Sovjetski ljudi postanu, donekle, sužnji. Emigracija u nacije izvan Gvozdene Zavesje bila je strogo zabranjena što je opet, dodavalo formi sužanjstva jer su ljudi bili usidjeni na zemlji na kojoj su bili rođeni.

Kao i u starim feudalizmima, „elita“ komunističke Rusije je imala specijalne luksuze i privilegije koje su zakonom zabranjene „masama“. U komunističkom S.S.S.R.-u, takve privilegije su uključivale fensi prodavnice u kojima je samo šačici bilo dozvoljeno da kupuje. „Eliti“ je takođe bilo lakše da odputuje iz Sovjetskog Saveza i da pošalje decu na školovanje u inostranstvo.

Stari feudalni lordovi održavali su sistem tako što bi ponudili utvrđenje u koje su sužnji mogli da se sklone kada bi ih napali pljačkaši ili strane armije. Sovjetski sistem je takođe opstao ohrabriranjem ksenofobije i redovnim podsećanjem Ruskog naroda na invazije

Rusije od strane Napoleona i nacističke Nemačke. Sovjetska država je obećala svom narodu zaštitu od zastrašujućeg i opasnog spoljašnjeg sveta.

Kao što možda možemo videti, Marksistička glorifikacija težaka odgovara Sovjetskom komunističkom sistemu veoma dobro. Pošto je sistem stavio tako teška ograničenja na posedovanje, većina ljudi je bila korisna samo kao radnici i birokrate. Komunizam je takođe otvoreno ateističan, tj., poriče postojanje bilo kakve duhovne stvarnosti. Sovjetski komunistički sistem je stoga zadovoljio Skrbničke namere izražene u drevnim tekstovima o očuvanju Homo sapiensa kao stvorenja za rad čije će postojanje od rođenja do smrti biti jedna dugačka borba za fizički opstanak bez pristupa duhovnom znanju koje bi moglo da ga oslobodi.

Bitan aspekt Ruske revolucije bila je uloga špijunskih službi u tom komešanju. Do vremena Ruske revolucije, međunarodna obaveštajna zajednica je izrasla u veliku i sofisticiranu aferu sa pozamašnim uticajem. Tokom cele istorije, članovi mreže Bratstva na pozicijama sa političkom moći našli su obaveštajne službe za idealne provodnike za promovisanje socialnih i političkih ciljeva Bratstva zbog tajnovitosti koja tipično okružuje obaveštajne aktivnosti. Kao rezultat mnoge obaveštajne službe su se pretvorile u izvore manipulacije, komešanja i izdaje. Ovakvo ponašanje je već bilo evidentno u Rusiji u vreme Ruske revolucije.

Pre nego što je uspostavljena vlada Rusijom je vladao car. Poslednji car je imao na raspolaganju ogromnu obaveštajnu mrežu poznatu kao „Okhrana“. Okhrana se sastojala od nekoliko obaveštajnih organizacija koje su izvršavale uobičajene špijunske funkcije sa vojnim tajnim agentima, duplim agentima, agentima provokatorima i tajnim dosijeima. Okhrana je špijunirala careve prijatelje isto kao i neprijatelje i bila Ruska interna tajna policija. Unutar Rusije, Okhrana se upuštala u iscrpne antisubverzivne aktivnosti. Domaće nepopularne aktivnosti Okhrana bile su glšovno pitanje koje su boljševici koristili da napadnu cara. Car je na kraju, naravno, bio svrgnut. To mora da znači da Okhrana nije uspela.

Ili jeste?

Istoričari su zabeležili da se Okhrana duboko infiltrirala i asistirala boljševički pokret. Okhrana je to učinila putem špijuna poznatih kao „agenti provokatori“. Agent provokator je neko ko namerno nagovara druge da počine nelegalna dela, obično kako bi diskreditovali ili uhapsili izmanipulisanu žrtvu. U Americi i drugim nacijama, agenti provokatori su često upošljeni od policijskih agencija kako bi zarobili ili kompromitovali označene ljude. Ove aktivnosti se ponekad nazivaju „žaoka“ operacije.

Izgleda da postoji očigledan razlog za uključivanje u aktivnosti agenta provokatora. Ako označena osoba ne počini čin za koji može biti okaljan, kompromitovan ili zatvoren, mora biti nateran da ga počini. Pošto su provokativne akcije uperene protiv navodnih kriminalaca izgledalo bi da je provociranje korisno oruđe za borbu protiv kriminala. Zapravo nije.

Nakon pažljive analize, istraživač uskoro otkriva da su provokativne akcije skoro uvek izvršavane od strane ljudi unutar obaveštajnih i policijskih agencija koji su i sami kriminalci. Provociranje dokazuje da je često paravan za kriminal. Provokacijske akcije su najbolji način za policiju i obaveštajne službe da maskiraju njihovu tajnu potporu kriminalnih elemenata. Jasan primer ovoga bila je Ruska Okhrana.

Okhrana je poslala mnogo agenata da se učlani u rastući komunistički pokret u Rusiji. Okhrana agenti su se infiltrirali u najdublje krugove boljševičke partije i upravljali mnogim boljševičkim aktivnostima. Ova infiltracija je bila tako velika da su 1908-1909 godine Okhrana agenti činili četvoricu od pet članova boljševičke partije u Sankt Petersburškom komitetu. Iako su hapšenja revolucionara bila česta, Okhrana je učinila

mnogo više kako bi pomogla boljševike nego što im je nanela štete. Okhrana je obezbedila redovne prihode i strašno potrebne materijale revolucionarima.

Radila je na tome da iskoreni dve rivalske partije boljševika: Socijaldemokratsku partiju i Menshevik-e. Okhrana je pomogla da se pokrene boljševička glavna propagandna publikacija, Pravda. Kada je Pravda osnovana 1912. godine, Okhrana agenti su bili izdavač (Roman Malinovskii, koji je takođe bio član boljševičkog Centralnog komiteta) i blagajnik (Miron Chernomazov).

Okhrana je možda ruskim komunistima dala čuvenog diktatora Staljina. Biograf Edward Ellis Smith, pišući u svojoj knjizi, Mladi Staljin, predlaže da je Staljin – revolucionar koji je kasnije dospao do vrhovne pozicije Sovjetske vlade – možda ušao u komunistički pokret kao agent provokator. Istoričari su naglasili da je Staljin bio glavni kontakt između boljševika i carske policije i da je bio u mogućnosti da nabavi mnoge potrebne predmete od Okhrana.

Pošto je car abdicirao početkom 1917. godine, vlada je raspustila celu Okhrana mrežu. Boljševička propaganda se glasno odrekla Okhrana i stoga bi bilo za očekivati da će pobednički komunisti ostaviti Ruski obaveštajni aparat raspuštenim. Boljševici su uradili baš suprotno. Šest meseci nakon svrgavanja vlade boljševici su ponovo uspostavili obaveštajnu mrežu. Ovo i nije neko iznenađenje kada uzmemo u obzir veliku Okhrana umešanost u boljševičku partiju. Lenjin je malo reorganizovao, dao Okhrana drugo ime i učinio obaveštajnu ruku vlade još dominantnijom nego što je bila za vreme cara.

Do 1912. godine, samo četiri godine nakon Revolucije, boljševička tajna policija je zapošljavala deset puta više ljudi nego što je Okhrana pod carem. Bila je javna tajna u Rusiji da se Okhrana vratila, strašnija nego ikad.

Ime dato reorganizovanom Ruskom obaveštajnom aparatu bilo je „Neobična Komisija za Borbu Kontrarevolucije i Sabotaže“, bolje poznata kao „Checka“. Checka je promenila svoje ime i formu nekoliko puta u dolazećim decenijama. Postala je GPU 1922. godine, zatim OGPU, a 1934. godine reorganizovana je u „Narodnu Komisiju Unutrašnjih Poslova“ („NKVD“). Na kraju je transformisana u moderni KGB – najveću obaveštajnu organizaciju u istoriji. KGB je 1922. godine zapošljavao odprilike 90,000 oficira samo za unutrašnju sigurnost i sistem političkih zatvora.

KGB je upravljao svojom armijom od 175,000 graničnih trupa i izvršavao veliki deo špijunaže i akcija agenata provokatora po kojima je Sovjetski režim bio tako dobro poznat. Organizacija veličine KGB-a je bila sigurno skupa za održavanje. Ogromni izvori potrebni da se održi ova velika obaveštajna birokratija bili su faktori koji su pomogli da Sovjetska ekonomija ostane jedna. Sovjetski radnici su plaćali za masivni KGB svakoga dana sa nižim standardom života koji i danas pokušavaju da podignu. KGB nastavlja da postoji unutar Komonvelta Nezavisnih Država, ali došlo je do nekih promena zbog raspada Sovjetskog Saveza i neke funkcije KGB-a su se promenile.

Jedna osoba koja je pisala o Ruskoj Revoluciji bio je Arsene de Goulevitch, bivši general u anti-boljševičkoj „Beloj“ Ruskoj armiji. Iako Goulevitch teško može biti smatran pristrasnim, on je imao nekih zanimljivih stvari da kaže u svojoj knjizi, „Carstvo i Revolucija“.

Prema Goulevitch-u, Engleski tajni agenti bili su brojni u Rusiji pre i tokom Revolucije. U stvari, deo finansijske podrške za Lenjinovu stvar je došao iz Engleskih bankarskih izvora. Jedan od tih izvora bio je Alfred Milner. Kao što se sećamo Milner je bio jedan od organizatora Okruglog Stola. On je takođe bio glavna politička figura u južnoj Africi tokom Boer rata. Tokom Boer rata su englezi stvorili moderni koncentracioni logor. Ako je Goulevitch-eva optužba iole istinita, onda možemo bolje razumeti gde su boljševici dobili ideju da uspostave masivni sistem koncentracionih logora kao deo novog

komunističkog ekonomskog sistema: navodno, od Engleza. Rani Sovjetski sistem koncentracionih logora bio je posao velikih razmera koji je dosegao svoj vrhunac pod Lenjinovim naslednikom, Josifom Staljinom.

Pod brutalnim Staljinom, pokrenut je program za industrijalizaciju Rusije, počevši sa Ruskim prvim takozvanim „Petogodišnjim planom“. Plan je zahtevao velike količine jeftine radne snage. Kako bi je dobio, široka mreža koncentracionih logora je uspostavljena u Rusiji. Kampovima je upravljala Ruska tajna policija, NKVD. Zatvorenici koncentracionih logora bili su robovi radnici koji su radili u brutalnim uslovima. Skoro svi radnici bili su Rusi koji su zatvoreni po raznim osnovama.

Kampovi su bili integralni deo Sovjetske ekonomije dugi niz decenija. Na primer, 1941. godine, 17% fonda za kapitalna izgradnja Rusije je prebačeno NKVD-u kako bi pomogao u upravljanju kampovima. Skoro pola hroma i dve trećina Ruske proizvodnje zlata obavljali su zatvorenici. Desetine miliona ljudi je prošlo kroz kampove i oko 10% njih je umrlo tamo. Između tri i četiri miliona ljudi je nestalo u kampovima od vremena osnivanja pa samo do 1950. godine.

Sovjetski koncentracioni logori bili su „kapitalističke“ institucije jer su dizajnirani da eksploatišu ljudski rad do krajnjih granica. „Ponižena radna klasa“ je postala još poniženija pod svojim komunističkim „oslobodiocima“. Uz reforme koje traju u Rusiji, ostaje da se vidi šta će se desiti sa koncentracionim logorima. Oni su i dalje u upotrebi kao zavorski radni kampovi.

Nametanje komunizma Ruskom narodu i njegovi rasprostranjeni koncentracioni logori pojavili su se tokom već uzbudljive ere. Prvi Svetski rat je bio brutalan sukob. Odneo je oko deset miliona vojnika i još milione civilnih žrtava. Kada se rat završio krajem 1918. godine, druga katastrofa je udarila: svetska epidemija groznice. Epidemija je trajala manje od godine ali je za to kratko vreme uspeła da ubije preko 20 miliona ljudi; bila je iznenadna i razorna skoro kao bubonska kuga 14. veka. U Rusiji su ovi događaji jasno osećeni. Glad, praćena groznicom, ubila je oko 20 miliona Rusa između 1914. i 1924. godine. Glad je velikim delom izazvana komunističkom revolucijom i stalnim ekonomskim komešanjima. Za Ruski narod pritisnut mukama, ovi događaji su bili samo početak rastuće noćne more.

Kada je 1928. godine pokrenut Staljinov Petogodišnji plan, svi privatni posedi su trebali da budu „kolektivizirani“, tj., stavljeni pod vlast vlade. Mnogi seljaci i zemljoposednici su se naravno opirali. Staljinova vlada je odgovorila lansiranjem programa masovnog ubistva sličnog francuskoj Vladavini Terora. Seljaci i zemljoposednici su bili fizički istrebljivani kako bi im se zaplenila zemlja i kako bi bili uklonjeni jer su prepreka komunističkoj Utopiji. Ova kampanja istrebljivanja je trajala od 1929. do 1934. godine. Milioni ljudi su ubijeni samo zato što su posedovali zemlju. Kao odgovor, izbila je pobuna između 1932. i 1934. godine u kojoj su besni seljaci uništili polovinu žive stoke Rusije. Ovaj buntovnički čin, spojen sa pokušajem komunističkog režima da unese strani novac preteranim izvozom žita (3,5 miliona tona u roku od dve godine) rezultirao je još jednom glađu koja je odnela dodatnih pet miliona Ruskih života.

Ukupan broj smrtnosti između 1917. i 1950. godine kao direktan i indirektan rezultat establišmenta u Rusije se grubo procenjuje na 35 do 40 miliona ljudi. Ovo je jedna od najvećih stopa smrtnosti od bilo koje pojedinačne epizode u istoriji. Ovom broju trebali bi smo da dodamo smrti povezane sa komunističkim establišmentima u drugim zemljama, kao što su dva miliona zemljoposednika ubijenih u Kini za vreme Mao Ce Tungovog industrijskog programa 1950-tih i milione iskaspljenih u Kambodži ranih 1970-tih pod Kmerskom Republikom. Samo po statistici izgubljenih života, komunizam je bio jedan od najkatastrofalnijih događaja u ljudskoj istoriji.

Moja namera u ovoj diskusiji nije da razglasim svoja anti-komunistička osećanja. Želim jednostavno da naglasim da istorijski obrasci koje smo izučili nastavljaju da se pojavljuju u 20. veku. Kominizam je malo više od ponavljanja istrošene teme koja se ponavlja stalno iznova sa istim tragičnim posledicama. „Komunizam“ je samo još jedan u dugom nizu destruktivnih proizvoda koji se uzdiže iz mističke mreže Bratstva koji je pomogao da ljudi nastave da se bore, pate i umiru bez ikakvog razloga.

Razbijanje Sovjetskog i Evropskog komunizma bio je povod za slavlje širom sveta. Frakcije Bratstva su dolazile i odlazile kroz istoriju i prolazak svake često donese period jačanja. Nažalost, istočnoevropski reformatori nameravaju da očuvaju sistem inflacijskog papirnatog novca i da podignu takse kako bi mogli da ga plate. Teška etnička i nacionalistička težnja u nekoliko bivših komunističkih nacija otkriva da su druge ratne frakcije regenerisane ili stvorene kako bi pokvarile mir koji je trebao da dođe od kraja Hladnog rata.

Robo-sapiens

Digresija duhovnog znanja ka materijalističkoj ideologiji izgleda da prati postepenu stazu od jedne u drugu. Ovaj proces možemo prikazati tabelarno počevši od vrha sa kako tačna duhovna perspektiva može definisati duhovne i fizičke realnosti i nastaviti dole do kako kako bi ih definisala materijalistička perspektiva:

Duhovna Realnost

Svako je duhovno biće. Materijalne realnosti su u potpunosti mogućnost svakog duhovnog bića. Svako je duhovno biće ali postoje starija duhovna bića prema kojima su sva druga inferiorna.

Svako ima duhovnu stranu ali postoji samo jedno čisto duhovno biće, obično „jedan-jedini“ Bog.

Duhovna realnost postoji ali je ovisna od i uzdiže se iz materijalnog univerzuma. Ako postoji Vrhovno Biće, ono je verovatno ili materijalno biće ili naučni zakon.

Duhovna realnost uopšte ne postoji. Sve može biti objašnjeno kao produkti materijalnih procesa.

„Život“ ne postoji. Sav pokret je produkt beživotnih fizičkih procesa koji izazivaju iluziju „života“ i „misli“.

Fizička Realnost

Duhovna bića su podvrgnuta nekim „neizbežnim“ ili „nepromenljivim“ zakonima koji upravljaju radom fizičkog univerzuma.

Materijalni procesi su primarno rezultat aktivnosti „starijih“ duhovnih bića kojima su sva druga bića inferiorna.

Materijalni univerzum je stvoren od strane „jednog-jedinog“ Boga. Postoje mnogi „neizbežni“ zakoni univerzuma koje ljudi nikada neće razumeti.

Materijalni procesi sami su odgovorni za bilo koji duhovni fenomen. Duhovne mogućnosti, kao što su „vidovitost“, itd., ako postoje, samo su rezultat još neotkrivenih principa materijalnog univerzuma.

Ne postoji druga realnost osim fizičkog univerzuma. Duhovne mogućnosti, kao što je „vidovitost“, itd., ne postoje.

Moderna zapadna kultura izgleda da je situirana oko donje sredine gore navedene tabele. Praksa koja vodi trend ka dnu poznata je kao „naučna psihijatrija“. Ima mnogo finih ljudi koji se bave psihijatrijom ali je polje kao celina postalo politizirano zahvaljujući upotrebi od strane vlada i promoviše striktno materijalističke poglede. Moderna psihijatrija je nažalost uništila poslednji delić duhovne realnosti koju je čak i Marks priznao. Kako bi razumeli ovaj razvoj pogledajmo na kratko istoriju naučne psihijatrije.

Pokušaji da se ljudi izleče od mentalnih bolesti stari su koliko i istorija. Moderna psihijatrija ima mnogo korena u drevnim Grcima i Rimljanima. Pre više od 2000 godina, Grčki lekar, Hipokrat (oko 400 pne.), je klasifikovao različite oblike mentalnih bolesti i odbacio popularno mišljenje da mentalne bolesti izazivaju ljuti bogovi ili opsednutost demonima. U starom Rimu, lekar Galen (2. vek nove ere) je prvi teoretisao o povezanosti između mozga i mentalnih funkcija. Nakon Galena, zapadna psihologija se unazadila erovanjem u demone i veštice mnogo vekova.

Možda najvažnije otkriće u psihijatriji desilo se u Austriji. Između 1880. i 1882. godine, Bečki lekar Josef Breuer otkrio je da je sposoban da izleči devojčicu od teške histerije tako što je terao da se seti i ispriča traumatsko iskustvo iz svoje prošlosti pod uticajem hipnoze. Njeni simptomi su nestali zauvek. Dr. Breuer je otkrio da osoba može zaista biti izlečena od mentalnih bolesti prostim procesom sećanja i suprotstavljanja prošlom incidentu koji može ostati skriven od svesnog sećanja bez asistencije terapeuta. Na neki način, zaboravljena bol se oslobađa putem ovog procesa.

Dr. Breuer je nabasao na nešto veoma važno, mada njegovo otkriće, iako korišteno donekle u psihoanalizi razvijenoj od strane Sigmunda Frojda, nikada nije bilo u potpunosti istraženo u psihijatriji. Čak i Frojdova psihoanaliza nije uspela da učini sledeći korak, koji je bio da se razviju metodi preciznosti kako bi pomogli ljudima da tačno odredete potisnute incidente iz prošlosti i isprazne mentalnu, fizičku i emotivnu bol sadržanu u tim incidentima. Frojd je zalutao u aljkave metode „slobodne asocijacije“ koje su učinile proces sećanja manje preciznim. On je takođe prenaplaćavao seksualne incidente. Breuer-ovo otkriće je zadobilo još jači udarac onim što se dešavalo u susednoj Nemačkoj u njegovo vreme. „Naučna psihijatrija“ se rađala.

Jedan od najranijih centara „naučne psihijatrije“ bio je Lajpcig u Nemačkoj. Tamo je čovek po imenu Wilhelm Wundt (1832-1920) ustanovio prvu svetsku psihološku laboratoriju 1879. godine. Do tog vremena, univerziteti su ubrajali psihologiju u svoje filozofske odseke zbog zaostalog mišljenja da postoji duhovna strana čoveka. Wundt-ovo mišljenje je, međutim, bilo da psihologija pripada biološkoj laboratoriji. Wundt-u su ljudska bića bila samo biološki organizmi za koje duhovne realnosti nisu bile prikazane. Stoga je on svoj pristup smatrao „naučnim“ radije nego filozofskim.

Wundt-ova teorija o umu je bila da je ljudska misao izazvana spoljnim stimulansom koji telo identifikuje na osnovu stimilansa koje je telo primilo ili zapamtilo u prošlosti. Kada se ova identifikacija dogodi, telo ili mozak, mehanički stvara čin „volje“ koji odgovara na novi stimulus. Ne postoji takva stvar kao što je samostvorena misao ili slobodna volja. Wundt-u i njegovim sledbenicima čovek je predstavljao ništa više od sofisticiranog robotskog organizma.

Wundt-ove ideje su bile zasnovane na eksperimentima izvedenim u njegovoj laboratoriji i drugde. Neki od tih eksperimenata otkrili su da čovek može da proizvede psihološke manifestacije različitih emocija nanoseći električne stimulacije na različite delove mozga. Eksperimentatori su pogrešno zaključili da mozak mora stoga biti izvor karaktera jer pokreće fizičke manifestacije emocije i misli. Zablude u ovom rezonovanju je očigledna. Osoba koja sprovodi eksperiment nanosi spoljašne stimulacije. Drugim rečima, moždani centri nisu sami pokrenuti osim u vrlo ograničenom smislu.

Eksperiment je dokazao da je potrebno nešto drugo, nešto spoljašnje, da pokrene te moždane centre. Šta, onda, pokreće te centre kada eksperimentator više ne nanosi svoje elektrode? Mora da postoji drugi spoljni izvor – element koji nedostaje. Taj element koji nedostaje izgleda da je duhovni entitet koji proizvodi svoju sopstvenu energiju. Iako su Wundt i drugi koristili eksperimente da „dokažu“ čistu biološku osnovu ljudske misli, rezultati su bili, zapravo, u suprotnom pravcu.

Pogrešan ili ne, stimulans-odgovor model ponašanja razvijen u Lajpcigu ubrzo je postao „novi talas“ u psihijatriji i primio je pozamašnu podršku od Nemačke vlade. Wundt je ostao najuticajnija osoba u naučnoj psihijatriji 40 godina. Laboratorije u Lajpcigu su privukle mnoge studente širom sveta, od kojih su mnogi kasnije postali ugledna imena u psihijatriji. Na primer, jedan student u Lajpcigu iz Rusije bio je Ivan Petrovič Pavlov (1849-1936), koji je stekao slavu zbog svojih eksperimenata sa zvonima i balavljenjem pasa. Duane P. Schultz, koji piše u svojoj knjizi, Istorija moderne psihologije, ovako to sumira:

Putem ovih studenata, Lajpcig Laboratorija je stvorila ogroman uticaj na razvoj psihologije. Koristila je kao model mnogim novim laboratorijama koje su se razvijale u kasnijem delu 19. veka. Studenti koji su se sjatili u Lajpcig, kako su bili ujedinjeni sa tačke gledišta i zajedničke svrhe, konstituisali su školu misli u psihologiji.

Ponovnim definiranjem prirode misli i ponašanja, naučna psihijatrija je takođe nanovo definirala prirodu mentalne nenormalnosti i njen lek.

Metode da se premosti ljudska slobodna volja i intelekt bile su ispitivane i razvijane. Pošto su ljudska bića smatrana strogo biološko-hemijsko-električnim organizmima, rečeno je da su sve mentalne bolesti rezultat psiholoških procesa koji su nekako pošle „naopako“. Eksperimentatori su teoretisali da mentalne bolesti mogu biti izlečene strogo fiziološkim sredstvima, kao što su lekovi, šok tretman ili operacija mozga. Verovalo se da takvi tretmani mogu povratiti hemijsku ili električnu „neravnotežu“ i tako izlečiti samu mentalnu bolest.

Iz ovih teorija izdigla se multimilionski vredna industrija lekova koja štanca ogromne količine lekova za promenu raspoloženja godišnje. Te droge su stvorene da umanje svaku mentalnu boljku od „ne mogu da zaspim noću“ do nasilnih psihoza. Dodatno, mnogi psihijatri koriste posebne mašine da pošalju električne šokove kroz mozak osobe. Neki čak preduzmu i operaciju mozga. Sada kada smo imali skoro pola veka vremena da posmatramo ove lekove u akciji, možemo da pitamo: jesu li doprineli čovečanstvu? Da li je svet normalnije mesto danas nego što je bio pre 50 godina? Da bi smo odgovorili na ova pitanja moramo da analiziramo lek najčešće prepisivan od strane psihijatara: psihotropne lekove (utiču na um).

Psihotropni lekovi su mamutska industrija. Samo 1978. godine američki proizvođači su zaradili 16.7 biliona dolara. Ova cifra ne uključuje prodaju od strane Švajcarskih i drugih Evropskih proizvođača. Odlična knjiga, „Omamljivanje Amerike“, otkrila je da je najčešće prepisivan psihotropni lek, Valijum (Roche Laboratories), bio prepisan preko 57 miliona puta u 1977. godini, uključujući dopunjavanja. Prema reklami koju je snimila Roche 1981. godine, skoro osam miliona ljudi, ili oko pet procenata odraslih u U.S., će koristiti Valijum u toj godini!

Dodajte toj cifri desetine miliona recepata za druge psihotropne lekove i otkrićete da ogromne količine lekova za promenu raspoloženja i uma bivaju konzumirane svake godine. Na primer, 1977. godine, ukupan broj U.S. recepata za dvadeset glavnih psihotropnih lekova prelazi 150 miliona. To dostiže odprilike 8.35 biliona pilula! Ovi lekovi se prepisuju u sličnoj količini danas.

Ova epidemija korišćenja lekova nije slučajnost. Moćni psihotropni lekovi su energično promovisani u sjajnim reklamama na Medison aveniji i u izdanjima kao što je Američki psihijatrijski žurnal, putem radionica i seminara koje sponzoriraju farmaceutske kompanije.

Opravdano kritikovanje protiv psihijatrije okrenute lekovima je sprovedeno zbog broja pacijenata koji zapravo propadaju od svog psihijatrijskog tretmana. Na primer, iznenađujuće veliki broj ljudi koji počinu naizgled besmislene čine nasilja su ljudi koji su prethodno lečeni sa psihotropnim lekovima. John Hinckley mlađi je, na primer, bio pod uticajem Valijuma kada je pokušao da izvede atentat na Ronalda Regana 1981. godine. Takve slučajnosti se obično objašnjavaju kao indikacija da su ti ljudi već bili mentalno poremećeni i pre nasilnih epizoda i lekovi jednostavno nisu mogli da im pomognu.

Sa druge strane, kritičari ističu da takvi pojedinci često nisu bili nasilni pre lečenja ali su postali nakon njega. Da li je psihijatrijski tretman zapravo pogoršao njihovo mentalno stanje dok nisu postali kompletno psihotični? Jedno od ponosnih dostignuća Američke administracije za hranu i lekove je njena obaveza da svi proizvođači lekova moraju da navedu nus pojave za koje znaju da ih njihovi lekovi proizvode. Ova obaveza upozorava lekare o mogućim opasnostima i vodi ih ka saznanju kada da pacijenta skinu sa leka. Nažalost, dok doktor uvidi nus pojave šteta već može biti pričinjena. Većina nus pojava nestane kada se prekine lečenje, ali neke mogu biti stalne i da izazovu dugotrajne komplikacije. Ovo je posebno zabrinjavajuće kada otkrijemo da su mnoge nus pojave psihološke.

Osoba koja otvori Američki Psihijatrijski Žurnal i vidi reklame za lekove može biti šokirana ne samo prozaičnim sloganima već i sitno ispisanim delovima teksta. Svaki reklamirani psihotropni lek ima dugačku listu mogućih fizičkih i psiholoških nus pojava. Većina nabrojenih nus pojava je nerazumljiva laicima; međutim, mnoge su vrlo razumljive. Evo primera nekih nabrojenih nus pojava za popularne psihotropne lekove koji su reklamirani i prepisivani 1980-tih godina:

Lek Surmontil (Ives Laboratories) koji je promovisan kao lek za pomoć u prevazilaženju simptoma depresije nabroja sledeće nus pojave: Smetenost (posebno kod starijih) praćena halucinacijama, dezorijentisanost, uzbuđenost, neumornost, nesanica i noćne more, hipomanija (nenormalna uzbuđenost).

Haldol (McNeil Pharmaceutical) reklamiran kao način za smirivanje uznemirenog pacijenta. Može izazvati:

Nesanicu, neumornost, uzbuđenost, euforiju, pospanost, depresiju, letargiju, glavobolju, konfuziju, stanja katatoničnog ponašanja, itd.

Torazin koji je promovisan kao lek za smirivanje psihotičnih, odraslih i dece, pripada klasi lekova koja je poznata da izaziva sledeće: ... psihotične simptome, stanja slična katatoniji, cerebralni edem, konvulzivne napade, ...

OBAVEŠTENJE: Iznenadna smrt pacijenata koji uzimaju fenotijazine (klasu kojoj pripada Torazin – navodno zbog srčanog udara ili gušenja zbog prestanka rada refleksa kašlja) je bila prijavljena ali prava veza nije bila uspostavljena.

Poslednja rečenica u gore navedenom citatu je neverovatna dvorečnost. Tvrdi da davanje ovog tipa leka nekome slučajno dovodi do njihove smrti ali proizvođač poriče da postoji ikakav dokaz da su lekovi odgovorni za smrti! Bez sumnje je to samo neverovatna slučajnost što su neki ljudi doživeli srčani udar ili gušenje u vreme uzimanja leka. Sudbina sigurno mora da ima misteriozne puteve.

Stelazin, drugi Smith Kline lek, nabraja mnoge iste nus pojave kao i Torazin i dodaje „hipertenziju (ponekad smrtnu); srčani udar“ svom dugačkom spisku. Lek se reklamira kao „Antipsihotik A klase“.

Čak i relativno „slab“ lek, kao što je Valijum, tako često prepisivan danas, upozorava:

Paradoksalne reakcije, kao što su akutna stanja hiper-uzbuđenosti, uznemirenost, halucinacije, pojačano stezanje mišića, nesanica, bes, poremećaji sna; ako se ovo pojavi prekinuti tretman.

Gore navedeni lekovi su samo primer. Skoro svaki lek reklamiran u Američkom Psihijatrijskom Žurnalu ima dugačku listu identičnih ili sličnih potencijalnih nus pojava. Ovi lekovi su poznati po tome da su ponekad ozbiljno pogoršali mentalno stanje osobe ili izazvale mentalne probleme mnogo teže nego oni sa kojima je pacijent počeo lečenje!

Lekari prepisuju ove lekove jer se teške nus pojave navodno javljaju samo u manjini slučajeva i mnoge od njih su pozratne kada se prestane sa upotrebom leka. Međutim, put od mnogih nus pojava nazad može biti jako dugačak. Osoba koja pati od psihičkog sloma, bilo od emotivnog stresaili droge, će trebati dosta vremena za oporavak. U međuvremenu on može naneti štete sebi i drugima. Kada uzmemo u obzir ogromnu skalu na kojoj se ovi lekovi prepisuju, čak i mali procenat pacijenata koji pate od teške psihološke reakcije će se popeti na veliki broj pojedinaca.

Ovo trenutno razjašnjava zagonetku zašto neki mentalni pacijenti zaista „pobesne“ nakon lečenja. Nažalost, nekolicina ljudi će okriviti lek čak i u slučajevima gde je možda lek uzrok, ali će većina umesto toga kriviti pacijenta ili društvo. Velika tragedija je da na neku decu ovo može biti od uticaja. Mnoge škole i tretmansi centri su brzi na izdavanju jakih psihotropika problematičnoj deci i adolescentima.

Raspravlja se da je broj ljudi kojima su lekovi pomogli daleko veći od onih kojima su pogoršali stanje. Advokati citiraju statistike koje pokazuju da lekovi omogućavaju mnogim pacijentima da napuste psihijatrijske institucije ranije i vrate se društvu. Psihotropski lekovi izgleda da omogućavaju nekim ljudima da drže svoje psihološke simptome pod kontrolom dovoljno da vode korisne živote u društvu. Pitanje je: po kojoj ceni su te navodne beneficije stečene?

Kao što mnogi psihijatri priznaju, psihotropski lekovi retko izleče mentalne bolesti. Oni jednostavno potiskuju simptome. To znači da su psihotropici kao hladni lekovi koji mogu da učine da se osoba oseća bolje i izgleda zdravije ali retko izleče samu bolest. Kada se osoba skine sa lekova, simptomi se obično povrate. Pacijent ne funkcioniše bolje nego što je ranije i može mu biti samo gore od pretrpljenih nus pojava koje lek izaziva. Mnogi psihijatri stoga ne govore o „leku“, već o „održavanju“. Psihijatrija ima mali stepen „izlečenja“ ali ima visoki stepen „održavanja“. Sve dok fabrike pljuju pilule, „održavanje“ lekovima može da se nastavi.

Je li ovo pošteno prema pacijentu? Da li se društvu zaista pomaže na duge staze?

Opasnost sa održavanjem orjentisanom psihijatrijom je ta da su mentalne bolesti na neki način „zarazne“. Ova činjenica je najočiglednija u fenomenu „psihologije gomile“, kao i u drugim uslovima. Ako ljudi zapravo ne bivaju izlečeni od mentalnih bolesti već samo maskiraju svoje simptome, a u međuvremenu se mentalni poremećaji šire iz drugih razloga, sledi da će se mentalna bolest verovatno povećati u svakom društvu koje se oslanja na terapiju lekovima. Ako psihotropici zakucavaju hiljade ljudi svake godine u dublje psihološke more zbog opasnih nus pojava možemo videti da psihijatrija orjentisana ka lekovima reskira da gurne društvo u ruinu; ipak psihotropici sačinjavaju glavni oblik terapije u većini psihijatrijskih ustanova danas.

Opasnosti od teških psihotropnih lekova je povećana još jednim faktorom. Veliki problem sa kojim se suočava psihijatrijska zajednica danas je abnormalno visoka stopa samoubistava među ljudima koji je praktikuju. Psihijatri u Sjedinjenim Državama imaju stopu samoubistava oko šest puta veću od običnog stanovništva. Najviši procenat tih smrti dešava se među zaposlenima u mentalnim bolnicama.

Ova visoka stopa samoubistava često se posmatra kao nesreća zanimanja izazvana frustracijom i psihijatrovim stalnim kontaktom sa mentalnim bolestima. Koji god da je razlog, ova statistika je razlog da se zabrinemo za dobrobit mentalno obolelih pacijenata. Samoubistvima obično predhodi period smanjenja mentalnog zdravlja. Retko će te naći stabilnu i dobro prilagođenu osobu da izvršava samoubistvo. Jedna od glavnih obaveza psihijatra je da tačnu dijagnozu i odgovarajući tretman. Ipak jedna od najčešćih manifestacija mentalne bolesti je vizuelizacija sopstvenih problema kod drugih.

Psihijatar u pred-samoubilačkom stanju tako reskira da bude izvor stravične pogrešne dijagnoze jer bi mogao da da dijagnozu pacijentu onoga što zapravo on ima. Pošto pogrešna dijagnoza i tretman mogu da unište osobin život, pogotovu u bolnicama gde se koriste jaki psihotropici, šok terapija i psihohirurgija, od vitalnog je značaja da psihijatri i tehničari budu razumni, društveni i dobro prilagođeni. Nažalost, statistički velika manjina njih nije.

Epidemska upotreba psihotropnih lekova stvara još jedan problem. Zloupotreba lekova se smatra jednom od današnjih najvećih društvenih bolesti. Zakonodavne agencije troše ogromne količine novca i vremena da se izbore sa njom. Borba protiv zloupotrebe lekova se zasniva na filozofiji da ljudi ne bi trebali da uzimaju ilegalne lekove kako bi promenili svoja raspoloženja ili mentalna stanja. Moderna psihijatrija poražava ovu kampanju. Psihijatrija orjentisana ka lekovima nam govori: Osećate se depresivno? Uzmite lek. Osećate se presrećnim?

Uzmite lek. Osećate da nećete uspeti? Uzmite lek. Osećate se megalomanijski? Uzmite lek. Osećate se zbunjeno i nesigurno? Uzmite lek. Osećate se previše sigurnim? Uzmite lek. Ne možete da spavate? Uzmite lek. Mnogo ste pospani? Uzmite lek. Vidite stvari kojih nema? Uzmite lek. Ne vidite stvari koje su tu? Uzmite lek.

Psihijatrija orjentisana ka održavanju promoviše pravi stav po kojem ilegalna trgovina lekovima cveta: želite da se osećate bolje mentalno i emocionalno? Uzmite lek.

Svrha ove diskusije nije kako bi rekli da opšte polje mentalne terapije nije za poštovanje. Kao što sam spomenuo ranije, postoji dosta dobrih psihijatara u današnjoj praksi. Treba takođe naglasiti da mnogi terapeuti i savetnici koji su specijalizirani za terapije razgovorom bez lekova postižu odlične rezultate i čine dosta kako bi pomogli svojim klijentima. Da bi razumeli specifičan problem naučne psihijatrije, možda je važno setiti se da su psihijatri ljudi sa doktorskom diplomom.

Doktori se treniraju u medicinskim školama da leče fizičke probleme fizičkim sredstvima: bombarduju infekciju antibioticima ili nameste slomljenu nogu pomoću gipsa. Tamo gde većina doktora zaluta je mišljenje da je mentalna bolest isti kao i slomljena noga ili virusna infekcija, i tako oni bombarduju „mentalnu bolest“ lekovima ili je šokiraju elektricitetom. Takav prilaz promašuje metu jer „slomljeni um“ mora da se leči pod potpuno drugačijem skupu pravila.

Ovo se dobro prepoznaje u činjenici da mnoge nacije dozvoljavaju ljudima da postanu terapeuti ili savetnici bez doktorske diplome. Jesu li filozofije o strogom materijalizmu donele cvetajuću psihijatrijsku profesiju koja u većini donosi razumnost pacijentima, onima koji vrše praksu i svetu u celini? Nažalost, odgovor je izgleda negativan.

Psihijatrija je krenula dobrim putem kada je otkrila da um može biti izlečen suprotstavljanjem skrivenim traumama iz prošlosti ali je omašila da razvije to otkriće.

Psihijatrija je skrenuta sa pravog koloseka kada je počela da maskira mentalne probleme hemikalijama i kada je razvila bizarne metode za premoštavanje pojedinčeve slobodne volje u korist modifikacije ponašanja. Možda je pravi trenutak udaljiti se od strogo materijalističke perspektive, odustati od lekova i početi obnavljati osećaj poštovanja za slobodnu volju i intelekt ljudskih bića. Tada možemo biti u mogućnosti da se zaista vratimo na put ka originalnom mentalnom, društvenom i duhovnom oporavku ljudske rase.

Povratak Sen Žermena

Komešanja u 20. veku ubedila su mnoge ljude tog vremena da Sudnji dan samo što nije došao. Mnogi hrišćani i mistici očekivali su neizbežan Drugi Dolazak Hristov. Došao je tačno po proročanstvu.

Isusov „Drugi Dolazak“ najavio je rezerektovani grof od Sen Žermena – misteriozni agent Bratstva u 18. veku čije aktivnosti smo pratili u 26. poglavlju. Nakon Sen Žermenove navodne smrti 1784. godine, učinjeno je da izgleda kako je on fizički besmrtn. Ranih 1930-tih, čovek po imenu Guy Warren Ballard tvrdio je da je Sen Žermen razgovarao sa njim na planini u Kaliforniji. Taj razgovor izrodio je novi odsek Bratstva koji neće samo sponzorirati povratak Sen Žermena već i ponovno pojavljivanje „Isusa Hristosa“.

Guy Warren Ballard bio je inženjer rudarstva. Godine 1930. otišao je poslovno na planinu Shasta u severnoj Kaliforniji. Ballard je postao zainteresovan u misticizam pre svog poslovnog puta i hteo je da iskoristi svoje slobodno vreme na planini Shasta da razotkrije glasine o postojanju tajnog odseka Bratstva zvanog „Bratstvo planine Shasta“. Govorilo se da Shasta Bratstvo ima tajnu podzemnu bazu unutar čuvene kalifornijske planine.

Legende koje su privukle pažnju g-dina Ballard-a počele su da cirkulišu pre promene veka. Uporne glasine govorile su o tajnim stanovnicima unutar planine Shasta koji su praktikovali davnu mističku tradiciju. Za tajne stanovnike se govorilo da vode poreklo od žitelja drevnog izgubljenog kontinenta „Lemuria“ u Pacifiku.

Kakva god istina da se nalazi iza takvih legendi, neusmnjivo je da je planina Shasta dugo bila fokus mističkih aktivnosti. Povezan sa tim mističkim aktivnostima bio je važan NLO fenomen. Na primer, maja 1931. godine izdanje Rosikrucijan Dajdžesta (izdato godine posle g-din Ballard-ovog putovanja na planinu Shasta i deceniju i po pre nego što su NLO popularizovani u medijima), možemo pročitati sledeći opis letećeg „broda“ u članku o Shasta misticima:

„Mnogi svedoče da su videli čudan brod ili brodove, koji plove Pacifikom, zatim se vinu u vazduh u blizini obale i opet spuste u blizini Shasta planine. Ovaj isti brod je viđen nekoliko puta od strane zvaničnika zaposlenih u kablovskoj postaji blizu Vankuvera, i brod je primećen na severu sve do Aleutskih ostrva...“

Prema istom članku, brod nije imao „ni jedra ni dimnjake“.

G-din Ballard piše da je planinario i zaustavio se kraj potoka. Kada se saseo da napuni šolju vodom osetio je električnu struju kako prolazi njegovim telom od glave pa do stopala. Osvrnuvši se, video je iza sebe bradatog čoveka koji je izgledao kao da je u 20-im ili 30-im godinama.

Stranac se kasnije predstavio kao grof od Sen Žermena.⁴⁸

⁴⁸ Fizički opis Sen Žermena na planini Shasta bio je poprilično drugačiji od Sen Žermena 18. veka. Raniji Sen Žermen bio je u svojoj 40-im, crnokos i obrijan. Sen Žermen sa planine Shasta opisan je kao mlađi čovek braon kose koji nosi bradu.

Kao rezultat ovog susreta, g-din Ballard je otpočeo karijeru širenja učenja novog Sen Žermana. Ballard je uspostavio „JA SAM Fondaciju“ organizaciju sa tajnim inicijacijama i učenjima korak-po-korak. G-din Ballard tvrdi da je bio predstavljen članovima najviših nivoa Bratstva, pod kojima je JA SAM bio osnovan.

Priče koje g-din Ballard priča o svojim iskustvima sa Sen Žermenom su tako neverovatne da ih većina ljudi otpisuje kao fantazije. Iznenadjuće je da, kada uklonimo tumačenja koja g-din Ballard i njegovi kritičari daju njegovim iskustvima, nalazimo da njegove priče predstavljaju sliku ne samo podudarnu sa ostatkom istorije kao što je mi posmatramo, već dodaju neverovatne nove tvrdnje sa prilično zastrašujućim implikacijama za naše vreme.

Inicijalni sastanci između Balarda i „Sen Žermana“ odigrali su se između avgusta i oktobra 1930. godine. Tokom najranijih od tih sastanaka, sen Žermen je nagovorio Balarda da pije tečnost koja izaziva jake fizičke reakcije i učine da Balard izađe „napolje iz svog tela“. (Ovaj isti izvan-tela fenomen je često prijavljivao od ljudi koji uzimaju jake droge.) Nakon ispijanja ove tečnosti u nekoliko prilika, Balard je rekao da je mogao da izađe „izvan tela“ bez napitka. Ovo svedočenje se podudara sa drugim dokazima koji ukazuju da kada jedanput osoba nauči da ode „izvan tela“, može postati lako da se ponovi.

Balard tvrdi da dok je bio u jednom od svojih „izvan tela“ stanja, Sen Žermen koji je takođe bio „izvan tela“, odveo ga je na neka neverovatna mesta. Jedno od tih mesta bilo je planina u Teton Range-u u Vajomingu – planina koju g-din Balard naziva „Royal Teton“. Prema Balardu, tamo se nalazio zatvoren ulaz u tunel blizu vrha planine koji je vodio do liftova. Liftovi su ih odveli do lokacije 2000 stopa dole u podzemni kompleks velikih hala, magacina i rudnika.

U jednoj od velikih podzemnih soba, g-din Balard tvrdi da je video simbol Svevidećeg Oka na zidu. Tu se takođe nalazila ogromna mašina koju je Balard opisao kao:

„... disk od zlata -⁴⁹ najmanje 12 stopa u prečniku. Ispunjavajući je tako da su tačke dodirivale sedmokraku zvezdu – sastavljenu u potpunosti od žutih dijamanta – solidna masa arke zlatne Svetlosti.“

Oko glavnog diska nalazilo se sedam malih diskova, kojima je Balard dao simboličko značenje. G-din Balard je ubrzo otkrio, međutim, da ova ogromna mašina nije samo običan simbol:

„Kao što sam kasnije saznao, u određena vremena u specijalne svrhe – Velika Kosmička Bića puštaju kroz ove diskove – svoje moćne struje – snage. „

„Velika Kosmička Bića“ bio je termin korišten od strane Balarda da označi lidere u najvišim ešelonima Bratstva. U svojim zapisima, g-din Balard tvrdi da su neka „Velika Kosmička Bića“ Bratstva vanzemaljskog porekla. Balardu je rečeno da su struje snage emitovane od strane mašine uperene „na čovečanstvo zemlje“. Razlog?

„Ova radijacija utiče na – sedam ganglionskih centara (nervni centri izvan mozga i kičmene moždine) unutar svakog ljudskog tela na našoj planeti – uključujući i sav životinjski i biljni svet.“

Ovo je zapanjujuća tvrdnja, jer bi to značilo da su moćni elektronski uređaji korišteni od strane „Velikih Kosmičkih Bića“ Bratstva da utiču na ljudski nervni sistem. Prema magazinu JA SAM Fondacije, svrha radijacije bila je modifikacija ponašanja dizajnirana

⁴⁹ Balard rastavlja svoje rečenice povlakama. Ja sam uključio povlake onako kako se pojavljuju u originalnom tekstu.

da „ upije i pročisti vrtloge sile, proizvedene od strane neusklađenih i zlih aktivnosti čovečanstva“.

Ideja o modifikaciji ponašanja putem elektronske radijacije je u svakom slučaju apsurdna. U prošlim godinama, Sovjetski Savez je radio na razvijanju i korištenju elektronskih omamljujućih mašina da bi uticali na ponašanje velikih populacija. Takve naprave su takođe bile predlagane za upotrebu u učionicama u Sjedinjenim Državama. Diskutovaćemo te uređaje u nadolazećem poglavlju.

Iako je navodna svrha Royal Teton radijacijske mašine bila da smanji neusklađenu ljudsku aktivnost, takva radijacija će obično imati suprotan dugotrajan efekat jer su emanacije zapravo iritantne za centralni nervni sistem, čak iako izazivaju površnu sedaciju. Ironično je da je za manje od decenije pošto je Balard pisao o svojim iskustvima, svet eksplodirao u jedan od svojih najkrvavijih sukoba: Drugi Svetski rat. Ili mašina „Velikih Kosmičkih Bića“ nije radila ... ili jeste.

U svojoj prvoj knjizi, g-din Balard tvrdi da je posetio ukupno četiri tajne podzemne lokacije: dve od njih dok je bio „izvan tela“ a dve regularnim ljudskim sredstvima. Interesantno je da svaka lokacija odgovara oblasti u kojoj je ranije u istoriji postojala velika civilizacija koja se klanjala Skrbničkim „bogovima“. Teton lokacija se podudarala sa drevnim severnoameričkim civilizacijama. Slična podzemna lokacija u južnoj Americi išla je ruku pod ruku sa civilizacijom Inka na tom kontinentu. Put brodom pa zatim autom rezultirao je zaustavljanjem kod podzemne lokacije na Arabskom poluostrvu, koja je odgovarala drevnim Mesopotamskim i Egipatskim civilizacijama. Četvrta lokacija u planinama iznad grada Darjeeling u Indiji odgovarala je drevnoj Arijevskoj civilizaciji Indijskog podkontinenta.

Podzemne lokacije su navodno bile vrlo prostrane i služile su u brojne svrhe. Pored držanja elektronskih spravica, pećine su navodno bile ispunjene neverovatnim količinama vrednih metala i dragog kamenja. Ovo je interesantno jer znamo da je većina drevnih civilizacija koje su obožavale Skrbničke „bogove“ redovno prinosila žrtve u obliku zlata, srebra, dragog kamenja i ostalih dragocenih minerala tim „bogovima“. G-din Balard navodi da su bogatstva koja je video došla iz nekih od tih civilizacija: „U ovim kontejnerima, pohranjuje se zlato iz izgubljenih kontinenata – Mu i Atlantis – drevnih civilizacija Gobi i Sahara pustinja⁵⁰ – Egipta – Vavilona – Grčke – Rima – i još dve. Istoričari su uopšteno smatrali da su drevne žrtve pripale svešteničkoj kasti. Ako, međutim, uzmemo postojanje Skrbničkih „bogova“ ozbiljno, verovatnije je da su „bogovi“ zaista odneli te stvari.

Svedočenje g-dina Balarda će indicirati da je većina dragog kamenja i vrednih metala bila uskladištena od strane „bogova“ na nepristupačne podzemne lokacije na zemlji, kako bi možda lakše finansirali Skrbničke aktivnosti i održali funkcionisanje iskvarenog Bratstva.

Dragoceni metali i kamenje su skupi uglavnom zbog veštačke retkosti. Kada je Cecil Rhodes razvio svoj skoro monopol na iskopavanje dijamanta u južnoj Africi, bio je u

⁵⁰ „Drevne civilizacije pustinja Gobi i Sahara“ su bile glavne civilizacije za koje se veruje da su postojale u Sahari u severnoj Africi i pustinji Gobi u istočno-centralnoj Aziji. Kao i za Mu i Atlantis, za ove dve civilizacije se govorilo da su postojale pre Sumerije i zato im je dat status izmišljotine od strane mnogih istoričara. Za Gobi i Sahara civilizacije se govorilo da su bile naprednije tehnološki i da su pustinje u kojima su se nalazile bile nakada ispunjene bujnom vegetacijom. Legende tvrde da su Saharska i Gobi civilizacije bile uništene u kataklizmičkom ratu. Moderni geolozi su otkrili tragove atomske eksplozije u tim oblastima, ali tragovi se obično objašnjavaju kao spontano sagorevanje prirodnih radioaktivnih elemenata pre mnogo vremena. Drugi veruju da su tragovi verovatnije rezultat atomskog oružja koje je upotrebljeno hiljadama godina ranije da se unište drevne civilizacije i okolna vegetacije, izazivajući da oblasti postanu pustinje.

mogućnosti da održi visoku cenu dijamanta stvarajući vrlo strog kanal putem kojeg su njegovi dijamaniti prodavani. Ovo je i dalje istina o trgovini dijamantima danas.

Prema g-dinu Balardu, „Uzvišeni Gospodari“ Bratstva imali su nameru da održe dragocene metale i kamenje retkima. G-din Balard je rekao:

„Ako bi svo ovo bogatstvo bilo pušteno u spoljnu aktivnost sveta – ono bi izazvalo iznenadno ponovno prilagođavanje – u svakoj fazi ljudskog iskustva. Trenutno – to ne bi – bilo – razumno.“

Sen Žermen je navodno izjavio da bi velike količine zlata i bogatstva bile puštene u spoljni svet „kada je čovečanstvo oslobođeno svoje – nekontrolisane – sebičnosti.“

Implikacija je da to dragoceno kamenje i minerali postoje u velikim količinama na zemlji kako bi izazvali dramatičan pad svoje vrednosti ako bi svi bili pušteni u javni domen. Sledeća implikacija je da su oni skupljani i učinjeni retkima kako bi očuvali bogatstvo Bratstva. Ako blaga zaista postoje, onda je Bratstvo velika skrivena ekonomska sila na zemlji. Prema g-dinu Balardu, ova skrivena ekonomska moć postoji i korištena je da utiče na ljudske aktivnosti. Tokom obilaska Teton lokacije, Sen Žermen je navodno rekao Balardu:

„Niko – na ovom svetu – nikada nije akumulirao ogromnu količinu bogatstva – bez asistencije i radijacije nekog – Uzvišenog Gospodara. Postoje prilike – u kojima pojedinci mogu biti iskorišteni kao fokus ogromnog bogatstva – za određenu svrhu – i u takvim vremenima – ozračeni su uveliko dodatnom moći – jer kroz nju – oni mogu da prime ličnu pomoć. Takvo iskustvo je – test – i prilika – za njihov rast.“

Zasigurno je tačno da je bogatstvo tradicionalno bilo koncentrisano u rukama male manjine. Takođe je istina da su članovi te manjine kroz istoriju bili povezani sa mističkom mrežom Bratstva. Problem sa ovakvim stanjem stvari ne bi bio uska kontrola bogatstva, već bi bio da je ova kontrola tako često bila korištena za razvijanje ratova i duhovnog propadanja.

Tokom svojih putovanja do navodnih podzemnih lokacija, Balardu su takođe pokazane naprave tipa radija. Jedna takva naprava je mogla da se navodno podesi da prisluškuje razgovore koji se dešavaju u raznim delovima sveta – uključujući kancelarije Banke Engleske! Kao što se sećamo, Banka Engleske je bila jedna od najranijih institucija zasnovanih na sistemu inflacionog papirnato novca. Taj sistem je velikim delom bio delo mistika i revolucionara povezanih sa mrežom Bratstva. Banka Engleske je nastavila da bude glavni centar tog sistema sve do danas. Navodna sposobnost prisluškivanja Balardovih

„Uzvišenih Gospodara“ je stoga izvanredna jer bi nagovestila direktno nadgledanje glavne centralne banke u sistemu inflacionog papirnato novca od strane vrhovnih ešelona Bratstva. Ovo postaje još interesantnije u sledećem poglavlju kada uzmemo u obzir pomoć koju je direktor Banke Engleske, Montague Norman, dao Adolfu Hitleru i Nemačkom naci pokretu tokom vremena kada se ovo elektronsko špijuniranje navodno odigravalo.

Ranije u ovoj knjizi, zabeležili smo veliku destrukciju nezamenljivih religioznih i istorijskih podataka u istočnoj i zapadnoj hemisferi od strane hrišćana entuzijasta. Istoričari su ionako uspeli da sklope delove ljudske istorije; ali da li je ta istorija kompletna? Prema g-dinu Balardu nije. Čovečanstvo je izgubilo dodatne podatke jer su lideri Bratstva namerno uklonili i sakrili spise. Balard tvrdi da je video neke od tih drevnih istorijskih dela unutar podzemnog planinskog kompleksa severno od Darjeeling-a u

Indiji. On je dodao da podaci neće biti dati ljudskoj rasi sve dok „Uzvišeni Gospodari“ ne narede tako.

Ovi podaci nisu dati na upotrebu spoljnom svetu u sadašnjem vremenu zbog nedostatka duhovnog rasta i razumevanja ljudi. Rasa ima neumorno i kritično osećanje, koje je veoma destruktivna aktivnost,... Uzvišeni Gospodari Velikog Belog Bratstva, su oduvek predviđali takve destruktivne impulse, i zato su povukli sve važne dokumente svake civilizacije i sačuvali ih a ostavili su manje bitne da budu uništeni od strane zlog impulsa vandala.

Ako je istinit gornji citat je zapanjujuća izjava. „Nedostatak duhovnog rasta“ čovečanstva je izazvan od strane organizacije kojoj ovi navodni „Uzvišeni Gospodari“ pripadaju. Bratstvo je pretvorilo duhovno znanje u nerazumljive simbole i misterije, sujeverne običaje, divljačke apokaliptizme i sve druge bolesti koje se nastavljaju odatle. U takvim uslovima nije iznenađujuće da će ljudska bića iskusiti „neumornost i kritična osećanja“. „Rešenje“ da se zadrži znanje sigurno neće ispraviti te ljudske mane. Takvo „rešenje“ može samo da produbi problem.

Tvrdnja da važni podaci moraju biti skriveni kako bi se sprečilo njihovo uništenje je nerazumna. U Balardovim danima umetnost štampanja knjiga je bila dobro uspostavljena. Bilo koji važan dokument je mogao biti lako dupliran i masovno proizveden a da originali budu sigurno sačuvani. Ako su zaista takvi skriveni podaci postojali, moramo zaključiti da je jedina svrha njihovog skrivanja bila da se čovečanstvo ostavi u neznanju o prošlosti. JA SAM pokret stvoren od strane g-dina Balarda propovedao je filozofiju Sudnjeg dana i jak antikomunizam.

Uprkos napadima štampe i vlade Sjedinjenih Država, JA SAM pokret je privukao mnogo sledbenika tokom kasnih 1930-tih i početkom 40-tih godina. JA SAM je učio da je komunizam finalno zlo u svetu i da će uskoro biti uništeno od strane Uzvišenih Gospodara. Interesantno je da nacizam nije bio spominjan iako je ubrzano rastao u Nemačkoj u to vreme. „Uzvišeni Gospodari“ i njihovi sledbenici su jasno bili politička stvorenja. Prema Balardu, članovi Bratstva su bili duboko umešani u špijunažu i policijske organizacije 1930-tih godina. Članovi Bratstva su navodno služili u Američkoj Tajnoj Službi, i g-din Balard tvrdi da je sreo agente Francuske Tajne Službe (Francuska nacionalna obaveštajna organizacija) koji su bili članovi Bratstva i koji su sebe nazivali „Braća Svetla“.

Kao da ponovno pojavljivanje „Sen Žermena“ 1930. godine nije bilo dovoljno, JA SAM pokret je bio domaćin još jednom najistaknutijem govorniku: „Isusu Hristu“. Isus je bio gost u Njujorku 24. oktobra 1937. godine i u Ouklendu u Kaliforniji 15. februara 1939. godine. Da li je ovaj „Isus“ bio zapravo osoba koja tvrdi da je Hristos ili je to prosto bilo g-dino ili g-dinovo Balardovo ponašanje kao medijuma kako bi kanalisao „glas duh“ Isusov, nisam uspeo da otkrijem. Šta god da je to bilo, ovo je bio najstvarniji „Drugi Dolazak“ Isusov koji će Skrbničke religije verovatno ikada dati? Ovaj „Drugi Dolazak“ 1930-tih je bio sponzorisan od strane iste mreže Bratstva koja je sponzorisa i izdala Isusa vekovima ranije i koja je održala živim apokaliptička učenja koja od tada predviđaju Isusov povratak. Naravno, ovaj najnoviji „Drugi Dolazak“ nije rezultirao hiljadugodišnjim mirom i duhovnim spasenjem. On je samo pomogao u postavljanju pozornice za Drugi Svetski rat.

JA SAM pokret je izumro prilično brzo nakon svog vrhunca u 1940-tim. Danas je prilično mali. Nikada nije stekao sledbenike ili uticaj kakav su mnogi drugi odseci Bratstva stekli. Većini ljudi i današnja JA SAM Fondacija je malo više od znatiželje kojom upravljaju penzionisani ljudi. Zaista, JA SAM nam nije važna zbog onoga što je danas; važna je zbog onoga što je bila 1930-tih i 40-tih godina.

JA SAM je inspirisala nekoliko podgrupa. Jedna takva grupa je „Svetionik Vrh“, koja je trenutno najveća od JA SAM grupa, iako nije priznata od, niti formalno povezana sa, originalnom JA SAM organizacijom o kojoj smo diskutovali u ovom poglavlju. Smešten u Malibuu u Kaliforniji, Svetionik Vrh trenutno vodi njen suosnivač, Elizabeth Claire Prophet, koja je, zajedno sa svojim pokojnim mužem, Mark Prophet, navodno bila član jedne druge JA SAM podgrupe zvane „Most ka Slobodi“ pre osnivanja Svetionika. Kao i Balardov JA SAM i Svetionik Vrh veruje da je Sen Žermen Uzvišeni Gospodar. Svetionik Vrh je vredan pomena jer g-đa Prophet propoveda da su mnogi NLO-i neprijatelji ljudske dobrobiti.

Univerzum Kamena

„Ljudi neće umreti radi biznisa već samo radi ideala.“ – Adolf Hitler, „Moja borba“

„SEN ŽERMEN“ I „ISUS“ nisu bili jedine mesije koje će se pojaviti u 1930-tim godinama noseći obećanja o neizbežnoj Utopiji. Još jedan mesija je sticao veliki broj sledbenika u Nemačkoj. Za njegov „Dolazak“ je rečeno da je početak Milenijuma. Koristeći jedan od najvažnijih simbola Bratstva, svastiku, ime tog Nemačkog mesije bilo je Adolf Hitler. Adolf Hitler, naravno, bio je čovek ponosnog hoda sa brkovima oblika četkice za zube koji je postao apsolutni diktator Nemačke i pokretač Drugog Svetskog rata. Hitler i njegova pratnja bi nam izgledali komično danas da nisu posledice njihove ludosti tako tragične.

Tokom svog mladalačkog života pre uspinjanja na vlast, Hitler je živio u Beču. Jedan od Hitlerovih prijatelja tokom tog perioda bio je Walter Johannes Stein. Tokom Drugog Svetskog rata, dr. Stein je postao savetnik Engleskog premijera, ser Vinstona Čerčila. Većinu onoga što je dr. Stein imao da kaže o ranom Hitlerovom životu našlo je svoj put ka knjizi naslovljenoj, Koplje Sudbine, od Trevor Ravenscroft-a.

Koplje Sudbine navodi da je Hitler postao posvećenik misticizma tokom svojih dana siromaštva u Beču. Između 1909. i 1913. godine, kada je Hitler bio u svojim ranim dvadesetim, bio je ubeđen da je dostigao:

„... više nivoa svesnosti uz pomoć droga ... (Hitler) je napravio studiju o srednjovekovnom okultizmu i ritualnoj magiji, diskutujući sa njim (Stein) o celom spektru političkih, istorijskih i filozofskih spisa kroz koja je on formulisao ono što je kasnije postalo Nazi Weltanschauung (posebni koncept ljudske istorije).

U svojoj autobiografiji, Moja borba, (Mein Kampf) Hitler je potvrdio važnost ovog perioda u oblikovanju svojih ideja.

Hitler nije razvio svoju ideologiju u vakuumu. Jedan od njegovih najuticajnijih mentora bio je vlasnik knjižare u Beču po imenu Ernst Pretzsche. Pretzsche je opisan od strane dr. Stein-a kao čovek zloslutnog pogleda i žablje pojave. Pretzsche je bio posvećenik Nemačkom misticizmu koji je propovedao dolazak Arijevske super rase. Hitler je često posećivao Pretzsche-ovu knjižaru i zalagao tamo knjige kada mu je trebao novac. Tokom tih poseta, Pretzsche je uputio Hitlera u Nemački misticizam i uspešno ga ohrabrio da uzima halucinogenu drogu koja je kao oruđe za postizanje mističkog prosvetljenja.

Ispada da je Pretzsche bio povezan sa čovekom po imenu Guido von List. Von List je bio član, osnivač i vodeća figura okultne lože koja je koristila svastiku umesto krsta u svojim ritualima. Pre nego što je ponižen i nateran da napusti Beč, von List je stekao veliku publiku zbog svojih spisa o Nemačkom misticizmu. Hitler je postao član te publike preko Pretzsche-a.

Nazad u svojoj Bečkoj sirotinjskoj sobi, mladi Hitler je entuzijastički preturao po pamfletima i knjigama koje objašnjavaju mističku sudbinu Nemačke i dolazak Arijevske super rase. Prema nekim od ovih traktata Arijevcima su stvoreni od strane vanzemaljske „superrase“ divova. Hitler je postao izražajan vernik u te ideje dok je prodavao svoje

slike na ulici kako bi održao svoj život i platio svoja drogom prouzrokovana prosvetljenja.

Saznanje da je Hitler bio „narki“ u sojoj mladosti koji traži mističko prosvetljenje putem hemikalija ne bi trebalo da bude iznenađenje. Droge su bile glavni faktor u oblikovanju ličnosti Adolfa Hitlera. Hitler je ostao korisnik moćnih narkotika čitavog svog života. Prema dnevnicima Hitlerovog ličnog lekara, dr. Theodore Morell-a, koji su se pojavili u Nacionalnoj arhivi Sjedinjenih Država, Nemački diktator je redovno primao injekcije različitih sedativa, strihnina, kokaina, derivata morfina i ostalih droga tokom čitavog četvorogodišnjeg Drugog Svetskog rata.

Mistička filozofija tako znatiželjno prihvaćena od strane mladog Hitlera bila je ista ona koja je već duboko uticala na Kajzera i druge nemačke lidere. U stvari, Houston Stewart Chamberlain, mistik koji je toliko uticao na Kajzera, godinama kasnije je proglasio Hitlera Nemačkim mesijom. 25. septembra 1925. godine, nacističke novine, „Volkischer Beobachter“, proslavile su Chamberlain-ov sedamdeseti rođendan i proglasile njegovo delo, Temelji dvadesetog veka, za „Jevanđelje nacističkog pokreta“. Kao što se sećamo, Kajzer je istu knjigu smatrao od Boga poslatom.

Hitler je svoj politički put započeo kao Nemački vojnik tokom Prvog Svetskog rata. Kada je taj rat izbio, Hitler se sam prijavio. Ostao je veoma zabrinut za mističku sudbinu Nemačke i nastavio je da pomno razmišlja o Arijevskom pitanju dok se borio na ratištu. Ovo ga je učinilo omraženim među prijateljima vojnicima, koji su više bili zabrinuti hranom, odsustvom, ženama i krajem rata koji im se svima gadio. Hitler, sa druge strane, je napredovao u okruženju ratnog razaranja i istakao se kao vojnik. Dobio je najviši orden koji vojnik njegovog ranga može da osvoji: Gvozdeni Krst Prve klase.

Oko dva meseca nakon dobijanja Gvozdenog Krsta, Hitler je bio oslepljen suzavcem za vreme borbe. Odveden je u Pasewalk vojnu bolnicu u severnoj Nemačkoj gde mu je greškom dijagnosticirana „psihopatska histerija“. (Simptomi su verovatno izazvani suzavcem.) Hitler je smešten pod okrilje psihijatra, dr. Edmund Forster-a. Šta je tačno rađeno Hitleru dok je bio zbrinut od strane dr. Forster-a nije sigurno jer godinama kasnije, 1933. godine, Hitlerova tajna policija, Gestapo, skupila je sve psihijatrijske podatke povezane sa Hitlerovim lečenjem i uništila ih. Dr. Forster je „izvršio samoubistvo“ iste godine.

Misterija o tome šta je učinjeno Hitleru u Pasewalk-u je produbljena samim Hitlerovim izjavama. Prema Hitleru, on je doživeo „viziju“ sa „drugog sveta“ dok je bio u bolnici. U toj viziji, Hitleru je rečeno da mora da povрати svoj vid kako bi poveo Nemačku nazad u slavu. Hitlerov latentni antisemitizam, koji je već bio usađen mističkim štivom u Beču, je isplivao na površinu u Pasewalk-u.

Šta se desilo u toj bolnici?

U promoćurnom delu detektivskog rada izdatom u žurnalu, Istorija Detinjstva, psihoistoričar dr. Rudolph Binion predlaže da su Hitlerove vizije možda bile namerno izazvane od strane psihijatra, Edmund Forster-a, kao sredstvo da se oporavi od oslepljenosti. Hitlerova mistička uverenja su bila dobro poznata i sigurno bi isplivala u njegovim psihijatrijskim intervjuima. Dr. Binion citira knjigu završenu 1939. godine, naslovljenu, „Der Augenzeuge“ („Očevidac“), koju je napisao jevrejski doktor Ernst Weiss koji je pobeo iz Nemačke 1933. godine. U Der Augenzeuge, autor priča pomalo izmišljenu priču o čoveku, „A.H.“, koji je odveden u Pasewalk bolnicu na psihijatrijsko lečenje. A.H. tvrdi da je pogođen suzavcem. U Pasewalk-u, glavni psihijatar namerno izaziva vizionarske ideje u umu histeričnog „A.H.“ kako bi ga izlečio. „Čudesni lek“ je uspešan i godinama kasnije, u leto 1933. godine, psihijatar namerava da pošalje rezultate tretmana u inostranstvo kako bi izmakli iz ruku Gestapoa.

U svojim člancima, dr. Binion ističe da je Hitlerov psihijatar, Edmund Forster, bio u Prizu tog leta i da je možda otkrio činjenice o Hitlerovom lečenju nekome, što je rezultiralo knjigom, Der Augenzeuge. Forster je možda takođe bio osoba koja je to otkrila dvojici visoko rangiranih nacista, Bernhard Rust-u (Pruski ministar obrazovanja) i Herman Goering-u, koji su obojica imali istoriju teških mentalnih problema. Rust je bio provereni psihopata a Goering bivši ovisnik o morfijumu.

Nakon Hitlerovog otpuštanja iz Pasewalk-a u novembru 1918. godine on se vratio u Minhen. Ostao je pri vojsci i u aprilu 1919. godine dodeljene su mu špijunske dužnosti. Komunistička revolucija je upravo izbila u južnoj Nemačkoj i Sovjetska republika je proglašena tamo nakon što je regionalna vlada pala. Hitler je bio jedan od vojnika-špijuna odabranih da ostanu u Minhenu i da cirkuliše među komunističkim vojnicima kako bi saznao identitet njihovih lidera. Kada je Nemačka Reichswehr sila iz Berlina uletela i smrvila pobunjenike, Hitler je šetao redovima zarobljenih vojnika i izdvajao lidere. Nemački vojnici koje je Hitler identifikovao su bili odvedeni na trenutno smaknuće bez suđenja.

Hitler je gledao većinu svojih žrtava kako bivaju stavljeni pred zid i streljani. Hitlerov sjajan učinak u Minhenu doneo mu je unapređenje. Bio je dodeljen vrlo tajnom Političkom Odeljenju Komande Vojnog Distrikta. Hitlerova nova jedinica bila je obaveštajna operacija koja se bavila činovima domaćeg terorizma. Jedinica je odbila da prihvati Nemački poraz u Prvom Svetskom ratu pa je ubila neke Nemačke lidere koji su pregovarali o Nemačkoj predaji.

Dobro poznat lider Komande Distrikta bio je kapetan Ernst Rohm. Rohm je bio profesionalni vojnik koji je služio kao veza između Komande Distrikta i nemačkih industrijalaca koji su direktno finansirali Komandu Distrikta kako bi pomogli borbu protiv komunizma. Kapetan Rohm i mnogi drugi članovi Komandnog Distrikta bili su članovi mističke organizacije poznate kao „Thule Društvo“. Thule je verovala u „Arijevsu superrasu“ i propovedala je dolazak Nemačkog „Mesije“ koji će povesti Nemačku u slavu i novu Arijevsu civilizaciju. U Koplju Sudbine, saznajemo od dr. Stein-a da je Thule grupa bila finansirana od strane istih industrijalaca koji su podržavali Komandu Distrikta. Thule je takođe direktno podržavan od strane Nemačke Visoke Komande.

Mnoge atentate koje je izvršila Komanda Distrikta mogli su biti inspirisani od strane Thule. Prema dr. Stein-u, Thule je bio „Društvo Asasina“. Ono je održavalo tajne skupove i osuđivalo ljude na smrt. Verovatno je da su mnoge žrtve ubijene od strane Komandnog Distrikta ranije bile osuđene na tajnim skupovima Thule. Mnogi ugledni Nemci su podržavali ovo nasilje i bili dokumentovani članovi Thule. Na primer, predsednik policije Minhena, Franz Gurtner, bio je član najužeg kruga Thule. Kasnije je postao ministar pravde Trećeg Rajha.

Nakon što se pridružio Komandi Distrikta, Adolf Hitler je postao dobar prijatelj Ernst Rohm-a. Rohm je bio taj koji je odveo Hitlera da upozna Dietrich Eckart-a, ovisnika o morfijumu koji je predvodio Nemačko Thule Društvo. Rohm je imao razlog za ugovaranje ovog sastanka. On je osetio da Hitler ima jak liderski potencijal i da je Hitler bio čovek kojeg je Thule tražio. Eckart se složio i Hitlerova karijera novog Nemačkog Mesije je lansirana.

Telo koje je Hitler iskoristio da stekne političku moć bila je mala socijalistička organizacija poznata kao Nemačka Radnička Partija. Septembra 1919. godine, Hitlera je poslao Komandni Distrikt da prisustvuje sastanku Partije. Hitler je nakon toga pozvan od strane Partije da joj se pridruži i u roku od godine dana je postao lider Partije. Na skupu održanom 1920. godine u Minhenskoj pivari, Hitler je objavio da je Nemačka Radnička

Partija preimenovana u Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartie ili skraćeno „Naci“ Partija.

U Mojoj Borbi, Hitler je izjavio da je doneo odluku da napusti Komandni Distrikt kako bi učestvovao u Nemačkoj Radničkoj Partiji. Mnogi istoričari sumnjaju da je Hitler napustio Komandni Distrikt, i umesto toga veruju da je Nemačka Radnička Partija bila sredstvo korišćeno od strane Komandnog Distrikta da tajno sprovodi svoje političke ciljeve. Postoji dobar dokaz da podrži ovaj zaključak. Ernst Rohm, Hitlerov mentor u Komandnom Distriktu, se već pridružio i počeo da oblikuje Nemačku Radničku Partiju pre nego što je Hitler postao član. Rohm je puno pomogao Hitleru u transformisanju Nemačke Radničke Partije u Hitlerovo političko oružje. Rohm je rastao uz skoro oformljenu Naci Partiju i kasnije postao lider Naci S.A. organizacije – bolje poznate kao „braon košulje“.⁵¹ Lider Thule Dietrich Eckart, koji je takođe bio blisko povezan sa vođama Komande Distrikta, postao je glavni urednik novih Nacističkih novina, Volkischer Beobachter. Hitler ni slučajno nije napustio svoje prijatelje iz Komande Distrikta. Oni su svi zajedno pretvarali Nemačku Radničku Partiju u Naci Partiju.

Iako je Thule bila verovatno najvažnija mistička organizacija koja je stajala iza formiranja Nacizma, nije bila jedina. Druga je bila „Vril“ Društvo, koja je dobila ime po knjizi lorda Bulward Litton-a – Engleskog Rosikrucijanca. Litton-ova knjiga je govorila o Arijevskoj „superrasi“ koja dolazi na zemlju. Član Nemačkog Vril-a bio je profesor Karl Haushofer – bivši radnik Nemačke vojne obaveštajne službe. Haushofer je bio mentor Hitlera kao i njegovog specijaliste za propagandu, Rudolph Hess-a. (Hess je bio Haushofer-ov asistent na Minhenskom Univerzitetu.) Sledeći član Vril-a bio je drugi najmoćniji čovek u nacističkoj Nemačkoj: Hajnrih Himler, koji je postao šef SS i Gestapoa. Himler je ugradio Vril Društvo u Nacistički Okultni Biro.

Još jedna mistička grupa bila je Edelweiss Društvo, koje je propovedalo dolazak „Nordijskog Mesije“. Šef finansija, Herman Gering je postao aktivan član Edelweiss Društva 1921. godine dok je živio i radio u Švedskoj. Gering je verovao da je Hitler Nordijski Mesija.

Nacizam je očigledno bio više od političkog pokreta. Bio je moćna nova frakcija Bratstva ispunjena uverenjima i simbolima Bratstva. Amblem izabran da predstavlja Naci Partiju bila je svastika – važan simbol Bratstva od pamtiveka. Hitler je proglašen ne samo za političkog mesiju već i za verskog, čiji Dolazak signalizira ispunjenje apokaliptičkih filozofija objavljenih od strane Nemačkih mističkih grupa. Hitlerov Dolazak je donosio „Hiljadugodišnji Rajh“ – milenijum u kojem bi čovečanstvo bilo „pročišćeno“ i dostiglo svoje vrhunsko stanje postojanja. Nacizam je bio Skrbnička religiozna filozofija isto koliko je bio politička ideologija. U govoru koji je održao na Nacističkom

Niraberškom skupu 1934. godine, Hitler je rekao o Partiji, „njen ukupan ugled, međutim, biće kao sveti red“.⁵²

⁵¹ Rohm je na kraju izgubio svoju političku moć kada je S.A. zamenjena Himlerovom SS organizacijom. Rohm-ova korisnost Društvu Thule i Nemačkom obaveštajnom aparatu je postala nepotrebna 1934. godine kada su Naci oficiri otišli u Rohm-ov dom da ga uhapsu za navodnu urotu da zbaci svog predhodnog štićenika, Hitlera. Rohm je navodno zatečen u kompromitujućoj poziciji sa jednim od svojih pomoćnika u spavaćoj sobi. Ponuđeno mu je da izvrši samoubistvo ali je odbio pa su ga Nacisti streljali u Minhenskom zatvoru. Interesantno je da Rohm nije slutio kakva ga sudbina očekuje jer je Hitler lično otputovao za Minhen da ga sretne i isprati. Hitler je bio majstor korišćenju poverenja drugih kako bi ih izdao na neverovatne načine – bio je to jedan od metoda korišten da se Jevreji i drugi „nepoželjni“ pošalju u smrt u Nacističke radne kampove.

⁵² Nacisti nisu bili jedini ljudi umešani u Drugi Svetski rat za koje je misticizam bio bitan. Mnoge vrhovne vojne vojskovođe Japana, koji je bio u alijansi sa Nemačkom, bili su članovi tajnog mističkog društva poznatog po svom simbolu - Crnom Zmaju. U Sjedinjenim Državama, predsednik Frenklin D.

Brutalna Naci Partija kao sveti red? Ideja se čini smešnom dok ne uvidimo da ovo ne bi bio prvi put u istoriji da ja sveti red bio odgovoran za masivne užase. Dominikanci koji su upravljali Katoličkom Inkvizicijom u srednjem veku su drugi primer.

Drugi Svetski rat je trajao od 1939. do 1945. godine. Odneo je stravičan broj ljudskih života. Veliki broj tih žrtava bio je rezultat nacističkih najužasnijih dostignuća: masivni sistem Nemačkih koncentracionih logora u kojima je umrlo jedanaest miliona ljudi. Šest miliona žrtava bili su Jevreji. Do tog perioda istorije, koncentracioni logori su postali vrlo moderni, počevši sa Britancima u Africi, nastavljajući sa Boljševicima u Rusiji i američkim sahranjivanjem japanskih-amerikanaca tokom Drugog Svetskog rata i potonuvši na njihov najniži nivo varvarstva u nacističkoj Nemačkoj.

Većina ljudi prepoznaje nacističke koncentracione logore po njihovim gasnim komorama, strašnim ljudskim eksperimentima i namernom izgladnjivanju zatvorenika. Logori su bili deo nacističkog takozvanog „Konačnog Rešenja“. Konačno Rešenje nije bilo samo pokušaj da se rasno „pročisti“ ljudska rasa fizičkim istrebljivanjem svih Jevreja i drugih „nepoželjnih“ – bio je to trud da se ubiju u skladu sa velikim ekonomskim planom. Kao u Rusiji, nacistički koncentracioni logori bili su dizajnirani da budu vitalni deo nacionalne ekonomije. Samo u Nemačkoj je konstruisano više od 300 logora. Mnogi od njih su bili situirani blizu velikih fabrika specijalno sagrađenih kako bi u njima radili robovi koje su obezbeđivali logori. Ozloglašeni logor Aušvic, na primer, je sagrađen blizu ogromne industrijske fabrike za proizvodnju i prečišćavanje ulja i gume. Namera „Konačnog Rešenja“ bila je da uništi ne-Arijeve (koje su nacisti smatrali ljudskim „mutantima“): logorski zatvorenici su postali potrošne ekonomske jedinice terane da daju svoj maksimum dok lagano umiru od gladi. Nakon smrti, fizičke komponente njihovih tela su često korištene u druge svrhe. Zlatni zubi su vađeni i slati u Nemačku riznicu. Ljudska kosa je ponekad korištena za pravljenje ćebadi. Čak je i ljudska koža štafijana za abažure i druge dekorativne predmete. Sistem nacističkih koncentracionih logora je spustio ljudska bića bukvalno na nivo stoke.

Većinom fabrika uz koncentracione logore upravljao je gigantski nemački hemijski kombinat, I. G. Farben. U stvari, jedan od Farben-ovih saradnika je proizveo otrovni gas koji su koristili koncentracioni logori u gasnim komorama. Izvanredna knjiga, Zločin i kazna I. G. Farben, od Joseph Borkina, dokumentuje kako su Farben kompanije, u saradnji sa naci SS-ovcima, vodili koncentracione logore i priključne fabrike kao poslovne kompanije. Knjiga g-dina Borkina reprodukuje poravnanje računa izvršeno između I. G. Farben i SS-ovaca za rad zatvorenika koncentracionih logora. Račun je uredno rukom ispisan u vrlo poslovnom maniru.

Nacizam i svi njegovi užasi se nikada ne bi desili bez podrške Nemačkog bankarskog bratstva. Bankarstvo, industrija i vlada su bile usko povezane u nacističkoj Nemačkoj kao što su danas u skoro svakoj naciji. U Nemačkoj, mnogi bankari su držali liderske pozicije u drugim kompanijama, od kojih na zadnjem mestu nije bila I. G. Farben. Na primer, Max i Paul Warburg, koji su upravljali velikim bankama u Nemačkoj i Sjedinjenim Državama, su bili direktori I. G. Farben. H. A. Metz iz I. G. Farben bio je direktor Menheth Banke, koja je bila Warburg-ova banka u Sjedinjenim Državama koja je kasnije postala deo Chase Manhattan banke kojom je rukovala porodica Rokfeler.⁵³

Jedan od direktora I. G. Farben bio je C. E. Mitchell, koji je takođe bio direktor Njujorške banke Saveznih Rezervi i Nacionalne Gradske banke. Najvažnije je da je, Herman

Ruzvelt, bio je mason, kao i njegov naslednik, Hari S. Truman, koji je naredio bacanje atomskih bombi na dva Japanska grada (Hirošimu i Nagasaki) pred sam kraj rata.

⁵³ Druga Rokfeler kompanija, Standard Oil iz Nju Džersija, bila je kartelski partner sa I. G. Farben pre rata.

Schmitz, predsednik I. G. Farben u Nemačkoj bio u odborima Nemačke Banke i Banke za Međunarodne Pregovore. Kao što se sećamo, Banka za Međunarodne Pregovore bila je vrh međunarodnog centralnog bankarskog drštva i spona sistema inflacionog papirnatog novca. Schmitz je bio jedan od nekoliko I. G. Farben direktora osuđenih na zatvorsku kaznu u Nirmbergu. Dobio je desetogodišnju kaznu.

Možda je podrška najvećeg iznenađenja za Hitlera u međunarodnom bankarskom bratstvu došla od direktora Banke Engleske, Montague Norman-a. Engleska je, naravno, bila neprijatelj nacističke Nemačke tokom Drugog Svetskog rata. Prema knjizi dr. Quigley-a, Tragedija i Nada, g-din Norman je bio „glavni odgovorni za svetski sistem bankarske kontrole tokom njegove uprave nad Bankom Engleske od 1920. do 1944. godine. Dr. Quigley je rekao:

„ ... mnoge imućne i uticajne osobe poput Montague Norman-a i Henri Detering-a (vlasnik Shell Oil-a) usmeravale su javnu pozornost na opasnost od Boljševizma dok su održavale neutralan ili pristrasan stav prema Nacizmu.“

Montague Norman je očigledno osećao više od same neutralnosti prema Nacizmu. Prema priči iz čikaških novina datirane na 3. novembar 1938. godine:

U proleće 1934, odabrana grupa gradskih finansijera okupila se oko Montague Norman-a u zgradi bez prozora Banke Engleske, u Threadneedle ulici. Među prisutnima su bili ser Alan Anderson, partner u Anderson, Green & Co.; lord (zatim ser Josiah) Stamp predsedavajući L.M.S. Železničkog Sistema; Edward Shaw, predsedavajući P. & O. linije parobroda; ser Robert Kindersley, partner u Hambros Bros.; C. T. Tiarks, šef J. Shroeder Co. ... „ Ali sada nova sila je uspostavljena na Evropskom političkom horizontu – naime, nacistička Nemačka. Hitler je razočarao svoje kritičare. Njegov režim nije bio privremena mora, već sistem sa dobrom budućnošću, i g-din Norman je savetovao svoje direktore da uključe Hitlera u svoje planove. Niko nije bio protiv i odlučeno je da Hitler treba da dobije tajnu pomoć od Londonske finansijske sekcije dok g-din Norman nije uspeo da izvrši dovoljan pritisak na vladu da napusti francuze i okrene se obećavajućoj Nemačkoj orijentaciji.

Banka Engleske je nastavila da podržava Hitlera čak i kada je nacistički diktator pokrenuo svoj program osvajanja. Nakon što je Hitler izvršio invaziju Čehoslovačke narušivši pakt o neagresivnosti između tadašnjeg premijera Engleske Chamberlain-a i Hitlera, Banka Engleske je dala nacističkoj Nemačkoj šest miliona funti čeških zlatnih rezervi koje su bile u Banci.

Na isti način na koji je mala grupa Nemački prinčeva zaradila bogatstvo od ratova u 18. veku iznajmljujući vojnike zaraćenim nacijama, mala grupa banaka i multinacionalnih korporacija zaradila je ogromno bogatstvo obezbeđujući dobra i usluge obema stranama u Drugom Svetskom ratu. Nakon što je poduprla Hitlera, Banka Engleske je naravno obezbedila pozajmice za Britaniju kako bi se borila protiv Hitlera. U isto vreme dok su Nemački ogranci I.T.T.-a i General Electric-a davali novac SS-ovcima i obezbeđivali potrebne usluge nacističkoj Nemačkoj, ostale filijale u Americi i drugde su pomagale neprijatelje Nemačke. Kako je I.G. Farben snabdevao Hitlerovu ratnu mašinu u Nemačkoj, jedan od njenih starih partnera, Standard Oil, snabdevao je savezničke napore protiv Nemačke. Dok je Ford Motor Kompanija proizvodila materijale za američku armiju, Fordove fabrike u Nemačkoj su štancale vojna vozila za naciste. Bez obzira ko je dobio rat, te banke i kompanije bi profitirale.

Zbunjujuća uloga koju su određeni bankari i industrijalci igrali u podizanju Hitlera i izgradnji Nacističke ratne mašinerije je navela neke istoričare da posmatraju te bankare i

industrijalce kao prave sile iza Nacizma. Oni su zaista bili veoma važni, ali da li su zaista oni bili izvori koji su nam dali Nacizam?

Kao što smo već prikazali, Nacizam se uzdigao iz mistične mreže Bratstva. Neki istraživači su pogrešno zaključili da su radikalne organizacije Bratstva bile oruđe političkih, vojnih i ekonomskih lidera radije nego obrnuto. Ova pogreška se često napravi jer se nekolicina historičara usudila da smatra da je mreža Bratstva bila starija po moći i uticaju od ljudske elite. Kada je taj uticaj priznat, čovek se mora zapitati: ko je sila iza Bratstva? Mi smo, naravno, već odgovorili na to pitanje u stilu koji je neprihvatljiv velikom broju ljudi: članovi vanzemaljske rase, tj., Skrbničko društvo. Jednom kada počnemo da takvu neverovatnu mogućnost uzimamo za ozbiljno, moramo svoj pogled vratiti na stranice istorije radi potvrde – u ovom slučaju na nacističku Nemačku. Kada to učinimo, otkrivamo nešto prilično izuzetno:

Sami nacisti su tvrdili da je vanzemaljsko društvo bilo izvor njihove ideologije i sila iza njihove organizacije!

Kroz istoriju, organizacije Bratstva su se zaklinjale na lojalnost raznim vrstama „bogova“, „anđela“, „Kosmičkih Bića“, „Uzvišenih Gospodara“ sa drugih planeta i sličnim nezemljanima, od kojih su svi zapravo Skrbnici maskirani velom mita. Društvo Thule i sam nacistički misticizam su takođe tvrdili da je njihovo vođstvo došlo iz vanzemaljskih izvora. Nacisti su svoje skrivene vanzemaljske gospodare nazivali podzemnim „supermenima“. Hitler je verovao u „supermene“ i tvrdio je da je jedanput sreo jednog od njih, kao što su i drugi članovi Thule. Nacisti su govorili da njihovi „supermeni“ žive ispod zemljine površine i da su tvorci Arijevske rase.

Tako su ustvari Arijevci sačinjavali jedinu svetsku „čistu“ rasu a svi drugi ljudi su posmatrani kao genetske mutacije. Nacisti su planirali da „ponovo pročiste“ čovečanstvo ubijajući sve koji nisu Arijevci. Vrhovni nacistički lideri su smatrali da će se podzemni „supermeni“ vratiti na površinu zemlje da vladaju čim nacisti započnu njihov rasni program pročišćenja i uspostave Hiljadugodišnji Rajh. Ova nacistička uverenja su veoma slična drugim Skrbničkim religijama koje propovedaju ljudima da se pripreme za budući povratak nadprirodnih ili nadljudskih bića koja će vladati nad Utopijskom zemljom. Kao i u drugim Skrbničkim religijama, dolazak naci „supermena“ će se poklopiti sa velikim konačnim „božijim sudom“. O „božijem sudu“ Hitler je govorio u svojim ranim nacističkim danima:

„Armija koju smo formirali raste iz dana u dan. Ja gajim ponosnu nadu da će jednoga dana doći čas kada će ove grube grupe izrasti u bataljone, bataljoni u vodove, vodovi u divizije, da će stare značke biti izvađene iz blata, da će stare zastave opet vijoriti, da će biti pomirenje na poslednjem velikom božanskom sudu sa kojim smo spremni da se suočimo.“

Dojmilo bi se da Naci „supermeni“ uopšte nisu bili vanzemaljci već zemaljski po poreklu jer su navodno potekli ispod površine naše planete. Međutim, Hitler i njegovi sunarodnici su zanimljivo izvrnuli pogled na svemir. Po njihovom, univerzum se sastoji od beskrajnog kamena koji je izlomljen brojnim šupljim oblastima. Drugim rečima, univerzum je kao beskrajan komad švajcarskog sira – čvrst sa mnogo rupa u sebi. Konkavne površine šupljih oblasti su površine „planeta“, uključujući zemlju. Ljudi stoga ne žive na spoljašnjoj površini okrugle lopte: oni bivaju gurani od strane gravitacije o unutrašnju površinu šuplje oblasti. Prema nacistima, sunce visi okačeno u sredini šuplje oblasti, nebo je napravljeno od plavog gasa a zvezde su sitni objekti (možda kristali leda) koji vise slično okačeni kao i sunce. U ovom beskrajnom „švajcarskom siru“ od kamenog univerzuma ima mnogo pukotina koje omogućavaju putovanje između šupljih oblasti. U dodatnoj šupljosti, prema nacizmu, živi rasa Arijevskih „sepermena“. Hitlerovi podzemni „supermeni“ su stoga bili pravi vanzemaljci ali na zanimljivo izokrenut način.

Predpostavimo da je nacistički model švajcarskog sira svemira bila jedna od Hitlerovih „Velikih Laži“, postoji dokaz da su nacističke vođe uzimale ovu ideju veoma ozbiljno. Na primer, učinjen je pokušaj da se locira Britanska flota tokom Drugog Svetskog rata uz pomoć infracrvenih zraka uperenih prema nebu. Nacisti su verovali da će zraci pogoditi suprotnu stranu „konkavne“ zemlje. Ako nemamo drugi razlog, možemo biti sretni što su Nemci izgubili rat pa smo bili pošteđeni njihovih lekcija iz astronomije.

Nesreća je što poraz nacista i smrti Adolfa Hitlera i Hajnriha Himlera nisu okončale nacistički uticaj u svetu. Nakon Drugog Svetskog rata nacisti su učestvovali u mnogim važnim sferama aktivnosti:

Američka Centralna Obaveštajna Agencija (CIA) prihvatila je ponudu Reinhart Gehlen-a, šefa Ruskih obaveštajnih operacija u Nacističkoj Tajnoj Službi, da pomogne izgradnju Američku obaveštajnu mrežu u Evropi nakon rata. Gehlen-ova organizacija je bila puna bivših SS članova. Gehlen-ova organizacija je postala bitan element CIA u Zapadnoj Evropi i takođe je obezbedila temelje za obaveštajni aparat moderne Zapadne Nemačke. CIA je takođe izvukla informacije o nacističkim psihijatrijskim tehnikama na Nirmberškom sudu za ratne zločine za upotrebu U CIA-nim nepopularnim eksperimentima kontrole uma decenijama kasnije.

Interpol

Privatna internacionalna policijska organizacija koja bi trebala da se bori protiv međunarodnih kriminalaca i trgovaca drogom, je bila predvođena bivšim nacističkim SS oficirima nekoliko puta do 1972. godine. Ovo nije iznenađujuće kada uzmemo u obzir da je Interpol bio kontrolisan od strane nacista tokom drugog Svetskog rata.

Princ Bernhard iz kuće Orange u Holandiji je bio član SS-a pre rata. On se zatim oženio u kuću Orange i zauzeo poziciju predsedavajućeg Shell Oil-a. Princ Bernhard je osnovao internacionalne „Bilderberg“ sastanke, koji se još uvek održavaju svake godine. Bilderberg sastanci su trebali da budu neformalna okupljanja svetskih vodećih bankara, industrijalaca, političkih ličnosti i drugih uglednih ljudi radi raspravljanja svetskih stanja i postizanja povremenih neformalnih koncenzusa. Princ Bernhard lično je predsedavao tim sastancima do 1976. godine, kada ga je skandal vezan za korupciju naterao da podnese ostavku.

Mlađim ljudima danas, Drugi Svetski rat je epizoda iz daleke prošlosti, kao što je Prvi Svetski rat drevna istorija ljudima u njihovim tridesetim ili četrdesetim godinama. Sukob koji većina mladih ljudi sada razume je bivši Hladni rat između Sjedinjenih Država i Sovjetskog Saveza. Drugi Svetski rat je učinio dosta na postavljanju pozornice za taj sukob. Tokom Drugog Svetskog rata, Rusija je bila saveznik Amerike, Velike Britanije i Francuske u ratu protiv nacističke Nemačke. Ruske trupe su se borile protiv Nemaca u mnogim nacijama na Balkanu koje su se graničile sa Rusijom. Komunistički pokret je stekao pozamašnu moć u tim balkanskim zemljama i Ruske trupe su tamo ostale kada su Nemci bili poraženi. Saveznici nisu hteli da produžavaju rat okrenuvši se protiv Sovjetskog Saveza i tako je rođen Komunistički Istočni blok.

Iskustvo sa nacistima je veoma važno jer se desilo za života mnogih ljudi koji su i danas živi. Neverovatno je da su naci grupe ponovo oživljene u Americi, Nemačkoj i drugim nacijama. Teško je zamisliti da bi se iko pridružio pokretu sa takvim dokazanim ludilom ali to se ipak dešava. Nemačko nacističko iskustvo nam otkriva da svet i dalje biva gurnut u rat, neznanje i ponovljene genocide na isti način na koji je to rađeno hiljadama godina; Od strane mistične mreže sa organizacijama koje se zaklinju na krajnju odanost vanzemaljskoj rasi. Naci iskustvo nam opet otkriva ključni kanal putem kojeg je mreža Bratstva uticala: naime, kroz zajednicu nacionalnih obaveštajnih organizacija čije

aktivnosti se čuvaju kao tajna po zakonu i čije su aktivnosti često izvan zakona. Nacizam je bio samo još jedna brutalna frakcija postavljena kao opozicija mnogim drugim frakcijama koje su nastale iz mreže Bratstva; ovo je pomoglo da se zagarantuje više ratova, više patnje i nastavljeno zarobljavanje čovečanstva na maloj planeti iza zidova neznanja.

U Nacizmu smo videli sve elemente koje smo pregledali u ovoj knjizi kako se spajaju: mrežu Bratstva, apokaliptičnost, ankersku elitu papirnatog novca, genocid i vanzemaljsku rasu obožavanu kao „bogove“ i vlasnike zemlje. Nacizam je trebao da se desi pre dve hiljade godina ali se pojavio pre samo nekoliko decenija. Sva istorija koju smo pregledali u ovoj knjizi se možda dešava i danas. Ove završne obzervacije zahtevaju da još jednom pogledamo sam NLO fenomen.

Ako hipotetišemo da ljudskim društvom još manipuliše Skrbničko društvo na isti način kao pre hiljadu godina, onda moramo da odredimo da NLO-i nastavljaju da se ponašaju sada kao što su i u dalekoj prošlosti. Postoje dva pitanja koja bi smo mogli da postavimo kako bi smo napravili ovu odrednicu: da li NLO-i još uvek šire isti iskvareni misticizam Bratstva danas kao što su radili ranije u istoriji? Da li oni i dalje usađuju lažne ideje da su oni Bog? Ako ćemo verovati u svedočenja skorih NLO oteatih, odgovor na oba pitanja je – da.

Moderne „Jezekije“

„Poznavao sam neke ljude koji su tvrdili da su imali iskustva sa NLO i koji su izjavili da su bila vrlo prijatna, veoma slična snovima i divna. Ali osvajači ne dolaze uvek naoružani do zuba i preteći! Ponekad dolaze sa sretnim osmesima, podignutim zastavama, noseći Biblije i krstove.“

Intervju na ulici, UFO magazin

Slučajevi NLO otmica izgleda da slede određeni obrazac: ljudsko biće je nedobrovoljno odvedeno na NLO, obavljen je fizički pregled i zatim je pušteno. Sećanje oteatog na događaj je obično izbrisano. Neki istraživači porede ove otmice sa ljudskim biolozima koji uspavaju divlje životinje, pregledaju ih i zatim puste stvorenja nazad u prirodu.

Mnogi skorašnji slučajevi NLO otmica imaju jednu ponavljajuću karakteristiku od velike važnosti. Dr. Thomas E. Bullard sa Univerziteta u Indijani, čije se reči pojavljuju u „MUFON“ UFO Žurnalu datiranom februara 1988. godine, imao je ovo da kaže nakon sprovođenja sopstvenih studija o fenomenu otmica:

Najčešći nastavak pregleda je komunikacija, više ili manje formalan period razgovora između svedoka i njegovih hvatača Upozorenja da su određena ljudska ponašanja opasna i proročanstva o nadolazećim događajima su takođe česta. Proročanstva obično predviđaju nadolazeće katastrofe i čak apokaliptičke promene na zemlji, događaje koje vanzemaljci ili prosvetljeni svedoci mogu sprečiti.

Dokumentovani slučajevi koje je pregledao dr. Bullard daju fascinantne dokaze da Skrbnici nastavljaju da šire iste apokaliptičke poruke danas koje su usađivali hiljadama godina. Nasuprot, ovi moderni slučajevi dodaju težinu istorijskim dokazima da mnoge drevne apokaliptičke poruke, kao što su one nađene u Bibliji, zaista potiču iz istih vanzemaljskih izvora. Dr. Bullard-ova otkrića predlažu da su Skrbnici još uvek veoma manipulativni, govoreći, „Vi ljudi se svi ponašate loše (iako vam mi nećemo reći da smo možda mi ti koji vas komešamo) i doći će do katastrofe. Ne bojte se, jer mi, anđeoske duše, ćemo vas spasiti.“

Ugledajte se na nas i naše poslate telale radi vašeg spasenja.“ Ovo je pravo iz Makijavelijevih dela. NLO i dalje dolazi danas i implicira da je on Bog. Jedna otmica u kojoj se ovo desilo uključivala je ženu po imenu Betty Ann Andreasson, čije je dobro dokumentovano i detaljno proučeno iskustvo bilo tema intrigantne knjige naslovljene Andreas-son Afera, od Raymond Fowler-a.

Otmica g-đe Andreasson (www.joschua.org – „Koje oteo Beti Andreason“) dogodila se 25. januara 1967. godine. Kasnije, pod hipnozom, g-đa Andreasson se setila da je bila kidnapovana van svog doma, ukrcana na vanzemaljsku letelicu i odvedena na nepoznatu lokaciju gde je provedena kroz nešto nalik na neobične crvene i zelene podzemne prolaze u nekakvoj vrsti grada. G-đa Andreasson je zatim imala doživljaj koji njenu priču čini neverovatnom mnogim ljudima; ali za nas, to je doživljaj koji njenoj priči može dati najveći kredibilitet.

Prema g-đi Andreasson, njeni otmičari su je odveli u specijalnu sobu. Tamo je prošla kroz nešto što su njeni ispitivači opisali kao „najbolniji i najemotivniji segment njenog ukupnog doživljaja“. U sobi, g-đa Andreasson videla je veliku pticu visoku oko petnaest stopa. Ptica je sličila orlu ali je imala duži vrat. Bila je to, u stvari, replika feniksa i stvarala je iluziju da je živa. Dok je g-đa Andreasson stajala i posmatrala je, feniks je počeo da prolazi kroz transformaciju. G-đa Andreasson je osetila strašnu vrelinu, toliko snažnu da je zaplakala od bola tokom seanse hipnoze dok se prisećala incidenta. Čudna vanzemaljska soba se iznenada ohladila. Tamo gde je „Velika Ptica“ stajala sada je gorela vatrica. Vatra je ugasnula u gomilu sivog pepela sa nekoliko crvenih žarki. Dok je gomila nastavljala da se hladi, Betty je videla nešto u pepelu: „Sada, izgleda kao crv“, setila se pod hipnozom, „veliki debeli crv. Jednostavno izgleda kao eliki debeli srv – veliki sivi crv koji samo leži tamo.“

Ono čemu je g-đa Andreasson bila svedok je predstava legende o feniksu, jasno izvedena radi njenog dobra. Feniks, kako se sećamo, je simbol Bratstva koji je korišten da promoviše apokaliptičnost i opravda ljudsku patnju. Iako je „vizija“ feniksa g-đe Andreasson činila samo mali deo njenog ukupnog iskustva otmice, ispitivači su zaključili:

„... jedino je očigledno da su vanzemaljci doveli Betty pred pticu jer je ona bila glavna tačka celog njenog iskustva; izgleda da je to bila svrha njenog prolaska kroz crvene i zelene prostore.“

G-đa Andreasson je svedočila pod hipnozom da je nakon usađivanja ove mističke vizije usledio sledeći razgovor između nje i njenih hvatača:

„Rekli su moje ime, i zatim ga ponovili glasnije. Ja sam rekla: “Ne, ja ne razumem o čemu se radi, zašto sam ja uopšte ovde.“ A oni – šta god da je bilo – su rekli „Ja sam izabrao tebe.“

„Za šta ste izabrali mene?“ pitala je Betty.

„Izabrao sam tebe da pokažeš svetu.“ „Jesi li ti Bog?“ upita Betty, „Jesi li ti Gospod Bog?“

„Pokazaću ti kako tvoje vreme bude prolazilo.“

U vreme njene otmice g-đa Andreasson je bila hrišćanin. Kao rezultat njenog iskustva počela je da uključuje NLO u njen lični hrišćanski apokaliptički sistem verovanja.

Istraživač Raymond Fowler je ispitao ta uverenja:

RAYMOND FOWLER: Imaju li oni (NLO) išta sa onim što mi nazivamo drugi dolazak Hrista?

BETTY: Definitivno imaju.

R. F. : Kada će se desiti?

BETTY: Nije na njima da ti kažu.

R. F. : Da li znaju?

BETTY: Znaju da se Gospodar sprema i vrlo je blizu.

Ako je pravo, Bettyino iskustvo je bilo fascinantno. Ono bi ukazalo da je ona bila još jedan u dugom nizu nesvojevoljnih proroka kojima je na silu usađena apokaliptičko religiozna poruka od strane članova Skrbničkog društva. Kao i „Jezekije“ koje su joj predhobile u istoriji, Betty Andreasson-nino svedočenje predlaže da je pretrpela pozamašno mentalno poigravanje u rukama njenih otmičara. Ovo poigravanje može da opravda neke od neobičnih perceptualnih fenomena koje je doživela tokom epizode otmice. Vizije g-đe Andreasson neće biti dodate Bibliji kao „Jezekijine“, niti će je podstaknuti da okupi armiju i pokrene kampanju religijskog pohoda. Njeno odlučno svedočenje će jednostavno ponuditi svetu dodatne dokaze da 20. vek nije video promene u metodama uz pomoć kojih Skrbnička rasa održava zadržavanje ljudske rase.

Da li doživljaj g-đe Andreasson znači da ljudsko društvo mora da prođe kroz još jednu epizodu „Kraja Sveta“? Politička, socijalna i ekonomska struktura sveta jasno je čine mogućom. Mreža Bratstva je živa i aktivna, kao i mnoge institucije koje je stvorila. Oni mogu doneti našem svetu još jednu besmisleni „Konačnu Bitku“.

Novi Rajski vrt

Novi raj se gradi danas ili je to samo stavljanje novog lica na stari Raj. Današnji Raj je okarakterisan sterilnom arhitekturom i stilističkom homogenošću. Stanovnicima modernog Raja su ponuđeni mnogi načini da se izbore sa stresom zbog življenja u Raju; među njima su droge koje obećavaju da će promeniti ili kontrolisati skoro svaki negativni ljudski atribut (i svaki pozitivni, takođe). Novi rajski ljudi se uče filozofijama koje obećavaju materijalnu Utopiju unutar duhovne pustoši. Uprkos svim ovim „prednostima“, rajski ljudi i dalje izvršavaju samoubistva u velikom broju. Tragedija je da su većina žrtava mladi ljudi. Šta nam neke od ovih žrtava govore? Možda da je današnji Raj i dalje Raj: pozlaćeni kavez, ušuškani zatvor.

Mnogi mladi ljudi to osećaju i bune se menjajući stil oblačenja i frizure ali nalaze da su i dalje zarobljeni ne razumevajući kako i zašto. Kao Adam i Eva, mnogi pojedinci, bez obzira koliko su uspešni ili ušuškani bili u životu, shvataju da žele da pobjegnu. Današnji Raj nastavlja da bude pod jakim utiskom mreže Bratstva i njenih ogranaka. Ikakva diskusija o Bratstvu u današnjem svetu, međutim, je delikatna stvar. Više ne govorimo o ljudima i grupama koje udobno prebivaju u prošlosti nego se moramo suprotstaviti ljudima i organizacijama koje su veliki deo današnjeg sveta. Molim vas dozvolite mi stoga da ponovim, kako bih naglasio, dve veoma važne stvari:

Većina ljudi koja se pridruži pokretu ili organizaciji to čini iz pravih razloga, uključujući i one koji se pridruže ograncima Bratstva i Skrbničkim religijama. Oni su čuli trunku istine ili su videli rešenje problema. Oni rade u tim organizacijama kako bi širili tu istinu ili rešili taj problem. Kao što je bilo istinito kroz celu istoriju, skoro niko od njih, uključujući većinu njihovih vrhovnih vođa, nije sa saznanjem bio uključen u makijavelističke aktivnosti. Oni samo znaju da im je dat opravdan uzrok da budu protiv neke druge grupe ljudi, nesvesni da negde drugde, u sličnim organizacijama, drugi ljudi dobijaju opravdani

razlog da budu protiv njih. Korupcija unutar mreže Bratstva i nasilje koje proizilazi iz nje, su isto uznemirujuće njima kao što su i svima ostalima.

Moja svrha je ispravka a ne osuda. Nema svetaca na zemlji i verovatno nigde drugde, što se toga tiče. Da, postoji ogroman broj vrlo finih ljudi koji zaslužuju pomoć ali sigurno ne postoji biće na zemlji koje nije u nekom trenu, na neki način, doprinelo onome o čemu smo diskutovali u ovoj knjizi.

Upustiti se u optuživanje, kažnjavanje i kritikovanje u ovoj etapi igre može samo pogoršati stvari. Nadam se da ću ohrabriti ideju da bez obzira šta smo učinili u prošlosti, sadašnjost i budućnost su ono što je stvarno važno. Moja svrha u pisanju ove knjige je samo da vas zamolim da se zaustavimo na sekund, vratimo se korak unazad i pogledamo u šta smo se svi upetljali. Možda svako od nas može tada pažljivo da odredi šta treba da uradimo (ili prestanemo da radimo) kako bi doprineli promenama potrebnim da se stvari isprave, bez ometanja naših života ili voljenih institucija. Ono što je sada potrebno od svih je saradnja a ne kritikovanje.

Kada pregledamo moderne organizacije i religije koje su nastale iz mreže Bratstva otkrivamo nešto zaista ironično. Dok svet nastavlja svoj intelektualni flert sa materijalizmom, organizacije Bratstva i Skrbničke religije su među nekolicinom izvora koji održavaju živim bilo kakvu ideju da čovek može biti duhovno biće. Kao rezultat toga mnoge organizacije Bratstva i Skrbničke religije privlače neke vrlo prijatne ljude u kojima duhovna iskra nije ugasla. Teško je naći jezuitu, američkog masona, presbiterijanskog sveštenika ili jevrejskog rabina koji nije vrlo poštena osoba.

Većina njih naglašava zaista dobroćudne i oraspoložavajuće aspekte njihovih teologija. Podjednako je teško ne osetiti se dobro na katoličkoj misi na Badnje večer ili biti stimulisan razgovorom sa rečitim Rosikrucijancem o značenju života. Podjednako je nemoguće ne ceniti osmeh deteta koje se izležava u toplini uspešne porodične zajednice koju na okupu drži jevrejska religija ili uživati u estetici izuzetne Hindu umetnosti. Deca i stariji su pomognuti svaki dan putem dobrih dela masona. Ali ipak većina institucija koje su nastale iz mreže Bratstva nastavljaju da izazivaju ozbiljne probleme danas.

U ovoj knjizi pogledali smo izbliza u sistem inflacijskog papirnateg novca. U Sjedinjenim Državama danas preko 75% novčanih zaliha je stvoreno od strane komercijalnih banaka. Kada uložite dolar u komercijalnu banku, taj dolar postaje vlasništvo banke koja može da ga pozajmi i banka stvara dodatni dolar koji postaje dolar na vašem računu. Taj dolar na vašem računu, međutim, nije zagarantovani dolar. To je jednostavno dug koji vam banka duguje. Taj dug, međutim, brzo postaje novac jer ga možete potrošiti odmah a banka još uvek ima aš originalni dolar. Na ovaj način banka je stvorila novac „ni iz čega“. Banke ostvaruju većinu svog profita tako što im je dozvoljeno da stvaraju novac na ovaj način. Kamate koje banke naplaćuju za pozajmice jedva pokrivaju neke administrativne troškove i što je važnije nadoknađuju za inflaciju koju banke neizbežno izazivaju zato što stvaraju novac.

Postoje, naravno, legalno određeni limiti koliko dolara banka sme da stvori. Komercijalna banka mora da održava minimalnu osnovu gotovine za svaki uloženi dolar, ali to je samo mali procenat. Sve dok ljudi koriste svoje tekuće račune i ne zahtevaju previše gotovine, banka će biti sigurna. Banka može da „bankrotira“ ako veliki broj pozajmica ne bude vraćen ili ako previše ulagača zatraži isplatu gotovine i tako očiste malu osnovu banke.

Rezultat ovog celog sistema je masivni dug na svakom nivou društva danas. Banke su dužne prema ulagačima a ulagačev novac se pozajmljuje i stvara dugovanje prema banci. Ono što čini ovaj sistem sličnijim nečemu iz manijakovog delirijuma jeste činjenica da

banke, kao i drugi pozajmljivači, često ima pravo da zapleni imovinu ako papirni novac nije isplaćen.

Na nacionalnim i internacionalnim nivoima danas čitamo o zemljama Trećeg sveta koje posustaju pod ogromnim dugovima. Većina tih dugova je „iluzorna“ u smislu da deo dugova dolazi iz banaka koje proizvode ili kanališu „stvoren ni iz čega“ novac. Neke od tih banaka, kao što su neke koje predstavlja Internacionalni Monetarni Fond (IMF) imaju pravo da diktiraju ekonomske polise. U Brazilu, na primer, IMF je uveo Mere smanjenja količine novca u ranim 1980-im. Mere su uključivale veliko smanjenje plata za Brazilske radnike, više cene svih proizvoda, devalvaciju monete i povećan izvoz – sve kako bi se vratio dug zasnovan uglavnom na iluziji.

Rezultat je bio ogroman pad dobrobiti Brazilskog naroda i neredi. Destrukcija Brazilskih kišnih šuma čiji smo svedoci danas je izazvana velikim delom zbog potrebe Brazila da vrati pozajmice zasnovane na iluzivnom novcu. Studije koje je uradila Svetska Banka krive rast populacije za smanjenje kišnih šuma ali izostavljaju glavnu ulogu Svetske Banke koja je izazvala dugovanja Brazila.

Drugi primer je Dominikanska Republika, koja je imala dug od 3 biliona dolara od sredine 1980-ih. Zemlja bi volela da potroši svoje slabe prihode na bolji smeštaj svog naroda. Međutim, 1985. godine, nacija se suočila sa moranjem da izdvoji više novca za vraćanje duga nego što je mogla da zaradi u stranoj valuti. IMF je bez obzira zahtevao stroge mere smanjenja količine novca, što je dovelo do povećanja cena osnovnih proizvoda i tako pokrenuvši nered. IMF je takođe zahtevao devalvaciju Dominikanske monete; ovo je povećalo izvoz ali je uvoz učinilo mnogo skupljim. Ko su bili pravi gubitnici u svemu ovome? Dominikanci.

U Sjedinjenim Državama za vreme predsedničke administracije Ronalda Regana Američki nacionalni dug se duplirao. Većina pozajmljenog novca, naravno, vodi do „stvorenog ni iz čega“ novca velikih banaka. Ipak, kamate na ovaj novac sada moraju biti isplaćene. Kako bi platili, državne socijalne usluge su smanjene pod Reganom, i tako ugrozile standard življenja mnogih Amerikanaca. Zašta je veliki deo ove pozajmice iskorišten? Vojne potrebe.

Na manjem nivou, sistem inflacijskog papirnatog novca izaziva da farmeri izgube farme. Većina farmera ne gubi svoj način života zato što ne rade dovoljno ili zato što ne proizvode nešto od velike vrednosti. Oni gube zato što ne mogu da ispune zahteve potražnje sistema papirnog novca. Ovo omogućava velikim agrofirmama da istupe i otkupe zemljište, što rezultira koncentracijom proizvodnje hrane u sve manjem broju ruku.

Kao što možemo videti, moderni monetarni sistem imao je učinak uništavanja mnogih dobrobiti koje bi masovna proizvodnja i napredak u nauci i tehnologiji ponudili ljudskoj rasi. Do sada, potreba za zaokupljanjem radom radi fizičke egzistencije bi uveliko trebala da bude završena; ali sistem inflacijskog papirnatog novca je pomogao u očuvanju te potrebe stvarajući masivne dugove, hroničnu inflaciju i uopštenu ekonomsku nestabilnost. Većina ljudi u svim nacijama danas mora da provodi veliki deo svog vremena radeći kako bi uspeali da ostvare svoje finansijske potrebe. Skrbnički cilj izražen u biblijskoj priči o Adamu i Evi o činjenju ljudi da rade od rođenja do smrti se još ispunjava.

Još jedan važan sporedni proizvod modernog novčanog sistema je oporezivanje. Većina Amerikanaca veruje da U.S. vlada stvara sama svoj novac. Ako je to tačno, zašto bi onda vlada morala da oporezuje ikoga? Zašto vlada jednostavno dodeli sebi novac koji joj je potreban da funkcioniše? To bi očigledno bilo daleko razumnije nego podizanje

ogromnih birokratija za skupljanje poreza koje mogu da oteraju ljude u očaj i da uveliko smanje produktivnost.

Odgovor je da U.S. vlada ne stvara novac – Federalna Rezerva i komercijalne banke čine to a one nisu javni entiteti, (to su privatne institucije). Kako bi došla do nešto novca koji ti bankarski entiteti stvaraju, vlada mora ili da oporezuje ili da pozajmi. Ona radi oba a građani plaćaju. Oporezivanje, naročito u nacijama koje imaju gradativne sheme taksenog prihoda, otežavaju ljudima da štede novac i tako doprinose potrebi da većina ljudi provede veliki deo svojih života radeći radi fizičkog opstanka.

Uprkos dobrodošlim političkim reformama koje sada transformišu Rusiju i Istočni blok, komunizam ostaje sila u drugim nacijama gde je pokretač presije u skorim decenijama, kao što su ljudi Etiopije i Kampučije otkrili na svoju veliku žalost:

12. septembra 1974. godine, etiopska monarhija je bila svrgnuta vojnim pučem. Šest meseci kasnije, monarhija je u potpunosti ukinuta od strane revolucionarne vlade i Etiopija je pretvorena u marksističku državu sa kolektivnim farmama i industrijom koju poseduje vlada. Novim marksističkim vladarima se uskoro suprotstavio nezavisni pokreti iz etiopskih provincija, Eritreji i Tigre. Taj nezavisni pokret je bio, i još uvek je, potpomognut dosta od strane druge marksističke grupe: Popularnog Liberacionog Fronta. Bitke koje su nastale između marksističkog režima i oslobodioca od marksizma donele su veliki broj žrtava. Etiopske nestašice hrane o kojima toliko slušamo danas su izazvane prvenstveno od strane Etiopske vlade i njenih pokušaja da uništi Eritrejski oslobodilački pokret zastavljanjem dobrotvornih pošiljki za oblasti ugrožene sušom. Ovo dostiže čin genocida. Ljudi su umirali užasnom smrću našavši se između dve podjednako brutalne frakcije. Iza svega ovoga još jedanput nalazimo dokaze koji upućuju na mrežu Bratstva: amblem marksističkog režima sadrži simbol Bratstva, „Sve-videće Oko“.

17. aprila 1975. godine, glavni grad Kampučije (nekadašnje Kambodže) pao je u ruke komunističkih revolucionarnih sila. Usledio je period izolacije. Priče koje su procurele bile su užasavajuće. Nakon izbora komunističkog lidera Pol Pot-a za premijera u aprilu 1976. godine, Kampučija je pretrpela, kako neki eksperti veruju, najgori genocid od Drugog Svetskog rata. Najmanje jedan milion a najviše tri miliona Kampučijaca je umro. Od populacije od 7.5 miliona to predstavlja pozamašan deo. Ovaj genocid je bio deo velikog ekonomskog plana koji su osmislili visoko obrazovani kampučijski lideri koji su stekli diplome iz ekonomije i društvenih nauka na univerzitetima u Francuskoj. Ti lideri su odlučili da bi njihova nacija trebala da ima agrarnu ekonomiju... trenutno. Glavni grad Kampučije, Phnom Penh, je nasilno evakuisan i njegovi stanovnici su bili prisiljeni da odu na selo gde su ih čekali ruralni „proizvođački saradnici“. Privatno vlasništvo je ukinuto. Građani koji su viđeni kao prepreka na putu nove Kampučijske Utopije, zbog svog zanimanja ili obrazovanja, i oni ljudi koji su se protivili tome što su oterani u ropstvo, bili su ubijeni. Deca su često regrutovana da izvršavaju ubistva, tako pomažući da se u mladoj generaciji Kampučijaca razvije viši od normalnog incident psihopatologije. Ovaj veliki kampučijski plan pod Pol Pot-om bio je kopija okrutnih programa pokrenutih ranije u istoriji od strane revolucionarnog saveta u 18-vekovnoj Francuskoj, režima J. Staljina u Rusiji i Kulturne revolucije Mao Ce-Tunga u Kini. Pol Pot-ov režim se srušio u januaru 1979. godine kada je Kampučiju bila napadnuta od strane severno vijetnamskih komunista, koji teško da su i sami bili uzor civilizovanosti. Oko 1990.godine, Pol Pot i Kmerski Odmetnici su se ponovo pojavili. Oni su bili deo koalicije koja je htela da preuzme vlast vojnom silom. Koalicija je pomagana od strane Sjedinjenih Država, i prema nekolicini očevidaca, oružje koje je obezbeđivala CIA je nastavilo da stiže u ruke okrutnih trupa Kmerskih Odmetnika.

Pre raspada Sovjetskog Saveza, mnogi komunistički pokreti u svetu bili su podržavani od strane Sovjetskog KGB-a i drugih tajnih službi Istočnog bloka kao deo njihove misije da ohrabre ratove „oslobođenja“ širom sveta. Zanimljivo je da su zapadne obaveštajne

službe takođe asistirale u uspostavljanju komunističkih režima kao što je to učinila Nemačka vojska 1917. godine. Sjedinjene Države su u početku podržavale Fidela Kastru na Kubi i Ho Ši Mina u Vijetnamu, koji su kasnije uspostavili komunističke režime u svojim zemljama. Obe nacije su ostale komunističke sve do danas. Sjedinjene Države su takođe potpomogle Pol Pot-a i pomogle mu da dođe na vlast u Kampučiji. Komunistički svet, prošli i sadašnji, je velikim delom produkt Zapadnih aktivnosti.

Iza današnjeg političkog frakcionalizma nastavljamo da nalazimo dokaze o direktnoj umešanosti mreže Bratstva. Suvereni Militantni Red Malte (Sovereign Military Order of Malta – SMOM), na primer, je bio izražen antikomunistički nastrojen i to mišljenje je usađivao svojim sledbenicima kao duhovni cilj. Nema ničega lošega u tome sve dok to ne postane opravdanje za izazivanje još nasilja, represije, nesporazuma i sukoba. Jedan od SMOM-ovih Vitezova u Americi, pokojni William Casey, rukovodio je Američkom CIA od 28. januara 1981. do 29. januara 1987. godine. Tokom svog mandata kao šef CIA, Casey je povećao broj njenih tajnih operacija, naročito u Centralnoj Americi. Tamo su CIA-om podržani „Contra“ pobunjenici i desničarski „odredi smrti“ počinili stravične užase protiv civila u ime borbe protiv komunizma. U ostale SMOM Vitezove koji su radili u nacionalnim obaveštajnim organizacijama spadali su James Buckley sa Radia Slobodna Evropa/Radio Liberty, John McCone (bivši direktor CIA za vreme predsednika Džona Kenedija) i Alexandre de Marenches (šef Francuske Obaveštajne službe u vreme predsednika Giscard d’Estaing, koji je takođe bio SMOM Vitez).

Na Američku CIA takođe utiču Mormoni, Masoni i druge manje poznate organizacije Bratstva. Mormoni su često traženi kao CIA regruti uglavnom zbog svog iskustva koje stiču u misionarskom radu širom sveta, a nekolicina je napredovala na visoke položaje unutar američke obaveštajne zajednice. Neke masonske grupe obezbeđuju posebne stipendije za mlade članove kako bi pohađali Školu Stranih Službi u Vašingtonu, D.C. Ta škola daje naciji mnoge službenike Stejt Departmenta, diplomate i špijune. Svi ovi uticaji Bratstva su se isprepleтали kako bi stvorili ideološki metež u američkim stranim odnosima. Rezultat je održavanje Sjedinjenih Država glavnom politički efektivnom frakcijom koja pospešuje sukobe širom sveta.

„Usamljeni Asasini“ nastavljaju da budu bitni i danas. Ranije u knjizi, pregledali smo poreklo fenomena usamljeni asasin kao političkog oruđa. Velikobrojni „zaverenički“ dokazi koji okružuju atentate modernih dana ukazuju da takva ubistva predstavljaju osnovno političko oružje. Glavna razlika danas je da neki „usamljeni asasini“ predstavljaju pokriće za drugog skrivenog asasina, i tako se stvara utisak da je „usamljeni asasin“ zaista radio sam. U svim drugim važnim odlikama, moderni „usamljeni asasini“ su skoro identični onima koje je programirala Ismaili organizacija Bratstva vekovima ranije na Bliskom istoku. Kako bi smo ilustrovali pregledajmo neke od dokaza koji se kriju iza skorašnjih atentata.

Već je dosta toga napisano o atentatu na predsednika Sjedinjenih Država, Džona F. Kenedija, 22. novembra 1963. godine, tako da ću ja ovde samo sumirati događaje. Predsednik Kenedi je ubijen iz puške dok se vozio u povorci u Dalasu, država Teksas. Skoro odmah nakon pucnjave pojavile su se sumnje o zaveri. Navodni „usamljeni asasin“, Li Harvi Oswald, javno je izjavio da je on bio samo „žrtveno jagnje“. Balistika i fizički dokazi jasno su upućivali da je Kenedi pogođen metcima koji su ispaljeni ispred njega, ne iza njega, gde se i nalazio Oswald. Oswald nikada nije dobio priliku da objasni svoju tvrdnju da je bio samo žrtveno jagnje ili da ode na suđenje jer je dva dana nakon hapšenja bio ubijen dok je bio u pritvoru, od strane vlasnika noćnog kluba, Jack Ruby-ja – čoveka za kojeg se zna da je imao veze sa mafijom. Ruby je otišao u zatvor i umro tamo za manje od četiri godine.

Zvanična vladina komisija je okupljena da ispita JFK atentat. Poznata kao „Warren Komisija“ po svom predsedavajućem, glavnim sudijom Vrhovnog suda Sjedinjenih Država, Earl Warren-u, komisija je zaključila da je Oswald radio potpuno sam. Godinama

kasnije, komisija Američkog Doma Predstavnik (veliki deo kongresa koji donosi zakone) potrošio je 26 meseci nanovo ispitujući ubistva Džona F. Kenedija i lidera za civilna prava crnaca, Martina Luthera Kinga mlađeg, (kojeg je ubio navodni „usamljeni asasin“ 1968. godine). Komisija Doma je zaključila da „usamljeni asasini“ nisu radili sami i da se zavere nalaze iza ubistava Kenedija i Kinga. Komisija je smatrala da je potrebna dalja policijska istraga. Uprkos glasinama i dokazima o umešanosti CIA i mafije u ubistvo Kenedija, nije došlo ni do jedne osude za saučesništvo.

Mlađi brat Džona Kenedija, Robert F Kenedi, je ubijen skoro pet godina kasnije, 5. juna 1968. godine u hotelu Ambassador u Los Anđelesu. RFK se kandidovao za predsednika u vreme kada je ubijen i skoro bi sigurno pobedio kao kandidat demokratske stranke. Upravo je bio održao govor uzbuđenim radnicima i krenuo kroz skladište okružen gomilom glasača i reportera. U tom skladištu je osuđeni atentator, Sirhan Sirhan, otvorio vatru iz pištolja sa male udaljenosti. Nekoliko ljudi je pogođeno i Kenedi je pao na pod sa ranama u glavi i telu. Sirhan je trenutno uhapšen. Kenedi je umro sutradan a Sirhan je osuđen kao usamljeni asasin. Uprkos osudi, ostao je veliki broj kontraverzi. Novinarski istraživač, Theodore Charach, sakupio je veliki broj dokaza koji ukazuju da je drugi skriveni atentator, ne Sirhan Sirhan, ispalio metak koji je ubio Kenedija. G-din Charach je iskoristio svoje dokaze da snimi zanimljivi dokumentarac naslovljen Drugi Pištolj. Film je doživeo teatralnu premijeru 1970-tih i od skoro je dostupan na videokaseti. Istraživanje g-dina Charach-a je privuklo pažnju drugih i na kraju je došlo do saslušanja koje je sproveo Odbor Supervizora Los Anđeleskog okruga.

Slučaj „drugog pištolja“ RFK se zasniva na fascinantnim balističkim dokazima i svedočenju očevidaca. Na primer, mrtvozvornik je izvršio analizu barutskih opekotina na Kenedijevoj glavi i odeći. Opekotine su otkrile da je cev pištolja bila na udaljenosti od jednog do tri inča od Kenedijeve glave kada su ispaljeni fatalni metci. Međutim, svi očevidci su izjavili da Sirhan-ov pištolj nije bio ni u jednom trenu bliže od 12 inča; bitna razlika što se tiče opekotina od baruta. Drugi Pištolj predlaže da je smrtonosni metak mogao biti ispaljen iz pištolja uniformisanog zaštitara koji je držao Kenedija za desno rame kada je pucnjava počela. Telohranitelj priznaje da je potegao oružje ali demantuje da je pucao. Međutim, očevidac sa mesta događaja, svedoči da je video telohranitelja kako puca. Ne postoji podatak da je policija ikada ispitala telohraniteljev pištolj.

Bizarni dnevnik koji je navodno vodio Sirhan otkriven je u njegovom stanu nakon incidenta i izgleda da daje određenu težinu teoriji zavere. U tom dnevniku, Sirhan je nekoliko puta pisao o potrebi da Robert Kenedi umre jer je Sirhan primio velike sume novca. Jedan zapis spominje 100,000 dolara. Najinteresantniji zapis u dnevniku je onaj u kojem Sirhan ponavlja instrukcije i obećanje da će dobiti novac za Kenedijevu smrt, koja je morala da se desi do 5. juna 1968. godine. Sirhan-ov dnevnik sadržavao je sledeće reči:

Robert F. Kenedi mora biti ubijen Robert F. Kenedi mora biti ubijen pre 5. juna 68. Robert F. Kenedi mora biti ubijen ja nikada nisam čuo molim vas platite redu od od od od od. Policija L.A. smatrala je da su zapisi u dnevniku ništa više nego buncanja mentalno poremećenog usamljenog asasina. Ako je to zaista bio Sirhanov rukopis, novac bi sigurno obezbedio dodatni motiv da puca na Kenedija, kojega je ionako mrzeo. Pitanje je: ko je ponudio Sirhanu novac i da li Sirhan veruje da će dobiti novac kada konačno bude pušten iz zatvora? Do danas Sirhan tvrdi da je radio samostalno a FBI i policija L.A. se slažu u tome.

Ako je telohranitelj ispalio metak koji je ubio RFK moguće je da je to uradio slučajno. Možda je izvukao pištolj iz futrole da odbrani Kenedija a da toga nije bio ni svestan. Policija, međutim, nikada nije razmotrila ovu mogućnost uprkos snažnim dokazima da Sirhanov pištolj nije ispalio smrtonosni metak. Umesto toga LAPD je bila vrlo zaokupljena teorijom o „usamljenom asasinu“ i kako to navodi članak Los Anđeles Tajmsa, loše je obradila neke od ključnih fizičkih dokaza.

Opet su nastale glasine o mogućoj umešanosti mafije i/ili CIA u atentat Roberta Kenedija ali nikada nijedan zaverenik nije uhapšen u slučaju. Ranog poslepodneva 30. marta 1981. godine, predsednik Ronald Regan je završio govor u Vašington Hilton hotelu. Okružen svojom pratnjom i agentima Tajne Službe, Regan je izašao na prilaz gde ga je čekala limuzina. Kao i u atentatu na Roberta Kenedija, očigledno sluđen mladić iskoračio je iz mase pucajući iz pištolja. Regana je gurnuo u limuzinu agent Tajne Službe, hitno je prebačen u bolnicu i izvršena je operacija kako bi se izvadio metak koji mu je probio levi deo grudnog koša i probio plućno krilo. Sreća je bila da to nije smrtonosna rana. „Usamljeni atentator“, John Hinckley mlađi, je osuđen za zločin.

Prema tvrdnji jednog kolmuniste, FBI je učinio sve da dokaže da je John Hinckley bio solo atentator. Neki ljudi, sa druge strane, su izrazili svoje sumnje povodom zaključka FBI. Na konferenciji za štampu održanoj mesec dana posle oporavka, Regan je odgovarao na pitanja naglašavajući da nije osetio udar metka koji ga je pogodio sve dok nije bio potpuno u limuzini:

Q: Koje su bile vaše pre misli kada ste shvatili da ste pogođeni?

A: Zapravo, ne mogu da se setim jasno. Znao sam da sam bio povređen ali sam mislio da me je povredio čovek iz Tajne Službe koji je pao preko mene u kolima, i bila je to, moram priznati, paralizirajuća bol. Opisao bih je kao da vas je neko udario čekićem.

Ali je to saznanje, čini mi se, došlo kada sam sa već nalazio u kolima pa sam pomislio da mi je njegov pištolj ili nešto drugo, kada se bacio preko mene (agent Tajne Službe), slomilo rebro.

Ali kada sam se ispravio u sedeći položaj a bol nije nestajala, zatim iznenada otkrio da iskašljavam krv, obojica smo zaključili da sam možda polomio rebro koje mi je probilo plućno krilo.

U kasnijem intervjuu, Reganova žena Nensi, potvrdila je predsednikove utiske.

Da li je Regan jednostavno doživeo zakasnelu reakciju na metak ispaljen iz Hinckley-evog pištolja ili je zapravo bio upucan, možda slučajno, u kolima od strane agenta Tajne Službe, kako nam predlaže navedeno svedočenje? Prema FBI, metak koji je ranio Regana rikošetirao je od vrata limuzine u trenutku kada je predsednik gurnut u kola. Ako je objašnjenje FBI istinito, zašto metak nije eksplodirao pri udaru u vrata kada je to bio eksplodirajući metak? Možda je metak bio „ćorak“? Moguće je da su se dve slučajnosti dogodile za vreme atentata na Regana: metak ćorak praćen zakasnelom reakcijom na bol.

Drugo objašnjenje koje ne zahteva slučajnost je to da je Regan pogođen, možda slučajno, od strane agenta Tajne Službe u kolima: ovo bi objasnilo i zašto je eksplodirajući metak zatajio (nije pogodio metalna vrata) i sećanje g-dina Regana.

FBI nije ispitao teoriju „drugog pištolja“ u napadu na Regana. Ovo je zbunjujuće jer je osuđeni atentator, John Hinckley, Jr., tvrdio da postoji zavera iza pokušaja atentata. Njujork Tajms je u svom izdanju od 21. oktobra 1981. godine objavio:

Izvor iz Ministarstva Pravde je kasno sinoć potvrdio da je John Hinckley, zapisao na papirima zaplenjenim iz njegove ćelije u julu, da je on bio deo zavere kada je pucao na predsednika Regana i još trojicu ljudi 30. marta.

Hinklijeva optužba je trebala da pokrene intenzivniju istragu zavere. Nakon svega, John Hinckley, nije bio običan pojedinac iz mnoštva Amerikanaca. On je bio sin bogatog ličnog prijatelja i političkog podržavaoca tadašnjeg podpredsednika, koji bi, naravno, postao predsednik da je Regan umro. Ovim ne želim da kažem da je zavera sigurno postojala, samo da takvi uslovi obično pokrenu mnogo opširniju istragu. Njujork Tajms tvrdi da je

FBI zaplenio Hinklijeve papire, prati tragove i zaključio da je Hinklijeva tvrdnja o zaveri netačna. Sudija koji je zasedao na slučaju naredio je advokatima i svedocima da ne otkrivaju sadržaj Hinklijevih papira javnosti. Zatvorski čuvari koji su zaplenili i pročitali papire su tajno dali svoje izjave sudiji. Na Hinklijevom suđenju, ni advokati odbrane ni tužioci nisu podigli pitanje „zavere“, niti mogućnost drugog pištolja. Umesto toga celo suđenje je bilo koncentrisano na vidljive Hinklijeve mentalne probleme.

Možda su tri atentata o kojima smo upravo raspravljali zaista počinjena od strane usamljenih asasina, od kojih su dva uključivala slučajno ispaljivanje oružja od strane agenata. Atentat na Filipinima je, međutim, dokazao da takvi scenariji ponekada mogu da budu maska za ubistvo koje je počinila obaveštajna organizacija.

Bratstva, je još samo jedan od način da čovečanstvo ostane u stanju rata i neujedinjenosti.

To je bila 1983. godina. Benigno Aquino je bio popularni lider opozicije na Filipinskim ostrvima. Filipini su tada bili pod diktatorskom vlašću predsednika Ferdinand Marcos-a. Marcos je proglasio zakon o vojnom kontrolisanju zemlje 1960-tih i nikada ga nije poništio. Nakon tri godine dobrovoljnog izgnanstva iz svoje domovine, Aquino je doneo odluku da se vrati u svoju zemlju iako je šest godina ranije bio osuđen na smrt streljanjem zbog svojih političkih aktivnosti.

Akvinov avion je sleteo na Manila aerodrom 21. avgusta 1983. godine. Okružen filipinskim oficirima obezbeđenja, Aquino se upravo spustio niz stepenice aviona kada su se začuli pucnji. Metak ga je pogodio u zatiljak i ubio. „Usamljeni asasin“, Rolando Galman y Dawang, se nalazio na pisti i trenutno je bio ubijen od strane čoveka iz obezbeđenja koji mu je bio najbliži. Vlada je trenutačno proglasila Galmana za „usamljenog atentatora“ i pokušala da zatvori slučaj.

To je momentalno izazvalo sumnje.

Predsednik Marcos imao je motiv da ubije Aquino-a a Aquino je već bio osuđen na smrt. Kako bi uništio sumnje, Marcos je sastavio zvaničnu komisiju da ispita ubistvo, sličnu Warren-ovoj komisiji koja je sastavljena dvadeset godina ranije u Sjedinjenim Državama da ispita atentat na Džona Kenedija. Kritičari su optužili Marcos-ovu komisiju da je na njegovoj strani. Mnogi su sumnjali da će komisija doneti drugačije zaključke od već postojećih zvaničnih. Međutim, nešto neočekivano se desilo. Komisija je sprovedla istragu objektivno. Čula je dokaze o opekotinama od baruta na Aquino-voj glavi koji su upućivali da je smrtonosni metak bio ispaljen sa 12 do 18 inča udaljenosti. Vlada je tvrdila da je Galman prišao tako blizu ali očevidci to nisu potvrdili. Novinar iz aviona je svedočio da su dva čoveka iz obezbeđenja, koja su stajala tik iza Aquino-a, potegla svoje revolvare i uperili ih u potiljak Aquino-ve glave malo pre nego što su se začuli pucnji. Forenzički dokazi i svedočenja očevidaca ukazuju da je Aquino bio ubijen od strane jednog zaštitara koji je imao zadatak da ga „štiti“. „Usamljeni atentator“ je bio samo maska. Marcos komisija je objavila svoja saznanja.

Otkrića komisije su dovela do kriminalnih optužnica nekoliko visoko rangiranih vojnih oficira. Međutim, na suđenju su svi bili oslobođeni. Filipinski pravosudni sistem nije dozvolio da se većina dokaza i krucijalnih svedočenja koje je sakupila komisija pojave na suđenju. Jedan broj važnih svedoka za tužilaštvo se nije pojavio. Nekoliko svedoka je prijavilo da im je prećeno. Kada je Marcos bio izbačen iz ureda i poslat u izgnanstvo na Havaje od strane Aquino-ve žene, Corazon Aquino, svedoci su istupili svedočeći da je suđenje bilo namešteno od strane Marcos-a. Ostali svedoci atentata su takođe istupili sa dokazima koji potvrđuju da je Benigno Aquino-a ubio zaštitar.

Važnost Aquino-vog ubistva je da je scenario atentata virtuelno sličan drugim „usamljeni asasin“ epizodama. Ako je, na primer, postojala zavera iza RFK ili Ronald Regan atentata,

onda bi stil izvršenja izgledao identično stilu u Aquino-vom atentatu: mentalno poremećen ili politički fanatik „usamljeni asasin“ je iskorišten kao pokriće za pravog atentatora koji je na sceni kao bezbedonosna pratnja žrtve. Ovo je važno jer su filipinski oficiri optuženi za smišljanje Aquino-vog atentata uključivali generala Fabian Ver-a i ljude pod njegovom komandom. Ver pored toga što je vodio nacionalne vojne jedinice upravljao je i obaveštajnom mrežom. Drugim rečima, „usamljeni asasin“ atentat na Benigno Aquino bila je vojno/obaveštajna operacija. Ovo je bitno jer je Filipinska Republika bila veliki saveznik Sjedinjenih Država u vreme atentata a SAD još uvek ima velike pomorske i vazdušne baze tamo. Filipini primaju veliku pomoć od Sjedinjenih Država uključujući u to i vojne i obaveštajne savetnike. Filipinski obaveštajni aparat stoga duguje dosta američkoj CIA i vojnoj obaveštajnoj službi. Ovo ne znači da su američki izvori bili obavezno umešani u atentat na Aquino-a. Jednostavno pokazuje kako je važna Zapadna obaveštajna služba skoro prihvatila tehnike „usamljenog atentatora“ ali ih je koristila tako da su ih ljudi prozreli trenutačno. Čak i novine Sjedinjenih Država koje su tako brzo prihvatile „usamljeni asasin“ presude u Američkim atentatima objavile reportaže kojima osuđuju oslobađanje filipinskih vojnika. Trebali bi da skinemo kapu tim hrabrim članovima komisije koji su imali hrabrosti da pogledaju iza mita o „usamljenom asasinu“ i onim svedocima koji su bili dovoljno hrabri da svedoče. Takav integritet je dragocen komoditet.

Moderni „usamljeni asasini“ nisu samo fenomen koji se odnosi na Ameriku; oni ostaju internacionalni. Tokom svog javnog pojavljivanja na trgu Sv. Petra, 13. maja 1981. godine, papa Jovan Pavle II bio je pogođen. Preživeo je i dan danas je papa. Osuđeni „usamljeni asasin“, Mehmet Ali Acga, je pucao iz gomile koja je okruživala papski automobil. Interesantno je da je Italijanska policija uhapsila i drugog revolveraša povezanog sa pucnjavom i optužila Bugarske obaveštajne agente da su umešani u zaveru da se ubije papa. Bugarska je još uvek bila komunistička zemlja u to vreme. Rusija je optužila CIA za izmišljanje ove takozvane „Bugarske veze“ iz propagandnih razloga; međutim, zapadnjačke novine objavile su da se CIA zapravo umešala i izvršila pritisak na Italijansku policiju da odbaci slučaj „Bugarske veze“ i „drugog pištolja“. Italijani su se povinovali zahtevima CIA kada je optuženi atentator, Mehmet Acga, uništio svoj kredibilitet stalnim menjanjem svoje izjave i upuštanjem u bizarno ponašanje.

U Švedskoj, važna „usamljeni asasin“ epizoda uključivala je ubistvo veoma popularnog švedskog premijera, Olaf Palme, 28. februara 1986. godine. G-din Palme je šetao sa svojom ženom posle bioskopa kada je ubica dotrčao do premijera, ispalio dva hitca i pobegao u mrak. Sumnje o zaveri su se pojavile istog trena ali je ubrzo rečeno da je ubistvo delo „ludaka“. Osumnjičeni je na kraju uhapšen, ali je porekao umešanost i bio je oslobođen. Švedska vlada mu je čak 1990 godine platila odštetu za vreme provedeno u zatvoru. Sve do pisanja ove knjige nijedan drugi osumnjičeni nije izveden na suđenje.

Poslednja epizoda vredna pomena dogodila se u Zapadnoj Nemačkoj 25. aprila 1990. godine, protiv Oskar Lafontaine-a. G-din Lafontaine je bio premijer Saarland oblasti i kandidovao se kao predstavnik Socijal Demokrata za Kancelara Nemačke. Bio je na bini sa još jednim socijal demokratom, Johannes Rau-om, za vreme političkog mitinga. Osoba koja je izgledala kao zaštitar dovela je žensku osobu na binu; žena je nosila buket cveća. Kada je prišla g-dinu Lafontaine, staloženo je izvukla mesarski nož i prerezala mu grlo. Na sreću, Lafontaine je preživeo uprkos velikom gubitku krvi i nastavio je sa svojom neuspešnom kampanjom. Atentatorica, Adelheid Streidel, je smesta uhapšena i okarakterisana kao mentalno poremećeni „usamljeni asasin“. Napad, međutim, ima obeležja nekoliko predhodnih „usamljeni asasin“ epizoda koje smo upravo pogledali: umešanost osoblja obezbeđenja, takozvani „usamljeni asasin“ pokazuje znake teške mentalne bolesti i otvoreno izvršavanje čina ubistva. Upotreba mesarskog noža umesto pištolja čini g-dicu Streidel još sličnijom Asasinima srednjevekovne Persije, koji su koristili oružja sa oštricom. Ovaj pokušaj atentata odigrao se u politički krucijalnom trenutku: g-din Lafontaine se kandidovao protiv kancelara Helmuta Kola. G-din Kol je bio glavni zastupnik brzog ponovnog ujedinjenja Nemačke i Evropske zajednice, koje bi

dovele do velikih pomeranja u svetskoj ekonomiji , politici i vojnim pitanjima. G-din Lafontaine i Socijal Demokrate su zastupale usporavanje procesa Nemačkog ponovnog ujedinjenja.

Kao i u slučaju Adelheid Streidel, bitan element skoro svih skorašnjih „usamljeni asasin“ slučajeva je mentalno stanje „usamljenih asasina“ u vreme atentata. Očigledna „mentalna poremećenost“ ispoljena od strane većine njih može biti dokaz o mentalnom tempiranju. Poznato je da je Sirhan Sirhan bio podvrgnut stalnom hipnotisanju od strane „prijatelja“ koje policija nije dovoljno istražila. Očevidci su izjavili da je Sirhan izgledao kao da je u transu te večeri kada je pucao na Roberta Kenedija. John Hinckley je bio podvrgnut mnogim psihijatrijskim intervencijama pre nego što je postao atentator i još uvek ne znamo kakve su to bile intervencije. Da li je Hinckley dobio nekakve vizionarske predodžbe slične onima koje je dobio Adolf Hitler kao psihijatrijski pacijent u Pasewalk-u? Kao i drevni asasini Persije, Hinckley je bio motivisan suludom idejom da će otići u raj ubistvom Regana, samo što je Hinckley-jev raj bio neuzvrćena ljubav jedne ženske filmske zvezde. Hinckley je mislio da će zadobiti njenu ljubav ako ubije predsednika. Čudna mentalna stanja Mehmet Ali Acga i drugih modernih atentatora (kao što je „Squeaky“ Fromme koji je pokušao da ubije predsednika Džeralda Forda 1975. godine) su dalje indikacije da mentalno tempiranje može biti važan faktor u većini modernih „usamljeni asasin“ epizoda, baš kao što je to bilo i u srednjevekovnoj Persiji. U svetlosti gore navedenog, možda nije iznenađujuće otkriti dokaze o direktnoj ili indirektnoj povezanosti mreže Bratstva sa nekim modernim atentatima. John Hinckley, na primer, je jedno vreme pripadao Američkoj naci organizaciji. „Squeaky“ Fromme bio je sledbenik Čarlsa Mensona, koji je propovedao bizarni apokaliptički misticismizam u maloj Kalifornijskoj zajednici. Menson i njegova „Porodica“ bili su ti koji su počinili užasna Tate-LaBianca ubistva u Los Angelesu 1969. godine. Interesantno je da je Menson nekada bio policijski doušnik.

Sve dok „usamljeni asasin“ tehnika nastavlja da prolazi a da joj se niko ne suprotstavlja one nacije koje su žrtve te tenike se nikada neće uzdići iznad nivoa banana republike. U njih spadaju Sjedinjene Države i zemlje Evrope. Dovoljan je samo jedan pogled na to kako su ti atentati uticali na smenu američkih predsednika kako bi ocenio koliko je ta tehnika štetna za demokratiju. Problem sa američkim vođstvom danas nije izazvana izbornim procesom ili nedostacima u Ustavu. Problem je u tome što su izborni proces i Ustav teško podkopani ubistvima lidera i kandidata. Kada policijske organizacije doprinesu ovome ignorišući ili potiskajući dokaze, te policijske organizacije postaju saučesnici u zločinima u vrlo stvarnom i legalnom smislu. To je vreme kada demokratija umire.

Kroz celu ovu knjigu prikazivali smo ulogu mreže Bratstva u održavanju revolucije. Revolucije i oružani pokreti otpora su skupi za održavanje tako da otkrivamo da većinu njih danas finansiraju obaveštajne organizacije. Jedan nesrećni nus-proizvod ovih aktivnosti je terorizam.

Terorističke grupe su efektivan način da se sukob održi živim. Zanimljiva knjiga naslovljena, „Mreža Terora“ od Claire Sterling, otkriva jake veze koje su postojale između naizgled nepovezanih terorističkih grupa. Terorističke organizacije širom sveta sa konfliktnim ideologijama su bile podržavane od strane zajedničkih „sigurnih kuća“ i dostavljača. Mreža Terora otkriva da su mnogi od tih zajedničkih izvora opreme imali konekcije sa Ruskim KGB, iako knjiga zaboravlja da pomene ulogu zapadnih obaveštajnih službi u podržavanju različitih oblika terorizma.

Cilj nekih terorističkih grupa je da održe takozvanu „Konstantnu Revoluciju“, tj., nasilnu revoluciju koja nikad ne prestaje. Ovaj cilj je ukorenjen u marksističkom konceptu da je klasna borba neizbežna i mora stalno da se pojavljuje kako bi se izrodila Utopija. Kao što se možemo setiti, ova ideja ima svoje početne korene u Kalvinističkom učenju da je svet u ratu bliži Bogu. „Konstantna Revolucija“ je stoga dizajnirana radi održavanja ljudi u

stalnom sukobu kako bi svi mi mogli da uživamo u budućoj Utopiji. Ovo zvuči blesavo, kažete? Naravno da jeste. „Konstantna Revolucija“, koju finansiraju razne obaveštajne službe a inspirisana je konceptima koji su potekli iz mreže.

Cilj bratstva

Trud da se razvijaju neprestani sukobi na zemlji je čigledno bio toliko uspešan da preći uništenjem velikog dela čovečanstva. Moćna atomska oružja su razvijena u pripremi za još jednu „Konačnu Bitku“ između sila „dobra“ i „zla“. Oni koji misle da je nuklearni rat nezamisliv: neka razmisle ponovo. U stanju beskrasnih konfrontacija koji delimo na zemlji retko se dešavalo da stvorena oružja nisu upotrebljena. Dve atomske bombe su već bačene za vreme Drugog Svetskog rata i ako verujemo u neke dokaze, korištene su da zbrišu ljudske civilizacije u drevnoj prošlosti. Postoji velika ironija u ovome. Ako manipulacije od strane Skrbnika zaista leže iza ljudskih sukoba, Skrbničko društvo bi moglo uskoro da poseduje veoma oštećenu imovinu. Istina je da su nuklearna oružja nestabilna tako da mnoge atomske glave neće eksplodirati ako budu lansirane, ipak napravljeno ih je više nego dovoljno što bi obezbedilo pozamašnu štetu ako bi došlo do nuklearne razmene. Na svu sreću završetak Hladnog rata je doprineo značajnom smanjenju u Američkom i Ruskom nuklearnom arsenalu. Postoji ironija i u ovome takođe, u svetlu frakcija i neprijateljstava koja su zamenila ona iz vremena Hladnog rata.

Hladni rat između Sjedinjenih Država i bivšeg Sovjetskog Saveza uticao je na nas na mnogo načina koji mogu i danas da se osećaju. Viši porezi, ratoborne vojne i obaveštajne agencije i gomila drugih nevolja je nanešena ljudskoj populaciji u ime zaštite od neprijatelja. Na nas su uticali i stvarima koje su manje poznate ali su podjednako bitne.

Tokom druge polovine 1970-tih pojavila su se otkrića u javnoj štampi o vojnim i CIA eksperimentima sa bojnim otrovima. Iznenadujuće, mnogi od tih eksperimenata su sprovedeni u američkim gradovima i bili su upereni protiv američkih građana. Na primer, 1950-tih, „bakteriološka magla“ je puštena sa mornaričkog broda na San Francisko. Prema Los Angeles Tajmsu:

U eksperimentu sprovedenom da bi se utvrdila sposobnosti napada i odbrane od biološkog oružja, brod Mornarice je prekrpio San Francisko i njegove okolne zajednice sa bakteriološkom maglom u trajanju od šest dana 1950. godine, prema američkim vojnim podacima.

Podaci sadrže zaključak da je skoro svaki od 800,000 stanovnika San Franciska bilo izloženo oblaku koji je pustio brod Mornarice dok se kretao u blizini Golden Gejta.

Aerosolna supstanca koju je ispuštao brod sadržavala je bakteriju poznatu kao *serratia*, za koju se verovalo da je bezopasna u to vreme ali je kasnije otkriveno da može izazvati tip upale pluća koji može biti smrtonosan.

L.A. Tajms dodaje da je najmanje dvanaest ljudi bilo hospitalizovano u to vreme zbog *serratia* pneumonije. Jedan od njih je umro. To je bio samo početak. Vojska je otkrila da je sprovedla 239 testova u vazduhu između 1949. i 1969. godine! Od tih 239 njih 80 je sadržalo prave bakterije. Testovi su vršeni u Vašingtonu, Njujorku, Ki Vestu, Panami (Florida) i San Francisku. Ako prihvatimo cifru od 80 eksperimenata sa živim bakterijama, otkrivamo prosek od četiri „bakteriološka napada“ usmerena protiv američkih gradova svake godine u poslednjih dvadeset godina! Drugi vladini dokumenti su otkrili iste takve eksperimente od strane CIA. Ovo znači da je nekoliko američkih oblasti sa velikim brojem stanovnika bilo izloženo intenzivnim bakteriološkim bombardovanjima u periodu od 20 godina i sve to od strane same nacijine vojske i obaveštajnih organizacija! Ovi bakteriološki „eksperimenti“ su navodno okončani 1969. godine. Međutim, opravdane sumnje su se pojavile zbog izbijanja skorijih bolesti. Najskorija od takvih zaraza je SIDA. Nakon što je epidemija SIDA izbila, Sovjetski Savez je objavio optužbe u svojim

zvaničnim novinama da je SIDA biološko oružje koje je razvila vojska Sjedinjenih Država. Optužbe su na kraju odbačene kao lažna propaganda i Sovjetski Savez je kasnije javno povukao izjave nakon pritiska od strane Sjedinjenih Država. Uprkos povlačenja izjava, jedan broj istraživača u Americi tvrdi da postoje dokazi koji će podržati originalnu tvrdnju.

Američki građani nisu bili pogođeni samo bakterijama već i drugim tipom bombardovanja. Intrigantni segment televizijskog programa, NBC Magazin sa David Brinkley-em, emitovan 16. jula 1981. godine, otkrio je da je severo-zapadni deo Sjedinjenih Država konstantno bio bombardovan od strane Sovjetskog Saveza sa radio talasima niske frekvencije. Radio talasi su postavljeni na približan nivo biološko elektronskih frekvencija. G-din Brinkley je izjavio:

„Teško mi je da poverujem, to je ludo i niko od nas ovde ne zna šta da misli o tome: poznato je da Ruska vlada pokušava da izmeni ljudsko ponašanje uz pomoć spoljnih elektronskih uticaja. Toliko znamo. I znamo da nekakva vrsta Ruskog transmitera bombarduje ovu zemlju sa ekstremno niskim frekvencijama radio talasa.“

Glasnogovornik vlade Sjedinjenih Država izjavio je da su radio zraci bili neka vrsta radar sistema niskih frekvencija, ali ipak nije umeo da objasni na kojem principu takav „radarski sistem“ radi. Činjenica je da će nisko frekventni talasi takvog tipa uticati na neurološko i fiziološko funkcionisanje, uglavnom smanjivanjem mentalnog funkcionisanja i čineći ljude sugestivnijima. To je verovatno i namera. Novinski članak Asošijeted Presa od 20. maja 1983. godine objavio je da je mašina poznata po imenu Lida bila korištena od strane Sovjetskog Saveza još od 1960. godine kako bi uticala na ljudsko ponašanje sa radio talasom od 40 megaherca. Lida je korištena u Rusiji kao omamljivač i izaziva stanje transa kod ljudi. Rusko „uputstvo za upotrebu“ Lidu naziva „udaljeni aparat za tretman pulsom“ za rešavanje psiholoških problema, hipertenzije i neuroza. Mašina je u jednom trenutku ponuđena kao zamena za psihotropne lekove. Kada se članak AP pojavio mašina Lida bila je na pozajmici u veteranskoj bolnici Jerry L. Pettis u Sjedinjenim Državama putem medicinskog programa razmene. Prema šefu istraživačkog tima u bolnici, mašina bi jednog dana možda mogla da nađe upotrebu u učionicama radi kontrole ponašanja retardirane ili poremećene dece. Lida je verovatno umanjena verzija iste takve vrste mašine opisane u emisiji David Brinkley-a:

„(Šef istraživanja) je rekao da neki ljudi teoretišu kako možda Sovjeti koriste naprednu verziju mašine potajno pokušavajući da pronađu promene u ponašanju u Ujedinjenim Državama putem signala uperenih iz S.S.S.R.“

Izgleda da su Amerikanci primali tretmane elektronskog omamljivanja kao uslugu Sovjetske vlade. Neverovatno je da Sjedinjene Države nisu javno zahtevale trenutni prestanak intervencije. Ironično, ali ne iznenađujuće, izgleda da je Amerika postala militantnija tokom tih „tretmana“. Povećala se anti-Sovjetska misao a sa njom i vojno naoružanje. Zasigurno povećana militantnost Sjedinjenih Država ne može da se pripiše ruskim mašinama ali u najboljem slučaju Sovjetski tretmani nisu imali efekta u smirivanju Amerike. Prava činjenica je da elektronski omamljivači ustvari jesu iritanti koji će na kraju doprineti povećanoj agresiji. Rusi, i svako ko još upravlja takvim uređajima, učinio bi dobro delo ako bi ih ugasio i ostavio ugašenim.

Kao što dokazi pokazuju, glavne vojne i obaveštajne organizacije su preuzele da rade ljudskoj populaciji tačno ono što su navodno radili NLO i neki „Uzvišeni Gospodari“: raspršavali su opasne bakterije i bombardovali ljudsku populaciju elektronskom radijacijom za promenu ponašanja. Kada uzmemo u obzir ove činjenice, može biti važno da su vojne i obaveštajne organizacije, barem u Sjedinjenim Državama, bili najnapredniji u razotkrivanju NLO-a dugi niz godina.

Prvo poznato javno istraživanje NLO fenomena od strane američke vlade započeto je 22. januara 1948. godine i to su radile vazduhoplovne sile. Istraživanje je bilo poznato kao „Projekat Znak“ (Project Sign). Zastrašujući zaključak Projekta Znak, kako je to navedeno u njegovom „Procena situacije“, bio je da su NLO-i letelice iz „drugog sveta“. Ovaj zaključak je trenutno odbačen od strane šefa osoblja, generala Hoy S. Vandenberg-a, koji je odbacio dokaze kao „nepotpune“. Nova grupa zvana Projekat Zamerka (Project Grudge) je pokrenuta 11. februara 1949. godine. Svrha Projekta Zamerka bila je da ispita NLO fenomen iz stava da vanzemaljska letelica ne može da postoji. Projekat Zamerka je odrađivao svoj posao nekoliko godina i na kraju je unapređen u čuveni „Projekat Plava Knjiga“ (Project Bluebook) 1952. godine – kada je zabeležen dramatičan porast prijavi NLO-a. Projekat Plava Knjiga je zaključio (što nije iznenađujuće kada se uzme u obzir stav sa kojeg je pošao njegov predhodnik, Projekat Zamerka) da su NLO-i svi objašnjivi prirodni fenomeni.

U godini nakon što je pokrenut „Projekat Plava Knjiga“, CIA je zakoračila u NLO kontraverzu sa svojom istragom. CIA je 1953. godine organizovala komisiju uglednih naučnika poznatu kao „Robertson komisija“. CIA komisija je ubrzo objavila zvanično da NLO-i ne predstavljaju vanzemaljsku rasu. Komisija je dodala da NLO nisu direktna fizička pretnja za nacionalnu sigurnost i stoga nisu interesantni. Ipak, komisija je izjavila da prijavljivanje NLO-a može predstavljati pretnju za nacionalnu bezbednost! Komisija je napisala sledeće kako bi predložila da je potiskivanje NLO prijavi poželjno za nacionalnu bezbednost:

„... nastavak naglašavanja prijavi ovih fenomena, u ova opasna vremena, rezultira pretnjom za redovno funkcionisanje odbrambenih organa političkog tela.“

Kao rezultat toga, CIA i FBI su ispitale mnoge ljude koji su prijavili NLO. Vazduhoplovstvo Sjedinjenih Država je sarađivalo izdajući odredbe 1958. godine koje obavezuju istraživače vazduhoplovstva da daju FBI imena ljudi koji su tvrdili da su kontaktirali NLO na neki način, na osnovu optužbe da su takvi ljudi „ilegalno i obmanjivački približili tu temu pažnji javnosti.“ Iako su ove odredbe olakšane i FBI navodno više ne istražuje NLO slučajeve, u 1950-im i 60-im godinama postojala je odlučna namera Američke vlade da zabrani javno prijavljivanje i diskutovanje NLO fenomena.

Danas je američka vlada zvanično prestala da se bavi NLO poslovima. Veliki deo razotkrivanja je predat privatnoj grupi poznatoj kao Komitet za Naučno Ispitivanje Tvrdnji o Paranormalnom (Committee for the Scientific Investigation of Claims of the Paranormal ili CSICOP). CSICOP okuplja impresivnu skupinu naučnih i tehničkih konsultanata, od kojih su mnogi profesori na prestižnim univerzitetima. CSICOP je inspirisao stvaranje lokalnih ogranaka uglavnom poznatih kao „skeptička društva“. CSICOP objavljuje žurnal zvan „The Skeptical Inquirer“.

Glavna ideja na kojoj CSICOP funkcioniše je da NLO nije dokazano vanzemaljska letelica. CSICOP takođe razotkriva sve druge fenomene koje smatra lažnim ili „pseudonaučnim“, kao što su vidovitost, spiritualizam, Bigfut, Snežni čovek, čudovište iz Loh Nesa i sve duhovne fenomene. Žigoše svaki pokušaj da se ozbiljno izučava NLO ili duhovni fenomen kao „pseudonauku“. CSICOP naravno praktikuje samo „pravu“ nauku. Mnogi CSICOP i lokalni skeptični članovi su vrlo energični i neki od njih se redovno pojavljuju na radiju i televiziji.

Uticaj CSICOP-a je danas izrazito jak. Pored svog prisustva na univerzitetima putem CSICOP povezanih fakulteta, CSICOP je proširio svoj uticaj na medije. Poznati astrolog Carl Sagan, na primer, je naveden kao Prijatelj CSICOP-a. U ostale Prijatelje spadaju Bernard Dixon, evropski urednik Omni magazina; Paul Edwards, urednik Enciklopedije Filozofije; Leon Jaroff, urednik Discover magazina; Phillip Klass, stariji urednik u Aviation Week & Space Technology magazinu; i pokojni B. F. Skinner, autor i poznati

biheviorist koji je mnogo učinio na promovisanju stimulativnog odgovora ljudskog ponašanja u našoj generaciji.

CSICOP je stekao sledbenike uglavnom zato što organizacija uspešno promoviše svoj rad kao objektivan. Komitet je neprofitabilna naučna i obrazovna organizacija.

Komitet se dojmi kao fenomenalna organizacija. Svet može dosta da dobije od objektivnog istraživanja NLO i paranormalnih tvrdnji. Naročito je bitno ozbiljnim izraživačima da razvrstaju legitimno od prevare a to nije uvek lako uraditi. Nažalost, CSICOP ne obezbeđuje objektivnost potrebnu da se taj zadatak obavi. Rezultat CSICOP istraživanja je uvek bio, koliko ja znam, potpuno opovrgavanje. Ovo je zbunjivalo one ljude koji ne mogu razumeti kako određeni dokazi mogu biti odbačeni ako ih sagledamo objektivno. Rešenje ove zagonetke nam se otkriva kada uvidimo ko je pokrenuo CSICOP i zašto.

CSICOP je osnovan 1976. godine a sponzorisa ih je Američka Humanistička Asocijacija. Američka Humanistička Asocijacija je, naravno, posvećena unapređenju filozofije „humanizma“. „Humanizam“, sam po sebi, je teško definisati jer često predstavlja različite stvari različitim ljudima. U osnovi, humanizam je učenje koje se osvrće na ljudske interese i ljudske vrednosti dok se protivi verskim interesima i vrednostima. Bavi se pitanjima etike i postojanja iz perspektive ljudskih bića kao fizičkih entiteta na zemlji. „Religiozni humanisti“ će imati duhovne i teološke brige ali će im prići iz ugla čoveka a ne iz duhovnog ili božanskog ugla kao što to čini većina religija.

Najpoznatiji oblik organizovanog humanizma u Sjedinjenim Državama danas se naziva „sekularni (ne-verski) humanizam“. Sekularni humanizam priznaje samo stvarnost fizičkog postojanja i odbacuje duhovnu i teološku stvarnost. To je filozofija strogog materijalizma. Mnogi sekularni humanisti podržavaju model stimulativnog-odgovora ljudskog ponašanja.

Osnivač i trenutni predsedavajući CSICOP-a je Paul Kurtz, profesor filozofije na Državnom fakultetu Njujorka u Bufalu. Dugi niz godina g-din Kurtz je bio urednik „The Humanist“ magazina. On je bio jedan od tvoraca Humanističkog Manifesta II i autor je knjige naslovljene U odbranu Sekularnog Humanizma. Njegova knjiga je interesantna pošto izražava neke od doktrina i ciljeva organizovanog sekularnog humanističkog pokreta. Te doktrine i ciljevi su važni kada ih sagledamo u svetlu kakvu su ulogu profesor Kurtz i drugi sekularni humanisti imali u osnivanju CSICOP. NA temu duhovne egzistencije, profesor Kurtz je napisao:

„Humanisti odbacuju tezu da je duša odvojiva od tela ili da život postoji u nekom obliku nakon smrti tela.“

Takve ideje su dobre za one ljude koji žele da veruju u njih. Poenta koju želim da izrazim je sledeća: pojedinci i organizacije koje aktivno promovišu takve ideje će teško biti iskreno objektivni kada ispituju dokaze koji se otvoreno protive njihovim predodređenim pogledima.

Oni su se već izjasnili u šta veruju a šta odbacuju.

Objektivnost je još teža kada ti isti ljudi aktivno gledaju da prošire njihov način razmišljanja kao socijalni cilj. Prema Humanističkom Manifestu II:

„Mi određujemo set zajedničkih principa koji mogu da posluže kao osnova za zajedničku akciju – pozitivni principi relevantni za sadašnje stanje ljudi. Oni su ideja za sekularno društvo na planetarnom nivou.“

Primećujemo u ovom citatu da postoji sjedinjena namera među mnogim sekularnim humanistima da kreiraju svetsko sekularno društvo. Predsedavajući osnivač CSICOP,

profesor Kurtz, pomogao je u skiciranju dokumenta koji najavljuje tu nameru. Ne postoji ništa loše, samo po sebi, imati takav cilj. Uobičajeno je za aktivističke religije i filozofije da probaju da uobliče svet po svom nahodanju. Postoji, međutim, cena koja se mora platiti za takav aktivizam: CSICOP i njegove skeptičke grupe gube svoj kredibilitet. Oni su tužioci u sudovima ispitivanja a ne sudije ili porote.

U grupama kao što je CSICOP vidimo problem koji postoji već vekovima. Većinu ideoloških borbi vode ekstremisti. Sekularni humanisti, na primer, predstavljaju materijalni ekstrem i oni se često sukobljavaju sa modernim „Hrišćanskim fundamentalistima“ koji predstavljaju „verski“ ekstrem. Obe strane su ekstremne u održavanju pogleda koji mogu biti očuvani u život samo ako se zanemare velike količine dokaza. Oni su lake mete jedni drugima jer i jedni i drugi imaju mnogo mana; ipak ljudi se ohrabruju da se pridruže jednoj strani na osnovu toga da ako je jedna strana toliko u krivu, da druga strana koja ukazuje na te pogreške mora biti u pravu. Ovo može biti opasna logika za praćenje. Često se dešava da dve osobe srčano raspravljaju o činjenici, misleći da je baš on ili ona u pravu ali kada saznaju istinu oboje otkrivaju da su pogrešili. Dva ludaka mogu se godinama prepirati koji je od njih pravi Napoleon Bonaparta ali su okrenuti protiv autsajdera koji se stavlja na nečiju stranu ili zaklinje na vernost bilo kojem od njih! Dok se ekstremisti sukobljavaju, istina često leži ignorisana u potpuno drugom pravcu.

Uprkos pokušajima sekularnih humanista i drugih sa sličnim ideologijama da negiraju religiju i teologiju, religija nastavlja da bude velika sila u ljudskom društvu. Čak iako bi sve preživjele istine iz svih davno uspostavljenih religija i mističkih sistema bile skupljene danas ne bi bile dovoljne da prevedu osobu preko barijera koje stoje na putu za potpuni duhovni oporavak. U najboljem slučaju, te sakupljene istine bi samo ponudile tragove koji bi pomogli u potpuno novoj istrazi. Ovim ne želim da omalovažavam originalne nagrade koje mnogi pojedinci još primaju kao rezultat sleđenja različitih religijskih staza. Većina teologija ima neke vrednosti koje obogaćuju život osobe.

Istina je danas kao što je bila tokom cele istorije da nove religije dolaze i prolaze u velikom broju. Samo nekolicina od njih preživi dovoljno dugo a kamoli da postane jedna od velikih religija. Uprkos ovome, nove religije se napadaju isto toliko često danas kao i u prošlosti. Moderni napadi zauzimaju iste stavove koje su zauzimali vekovima: nove religije su žigosane kao misteriozna zla koja podkopavaju sve ono što je dobro. Reč „kult“ se često danas susreće kako bi opisala nove religije, iako većina tih religija nisu „kultovi“ u pravom značenju te reči. Kada se pravilno koristi reč „kult“ se odnosi na podgrupu veće religije, kao što je hrišćanski kult ili muslimanski kult. Bilo koja potpuno nova ili autonomna religija se pravilno naziva „sekta“, ili još bolje, jednostavno nova religija. Reč „kult“ je očigledno postala popularna zbog svojih fonetičkih kvaliteta. Takođe dobro zvuči u novinskim naslovima.

Najveća opasnost koja dolazi od novih religija nije ta što one predstavljaju nešto posebno novo ili drugačije već to što mogu biti učinkovito oruđe za razdvajanje ljudi u frakcije, kao što su to činile religije u prošlosti. Ovo može da se postigne a da sama religija ne snosi krivicu. Samim tim što postoji i što je napadnuta, moderna religija može biti uništena frakcija kada se nađe u socijalnoj klimi „kult histerije“. Ovaj tip socijalne klime se danas lako razvija jer većina obrazovanih ljudi smatra sebe upoznatim sa ljudskom psihologijom. Apelovanjem na takvu taštinu, lako je izgraditi animozitet prema novim religijama kod inače tolerantnih ljudi širenjem religijske netolerancije u psihološkim izrazima. Ironija je da najviše anti-kult aktivizma danas dolazi od takozvanih hrišćanskih „desničara“ koji se trude da iskorene „dela Satanina“, u koja spadaju sve religije koje se ne priključuju uverenjima hrišćana fundamentalista. Hrišćanske knjižare su primarni izvori anti-kult knjiga u Sjedinjenim Državama danas. Ovi hrišćani su našli čudne saveznike u grupama kao što su CSICOP i u onim drugim strogim materijalistima (npr. neki psihijatri) koji sve religije posmatraju kao nezdravim i nalaze lake mete u novijim religijama.

Ključ za analiziranje novih religija stoga nije u tome da se sve bace u istu loše definisanu kategoriju zvanu „kult“ a onda da se izdvajaju generalije o njima. Pravilan prilaz je da se svaka nova religija pojedinačno sagleda, da se priznaju njene jedinstvene karakteristike i da se analizira dobro i loše unutar njih prema specifičnim karakteristikama svake. Za neke će se otkriti da su samo nesrećan nastavak svega što smo sagledali u ovoj knjizi, druge će biti iskreni pokušaji duhovnog prosvetljenja. Razlog zašto je važno ostati objektivan prema novim religijama je taj da će originalno duhovno znanje verovatno doći kroz noviju religiju. Starije teologije se neće udaljiti daleko od svojih uspostavljenih doktrina a većina modernih nauka ne želi ni da uzme u obzir dokaze o duhovnoj realnosti.

Postoji jedan skoriji religijski pokret vredan pomena. To je slabo povezani „Novo Doba“ (New Age) pokret. New Age pokret se tako naziva jer je u potrazi za zorom Novog Doba na zemlji u kojem će duhovna sloboda, fizičko zdravlje i svetski mir preovladati. Neka jedinstvena muzika povezana sa New Age pokretom je veoma lepa i New Age stavlja naglasak na jedenje prirodne, zdrave hrane što je veoma pozitivan element pokreta. Neke od New Age doktrina sadrže maverik ideje o prirodi duhovnog bića, ali kao i Hinduizam, većina New Age sistema uništava cele dobrobiti tih maverik ideja ubacujući u njih velike doze misticizma, Skrbničkih doktrina i samo-pomoćnih metoda koje uključuju hipnozu i podsvesno programiranje (nijedno od njih nije preporučljivo).

Od primarnog interesovanja za nas su neke od ideja New Age o NLO. Veliki broj ljudi širom sveta je bio izložen teoriji o „drevnim astronautima“ koji su bili odgovorni za neke drevne verske događaje. Ovo je dovelo do toga da veo mita koji je prekrivao NLO delimično padne. Možda kao rezultat, napravljen je pokušaj kroz New Age pokret da se ponovo uspostave stara religiozna uverenja da je vanzemaljska vrsta koju vidamo kako leti našim nebom sastavljena od prosvetljenih skoro bogolikih bića kojima treba ukazati strahopoštovanje i gledati ih kao izvor spasenja. Ovaj stav obožavanja je sigurno promovisan putem New Age literature i u skorijim američkim filmovima kao što je Bliski susret treće vrste i Čaura. Mnoge druge Skrbničke doktrine, uključujući Kraj Sveta poruke, se sada šire sa modernim dodirima u New Age pokretu od strane ljudi koji tvrde da dobijaju poruke od NLO (a možda neki od njih i dobijaju). Umesto „anđela“, međutim, New Age nam nudi „Svemirsku Braću“. Ako je istorija nekakav pokazatelj, naši susedi „Svemirska Braća“ izgleda da imaju malo da nam ponude osim presije i genocida sem ako nije moguće ubediti ih da promene svoje načine. Izgleda da je ljudska rasa ta koja treba da nauči vanzemaljsku rasu saosećanju a ne obratno. Navodni Skrbnički humanitarci koji povremeno posete zemlju i učine dobro delo za ljudske svedoke i otete su ustvari određena manjina koja je nemoćna da učini išta stvarno značajno za ljudsku rasu. Kao doktori, socijalni radnici i sveštenici koji posećuju zatvore kako bi dali olakšanja zavorenima, Skrbnički humanitarci nikada nisu srušili zatvorske zidove. Čini se da su jedini „anđeli“ i „Svemirska Braća“ dostupni tebi, jesu ti i tvoje vrlo prizemljene komšije. Dok ovo izdanje knjige odlazi na štampanje svet je svedok mnogih promena. Neke od njih su veoma dobrodošle, kao što je ukidanje komunizma u mnogim nacijama, trenutni pokušaji Južnoafričke vlade da smanje aparthejd i povećanje demokratskih izbora širom sveta. Ovi događaji pokazuju da uslovi mogu biti poboljšani, možda čak dovoljno da na kraju donesu kraj ljudskoj teškoj situaciji koju vidimo u ovoj knjizi.

Nažalost, etnički nesporazumi i nastavljanje sistema inflacijskog papirnatog novca u menjanju Evrope su znakovi da još uvek nešto nije kako treba. Kako svet prolazi kroz 1990-te, mi kao da se nalazimo u eri vrlo sličnoj onoj koja je postojala pre dvesta godina kada su vlade republikanskog stila bile uspostavljane širom sveta. Kao i tada, frakcije sa korenima u Bratstvu su i dalje aktivne u stvaranju ratova i društvenih zla danas:

Balističkom oružju raste broj velikom brzinom u Islamskim i nacijama trećeg sveta, potpomognut Kinom i zapadnim zemljama; u međuvremenu, Islamski radikalizam nastavlja da izaziva nemire na Bliskom istoku i drugde. Radikalna Islamska sekta zvana

Muslimansko Brastvo je 1990. godine je odnela pobjedu na opštinskim izborima u Jordanskim gradovima Zarqa i Aqaba.

U vreme pisanja ovoga, Marksistički revolucionari još uvek ubijaju ljude u Peruu i na Filipinima. U Peruu, najopasniji Maoistički gerilci su članovi tajnog društva koje se zove Sendero Luminoso što, grubo prevedeno, znači „Blistajuća Staza“.

Narko karteli su postali političke sile sami za sebe; kao u Kolumbiji gde je kokainski kartel pokrenuo rat protiv kolumbijske vlade. Dokazi o umešanosti Bratstva u senci u svetu droge može se videti u Sendero Luminoso iz Perua, koji su umešani u uzgajivanje koke, i u trgovini heroinom gde se moćne Azijske trijade trenutno formiraju od strane tajnih društava sa korenima u 17. veku. Desničarske nacionalističke organizacije, iako uopšteno nepopularne u svetu, još uvek primaju podršku od vladinih entiteta, kao što je trenutna Ruska alijansa zvana Narodni Ruski Ortodoksni Pokret koji koristi simbol krsta na žutoj podlozi koja podseća na swastiku. Godine 1990, ljudi povezani sa pokretom bili su sponzorisani od strane Informativne Agencije Sjedinjenih Država da održe govore u Americi, uprkos protestima da su govornici bili antisemite.

U svetlu optužbi i dokaza da je SIDA možda namerno puštena u ljudsku populaciju, postoje neke legitimne zabrinutosti o tome kako novo otkrivene zaraze od strane doktora mogu biti iskorištene od strane nekih koji sponzorišu istraživanja. U vreme kada budete čitali ovo, mnogi novi događaji će se desiti. Lideri, političke ličnosti i institucije će se pojavljivati i nestajati sa svetske scene; Zaraćene frakcije će nasaviti da se rađaju i nestaju. Nadam se da će dugoročni istorijski kalupi opisani u ovoj knjizi obezbediti interesantno, i možda korisno, oruđe za ispitivanje razloga budućih sukoba kako se budu dešavali. Još bolje, možemo se nadati da će ova knjiga jednog dana postati ništa više nego podsetnik na ružan san iz kojeg smo svi uspeli da probudimo sebe.

Bekstvo iz Raja

Prirodno je za ljude da se pitaju kako mogu da unaprede svet oko sebe. Rasprostranjeno pogrešno mišljenje je da bi se nešto postiglo, osoba mora biti ili bogata, političar ili svetac. Istina je zapravo da osoba može uspešno da preuzme odgovornost za sebe i svoje bližnje ako ne ugrožava tuđi život ili okolinu. Osoba može da počne ovo postepeno, tako što će prvo poboljšati sopstveni život, zatim pružajući pomoć porodici i prijateljima kojima je potrebna, zatim pridruživanjem ili osnivanjem grupa sa korisnim socijalnim ciljevima i na kraju potragom za smislom o direktnoj ličnoj odgovornosti za ljudsku rasu. Važno je da što više ljudi započne ovaj proces. Kao što je istorija jasno pokazala, ako ne kreiraš svoje sopstveno okruženje neko drugi će ga kreirati za tebe i možda ti se neće svideti to što dobiješ. Velike konstruktivne promene našeg sveta zapravo ne zahtevaju mnogo da bi se ostvarile. Specifičan primer je sistem inflacijskog papirnato novca, koji nastavlja da stvara zaduženost i nestabilnost na svakom nivou, koji može lako biti zamenjen stabilnim monetarnim sistemom jednostavnim ukidanjem novca koji stvara banka i postavljanjem sistema u kojem novac izdaju nacionalne vlade u proporciji sa svojim bruto nacionalnim produktima. Banke mogu nastaviti da učestvuju u sistemu tako što bi bile provodnik za puštanje i cirkulisanje novca; ali banke više ne bi mogle same da stvaraju novac. Vlade više ne bi morale da oporezuju ikoga ili pozajmljuju; one bi mogle jednostavno da dodele sebi novac potreban da funkcionišu, unutar granica koji određuje njihov bruto nacionalni produkt. Sa ovakvim planom, svi dugovi dužni bankama bi mogli trenutno da budu izbrisani: banke bi mogle da budu isplaćene od strane vlade i za usluge koje vrše prema potrošačima.

Ako zemlju zaista poseduje tlačiteljsko vanzemaljsko društvo, onda negde mora da postoji linija komunikacije između ljudskih bića i Skrbničkog društva. Ne govorim o navodnoj telepatskoj komunikaciji, govorim o kontaktu lice-u-lice između ljudi i Skrbnika. Deo rešenja bio bi pronalaženje tih kanala komunikacije i njihovo korišćenje za početak pregovora o prekidu bola i patnje na zemlji. Ovaj predlog možda zvuči potpuno ludo jer

to znači pokrenuti proces diplomatije sa vanzemaljskim društvom, za koje većina vlada smatra da ne postoji, kako bi dobili slobodu za ljudsku rasu – rasu za koju bi većina ljudi porekla da je zarobljena. Sa druge strane, neki ljudi mogu argumentovati da takvi pregovori mogu biti isto beskorisni koliko i pokušaji zatvorenika San Kventina koji pregovaraju o svojoj slobodi sa upravnikom. Skrbničko društvo bi moralo da bude ubeđeno da ljudska rasa ne želi osvetu ili političko komešanje. Čovečanstvo samo traži priliku da dođe do svog obećanog spasenja i da bi ljudska rasa podelila svoj uspeh sa Skrbničkim društvom. Cilj bi bio da se prošlost ostavi u prošlosti i da se nastavi sa budućnošću. U međuvremenu, problemu ljudskog ratovanja treba se obratiti direktno. Trebalo bi da bude jasno da ne postoji prava „sigurnost“ tokom bilo kakvog, „toplog“ ili „hladnog“. Ljudi govore o nuklearnom razoružavanju, ali zašto se truditi da se napravi malo smanjenje nuklearnog arsenala kada se hemijska i biološka oružja proizvode u većem broju? Na svu sreću mnogi ljudi razumeju da se prava nacionalna bezbednost postiže putem prijateljstva i mirom. Pitajte bilo kojeg Amerikanca da li se oseća ugroženim vojno od Kanade ili bilo kojeg, osim najparanoidnijeg, Kanađanina isto pitanje o Americi. Obe nacije imaju osećaj sigurnosti ne zato što su uperile oružje jedna na drugu već zato što uživaju osnovno stanje prijateljstva. Oslanjanje na oružje, špijunažu, propagandu i drugo oruđe rata da bi se postigla nacionalna bezbednost će neizbežno propasti. Pre ili kasnije neko će napraviti bolju bombu ili pronaći put da zaobiđe tvoje. Regrutovaće boljeg špijuna ili će reći ubedljiviju laž. Ničija sigurnost ne bi trebala da se oslanja na takve besmislice.

Postoje mnogi ljudi danas širom sveta koji streme da stvore sigurnost putem prijateljstva. Ti ljudi nisu bili u stanju da prevaziđu nekoliko glavnih prepreka. Svetski lideri imaju pune uši obaveštajnih agencija koje promovišu hronično stanje straha i opasnosti putem tajnih brifinga, upozoravajućih izveštaja i mračnih scenarija. Sve dok veštačke filozofske razlike postoje između nacionalnih vođa, te vođe neće biti u stanju da misle i komuniciraju racionalno jedni sa drugima. Ako su nacionalni lideri ubeđeni da će nastati velika Utopija ako oni održavaju svoju stranu borbe, nikada neće biti mira. Mir jedino može doći ako su naše vođe voljne da odbace svoje velike apokaliptičke sukobe i pridruže se ostatku čovečanstva u jednostavnom paktu prijateljstva.

Prva stvar koju bi ljudi trebali da urade kako bi ostvarili ljudsku slobodu jeste da postanu svesni svih malih sloboda koje imaju i prošire se na njima. U našem svetu, postoji veliki naglasak na široke i gigantske socijalne, političke i duhovne slobode ali mnogim ljudima je teško da upražnjavaju čak i najmanje slobode, kao što je jednostavno izražavanje činjenice ili mišljenja u društvenom krugu. Ironija je u tome što široke slobode zaista postoje kako bi ljudi mogli da uživaju sve male slobode koje čine postojanje vrednim. Osoba može da počne sa uživanjem tih malih sloboda jednostavno vežbajući ih. Kako sve više ljudi počne to da radi slobode za sve će se proširiti. Iz ovoga sledi da žrtvovanje „manjih“ sloboda u ime postizanja „širih“ sloboda može dovesti do gubljenja svih sloboda.

Postoji veliki broj dodanih problema u našem svetu koje treba rešiti. Sada je red na tebe da osmisliš rešenja. Kada ih budeš smislio, porazgovaraj o njima i sprovedi ih u delo. Ono što misliš, ono što upijaš i kako posmatraš svet oko sebe je ekstremno važno jer ti imaš naslednu jedinstvenu perspektivu kakvu nema niko drugi. Reci ono što imaš da kažeš, otkri ono što želiš da otkriješ i ustremi se ka tim humanitarnim ciljevima unutar sebe. To bi moglo svima da nam pomogne.

Priroda Vrhovnog Bića

Pre nego što vam poželim zbogom, postoji još jedna tema koje se moram dotaći. To je tema koja se skriva u pozadini ove cele knjige ali koju sam uspešno izbegavao do sada. To je tema o Vrhovnom Biću. Da li Vrhovno Biće neke vrste postoji? Ako postoji, kakav je njegov odnos prema životu na zemlji i prema stvarima koje smo raspravljali u ovoj knjizi? Ja ću pokušati da razjasnim ova pitanja ali budite unapred upozoreni da je ovo

najspekulativnije i najfilozofskije poglavlje u knjizi. Moja diskusija će biti uproštena i nije namereno da bude definitivna; savetujem čitača da konsultuje i druge izvore radi više informacija. Ako vam se ovo ne sviđa, budite slobodni i pređite na sledeće i poslednje poglavlje.

Nesreća je što je izraz „naučni metod“ postao skoro sinonim za materijalizam. Ove dve stvari ne treba izjednačavati. Naučni metod je jednostavno pokušaj da se razume i istraži oblast saznanja na inteligentan i pragmatičan način. On stremi da otkrije odnos između uzroka i posledice i da razvije dosledne aksiome i tehnike koje će odvesti do predvidljivih rezultata. Ovo je tip metodologije koji treba da bude, i može biti, upražnjen na oblast duha ali to nije urađeno u nekoj velikoj količini. Veliki univerziteti i fondacije su suviše zauzeti svojim „čovjek je mozak“ studijama kako bi izvršile nešto više od površnih studija u gomili dokaza o Duhovnoj egzistenciji. Velike religije već imaju svoje „reč od Boga“ zapise tako da retko preduzimaju naučna istraživanja u ovoj oblasti, takođe.

Neki ljudi opovrgavaju postojanje Vrhovnog Bića. Teško je okriviti ih kada se uzme u obzir nivo do kojeg je duhovno znanje propalo. Međutim, mnogobrojni dokazi o individualnoj duhovnoj egzistenciji i mnoge karakteristike koje izgleda da sva duhovna bića imaju kao zajednička bi ukazale da „Vrhovno Biće“ neke vrste verovatno postoji kao zajednički izvor svog duhovnog postojanja.

Ako Vrhovno Biće postoji sigurno je da ga većina ljudi ne bi prepoznala i kada bi ga srela. Mnogi pojedinci očekuju da je Vrhovno Biće divovski čovek duge brade koji divlja, uništava i ubija ljude. Drugi misle da je Vrhovno Biće sjajna svetlost koja širi ljubav i toplinu. Dok ga treći prihvataju kao nekakvu potpuno nerazumljivu misteriju koju niko nikada neće shvatiti osim putem neprirodnih mističkih iskrivljenja.

Vrhovno Biće verovatno nije nijedna od tih stvari.

Dok sam istraživao zbog ove knjige, susreo sam se sa mnogim idejama šta bi Vrhovno Biće moglo da bude. Možda je najbolji način da se odgovori na pitanje prvo probati da se ustanovi šta je individualno duhovno biće.

Duhovno biće izgleda da predstavlja nešto što nije deo fizičkog univerzuma, a ipak poseduje i spoljašnju svesnost i samo-svesnost. „Samkhya“ definicija na stranama 103 i 104 ove knjige se čini tačnom i upućujem čitaoca na te strane. Gomilajući naučni dokazi o duhovnoj besmrtnosti u epizodama susreta sa smrću i u dokumentovanim sećanjima na prošli život ukazuju da je duhovno biće najbolje definisati kao bezvremene i neuništive jedinice svesnosti.

Svako duhovno biće ili jedinica svesnosti, dojmi se potpuno jedinstvenom i nezavisnom. Svaka izgleda poseduje svoj određen stav koji ne može biti u potpunosti dupliciran od strane druge jedinice svesnosti. Ova jedinstvenost i individualnost stava izgleda da predstavlja esenciju i svrhu duhovne egzistencije. Možemo videti neke dokaze ovoga u činjenici da kada su pojedinci saterani u jednakost oni postaju nesrećni; njihove percepcije propadaju i manje su kreativni. Kada su prava jedinstvenost i individualnost vraćene ljudima oni povrate svoju vitalnost i kreativnost.

Dojmi se da je svaka jedinica svesnosti sposobna za beskrajno stvaranje jer se stvaranje od strane duhovnog bića ostvaruje činom misli ili imaginacije.⁵⁴ Ako zamislite da je bela mačka na ovoj knjizi, stvorili ste belu mačku, iako ona postoji samo za vas. Takve kreacije, kada se podele sa drugima i budu prihvaćene od njih, na kraju daju univerzum koji može biti podeljen i doživljen od strane svih. Ovako duhovna bića izgleda da stvaraju

⁵⁴ Reči „misao“ i „imaginacija“ verovatno nisu najbolje za opisivanje stvarnog procesa ali su adekvatne za naše potrebe.

svoje univerzume i u saradnji sa drugima, i zašto postoji dokaz u modernoj fizici da se naš univerzum definitivno zasniva na misli.

Da bi bilo koji univerzum ili realnost postojao, prvo mora da postoji beskonačnost u koju taj univerzum ili realnost možemo staviti. Sva realnost, uključujući ovaj materijalni univerzum, nastaje iz beskonačnosti a ne obrnuto; ovo je demonstrirano nekom izvanrednom matematikom na raznim univerzitetima. Svaka jedinica svesnosti je izvor svoje sopstvene beskonačnosti zato što misao i imaginacija nemaju granice; bilo koja količina prostora, vremena ili materije može biti zamišljena od strane bilo kojeg duhovnog bića, prihvaćena i podeljena sa drugim duhovnim bićima.

Odakle su sve te bezbrojne jedinice svesnosti došle? Da li je postojala jedina jedinica svesnosti iz koje su sve druge potekle? Mnoge sličnosti između svih duhovnih bića ukazuju na da je tako. Ta originalna jedinica svesnosti bila bi ono što normalno nazivamo Vrhovnim Bićem, koje bi takođe mogli da zovemo Primarno Biće.

Čini se da su individualna duhovna bića zapravo jedinice svesnosti Primarnog, ili Vrhovnog, Bića, a ipak svaka jedinica poseduje sopstvenu samosvesnost, karakter, slobodnu volju, nezavisnu misao i beskraju kreativnost.

Ovo bi značilo da je Vrhovno Biće stvorilo ili „rodilo“ nebrojeno jedinstvenih i individualnih jedinica svesnosti kroz koje bi to Vrhovno Biće moglo da iskusi nebrojene beskonačnosti, univerzume i realnosti koje su sva ova duhovna bića mogla slobodno i nezavisno da stvore. Vrhovno Biće stoga može grubo biti upoređeno sa osobom koja sedi u kabini sa trilion video kamera. Svaka kamera (duhovno biće) šalje sliku na svoj monitor u kontrolnoj kabini da bi je gledao operater (Vrhovno Biće). Svaka kamera je postavljena malo drugačije i stoga svaka ima drugačiji pogled i perspektivu. Svaka kamera je takođe sposobna da stvori svoje „specijalne efekte“ (univerzume).

Samosvesnost je očigledno kvalitet koji daje duhovnim bićima mogućnost za misao i imaginaciju, i stoga da budu izvor beskonačnosti i stvaranja.

Bez samosvesnosti duhovno biće ne bi moglo samo da stvara. Dojmi se da samosvesnost deluje kao „ogledalo“ nasuprot kojeg duhovno biće može biti izvor beskonačnosti, i unutar te beskonačnosti može stvarati realnosti i univerzume.

Teoretički, naravno, Vrhovno Biće je već bilo sposobno da stvara beskonačnost i sve unutar njega, ali samo iz svoje perspektive. Vrhovno Biće je moglo da bude izvor samo jedne beskonačnosti: svoje. Ako je Vrhovno Biće poželetelo da iskusi drugu beskonačnost prvo je moralo da stvori drugu unikatnu samosvesnu jedinicu svesti kao što je i samo. Ako da je verovatno to i učinilo. Ali se nije zadovoljilo samo još jednom jedinicom svesnosti: čini se da je stvorilo bezbroj njih kako bi moglo da uživa u skoro bezgraničnom broju beskonačnosti i realnosti.

„Aha!“ rekli bi vi. „Po definiciji, može postojati samo jedna beskonačnost. Nemoguće je da nešto što je sposobno za beskonačno stvaranje da se proširi. Beskonačnost pomnožena sa nebrojeno trilionom je i dalje beskonačnost.“

Kao što je rečeno, dojmi se da je beskonačnost proizvod samo perspektive. Samo jedinice svesnosti su sposobne da imaju perspektivu. Stoga bi postojalo isto beskonačnosti koliko i jedinica svesnosti (duhovnih bića). Beskonačnost ne nastaje iz mehaničkog univerzuma ili iz bilo kojeg od njegovih zakona; pre će biti da mehanički univerzum i njegovi zakoni proizilaze iz beskonačnosti.

Šta je pošlo naopako? Kako je toliko duhovnih bića, od kojih je svako sposobno za beskonačno stvaranje, završilo na zemlji misleći da nisu ništa više od mesa i elektriciteta?

Očigledno postoje mnogi faktori koji su ovo izazvali, uključujući i one koje sam naveo u ovoj knjizi. Prepustiću nekome drugom da opiše ostale, možda čak i važnije uzroke. Ja ću samo dodati da duhovni entiteti mogu posati beznadežno uhvaćeni u lavirintu svojih sopstvenih detaljnih kreacija. Iako se čini da univerzum funkcioniše na principu blokova za zidanje, jednom kada se ti blokovi postave na mesto i dodaju se ostali arbitri, univerzum može postati ekstremno kompleksan i solidan, kao ovaj koji imamo sada. Kada se to desi, duhovna bića mogu postati fiksirana u tim univerzumima kao kamere usidrene u gustoj prašumi; kamere nisu u stanju da vide dalje od lišća koje je tik ispred njih. Nakon zurenja u lišće dovoljno dugo, kamere mogu početi da veruju da su i one ništa drugo do lišće i da zaborave da su kamere. Spasenje bi došlo kada bi se tim kamerama povratio identitet i kada bi im se omogućilo da posećuju i napuštaju prašumu po želji.

Ako pogledamo individualna duhovna bića na zemlji, vidimo da su veoma sitna u poređenju sa svemirom. Ovo je situacija koja se očigledno javlja kada se duhovna bića sjedina sa telima ili drugim fizičkim objektima. U tom stanju, duhovna bića su izgubila svoju moć da menjaju perspektivu u odnosu na fizički univerzum. Perspektiva je očigledno to što određuje „veličinu“ duhovnog bića. Jeste li ikada stajali na vrhu nebodera i gledali dole? Vaša prva reakcija mogla je biti, „Ti ljudi dole su svarno mali. Izgledaju kao mravi!“ Ti ljudi izgledaju sitno i zaista su sitni jer ste vi promenili perspektivu. Duhovno biće u slobodnom stanju očigledno može da menja perspektivu na isti način u odnosu na celokupni fizički svemir. Svemir se može činiti ne većim od šolje kafe ili atom koji je veličine planine. Ovo je način na koji duhovno biće postaje „veće“ ili „manje“. Menjanje perspektive na ovaj način nije čin prostog razmišljanja. To je pitanje direktne promene duhovne percepcije koja je stvarna kao kod osobe koja uđe u lift ka krovu nebodera. Duhovna bića na zemlji su vezana za jednu perspektivu koju diktiraju fizička tela koja naseljavaju. Mentalna perspektiva se još može promeniti ali ne direktna perspektiva duhovnog entiteta u odnosu na sam svemir.

Buduća diskusija ima neke vrlo jasne implikacije koje se tiču ostatka knjige. Čin represije duhovnog bića, hvatanja u materiju ili drugačije pokušavati smanjiti njegovu viziju, kreativnost ili samosvesnost kao duhovnog bića je čin pokušaja da se umani Vrhovno Biće. Ako neko smanji jedinice svesnosti Vrhovnog Bića (tj. duhovno biće) – čak samo jednu jedinicu od njih trilion – on ipak umanjuje Vrhovno Biće za toliko. Pošto samo druge jedinice svesnosti mogu da se upuste u takvu represiju, sledi da je bizarna psihoza nastala. To je kao da delovi istog tela pokušavaju da potisnu druge delove, tj., leva ruka pokušava da zarobi desnu ruku. To izgleda kao jedan tip psihoze koji može da nastane kada bića sa slobodnom voljom postanu zarobljena.

Neke mističke religije uče da bi glavni duhovni cilj trebao da bude „spajanje sa“ Vrhovnim Bićem zauvek. Ovo se dojmila lažnim ciljem. Ako su duhovna bića stvorena da deluju kao unikatne i nezavisne perspektive, bilo bi suprotno svrsi stvaranja da se zauvek „spoje“ sa drugim jedinicama svesnosti ili sa Vrhovnim Bićem. To možda čak nije ni moguće. Pravi cilj bilo kojeg programa spasenja treba bi biti da se u potpunosti oporavi nečija jedinstvena duhovna samosvesnost i perspektiva.

Gornja diskusija sugerira da mnoge popularne ideje o „Bogu“ mogu biti netačne. Na primer, neki ljudi koji su imali „susret sa smrću“ doživljaj govore da su prolazili kroz tunel i susretali se sa „bićem svetla“ koje uliva u žrtvu osećanje ljubavi i „sveznanja“. Susreo sam se sa čovekom koji pripada Hindu sektu koja pokušava da kontaktira i spoji se sa ovim „bićem svetla“ u svojim meditacijama. Čovek je opisao svoje lično iskustvo na papiru. Njegovi opisi duhovnog putovanja kroz „tunel“ i susreta sa „bićem svetla“ su veoma slični sa izjavama žrtvi „susreta sa smrću“. Dok priznajem važnost i verovatnu realnost mnogih takvih iskustava, sumnjam u neka od verovanja koja su nastala iz njih. Osećanja „ljubavi“ i „sveznanja“ sprovedena od strane tog „bića“ mogu biti instalirana drogama, elektronskim emanacijama i drugim veštačkim putevima. Interesantno je da su neki oteti od strane NLO prijavili takve emocije tokom njihovog navodnog pregleda na

NLO. U nekim od tih NLO slučajeva, okolni dokazi snažno sugestiraju da su osećanja izazvana elektronskim uređajem koji se koristi kao sedativ. Šta god da je „biće svetla“ (neću ni pokušati da pogodim), zasigurno nije Vrhovno Biće. Može čak biti i objekat koji doprinosi posle-smrtnoj duhovnoj amneziji. Ljude ne treba savetovati da se „spoje sa“ ili „idu ka“ „biću svetla“ tokom meditacije ili u smrti. Treba da je se klone ako mogu. Govoreći ovo, ne mislim da poreknem druga pozitivna ili produhovljena osećanja koja su iskusili neki Hindusi i žrtve „susreta sa smrću“ kao rezultat privremeno ponovo doživljene njihove duhovne besmrtnosti. Šta onda treba da mislimo o ideji o Vrhovnom Biću koje „sudi“ bićima na zemlji?

Teško je zamisliti da bi Vrhovno Biće osudilo svoje sopstvene jedinice svesnosti, bez obzira koliko su male i zarobljene postale, i bez obzira koliko se neke od njih ludo i destruktivno ponašaju zbog toga.

Da li bi Vrhovno Biće, videvši kako je sve pošlo naopako, možda okončalo svoj eksperiment i uništilo sve druge jedinice svesnosti osim sebe? Ako je takva stvar moguća usudujem se reći da ne bi bila urađena. Stvarajući skoro bezbroj duhovnih bića bio je zapravo briljantan potez u korist Vrhovnog Bića da se proširi bezmerno. Rešenje za to što je pošlo naopako bilo bi očuvati jedinice svesnosti i ohrabriti ih da postignu svoje spasenje.

Duhovno spasenje se sigurno neće desiti zamahom magičnog Božanskog štapića. Pošto duhovna bića poseduju slobodnu i nezavisnu volju, spasenje se dojadi kao nešto zašta duhovna bića moraju da preuzmu odgovornost za sebe. Na svakom pojedincu je da traži svoje spasenje na inteligentan način. Spasenje se čini mogućim za postizanje pragmatično kao i svaki drugi cilj u životu, ako se razvije racionalno razumevanje da se zadobije.

Mnoge teologije uče da se Vrhovnom Biću suprotstavlja neprijatelj. Možda i postoji element istine u ovome, čak i ako je istina iskrivljena. Uviđamo da na svakom nivou egzistencije postoji uslov ili „igra“ u kojoj je izazvan opstanak. Na ličnom nivou, pojedinčev opstanak je konstantno izazvan starenjem, bolešću i drugim faktorima. Opstanak jedinice porodice je često testiran finansijskim problemima, neprijateljskom rodbinom i spoljnim seksualnim izazovima. Organizacije i nacije obično imaju rivale i neprijatelje. U životinjskom carstvu, drama opstanka je najživlje opisana u odnosu lovca i lovine. Svi fizički objekti suočavaju se sa neizbežnim propadanjem. Duhovna bića se suočavaju sa opstankom tako što su zarobljena u materiji.

Pošto ova igra opstanka izgleda da postoji na svakom nivou egzistencije, takođe je moguće da postoji i u odnosu na Vrhovno Biće – igra u kojoj je opstanak Vrhovnog Bića testiran uništavanjem njegovih jedinica svesnosti i možda krajnjim uništenjem samog Vrhovnog Bića. Da bi takva igra postojala, Vrhovno Biće bi moralo ili da pregovara sa jednom ili više od svojih svesnih jedinica da bude protivnik Vrhovnog Bića, ili bi Vrhovno Biće moralo da stvori u jednoj ili više svojih jedinica shvatanje da Vrhovno Biće predstavlja pretnju za nastavak postojanja svih drugih duhovnih bića. Protivnik Vrhovnog Bića ne bi bio ništa drugačiji ili više zao nego bilo koje drugo duhovno biće, ništa više nego što je jedan sused koji sedi nasuprot drugog u igri Monopola više zao samo zato što igra za sebe. Protivnik bi jednostavno bio onaj koji je druge boje na igraćoj tabli i igra što je bolje moguće. Ako je takva igra zaista postojala, onda se možemo nadati da će se uskoro okončati tako što će Vrhovno Biće čestitati protivniku na dobro odigranoj partiji, obećavajući neograničen opstanak svojih svesnih jedinica i tražeći da se igra prekine. Izgleda da je vreme da se stare igre ostave po strani kako bi svi mogli početi da se kreću ka novoj fazi fundamentalno poboljšane egzistencije.

Istraživaču

„Uobičajena je sudbina novih istina da započnu kao jeresi“.

Thomas Huxley

Hvala vam što ste ostali samnom. Shvatam da su mnoge ideje koje sam izrazio bile podjednako izazovne za vas kao i za mene. Ako ništa drugo, nadam se da su vam neke informacije koje podržavaju moje ideje bile interesantne. Uvek sam uživao u novim perspektivama i verujem da je bitno biti voljan i izraziti ih. Svaka perspektiva može nešto da doprinese, ali nijedna ne može da doprinese ništa ako nije izrečena.

Važna činjenica koju treba imati na umu je ta da je znanje, do određenog stepena, istorijski fenomen u sebi samom. Skoro svaka civilizacija, u bilo kojem momentu u istoriji, je posedovala široko-prihvaćeno telo istorijskih, društvenih i naučnih učenja da objasni skoro sve. Ironija je, naravno, da su mnoga od tih učenja danas drugačija nego što su bila 1300-tih godina. Više nego sigurno, akademici koji budu radili 500 godina od sada biće nasmejani nekim učenjima našeg 20-og veka kao što smo mi nekim uspostavljenim učenjima 14-og veka. Stoga je dobro odstupiti korak unazad iz svog vremena i razumeti da znanje nikada nije bilo „apsolut“, uprkos ubeđivanjima u suprotno. Znanje je uvek bilo promenljiv komoditet kako se uvećavalo i pročišćavalo vremenom.

Kompletiranje ove knjige obeležava kompletiranje mog istraživanja. Osim mogućnosti jedne revizije da bih ispravio greške na koje naiđem ili na koje budem upućen, planiram da se više ne bavim ovom oblašću. Ova knjiga je zahtevala ogromne finansijske, emotivne i socijalne žrtve koje su dovoljne da mi traju do kraja života. Nadam se da ću baklju istraživanja predati drugima.

Uprkos njenoj dužini ova knjiga je samo margina. Ona samo počinje da predstavlja sve informacije i dokaze o diskutovanim temama. Postoji ogromna baza podataka za koju nisam imao vremena, novca ili želje da progonim, ipak sve je vrlo relevantno. Takođe sam bio ograničen na engleski jezik, tako da sam jedva konsultovao druge knjige i izvore. Svako poglavlje u ovoj knjizi bi lako moglo da postane knjiga za sebe. Moj najveći problem nije bio nedostatak dokaza, već pretrpanost istima. Otkrio sam da bih lako mogao utrošiti 8 do 10 godina skupljajući ih sve i napraviti više-tomsku enciklopediju od njih, ali to nije bila moja namera. Kada sam počeo da uviđam glomaznost projekta, namerno sam ga smanjio kako bih se ponadao da ću predstaviti jednu knjigu na tu temu. Verujem da će drugi dodati ovome što sam uradio izdajući svoje sopsvene zabeleške.

Naišao sam na mnoge teorije koje nisam upotrebio. Koliko god radikalno zvučale ideje u ovoj knjizi, one su u stvari, donekle konzervativne kada se uporede sa drugim teorijama koje trenutno cirkulišu. Pokušavao sam da prihvatim istorijske činjenice, datume i osobe onako kako su uobičajeno prihvaćene od istoričara. Ovo je možda bila greška u nekim slučajevima, ali to je pristup koji sam ja odabrao. Osoba koja istražuje teme obrađene u ovoj knjizi će se susresti sa mnogo revizionističkih teorija koje pokušavaju da preokrenu uobičajeno prihvaćene istorijske činjenice. Na primer, naišao sam na „George Washington – Adam Weishaupt“ teoriju koja spekulise da je Džordž Vašington bio tajno uklonjen sa mesta predsednika Sjedinjenih Država i da je Adam Weishaupt iz Bavarskih Iluminata, koji je zapravo malo ličio na njega, zauzeo njegovo mesto nakon nestanka iz Bavarije. Sledeća teorija koja kruži je da je televizijski prenos američkih astronauta na mesecu bio zapravo snimljen u studiju. Još jedna od njih je da je zemlja šuplja i da je NLO poreklom iz civilizacije iz sveta ispod. Možda su jedna, dve ili sve tri ove teorije tačne, ali pošto nisam našao dovoljno informacija da ih potvrdim u svojoj glavi, nisam ih usvojio.

Ljudi koji istražuju ulogu tajnih društava u svetskoj istoriji će pre ili kasnije naići na dela Nesta H. Webster. Dela g-đe Webster su izdata tokom prve dve decenije 20-og veka i nose naslove kao što je Francuska Revolucija, Socijalistička Mreža, Predaja Carstva, Tajna Društva i Subverzivni Pokreti. Glavna tema njenih knjiga je da su tajna društva, naročito Vitezovi Templari, odgovorna za početak većine velikih revolucija u poslednjih

200 godina. Njena dela su obezbedila kasnijim istraživačima dosta municije uz pomoć koje su gradili teorije „zavere“ u istoriji.

Neupitno je da je g-đa Webster bila veoma uspešna u donošenju velikog broja vrednih informacija koja zasigurno drugačije ne bi stigla do nas danas. Sve njene knjige ukazuju na iscrpan rad. G-đa Webster je mogla da propadne kao vrhunski istraživač u njenom polju rada, i njen doprinos čovečanstvu mogao je biti ogroman, da njena lična perspektiva nije bila pomućena. G-đa Webster je načinila fatalnu pogrešku zaključivši da je svetski očigledan Makijavelski izvor bio takozvana „Jevrejska zavera“. U njenoj knjizi, Tajna Društva i Subverzivni Pokreti, ona je posvetila celo poglavlje „Stvarna Jevrejska Opasnost“ u kojem krivi jevreje za subverzije u hrišćanskom svetu. Ovaj anti-semitski ugao je tako izražen, kao i što je i anti-nemački ugao, da je vrednost njenog istraživanja izgubljena jer istraživač ne može verovati u sve informacije koje predstavi. Ovo je šteta, ali je takođe dobra lekcija bilo kojem istraživaču. Da je g-đa Webster poživela duže i videla šta se desilo jevrejima za vreme Drugog Svetskog rata, njeni stavovi bi možda bili drugačiji.

Bilo je mnogo puteva istrage koje nikad nisam imao vremena istražiti ali koji su mogli uroditi plodom (iako ne garantujem). Predstavljam ih ovde bez nekog posebnog reda za one koji su možda zainteresovani da kopaju dublje:

Širom sveta postoji veoma jaka politička i ekonomska sila: radna unija. Radne unije su dosta učinila za poboljšanje radnih uslova za mnoge radnike ali nema sumnje da su neke taktike unije razvile neprekidne sukobe. Unionizacija je takođe imala efekat stvaranja slabijeg oblika feudalizma uveličavajući površnu razliku između menadžera i ne-menadžera, i dovodeći dve grupe u sukob. Interesantno je da je jedna od glavnih sila iza ranog pokreta američke radne unije bila organizacija poznata kao „Vitezovi Rada“. Vitezovi su bili tajno društvo sa tajnim zakletvama, kao i druge organizacije Bratstva. Iako su Vitezovi kasnije odbacili svoje mističke prakse i vremenom oslabili, oni su igrali ulogu u stvaranju Američke Federacije Rada (American Federation of Labor – A.F.L.), koja je od tad izrasla u veliku uniju u Americi. Pitanja za istraživanje bi mogla biti: ko je osnovao Vitezove Rada? Da li su neki od njihovih osnivača bili članovi drugih organizacija Bratstva, što se čini mogućim iz karaktera Vitezova Rada?

Jedan argument protiv ideje da je postojao Makijavelski izvor iza ljudskih sukoba je činjenica da su se primitivna plemenska društva bez kontakta sa zapadnim svetom takođe upuštala u ponavljajuće sukobe. Ovo bi opovrglo „konekciju Bratstva“ i predložilo da je možda sukob zaista deo ljudske prirode.

18. novembra 1978. godine, desila se tragedija u južno američkoj zemlji Guyana. Više od 900 muškaraca, žena i dece bilo je misteriozno ubijeno u izolovanoj verskoj komuni poznatoj kao „Hram Naroda“ („Jonestown“). Veliko bure sa pićem koje sadrži otrov je nađeno na mestu, vodeći ka pretpostavci da su smrti izazvane samoubistvom. Tela žrtava su otkrivena kako leže jedno pored drugog u urednim redovima kao da su ljudi ispili otrov legli na zemlju i zajedno umrli. Međutim, kada su izvršene autopsije na žrtvama, otkriveno je da je 700 od 900 ljudi umrlo od prostrelne rane ili davljenja a ne otrova. Oni uopšte nisu počinili samoubistvo; oni su brutalno masovno ubijeni. Vrlo je verovatno da su oni koji su popili otrov uradili to nenamerno ili nisu znali šta piju. Jedini ljudi koji su izbegli tragediju nisu bili prisutni kada je 900 žrtava ubijeno. Nema poznatih svedoka celog događaja. Pitanje je: ko je ubio stanovnike Jonestown-a?

27. septembra 1980. godine novinar Jack Anderson objavio je kolumnu o Jonestown incidentu. Jedne novine su naslovile kolumnu „CIA Umešana u Jonestown Masakr?“ G-din Anderson citira snimak kasete na kojem, Jim Jones, lider Hrama Naroda, spominje čoveka po imenu Dwyer. Prema g-dinu Anderson-u, istraživači su zaključili da je to Richard Dwyer, šef američke misije u Guyana. Dwyer je pratio američkog kongresmena Leo Ryan-a u Jonestown tog zloglasnog dana. Leo Ryan je postao jedna od žrtava ali

Richard Dwyer nekako nije bio povezan i kasnije je tvrdio da je njegovo spominjanje od strane Jim Jones-a „greška“. Richard Dwyer, kako se ispostavilo, je bio naveden u Istočno Nemačkoj publikaciji, „Ko je ko u CIA“, kao dugogodišnji CIA agent. Dwyer je navodno započeo svoju karijeru u špijunskoj agenciji 1959. godine. Prema g-dinu Anderson-u, Dwyer je odgovorio „bez komentara“ kada je upitan da li je bio CIA agent.

Nakon masakra, istraživači su našli u Jonestown-u velike količine oružja i lekova. Među lekovima su se nalazili snažni psihotropici: Quaaludus, Valijum, Demerol i Torazin. Još jedan lek je nađen u Jonestown-u, hlorni-hidrat, koji je korišten u tajnom CIA programu kontrole uma poznatom kao „MK ULTRA“. Da li je Jonestown bio CIA eksperiment kontrole uma koji je regrutovao subjekte, uglavnom siromašne crnce, putem religije? Jonestown masakr je bio izazvan kada je kongresmen Leo Ryan, odleteo za Guyana da ispita Jonestown lično pošto nije uspeo da dobije informacije od Stejt Departmenta. Leo Ryan nije doživeo da ispriča šta je otkrio a svaki čovek, žena i dete su bili učutkani. Masakr se odigrao u vreme kada su mnoge američke novine pisale o CIA eksperimentima o kontroli uma – eksperimentima za koje je CIA tvrdila da ih više na sprovodi. Da li je CIA pobila 900 ljudi kako bi zataškala činjenicu da još uvek sprovodi takve eksperimente uveliko na malom prostoru u džungli?

Dodatna pitanja za istraživanje su: kakva je prava istina o Hramu Naroda pre Jonestown-a? Ko je bio Jim Jones? Ko ga je podržavao i njegovu ranu „crkvu“?

Knjige, filmovi i ostali oblici umetnosti pokušavaju da daju romantičan zaokret NLO-u, špijunima, atentatskim zaverama, itd. Kao što možda počinjemo da zaključujemo iz „romanse“ nalaze se okrutne i brutalne psihoze. Bitan problem u društvima je da sociopate pokušavaju da nađu mesto u vladi. Sociopate nisu opterećene grižnjom savesti i obično uživaju u povređivanju drugih. Oni su često unapređeni na visoke pozicije unutar agencija koje su uključene u sukobe jer su takve osobe sposobne da napadnu i povrede druge bez posledica da na njih to utiče emotivno. Sociopate visoke inteligencije mogu biti izrazito pametne u tome kako povrediti druge; ova devijacija je često vredna obaveštajnim agencijama. Kao što je istorija pokazala, što je više nacija orjentisana prema ratu, to će njom više dominirati sociopatski karakteri. Ova dominacija, zauzvrat, vodi ka ubrzanom propadanju nacije i na kraju će izazvati njeno uništenje. Ovo je jedna od velikih opasnosti sa kojom se susreće svaka nacija koja se uplete u dugotrajan sukob, bez obzira koliko je ta nacija bila demokratska ili humana.

Pitanja za istragu bila i sledeća: do kojeg stepena prave sociopate dominiraju vladama danas? Zašto ih ljudi tolerišu?

Ova knjiga se jedva dotakla uticaja organizacija Bratstva na Azijsku istoriju. Spominjao sam Hinduizam ali ima još mnogo toga što se može naći. Na primer, krvava Boxer Pobuna u Kini 1900. godine bila je pokrenuta od strane članova Azijskog ogranka mreže Bratstva: Boksera. Bokseri su bili izrazito protiv stranaca, masakrirali su preko 100,000 ljudi (i često fotografisali obezglavljene žrtve), i zakuvali su revolt koji je u Kinu doneo armije nekoliko glavnih zapadnih sila da uguše ustanak.

Pitanja za istraživanje su sledeća: koje još ratove i ustanke u Aziji su izazvale organizacije Bratstva? Koliki je bio pun uticaj mreže Bratstva na istoriju Azije?

Jedan od visoko publicizovanih problema danas je nestajanje dece. Mnoga deca bivaju oteta svake godine od strane roditelja za vreme rasprava o skrbništvu, od strane rođaka i stranaca. Još ih više nestane bežanjem od kuće. Odbegli i oteti od strane roditelja čine većinu slučajeva nestale dece. Međutim, bilo je neke zabune u broju otetih od strane stranaca. Ranih 1980-tih, vodeća agencija za nestalu decu, Child Find Inc., objavila je da između 20,000 i 50,000 dece nestane svake godine kao rezultat otmice od strane stranaca. Godine 1985. Child Find je smanjio tu cifru na 600. Pozvao sam Child Find kako bih saznao šta je dovelo do tako drastičnog smanjenja u broju. Rečeno mi je da je ranija

cifra zapravo bila „sveobuhvatna“ i da je 600 bila tačna cifra slučajeva otmice od strane sranaca godišnje. Kako bi još više uneli zabune u pitanje, kasnije sam saznao iz drugog izvora, da od svih odbeglih, oko 3,000 u Sjedinjenim Državama nestane godišnje bez traga. Hoće li i ta cifra biti promenjena? Kao što čitalac može videti, postoji prava zabuna o tome koliko zaista dece nestaje. Mnoga deca na kraju, naravno, budu pronađena. Ostala nestanu u potpunosti.

Postao sam zainteresovan za ovaj problem zbog navodnih otmica ljudi od strane NLO. NLO otmice o kojima saznajemo danas su one u kojima su ljudske žrtve vraćene. Ima li mnogo poznatih slučajeva u kojima oteti od strane NLO nisu vraćeni? Mogu li neke od ovih instanci da uključuju decu? Zatekao sam čak sebe kako postavljam ovo nezamislivo pitanje: ako je ljudska rasa stvorena kao robovska rasa, da li još proizvodi radnu snagu, možda u obliku ljudske dece, za Skrbničko društvo?

Poštovani NLO istraživač ove generacije je Jacques Vallee, koji je autor nekoliko uglednih knjiga o NLO fenomenu. G-din Vallee je bio jedan od prvih israživača koji se fokusirao na činjenicu da je NLO fenomen bio veoma blisko povezan sa epizodama socijalnih promena kroz istoriju. On je takođe zabeležio očiglednu vezu između drevnog folkloru i NLO. Neki od „malih ljudi“ u folkloru su opisani na sličan način kao moderni NLO piloti.

Jedna od aktivnosti atributovana „malim ljudima“ u folkloru je njihovo često kidnapovanje dece. Mnoga od te dece više nikada neće biti viđena. Ovo otvara neka zaista zastrašujuća pitanja: Postoje li neke skorašnje epizode krađe dece poezane sa NLO? Da li je zamislivo da danas na zemlji postoji mreža koja krađe decu koja hrani nezasitu Skrbničku potrebu za ljudskim radnicima?

Nadam se da će gore navedena pitanja obezbediti dobre početne tačke za dodatno istraživanje. U konačnoj analizi, važna stvar je biti fleksibilan sa idejama i čak zabaviti se njima. Nadam se da ću ohrabriti druge ljude da istraže te teme za koje su zainteresovani i da podele ono što nađu. Vi i ja ne moramo uvek biti u pravu; bitna stvar je da smo željni da istražujemo i komuniciramo. Budite pažljivi da ne bazirate sva svoja uverenja na šačici pisaca, učitelja, sveštenika ili naučnika. Učite od njih ali takođe istražujte samostalno, i zabavite se radeći to. Nemojte uvek tražiti odobrenje drugih za ono što ste otkrili. Ako vaš integritet kaže da je nešto siguran put, držite se toga, bez obzira na kritike. Sa druge strane, budite spremni da promenite ako otkrijete, u svom umu, da ste pogrešili. Saznanje da ste pogrešili je često pilula koju je teško progutati ali je deo sazajnog procesa. Čovek koji se pretvara da je uvek bio u pravu je ili egoista ili lažov, i ne nauči zapravo mnogo ni o čemu.

Sretno ... i veselo istraživanje!